CALEA PURTĂTORULUI DE LUMINĂ

Trezirea puterii tale spirituale de a cunoaște și de a vindeca

Prof. Dr. Doreen Virtue

Traducerea din limba engleză:
Cristian HANU

ADEVĂR DIVIN
Brașov, 2009

Bunicilor mei, Ben Reynolds şi Fount Leroy Merrill, ale căror vizite din împărăţia de dincolo m-au ajutat să îmi amintesc cine sunt în realitate.

„Toți profeții, clarvăzătorii, înțelepții și mântuitorii din istoria lumii au ajuns ce au ajuns și au avut puterile pe care le-au avut în urma unui proces cât se poate de natural. Cu toții au realizat în mod conștient unitatea lor cu Viața Infinită".

– Ralph Waldo Trine,
metafizician și autor al lucrării
La unison cu infinitul (1897)

C U P R I N S

CUVÂNT ÎNAINTE

de Louise L. Hay

În infinitatea Vieţii care ne cuprinde pe toţi, tot ce există este perfect, desăvârşit şi complet. Acesta este adevărul fiinţei noastre. Atunci când ne naştem, noi cunoaştem acest adevăr. Din păcate, după ce cresc, foarte mulţi dintre oameni îl uită. Unii sunt crescuţi de părinţi care s-au obişnuit să privească viaţa prin ochii fricii. Generaţii la rând au cultivat această teamă. Părinţii, bunicii şi străbunicii noştri au uitat de acest adevăr. Atunci când eşti crescut de oameni speriaţi, este foarte uşor să pierzi din vedere esenţa fiinţei tale. Personal, cred cu toată convingerea că noi suntem Expresii Divine şi Sublime ale Vieţii şi că dispunem de puteri uluitoare. Orice om dispune de talente şi capacităţi pe care nici măcar nu şi le bănuieşte.

Capacitatea de a vindeca există în fiecare dintre noi. Este o calitate normală şi naturală, pe care o avem cu toţii. Unii oameni vorbesc de „vindecarea prin punerea mâinilor" ca de ceva ciudat şi neobişnuit. Şi totuşi, atunci când îl doare ceva, orice om îşi pune în mod natural mâinile pe locul dureros pentru a se simţi mai bine. Toată lumea procedează în acest fel, tocmai pentru că gestul este natural şi normal. La fel ar trebui considerate şi celelalte modalităţi de vindecare. Dacă simţi o „chemare" să practici o muncă de vindecare, sau chiar lecturi energetice, află că dispui de toate calităţile necesare pentru a reuşi. Doresc să-i încurajez pe toţi cei care consideră că ar putea avea însuşiri de vindecători / medium să îşi urmeze visele şi să înveţe cât mai multe lucruri despre metodele de vindecare.

Gândurile noastre sunt atât de puternice încât ne creează chiar circumstanţele vieţii în care trăim. Ceea ce gândim despre noi înşine, despre ceilalţi şi despre viaţă contribuie decisiv la felul în care trăim. Există o lege spirituală care spune că tot ceea ce emani în exterior se întoarce asupra ta. De aceea, dacă doreşti să trăieşti în armonie şi bunăstare, trebuie să cultivi constant în atmosfera ta mentală gânduri armonioase şi pline de iubire. Nimeni nu poate ajuta această planetă dacă îi critică şi îi condamnă în permanenţă pe ceilalţi oameni, celelalte locuri şi celelalte evenimente. Dacă doreşti să devii un vindecător, trebuie să îţi concentrezi energia mentală asupra laturilor pozitive ale realităţii, indiferent de natura circumstanţelor exterioare.

Ori de câte ori aud de un membru al unei organizaţii criminale, de un politician corupt, de un baron al drogurilor, de un dictator sau de orice alt om care contribuie la amplificarea durerii în această lume, îl binecuvântez şi îi transmit Iubirea Divină, fiind perfect conştientă că în adâncurile fiinţei lui rezidă binele suprem, la fel ca în noi toţi. Orice om are capacitatea de a-şi revela într-o singură clipă acest aspect al fiinţei sale. Dacă aud de o criză sau de un dezastru, îmi trimit imediat iubirea şi energia vindecătoare asupra acestui loc. Vizualizez zilnic că trăiesc într-o lume armonioasă şi vindecată, în care toată lumea are ce mânca şi dispune de un adăpost şi de haine. Îmi imaginez că toţi oamenii desfăşoară o activitate creatoare şi că obţin suficiente venituri pentru a trăi decent, şi că toate familiile şi naţiunile trăiesc în pace şi armonie. Pe scurt, îmi folosesc mintea pentru a trimite cât mai multă energie pozitivă în atmosfera acestei planete. Procedând în acelaşi fel, cu toţii putem contribui la vindecarea acestei lumi prin conştiinţa noastră colectivă.

Dacă ţi se pare că eşti prea neînsemnat pentru a face o muncă de vindecare, aminteşte-ţi că sursa puterii noastre de vindecare este întotdeauna sinele superior şi Dumnezeu.

Încrederea în sine nu are nimic de-a face cu vindecarea. Cu toţii ne bazăm pe o putere superioară, sperând să ne ajute. Ori de câte ori intrăm în comuniune cu această putere superioară, în jurul nostru încep să se producă miracole. Doreen Virtue a scris o carte plină de iubire, intitulată *Calea purtătorului de lumină,* capabilă să îi inspire şi să le transmită putere tuturor celor care s-au angajat pe calea vindecării.

- Louise L. Hay

PREFAȚĂ

Purtătorii luminii[1] sunt toți acei oameni care s-au oferit voluntar, încă înainte de a se naște, pe când trăiau în împărăția spiritelor, să ajute această planetă și locuitorii ei să își transceandă frica și să se vindece de efectele ei. Fiecare purtător al luminii se află aici pentru un scop sacru. Din păcate, se întâmplă adeseori ca viața și accentul excesiv pus pe materialism să genereze un fel de amnezie în rândul purtătorilor luminii, care își uită identitatea divină perfectă și capacitatea lor de a ajuta într-o manieră miraculoasă această planetă și pe locuitorii ei. Atunci când purtătorii luminii își uită adevărata identitate și adevărata menire, ei se simt pierduți și intră în panică.

Te poți considera un purtător al luminii dacă:

- simți chemarea de a-i vindeca pe ceilalți oameni;
- dorești să rezolvi problemele sociale și de mediu ale lumii în care trăim;
- crezi că metodele spirituale pot vindeca în orice situație;

---

1 N. Tr. Cuvântul original folosit în text: *lightworkers*, este foarte greu de tradus în limba română, întrucât nu are un echivalent direct. Tentativele de a-l traduce textual, prin expresii de genul: „lucrător în lumină" sau „lucrător cu lumina", care apar în unele cărți și pe diferite site-uri, ni se par neromânești și neadecvate. Nimeni nu lucrează cu lumina sau în lumina spirituală... În mod evident, sensul expresiei este de *purtător al luminii*, adică de ființă născută pe Pământ ca purtătoare a torței, pentru a le lumina celorlalți oameni calea și pentru a le revela astfel adevărul (lumina divină). De aceea, în textul tradus se va regăsi pretutindeni această sintagmă, care apare de altfel în multe cărți și site-uri franceze. Am considerat necesar să dăm aceste explicații întrucât este un concept important, care a devenit foarte popular în ultimele decenii.

- ai trăit experienţe mistice (de pildă, dacă ai avut premoniţii psihice sau întâlniri cu îngerii);
- ai avut de îndurat experienţe de viaţă devastatoare, care te-au făcut să uiţi de perfecţiunea ta divină;
- doreşti să îţi vindeci mai întâi propria viaţă, ca un prim pas către vindecarea lumii în care trăim;
- simţi o înclinaţie de a scrie, de a preda sau de a-i consilia pe alţii pornind de la propriile tale experienţe vindecătoare;
- ştii că te afli aici pentru un scop superior, chiar dacă nu-ţi dai încă seama ce ai de făcut şi cum îţi poţi îndeplini această menire.

La ora actuală, pretutindeni pe planetă se produce o trezire a purtătorilor luminii, care încep să îşi aducă aminte de ce s-au întrupat pe acest pământ. Ei aud o chemare interioară care nu poate fi ignorată şi care le reaminteşte că a sosit timpul să înceteze cu visele şi să treacă la treabă.

Mulţi purtători ai luminii îşi descoperă daruri spirituale înnăscute, cum ar fi comunicarea psihică şi capacitatea de a vindeca prin metode spirituale. Acestea sunt darurile pe care s-au oferit voluntar să le folosească pentru a vindeca această planetă şi pe locuitorii ei în timpul deceniilor cruciale de dinainte şi de după noul mileniu. Toate profeţiile din lume au prezis venirea noastră, a purtătorilor luminii, iar acum a sosit timpul să ne împlinim menirea divină. Întreaga lume depinde de noi!

Această carte descrie propria mea călătorie interioară, felul în care mi-am adus aminte de identitatea mea reală şi de capacităţile mele de purtător al luminii. Scopul ei este de a te ajuta să îţi aminteşti la rândul tău de misiunea ta divină şi de capacităţile tale naturale şi spirituale de vindecare. În acest scop, mi-am propus să descriu în detaliu felul în care mi-am redobândit înzestrările native, precum darul comunicării

psihice, al manifestării şi al vindecării spirituale. Mi-am propus de asemenea să descriu diferite studii şi metode ştiinţifice care te pot ajuta să îţi redobândeşti la rândul tău viziunea şi înzestrările spirituale. Mulţi purtători ai luminii simt nevoia să scrie cărţi şi articole pe tema experienţelor trăite de ei, dar se simt confuzi şi intimidaţi de lumea editurilor. Din acest motiv, am inclus în această carte şi o serie de informaţii referitoare la felul în care îţi poţi publica lucrările.

În toată perioada în care am scris acest manual pentru tine, m-am simţit direct ghidată de Spirit. Deşi vorbesc în carte despre educaţia mea şi despre interacţiunile mele cu diferite religii, în special cu Ştiinţa Creştină, aceasta nu este o carte religioasă. Ea nu conţine decât propriile mele experienţe legate de religie şi felul în care s-a intersectat aceasta cu calea mea spirituală, cu procesul meu de creştere şi de trezire. Deşi „spiritualitatea" şi „religia" se intersectează adeseori, eu una nu cred că cele două concepte descriu aceeaşi realitate. Din toate aceste motive, am inclus în această carte şi experienţele mele de vindecare a cicatricilor lăsate de „abuzurile religioase".

Consider că scrierea acestei cărţi reprezintă un aspect important al menirii mele sacre de purtătoare a luminii. La fel ca şi tine, şi eu mă aflu aici pentru a lumina calea pentru nenumăraţii purtători ai luminii care abia încep să se trezească şi să îşi reveleze adevărata identitate.

Pacea fie cu tine!

- Prof. Dr. Doreen Virtue

MULȚUMIRI

Publicarea acestei cărţi nu ar fi fost posibilă fără ajutorul direct şi fără inspiraţia primită de la anumiţi îngeri care se află printre noi. Mai întâi de toate, doresc să îi mulţumesc lui Jill Kramer, cea care mi-a sugerat să scriu această carte. Jill nu este numai o editoare minunată, ci şi o prietenă devoțată şi o purtătoare a luminii plenar trezită. În continuare, doresc să îi mulţumesc lui Louise L. Hay, care reprezintă un model pentru toţi purtătorii luminii din lume. Louise ne-a demonstrat tuturor că dacă te abandonezi pe deplin în faţa voinţei lui Dumnezeu, exprimându-ţi recunoştinţa pentru tot ce primeşti de la el, toate detaliile vieţii tale se aranjează automat de la sine. Îi mulţumesc de asemenea lui Reid Tracy, vicepreşedinte al editurii Hay House, care m-a sprijinit direct în toate proiectele mele publicistice. Kristina Tracy mi-a dăruit o mare parte din timpul ei personal, din energia şi din entuziasmul ei, ajutându-mă să răspândesc iubirea lui Dumnezeu. Mă simt onorată să lucrez cu ea. Îi sunt de asemenea profund recunoscătoare lui Jeannie Liberati, care călătoreşte pretutindeni, îndeplinindu-şi rolul de purtătoare a luminii, şi care m-a ajutat foarte mult.

Doresc de asemenea să le mulţumesc celorlalţi membri ai personalului editurii Hay House care m-au ajutat să corectez şi să public această carte. Printre ei se numără: Ron şi Heidi Tillinghast, Christy Salinas, Jenny Richards, Adrian Eddie Sandoval, Barbara Spivak, Margarete Nielsen, Polly Tracy, Gwen Washington, Lisa Kelm, Lynn Collins, şi alţii.

Inima mea este plină de recunoştinţă pentru maeştrii mei, printre care se numără: Iisus Hristos, Phineas Quimby, Mary Baker Eddy, Ernest Holmes, Forrest Holly, Joan Randolph Price, Betty Eadie, Dannion Brinkley şi Rosemary Altea.

În toată perioada în care am scris această carte, am primit nenumărate indicaţii şi un ajutor nepreţuit de la doi purtători ai luminii care au jucat un rol esenţial în viaţa mea: Pearl Reynolds şi Ted Hannan. La mulţumesc amândurora pentru că au pătruns în visele mele şi mi-au oferit la timp informaţiile de care aveam nevoie!

Le mulţumesc de asemenea membrilor minunatei mele familii, care m-au sprijinit atât de mult: lui Steven Farmer, Grant Schenk, Charles Schenk, Ken Hannan, şi angelicei mele pisici, Romeo.

Sunt profund recunoscătoare pentru ajutorul concret pe care l-am primit de la editorul-şef al revistei *Complete Woman,* Bonnie Krueger, şi de la editorul adjunct Martha Calrson, care m-au ajutat să îi cunosc personal şi să îi intervievez pe mulţi dintre maeştrii care mi-au transformat viaţa. Doresc de asemenea să le mulţumesc lui Beverly Hutchinson, Michele Gold, Nancy Griffin şi dr. Jordan Weiss, pentru darurile lor de lumină. Îi port o recunoştinţă eternă îngerului meu păzitor, Frederique. Vă mulţumesc tuturor! Dorinţa mea cea mai profundă este să transmit mai departe darurile primite de la voi.

I N T R O D U C E R E

ELIBERAREA SPIRITULUI

Tatăl decedat al clientei mele Lauren se afla chiar lângă umărul ei drept, cerându-i iertare. Lauren simţea prezenţa tatălui ei, dar nu îl putea vedea sau auzi. De aceea, mi-am folosit calităţile de medium şi de vindecătoare pentru a modera conversaţia dintre cei doi.

„Spune că nu ştie cum să se mai scuze pentru comportamentul lui abuziv faţă de tine, i-am spus lui Lauren. Îţi imploră compasiunea şi îţi transmite că îi pare cumplit de rău şi că te iubeşte. Repetă într-una: ‚Te rog, iartă-mă'".

Lauren stătea cu braţele încrucişate pe piept. Din ochi îi curgeau lacrimi. Cu vocea întretăiată de suspine, şi-a exprimat dorinţa de a-şi ierta tatăl pentru tratamentul crud pe care i l-a aplicat. Se temea însă ca această iertare să nu fie confundată cu o acceptare a abuzului. Lauren îşi dădea seama că resentimentele faţă de tatăl ei, pe care le-a întreţinut atâta vreme, interferau cu dorinţa ei profundă de a deveni o vindecătoare spirituală şi o autoare de cărţi. Ştia că trebuie să se elibereze de toată această mânie acumulată dacă dorea să devină o vindecătoare eficientă, dar nu era sigură dacă îşi dorea cu adevărat să îşi ierte tatăl. La urma urmelor, acesta o chinuise enorm.

În timp ce Lauren îşi căuta cuvintele, un al doilea spirit a apărut în cameră. Era o siluetă înaltă, cu obrajii rumeni şi cu barba încâlcită. Mi-am dat seama că trebuie să fi fost un om puternic înainte să moară. După ce i l-am descris, Lauren l-a identificat imediat, spunându-mi că este bunicul ei dinspre

tată. Personalitatea lui puternică a devenit evidentă atunci când i-a spus lui Lauren: „*Eu* sunt cel care are nevoie de iertarea ta. Eu am fost cel care l-a bătut atât de mult când era mic încât l-am transformat într-un om mânios, aşa cum eram şi eu. A fost vina mea că şi-a vărsat întreaga mânie asupra ta".

Bunicul lui Lauren ne-a mai explicat că a băut foarte mult ca să îşi înăbuşe astfel teama de a nu-şi pierde afacerea familiei. Acest lucru l-a condus la toate abuzurile fizice care îi permiteau să îşi refuleze mânia acumulată. Fără să încerce să scape de responsabilitatea care îi revenea, bunicul lui Lauren ne-a rugat să îi înţelegem punctul de vedere şi rolul jucat de el în crearea copilăriei traumatizante a lui Lauren. El a rugat-o pe Lauren să îi ierte pe amândoi, astfel încât să fie eliberaţi de povara pe care o duceau.

Auzind aceste cuvinte, Lauren a suspinat, ştergându-şi ochii cu batista. Copleşită şi incapabilă să spună ceva, ea a dat din cap şi şi-a ridicat mâna dreaptă în aer, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Da, te iert, bunicule". Spiritul bunicului ei a prins-o de umeri cu braţul lui eteric şi i-a dat o ultimă îmbrăţişare de rămas bun. Am văzut apoi un spirit feminin escortând cele două spirite către o platformă luminoasă de culoare galbenă, după care au dispărut cu toţii.

După ce Lauren s-a relaxat timp de câteva minute, am rugat-o să se întindă pe canapeaua mea. Înainte de începerea şedinţei, *chakra* plexului ei solar fusese destul de dilatată. I-am scanat din nou *chakrele* cu mâna mea dreaptă şi am constatat că acestea erau echilibrate, emanând o energie pură şi strălucitoare. Lauren s-a aşezat pe sofa, zâmbind. În timp ce îşi ştergea fardurile care îi mâzgăliseră obrajii uzi, ea s-a uitat în oglinda din apropiere şi a constatat că petele pe care le avusese mai devreme pe faţă au dispărut.

Mai târziu, Lauren m-a sunat ca să îmi povestească progresele pe care le-a făcut de la ultima noastră şedinţă. Am aflat astfel că se simţea eliberată de toate temerile care

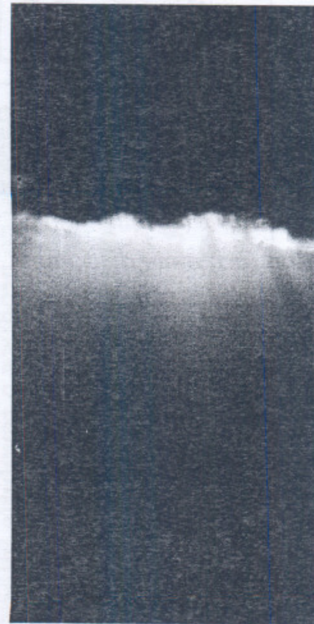
au împiedicat-o până acum să dea curs aspiraţiilor sale vindecătoare. Vestea mi-a făcut plăcere, dar nu m-a luat prin surprindere, întrucât majoritatea clienţilor mei îmi spuneau lucruri asemănătoare. De fapt, propriile mele calităţi psihice şi spirituale vindecătoare au ieşit le iveală după o călătorie pe care am făcut-o în lumea iertării şi a eliberării spirituale, nu foarte diferită de cea a lui Lauren. Îmi amintesc şi acum cât de înspăimântată am fost atunci când am păşit prima dată pe calea purtătorului de lumină.

PARTEA I

CĂLĂTORIA
UNUI
PURTĂTOR AL LUMINII

Nota autoarei: Toate istoriile povestite în această carte sunt adevărate. Nu am schimbat decât numele şi datele de identificare ale clienţilor mei, cu scopul de a le proteja intimitatea.

(Pentru a evita veşnica precizare a pronumelor personale „el / ea, a lui / a ei", am folosit de regulă pronumele „el", care are însă un sens neutru. Precizez că această carte se adresează deopotrivă bărbaţilor şi femeilor, fără nicio discriminare).

CAPITOLUL 1

PRIMELE MIRACOLE

„O, Doamne, puterea Ta este mai mare decât orice altă putere. Dacă ne lăsăm călăuziţi de Tine, noi nu avem de ce ne teme. Tu eşti cel care ne-a dăruit puterea profeţiei, permiţându-ne astfel să prevedem şi să interpretăm toate evenimentele".

– Rugăciunea Dinka (Sudan),

specifică religiei tradiţionale africane

Prima amintire legată de puterea Spiritului care îmi vine în minte se referă la un miracol care mi-a rezolvat o criză a copilăriei. Mama mea, crescută ea însăşi în tradiţia metafizică, m-a învăţat să folosesc puterea vizualizării, a rugăciunii şi a afirmaţiilor pozitive încă de pe vremea când eram foarte mică. Într-o seară de toamnă, la o vârstă încă foarte fragedă, am avut ocazia să constat puterea acestor practici spirituale.

În timp ce mă urcam în pat, mi-am dat seama că gentuţa mea roşie îmi dispăruse. Mi-am adus aminte că, în timp ce mă întorceam de la şcoală cu prietenii, ne-am oprit cu toţii pe o platformă de încărcare a mărfurilor, în spatele unui magazin, şi că mi-am lăsat gentuţa acolo. Aveam înăuntru nu doar banii de lapte pentru toată săptămâna, ci şi câteva din comorile mele, pe care le preţuiam atât de mult ca şi copil. În timp ce mă jucam cu prietenii mei, am părăsit platforma lăsând în urmă gentuţa mea roşie.

Am strigat-o repede pe mama. Pierderea gentuţei mi se părea la fel de dureroasă ca şi pierderea unei jucării preferate. Nu-mi păsa prea mult de banii din ea, cât de neglijenţa de care dădusem dovadă. Mă simţeam de parcă mi-aş fi abandonat cu bună ştiinţă jucăria preferată şi mi-am imaginat cât de singură trebuie să se simtă aceasta în noaptea răcoroasă şi în acel mediu străin. Nu îmi mai doream nimic altceva decât să îmi repar greşeala şi să mă văd din nou cu gentuţa alături de mine.

Auzind ce s-a întâmplat, mama m-a prins de mâini şi mi-a spus: „Doresc să repeţi următoarea afirmaţie, Doreen: ‚Nimic nu se pierde în mintea lui Dumnezeu'". I-am acordat mamei încrederea mea, fără nicio rezervă şi am rămas absolut convinsă că aceste cuvinte mă vor ajuta să îmi găsesc gentuţa. Mi-am închis ochii şi am repetat aceste cuvinte până când am adormit, din cauza oboselii. Dimineaţa, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost unul referitor la gentuţa mea. Mi-am deschis ochii, sperând din toată inima să o văd lângă mine *şi chiar am văzut-o, stând la locul ei obişnuit, lângă patul meu!* M-am simţit foarte entuziasmată, dar deloc surprinsă. La urma urmelor, mama îmi promisese că rugăciunea va funcţiona. Mulţi ani mai târziu, am întrebat-o pe mama dacă ea fusese aceea care a găsit gentuţa, punând-o lângă patul meu. Mi-a jurat că nu a avut nicio legătură cu misterioasa reapariţie a gentuţei. Am crezut-o şi o cred şi acum, căci de atunci am repetat de foarte multe ori această rugăciune şi ea a funcţionat de fiecare dată.

La urma urmelor, ce motive aş avea să nu cred în miracole şi în vindecarea spirituală? Însăşi naşterea mea s-a produs ca urmare a unei rugăciuni a mamei mele făcută la o şedinţă colectivă de rugăciune. Părinţii mei erau nefericiţi că după foarte mulţi ani de căsnicie încă nu aveau copii. De aceea, mama a început să se roage. Ea nu s-a rugat atât de mult lui Dumnezeu *pentru* un copil, ci *a declarat* că *ştie* că un

copil se îndreaptă către ea. La mai puţin de o lună după această rugăciune am fost concepută eu.

Această abordare afirmativă a rugăciunii, în care nu faci altceva decât să afirmi că ai obţinut deja rezultatul dorit, are la bază faimoasa afirmaţie din Noul Testament: „Credeţi că aţi obţinut deja ceea ce cereţi prin rugăciune şi vi se va da". Invocarea unui bine inexistent are la bază un sentiment de teamă. Legea cauzei şi a efectului răspunde întotdeauna convingerii noastre cele mai profunde; de aceea, există toate şansele ca această teamă să se materializeze.

Îmi amintesc că pe vremea când eram copil, aveam numeroase viziuni spirituale, îndeosebi ale unor îngeri învăluiţi în halouri de lumină verde şi albăstruie. După ce am mai crescut, devenind adolescentă, iar mai târziu adultă, am continuat să văd aceste lumini, sub forma unor flash-uri alb-strălucitoare. Între timp, am ajuns să îmi dau seama ori de câte ori un înger se află în apropiere după micile steluţe luminoase pe care le văd, ca nişte jerbe de scântei.

Vederea spirituală mi-a permis de asemenea să văd spiritele, deşi pe vremea când eram copil credeam că ceea ce vedeam erau oameni obişnuiţi. I-am povestit mamei de acei oameni, dar ea m-a convins că nu erau decât nişte reflexii ale televizorului aprins din sufragerie. Convinsă că mama avea dreptate, ca de obicei, mi-am blocat singură capacitatea de a vedea spiritele, care nu mi s-a trezit din nou decât mulţi ani mai târziu.

La ora actuală sunt conştientă că puteam vedea dincolo de vălul morţii şi că puterile mele mediumnice au devenit manifeste la o vârstă foarte fragedă. De altfel, după părerea mea majoritatea copiilor, dacă nu chiar toţi, sunt clarvăzători. Prietenii lor invizibili sunt ghizi spirituali pe care nu îi pot vedea decât ochii puri ai copiilor şi ai anumitor adulţi antrenaţi. Am văzut recent la televizor un interviu luat unui bărbat care a trecut printr-o experienţă de moarte iminentă şi care a declarat

că singurii care îl mai puteau vedea în forma sa spirituală erau copiii. Într-un studiu ştiinţific efectuat în anul 1995, William MacDonald de la Universitatea de Stat din Ohio a descoperit că tinerii sunt mult mai predispuşi din punct de vedere statistic să prezinte capacităţi clarvăzătoare şi telepatice decât adulţii[2].

Adulţii ar trebui să fie extrem de prudenţi atunci când vorbesc cu copiii despre aceste viziuni, întrucât ei au puterea de a-i convinge pe micuţi că viziunile lor sunt incorecte sau nerealiste. Dacă ajung să creadă acest lucru, copiii îşi blochează capacitatea de clarviziune (aşa cum am făcut şi eu), pentru a le face pe plac părinţilor lor. În schimb, dacă am trata acest dar cu deschidere şi cu iubire, am constata că aptitudinile psihice ale copiilor noştri, la fel ca şi propriile noastre capacităţi de medium, reprezintă o resursă naturală, la fel de frumoasă ca şi oricare alta. În calitatea noastră de purtători ai luminii, menirea noastră este să cultivăm şi să ne bucurăm la maxim de aceste calităţi.

La ora actuală, mulţi purtători ai luminii încep să îşi aducă aminte de această putere uimitoare pe care o posedă în mod natural. Dat fiind că suntem creaţi cu toţii după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, noi suntem înzestraţi cu puteri incredibile, chiar dacă nu suntem conştienţi de cele mai multe dintre ele. Purtătorii luminii au puterea de a vindeca în întregime această planetă prin simpla lor putere de concentrare mentală.

Părinţii mei m-au crescut spunându-mi mereu că omul nu are limite, iar pe vremea când eram copil mic eram absolut convinsă că orice este posibil. Îmi amintesc de pildă că obişnuiam să stau în curtea şcolii şi să îi poruncesc vântului să sufle. De fiecare dată, simţeam o pală de vânt care îmi răsfira părul şi îmi mângâia obrajii.

1 William L. MacDonald. „Efectele credinţei religioase şi ale tensiunilor structurale asupra experienţelor paranormale" (1995), articol apărut în revista *Journal for the Scientific Study of Religion*, vol. 34, pag. 366-376.

Nu ştiu nici astăzi ce m-a făcut atunci să cred că îi pot porunci vântului să sufle. Poate că era şi aceasta o formă de aducere aminte a capacităţii pe care o avem cu toţii de a vindeca Pământul. Dacă un număr suficient de mare de oameni şi-ar recunoaşte acest dar şi l-ar aplica, ei ar putea vindeca multe din vechile tipare prin care se manifestă marile calamităţi naturale, cum ar fi cutremurele, tornadele, uraganele şi inundaţiile.

Studiile ştiinţifice referitoare la conexiunile dintre gândurile şi emoţiile oamenilor, pe de o parte, şi modificările atmosferice, pe de altă parte, au confirmat în laborator ceea ce numeroşi purtători ai luminii au afirmat vreme îndelungată: că gândurile noastre influenţează vremea, structura norilor, a apelor, precum şi temperatura aerului şi a apei[3]. Teama creează întotdeauna structuri distructive, iar iubirea le vindecă. Umanitatea nu este obligată să accepte tragediile naturale, considerându-le inevitabile. Acestea nu reprezintă în niciun caz „acte ale lui Dumnezeu"[4], decât poate dacă ne gândim la legea divină a cauzei şi efectului, care face ca gândurile noastre să se transforme în realitate. Din fericire, aceeaşi lege le permite purtătorilor luminii să aducă pacea pe Pământ prin susţinerea unor gânduri de iubire şi de linişte în mintea lor.

3 Roger D. Nelson. „Dorinţa de a avea parte de vreme frumoasă: un experiment natural făcut la nivelul conştiinţei de grup" (1996), lucrare prezentată la cea de-a 15-a adunare anuală a Societăţii pentru Explorări Ştiinţifice, bazată pe un studiu realizat la Universitatea Princeton de Unitatea de Cercetare a Anomaliilor.

L.N. Pyatnisky şi V.A. Fonkin. „Influenţa conştiinţei umane asupra structurii vremii", articol apărut în revista *Journal of Scientific Exploration*, vol. 9, pag. 10 (1995).

Laurie J. Robinson. „Risipirea norilor: un experiment referitor la energia orgonică" (1995), Franklin Pierce College (lucrare nepublicată referitoare la un studiu făcut pe 20 de subiecţi cărora li s-a spus să se concentreze asupra risipirii unui nor ales la întâmplare. Rezultatele au fost analizate prin metoda pătratului *chi* şi au condus la concluzia că depăşesc cu mult simplele aşteptări probabilistice.

Gertrude R. Schmeidler. „Efectele psihokineziei asupra temperaturii înregistrate continuu". *Journal of the American Society for Psychical Research*, vol. 67, nr. 4, pag. 325-340 (1973).

L. Barth. „Atitudinea sectară în domeniul orgonomiei". *Bulletin of the Intersciences Research Institute*, vol. 3, nr. 2, pag. 125-140 (1961).

4 N. Tr. Sintagmă larg folosită în Statele Unite, îndeosebi în domeniul legislativ şi al asigurărilor.

Până la vârsta de zece ani, mama m-a dus la Şcoala de Duminică a Bisericii Unite din North Hollywood, California. Nu-mi mai amintesc nimic despre învăţăturile legate de metafizică, de religie sau de Biblie. Îmi amintesc în schimb că obişnuiam să colorăm cărţi de colorat şi că citeam cărţi obişnuite pentru copii, după care ne întâlneam cu congregaţia adulţilor, împreună cu care cântam imnuri ce marcau încheierea slujbei de duminică. În mod surprinzător, una dintre cele mai profunde experienţe.din viaţa mea s-a petrecut chiar în acest context.

Aveam opt ani şi tocmai ieşisem de la şcoala de duminică, împreună cu mama. Era o zi călduţă, cu cerul senin şi însorit, care făcea ca aleea pe care ne plimbam să pară extrem de strălucitoare. Subit, o forţă invizibilă m-a oprit din mers şi m-am simţit paralizată, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc. În clipa următoare m-am trezit în afara corpului fizic, privindu-mă de la aproximativ 30 de centimetri. Nu-mi dădeam seama cum de am ieşit din corp, căci totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă. Eram chiar şocată că trupul meu putea să stea în continuare în picioare, chiar dacă „eu" nu mă aflam în interiorul lui.

Am auzit atunci o voce masculină puternică. Aceasta venea de deasupra umărului meu drept şi îmi spunea: „Iată ce trebuie să predai în această lume, Doreen: această diviziune între minte şi corp pe care o experimentezi în clipa de faţă. Menirea ta este să îi înveţi pe oameni că mintea este cea care controlează corpul, şi nu invers". La fel de subit, m-am trezit apoi înapoi în corp. În mod surprinzător, experienţa nu m-a speriat deloc. Eram doar nedumerită, neînţelegând exact ce dorea să spună vocea atunci când a vorbit de „diviziunea dintre minte şi corp". A fost nevoie să mai treacă mulţi ani până când am putut pune laolaltă toate piesele acestui puzzle pe care l-am trăit în timpul experienţei mele extracorporale (EEC) din timpul copilăriei.

În cartea lui, *Transformat de lumină,* Melvin Morse, M.D., analizează EEC-urile trăite de mai mulţi adulţi şi copii. Morse a descoperit că oamenii care au EEC-uri sau experienţe de moarte iminentă sfârşesc prin a avea o activitate psihică mult mai intensă decât oamenii obişnuiţi, lucru verificabil prin comparaţie cu alte grupuri de control[5]. Convingerea mea este că, la fel ca toţi copiii, şi eu m-am născut cu abilităţi psihice. Cred de asemenea că aceste canale naturale de comunicare cu lumea spiritelor s-au deschis în mare măsură datorită experienţei mele extracorporale din copilărie.

În momentul în care s-a petrecut evenimentul, nu auzisem niciodată de EEC-uri. Deşi familia mea m-a crescut într-o atmosferă de deschidere spirituală, nu obişnuiam să discutăm împreună despre fenomenele psihice. Părinţii mei nu erau preocupaţi în mod deosebit de acestea.

Auzindu-mă povestind despre experienţa mea din copilărie, mulţi oameni m-au rugat să le recomand cărţi sau cursuri referitoare la EEC-uri. Obişnuiesc să le răspund că experienţa mea s-a petrecut spontan, nu la voinţă. De altfel, chiar dacă aş fi ştiut la vremea respectivă că părăsirea corpului fizic este posibilă, cu siguranţă nu mi-aş fi dorit să experimentez aşa ceva. Deşi am văzut că au apărut tot felul de cărţi despre EEC-uri, nu mi-am dorit niciodată să citesc vreuna dintre ele. Totuşi, dacă există oameni care simt chemarea de a face acest lucru, citind cărţi sau participând la cursuri specializate, le recomand să îşi urmeze cursul inimii. Am convingerea că nu există două căi spirituale identice şi că fiecare trebuie să îşi urmeze propria intuiţie pentru a ajunge la capătul călătoriei.

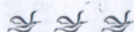
În ceea ce mă priveşte, nu sunt convinsă că forţarea unei EEC este neapărat benefică (vorbesc strict de cazul meu). În meditaţiile mele mi s-a întâmplat de multe ori să călătoresc în lumea de dincolo, iar aceste călătorii au fost cât se poate

5 Melvin Morse, *Transformat de lumină: puternicul efect al experienţelor de moarte iminentă asupra vieţii oamenilor,* 1992.

de autentice şi de vii. Am văzut cu ochii spirituali clădiri din cristal şi peisaje eterice strălucitoare. Nu mi-am *propus* însă niciodată să experimentez în mod conştient o experienţă extracorporală. Am trăit adeseori părăsirea corpului fizic de către conştiinţa mea, dar am perceput întotdeauna acest lucru ca pe o experienţă secundară, nu ca pe un scop în sine.

În perioada imediat următoare experienţei mele extracorporale nu am remarcat schimbări importante în viaţa mea. Nu am povestit nimănui despre acea experienţă decât mulţi ani mai târziu. Nu am făcut acest lucru deoarece experienţa mi s-a părut absolut naturală, ca şi cum mi-ar fi fost predestinată, chiar dacă îmi dădeam seama că era ieşită din comun. La ora actuală, am convingerea că mi-am prestabilit singură acest eveniment, împreună cu ghizii mei, încă înainte de a mă fi întrupat, pentru a-mi reaminti astfel de scopul vieţii mele. Experienţa a fost surprinzătoare, dar nu şocantă, aşa cum mi s-au părut multe din celelalte experienţe mistice ulterioare.

În capitolul următor voi descrie şi alte influenţe timpurii pe care le-am experimentat în primii mei ani de viaţă.

C A P I T O L U L 2

INFLUENŢA FAMILIEI

„Orice suflet este nemuritor, căci tot ceea ce se află într-o mişcare perpetuă este nemuritor. Sufletul fiecărui om a fost un spectator al adevărului etern; în caz contrar, nu ar fi putut pătrunde niciodată în lumea noastră muritoare. Şi totuşi, oamenii ar suporta cu dificultate să li se reamintească în permanenţă de trecutul lor prin însăşi existenţa lor actuală".

- Platon

Când eram copil, tata lucra ca ilustrator tehnic şi supervizor grafic la Space Electronics Corporation, un program spaţial al NASA. Venitul familiei era confortabil, dar tata nu era deloc încântat să lucreze în lumea corporatistă.

Când am împlinit şapte ani, Space Electronics a fuzionat cu o altă companie şi a devenit Space General Corporation. Noua firmă şi-a mutat sediul în îndepărtata suburbie din sudul Californiei, El Monte. Pentru a evita transmutarea familiei, tata a optat să devină consultant lucrând acasă. Acest lucru i-a dat posibilitatea să facă şi alte lucruri, mai apropiate de preferinţele sale, cum ar fi scrierea unor articole de revistă pe tema aeromodelismului, pasiunea sa din copilărie. Făcea de asemenea muncă voluntară pentru un mic editor care locuia în apropiere de casa noastră.

Într-o zi, tata s-a decis să renunţe la slujba sa de consultanţă şi la munca sa voluntară. Împreună cu doi prieteni, el şi-a

creat o afacere de planuri pentru aeromodelism care puteau fi comandate prin poştă. În cele din urmă, cei doi prieteni l-au lăsat singur, fapt care l-a determinat pe tata să scrie mai multe cărţi de aeromodelism. Împreună, părinţii mei au transformat firma iniţială de comenzi prin poştă a modelelor de avioane într-o firmă specializată în cărţi de aeromodelism (care puteau fi comandate de asemenea prin poştă).

Deşi câţiva ani mai târziu afacerea avea să înflorească, iniţial veniturile noastre au scăzut dramatic. Tata lucra tot timpul în biroul lui. Stătea acasă toată ziua, dar rareori îl puteam vedea. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului scriind articole şi cărţi, şi desenând planuri pentru modele de avioane. În week-end-uri participa la întâlniri cu pasionaţii aeromodelismului, deopotrivă pentru a scăpa de stresul acumulat şi pentru a-şi prezenta modelele unor clienţi potenţiali. Ori de câte ori mama se plângea că întreaga viaţă a lui tata se învârtea în jurul modelelor sale de avioane, acesta îi răspundea: „Bine cel puţin că nu mă învârt în jurul *altor* modele!"

Când nu lucra, tata îmi acorda foarte multă atenţie, încercând să compenseze astfel pentru perioada în care era foarte ocupat. Îmi dădea tot timpul proiecte interesante de făcut, care mă captivau, întrucât îmi plăceau provocările, şi oricum doream să îi fac plăcere tatei. De asemenea, mă antrena în lungi dezbateri prieteneşti în care analizam diferite concepte retorice, urmărind să îmi antreneze astfel mintea logică prin analizarea detaliată a unor concepte filozofice.

Tata este un om politicos şi un vegetarian suplu, care crede în propria sa spiritualitate. Nu este adeptul niciunei religii formale, dar practică deschis virtuţile bunătăţii şi generozităţii. Ori de câte ori mergeam undeva împreună, tata obişnuia să îmi facă educaţie, predându-mi bunele maniere. Uşa lui era întotdeauna deschisă pentru străini şi nu-i păsa dacă aceştia îi mulţumeau vreodată pentru serviciile făcute sau nu. El a fost cel care m-a învăţat că totul se petrece pentru un motiv precis şi că nu există coincidenţe. Obişnuia să-mi spună că

dacă menţii suficient timp un gând în mintea ta, ai tendinţa să îl atragi în viaţa ta reală. Odată, mi-a vorbit despre „legea curgerii", spunându-mi: „Noi suntem ca nişte tuburi. Toate experienţele curg prin viaţa noastră, dar noi trebuie să le dăm drumul, dacă nu dorim să devenim blocaţi. Aşa se explică, de pildă, de ce dau întotdeauna mai departe cărţile şi articolele pe care le primesc, încercând să scap de ele cât mai rapid după ce le citesc. Şi totuşi, primesc întotdeauna mai mult decât dăruiesc".

Tata trebuie să fi moştenit generozitatea şi natura lui spirituală de la părinţii săi. Bunicul meu natural, Ted Hannan, a fost un distribuitor Amway de mare succes. A ajuns pe o poziţie foarte înaltă în ierarhia companiei, demonstrându-le clienţilor potenţiali cât de uşor este să te bucuri de abundenţă. Ted obişnuia să lipească dolari de argint între două cărţi de vizită găurite astfel încât banii să poată fi văzuţi. Pe cărţile lui de vizită scria: „Vrei mai mulţi bani? Sună-l pe Ted Hannan". Distracţia favorită a lui Ted era să le plătească taxa de autostradă şoferilor care veneau după el, aşteptând în faţa podului de lângă casa lui din Washington State. Bunicul obişnuia să spună: „Imaginaţi-vă surpriza acestor şoferi când ajungeau în faţa cabinei de colectare a taxei şi li se spunea că altcineva a plătit pentru ei!"

Bunica mea, Pearl, a influenţat de asemenea natura spirituală a tatălui meu. Ori de câte ori o vizitam acasă, bunica mă punea să îmi dau în beţişoarele de ghicit. Similare cărţilor de tarot, acestea aveau gravate pe ele numere. Îţi puneai o întrebare, după care trăgeai un beţişor şi citeai răspunsul în cartea care explica semnificaţia numerelor. Cartea şi beţişoarele mă fascinau literalmente, cu atât mai mult cu cât răspunsurile primite păreau întotdeauna direct legate de întrebările pe care mi le puneam.

Bunica Pearl era o femeie frumoasă, deopotrivă din punct de vedere fizic şi sufletesc. Era o mare cititoare, terminând

nu de puţine ori două sau trei cărţi pe săptămână. Îi plăceau de asemenea dulciurile, îndeosebi ciocolata, dar nu a avut niciodată probleme cu greutatea. L-a cunoscut pe bunicul Ted pe când lucra ca vânzătoare într-un magazin de mărunţişuri. Bunicul a intrat înăuntru şi a întrebat-o ce cadou i-ar putea cumpăra celei mai frumoase fete pe care a văzut-o vreodată în viaţa lui, adică ei.

Din păcate, căsnicia lor s-a terminat cu un divorţ, şi amândoi s-au recăsătorit. Totuşi, Ted a continuat să îi trimită lui Pearl trandafiri roşii în fiecare an, de ziua ei. Mă îndoiesc sincer că cei doi soţi ai lor ştiau de această practică. Între timp, Pearl s-a recăsătorit cu Ben, pe care obişnuiam să îl numesc cu afecţiune „Pop-pop". Tot timpul cât am fost copil, Ben a fost cel pe care l-am considerat adevăratul meu bunic. Timp de mulţi ani la rând, cei doi au locuit în apropiere de noi, în San Fernando Valley. După ce Ben s-a pensionat, cei doi s-au mutat în Bishop, o localitate din centrul Californiei, unde putea pescui în lacurile din apropiere. O dată sau de două ori pe an, bunica Pearl şi Pop-pop veneau din Bishop să ne viziteze, bucuria fiind la fel de mare de ambele părţi.

Familia mamei mele a avut de asemenea preocupări spirituale profunde. Mulţi ani de zile, bunica Ada a fost membră a religiei Noii Gândiri Creştine, la fel ca şi străbunica mea dinspre mamă. Prima căsnicie a bunicii, cea cu bunicul meu natural, Fount Leroy Merrill, a fost una tumultuoasă, mai ales datorită faptului că bunicul obişnuia să bea foarte mult. Cei doi se certau tot timpul, până când pe bunica o apucau durerile de stomac. Fount Leroy a murit de o boală asociată cu alcoolismul înainte ca eu să mă nasc. Nimeni din familie nu vorbea despre el, aşa că mulţi ani la rând am crezut că adevăratul meu bunic era cel de-al doilea soţ al Adei, Lloyd Montgomery.

Ambii mei părinţi au suferit în copilărie din cauza certurilor părinţilor lor, una din principalele cauze fiind

alcoolul. De aceea, atunci când s-au căsătorit, părinţii mei au făcut un jurământ solemn să nu se certe niciodată în faţa copiilor lor. De asemenea, au fost abstinenţi de-a lungul întregii vieţi, nepunând decât foarte rar vreo picătură de alcool în gură. Până în ziua de azi, nu-mi amintesc de vreo ceartă între părinţii mei. Ştiu că au avut dezacordurile lor, dar nu pot decât să bănuiesc că şi le rezolvau în timpul lungilor plimbări pe care obişnuiau să le facă împreună, şi pe care continuă să le facă inclusiv la ora actuală.

În luna noiembrie a anului 1968, când aveam zece ani, ne-am mutat cu toţii la Escondido, în partea de nord a Districtului San Diego. Personal, am fost foarte afectată din cauza acestei mutări, întrucât aveam numeroşi prieteni în Hollywood, deopotrivă la şcoală şi pe lângă casă. Viaţa mi se părea magică, dar părinţii mei erau îngrijoraţi din cauza criminalităţii, smogului şi traficului în continuă creştere din Los Angeles. De aceea, mama a căutat şi a găsit câteva modele de case expuse la vânzare în Escondido.

Ne-a dus pe toţi să vedem casa aleasă, iar decoraţiile ei viu colorate, de tip mediteranean, m-au încântat. Unul din dormitoare avea un elefant indian împletit din răchită şi ornat cu oglinjoare. Îmi amintesc cât de fericită am fost, convinsă că acesta era dormitorul meu. Elefantul şi celelalte decoraţii indiene din casă mi se păreau adorabile! De aceea, când ne-am mutat efectiv, am rămas şocată să descopăr că întreaga casă era goală! În naivitatea mea de copil, fusesem convinsă că mobilierul din casă avea să ne rămână nouă odată cu cumpărarea imobilului.

M-am trezit astfel într-un oraş nou, într-o casă nouă, fără să cunosc pe nimeni. Când am intrat la şcoala din San Diego, notele mele arătau că eram o elevă deasupra mediei, aşa că profesorii m-au trecut direct în clasa a şasea, deşi abia absolvisem clasa a patra. În loc să mă simt încântată de această avansare, m-am simţit destul de stânjenită, căci m-am trezit

că sunt cea mai tânără elevă din clasă. Îmi lipseau foarte mult popularitatea şi acceptarea de care mă bucuram la şcoala din Hollywood. Mai multe fete m-au luat peste picior, făcând haz de hainele şi de coafura mea, pe care le considerau demodate. Ce conta felul în care erai îmbrăcat, m-am întrebat, ori dacă erai la modă sau nu?

La ora actuală îmi dau seama că cea care i-a făcut pe ceilalţi elevi să mă evite era propria mea conştiinţă de sine. În fiecare dimineaţă, obişnuiam să mă îngrop sub pătură, rugându-mă cu ardoare să mă trezesc din nou în Hollywood atunci când voi deschide ochii. Din păcate, ori de câte ori deschideam ochii, mă trezeam întotdeauna în Escondido. Cred că atunci am început să primele îndoieli cu privire la eficacitatea rugăciunii.

Imediat după ce ne-am mutat, ne-am înscris cu toţii la biserica unită din Escondido. Mama petrecea foarte mult timp cântând la vioară, aşa că în scurt timp a fost primită în orchestra Colegiului Comunităţii din Palomar. Acolo, ea a cunoscut o femeie pe nume Lois Crawford, care era aşezată chiar lângă ea în orchestră. Lois era o adeptă a religiei Noii Ştiinţe Creştine, aşa că a invitat-o pe mama să vină cu ea la un seminar al bisericii sale. Mama a acceptat cu plăcere şi s-a simţit foarte inspirată de discursurile auzite acolo.

Chiar în seara seminarului, bunica Ada, bunicul Lloyd, străbunica şi unchii mei din partea bunicilor (fratele şi sora bunicii) au suferit un accident de maşină, fiind loviţi în timp ce se aflau cu toţii în microbuzul lor marca Volkswagen. Maşina s-a rostogolit, dar centurile de siguranţă i-au salvat pe pasageri. Singurii care au suferit răni grave au fost bunicul Lloyd şi străbunica Ruby.

Auzind vestea, mama mi-a spus: „Adevărurile pe care le-am auzit la acest seminar mi-au fost de mare folos şi am convingerea că îi vor ajuta pe bunici să se vindece". Într-adevăr, bunicul Lloyd şi străbunica Ruby s-au vindecat rapid,

fapt care i-a întărit şi mai mult credinţa mamei în religia Noii Ştiinţe Creştine.

Această demonstraţie de vindecare a inspirat-o pe mama, care s-a alăturat bisericii locale a Noii Ştiinţe Creştine. Ea ne-a luat deoparte pe fratele meu mai mic, Kenny, şi pe mine, şi ne-a explicat că ne vom duce la o biserică nouă. A adăugat că doreşte să mergem la şcoala de duminică a bisericii şi că nu admite nicio scuză. Nu ştiu nici astăzi de ce a fost atât de fermă în această privinţă. Poate că nefericirea datorată mutării ne-a făcut să părem indisciplinaţi. Cert este că în scurt timp m-am trezit înscrisă la şcoala de duminică a Bisericii lui Christos, aparţinând Noii Ştiinţe Creştine, din Escondido.

Şcoala de duminică mi-a plăcut încă de la primele ore. Era ca o oază pentru mine, întrucât mă simţeam acceptată în întregime de toată lumea. Profesorii mi se păreau fascinanţi. În fiecare săptămână, ei ne dădeau tot felul de exemple, explicându-ne cum influenţează mintea noastră realitatea în care trăim. De pildă, am auzit povestea unei femei care şi-a pierdut bărbatul în timpul războiului. Din clipa în care acesta a murit, timpul a părut să înceteze complet pentru această femeie, care nu a mai îmbătrânit deloc. De altfel, ea nu făcea altceva decât să stea toată ziua în balansoarul ei, aşteptându-şi soţul care nu avea să se mai întoarcă vreodată acasă. Deşi au trecut anii, pielea şi părul ei au rămas exact la fel ca în ziua în care timpul s-a oprit în loc pentru ea. Am auzit de asemenea numeroase istorii legate de oameni care s-au vindecat de diferite boli şi leziuni prin alinierea gândurilor cu rugăciunile lor. Aceste ore îmi aminteau de tot ce îmi spusese mama pe vremea când eram foarte mică.

Unul din profesorii de la şcoala de duminică, Forrest Holly, era un om uimitor, care a lăsat o impresie foarte puternică asupra mea. De altfel, se pare că el a lăsat o impresie foarte puternică inclusiv asupra altor oameni, dat fiind că în

anul 1996 s-a făcut un film de televiziune şi a apărut o carte intitulată *Ce se vede prin ochii iubirii*[6], despre viaţa sa.

Forrest era orb, dar era un adevărat vizionar din multe puncte de vedere. Departe de a se simţi un handicapat, el lucra în construcţii, unde avea un mare succes, folosind beţişoare de balsa pentru planurile sale arhitecturale, astfel încât să le poată pipăi. Şi-a conceput singur frumoasa casă în care locuia împreună cu familia sa, situată pe un deal din Escondido. Scria chiar un articol săptămânal la ziarul local, la rubrica „Întreabă constructorul". Soţia lui, Jean, era şi ea oarbă, la fel ca şi unul din cei patru copii ai lor, Hap. Principala lecţie pe care am învăţat-o de la Forrest a fost aceea că singurele limitări reale pe care le avem sunt cele autoimpuse. În afară de aceste limite, nimic nu ne poate sta în cale.

Într-o zi, Forrest s-a folosit de un aparat Viewmaster care prezenta imagini 3D pentru a face o demonstraţie de metafizică la şcoala noastră de duminică. El a comentat felul în care mintea noastră preia imaginile bidimensionale şi le transformă în imagini tridimensionale. Forrest ne-a explicat că acest exemplu ilustrează perfect cum creează percepţia noastră impresia că materia este reală, deşi ea nu reprezintă decât o iluzie a minţii noastre. Unul dintre elevi s-a uitat la o fotografie deosebit de frumoasă a unui peisaj montan maiestuos, după care a exclamat încântat şi i-a transmis aparatul elevului de lângă el, spunându-i: „Uită-te la asta!"

Forrest l-a oprit pe băiat şi i-a spus: „Oare de ce ne grăbim atât de des să renunţăm la o experienţă deosebit de frumoasă, în loc să ne bucurăm plenar de ea vreme de câteva minute?" Ne-a explicat apoi tuturor importanţa acceptării complete a bunătăţii şi a evitării impulsului de a transmite imediat frumuseţea unei alte persoane atunci când ne ciocnim accidental de ea. „Absorbiţi mai întâi în întregime frumuseţea în voi înşivă, ne-a spus el, şi *abia apoi* împărtăşiţi-o cu altcineva".

6 Susan Vreeland, *Ce se vede prin ochii iubirii: un roman biografic*, 1996.

Mamei îi făcea de asemenea plăcere să meargă la biserica Noii Ştiinţe Creştine, cu atât mai mult cu cât aceasta fusese religia în care a fost crescută. Ea s-a înscris la cursurile bisericii şi a devenit în scurt timp un practicant licenţiat al Noii Ştiinţe Creştine. După ce şi-a primit licenţa, clientela ei a crescut rapid, până când şi-a dat seama că are nevoie de un birou nou, mai spaţios, în afara casei noastre. Acest lucru nu îi împiedica pe clienţii ei să o sune acasă la noi. De altfel, mama era complet absorbită de munca ei de vindecare.

Ori de câte ori ne tăiam sau ne întorceam acasă cu vânătăi, mama ne aplica mie şi fratelui meu tratamentul ei spiritual. Îmi amintesc că de multe ori cicatricele sau vânătăile dispăreau literalmente sub ochii noştri. Văzând cu ochii mei aceste vindecări miraculoase efectuate de mama asupra mea, a fratelui meu, a celorlalţi clienţi sau a colegilor ei de la biserică, am început să cred din nou în Dumnezeu. L-am iertat pe acesta pentru mutarea noastră la Escondido şi am început să mă simt din nou împăcată cu viaţa mea.

Odată, pe când ne aflam la şcoala de duminică, am aflat povestea unui spărgător de apartamente care s-a întors acasă „de la lucru", dar a constatat că propria lui casă fusese spartă de un „coleg". „Datorită convingerii sale în necinste, ne-a explicat profesorul, el a atras aceeaşi vibraţie în propria lui viaţă". Din fericire, povestea s-a terminat cu bine: hoţul şi-a dat seama că cea care a creat condiţiile mentale pentru spargerea propriului apartament era însăşi activitatea sa criminală, aşa că a decis să renunţe la ea.

Mintea mea uşor impresionabilă de copil adora astfel de poveşti, care îmi întăreau convingerea că realitatea noastră de zi cu zi este creată de propria noastră minte. În noaptea care a urmat poveştii cu hoţul convertit, am avut un vis viu în care se făcea că sunt un adult care trăieşte în propriul lui apartament. Un bărbat a spart uşa de la intrare şi m-a ameninţat. În loc să mă supun indicaţiilor sale, i-am strigat: „Nu!", după care am

adăugat cu putere: „Dumnezeu este bunătate!" Auzind aceste cuvinte, intrusul a înghețat, după care a părăsit fără niciun cuvânt apartamentul meu.

M-am trezit din acel vis simțindu-mă mai puternică. Îmi dădeam seama că deși experiența nu fusese decât un vis, implicațiile ei erau cât se poate de reale. Am înțeles atunci că eu sunt singura care își poate stabili propriile limite legate de ceea ce dorește să accepte de la viață și de la ceilalți oameni.

Această putere recent descoperită mi-a folosit în anumite domenii ale vieții, dar din păcate nu și în cel al vieții mele sociale de la școală. Unul din motivele pentru care simțeam că nu pot stabili legături cu ceilalți copii era acela că familia mea prefera să nu vorbească despre practicile sale spirituale. Eram înțeleși cu toții să nu vorbim despre vindecările noastre miraculoase, pentru ca lumea să nu ne creadă încrezuți. De altfel, am observat în mai multe ocazii o anumită respingere din partea colegilor care mă întrebau la ce biserică mă duc. Ori de câte ori răspundeam: „La biserica Noii Științe Creștine", colegul sau colega de clasă îmi spunea: „Aha, voi sunteți aceia care nu cred în medici!" Simțind disprețul și sarcasmul din vocea lor, m-am învățat să îmi păstrez secrete convingerile și practicile spirituale, cu excepția prietenilor mei cei mai apropiați.

Două astfel de prietene, Anita și Silvia, au venit cu mine la școala de duminică de câteva ori și au părut să se simtă bine. Anita s-a vindecat de o acnee cronică pe care farmacistul părinților ei nu a reușit să o vindece, deși a tratat-o cu cele mai variate medicamente de ultimă generație. În urma tratamentului spiritual primit, prin care un practicant al bisericii se ruga pentru ea, dându-i să citească zilnic pasaje din Biblie, fața Anitei s-a curățat complet de acnee, ajungând să strălucească de frumusețe. Deși nu vorbea aproape niciodată despre Dumnezeu sau despre spiritualitate, mi-am dat seama că viața Anitei s-a schimbat dramatic în bine ca urmare a

acestei experiențe miraculoase. Fata părea mai fericită și mai împăcată cu sine, fapt care îi amplifica și mai mult frumusețea strălucitoare a tenului.

În afară de Anita și de Silvia, niciunul din colegii mei de școală nu știa de miracolele care deveniseră curente în familia noastră. Între timp, m-am înscris împreună cu mama la întâlnirile de miercuri seara ale membrilor bisericii, unde am aflat cum aplicau alți oameni tratamentul mental și spiritual în viața lor. Îmi amintesc că am auzit exemple de vindecări de cancer, lipiri ale oaselor fracturate sau vindecări miraculoase în cazul unor accidente de mașină.

Pentru cei care nu sunt familiarizați cu Noua Știință Creștină, doresc să fac câteva referiri scurte la originea acesteia. Fac mențiunea că nu doresc să aduc aceste precizări pentru a face propagandă în favoarea acestei religii, ci doar pentru a explica mai bine mediul în care am crescut. Dat fiind că Noua Știință Creștină a jucat un rol atât de important în viața mea, am optat pentru includerea acestui material în cartea de față, astfel încât să puteți înțelege mai bine în ce au constat influențele spirituale de care am avut parte în timpul primilor mei ani de viață.

Pe scurt, Noua Știință Creștină este o religie a mișcării „Noii Gândiri". La baza apariției sale a stat interpretarea învățăturilor lui Iisus Hristos date de vindecătorul spiritual Phineas Quimby (1802-1866). Una din pacientele lui Quimby a fost Mary Baker Eddy, cea care a fondat în anul 1879 Noua Știință Creștină. Câțiva ani mai târziu, o pacientă a doamnei Eddy, Emma Curtis Hopkins, a început să predea cursuri despre filozofia lui Quimby. Câțiva dintre studenții lui Hopkins au fondat alte ramuri ale Noii Gândiri. Spre exemplu, Ernest Holmes a fondat Știința Religioasă, în anul 1927, Charles și Myrtle Fillmore au fondat Biserica Unității în anul 1889, iar Nona Brooks, Fannie James și Althea Small au fondat Știința Divină, în anul 1898.

Quimby, supranumit „Părintele Noii Gândiri", a avut o origine modestă, fiind un om sărac şi lipsit de educaţie, dar având o curiozitate nestăvilită în legătură cu ştiinţa şi cu spiritualitatea. După ce a participat la un seminar ţinut de Franz Mesmer, părintele hipnotismului modern, lui Quimby i-a venit ideea de a încerca să îi hipnotizeze pe oameni pentru a-i vindeca. Practicând acest nou procedeu, el a descoperit că poate afla prin clarviziune gândurile care stau la baza bolilor de care suferă oamenii. În continuare, Quimby obişnuia să discute cu pacienţii săi despre aceste convingeri greşite, până când simptomele bolii dispăreau cu desăvârşire. Succesul pe care l-a avut el a fost atât de mare, încât practica l-a acaparat cu totul, motiv pentru care nu a mai avut timp să publice decât foarte puţine articole despre filozofia pe care o aplica.

Într-unul din aceste rare articole, el a scris:

> Orice boală este o invenţie a omului, neavând o identitate la nivelul Înţelepciunii, ci doar în mintea celor care cred în ea, pentru care reprezintă un adevăr. Oamenilor sănătoşi li se pare ciudat că pot fi afectaţi de propriile convingeri. În realitate, întreaga noastră realitate este creată de convingerile noastre. Acestea reprezintă întregul capital şi toate resursele de care dispune omul. Nimic nu poate fi schimbat în om decât numai convingerile sale. Din păcate, marea majoritate a oamenilor nu par să se gândească la faptul că ei singuri sunt responsabili pentru convingerile lor. Dacă şi-ar analiza aceste convingeri, ei ar ajunge să se cunoască pe ei înşişi, iar aceasta este ştiinţa cea mai înaltă. Omul nu ignoră decât un singur lucru important: că suferinţa sa are la bază propriile sale convingeri. Chiar dacă acest proces este inconştient, el are consimţământul omului în cauză[7].

7 Annetta G. Dresser, *Filozofia lui P.P. Quimby, care include selecţiuni din manuscrisele sale şi o schiţă a vieţii lui.*

Quimby credea cu convingere că medicamentele şi plantele medicinale sunt eficiente exclusiv datorită credinţei pacientului în ele şi în medicul său. El a criticat comunitatea medicală, învinovăţind-o că îi „condamnă" pe pacienţi la moarte sau la boală prin punerea unor diagnostice pe care aceştia le acceptă, considerându-şi soarta pecetluită.

Mary Baker Eddy, studentă şi pacientă a lui Quimby, a completat filozofia acestuia cu propriile ei revelaţii referitoare la Dumnezeu, la originea omului şi a bolii. Atât Quimby cât şi doamna Eddy au insistat asupra cauzelor mentale ale suferinţei umane, dar şi ale vindecării acesteia. Cei doi nu s-au înţeles însă în toate privinţele. Spre exemplu, Quimby credea că gândurile greşite creează dezechilibre la nivelul fluidelor şi temperaturilor corporale, care mai devreme sau mai târziu conduc la boală. Doamna Eddy afirma că gândurile greşite creează *iluzia* bolii, iar fluidele, temperaturile şi celelalte funcţii corporale sunt la fel de iluzorii ca şi bolile propriu-zise. Quimby aplica tratamentul minţii, focalizându-se asupra gândurilor pacientului, în timp ce doamna Eddy susţinea că „mintea muritoare" a omului este complet ireală şi că numai întoarcerea la Mintea Unică a lui Dumnezeu îi poate readuce pe oameni la o stare de sănătate perfectă[8].

La ora actuală, bisericile Noii Gândiri aplică tratamente vindecătoare care folosesc puterea rugăciunii şi a afirmaţiilor pozitive. Practicanţii acestei religii consideră că, în sine, cuvintele nu au o putere specială, dar că ele pot fi folosite pentru alinierea gândurilor vindecătorului şi pacientului cu Dumnezeu şi cu energia christică. Cuvintele vindecă pentru simplul motiv că ne ajută să ne ridicăm frecvenţa de la vibraţia fricii la cea a iubirii.

Practicanţii şi adepţii Ştiinţei Creştine folosesc în tratamentele lor vindecătoare o afirmaţie pe care o numesc „Afirmaţia Ştiinţifică a Fiinţei". Ei repetă de nenumărate

8 John DeWitt şi Erwin D. Canham, *Calea Ştiinţei Creştine*, 1962.

ori această afirmaţie, până când mintea lor renunţă la falsele convingeri care stau la baza morţii, a bolii şi a limitărilor:

> *„Nu există viaţă, adevăr, inteligenţă sau substanţă în sânul materiei. Tot ce există este Mintea infinită şi manifestările ei infinite, căci Dumnezeu este Totul-în-toate. Spiritul este Adevărul nepieritor; materia nu este decât o eroare muritoare. Spiritul este real şi etern; materia este ireală şi efemeră. Spiritul este Dumnezeu, iar omul este creat după chipul şi asemănarea Sa. De aceea, omul nu este o fiinţă materială, ci una spirituală[9]".*

Cuvintele afirmative ne ajută să ne focalizăm atenţia asupra realităţii eterne şi să scăpăm de capcanele fricii. Dacă renunţăm la teamă şi ne concentrăm asupra realităţii imuabile a vieţii – respectiv asupra armoniei, sănătăţii şi fericirii – situaţia exterioară va începe să reflecte aşteptările noastre pline de iubire. Altfel spus, cuvintele afirmative ne vindecă gândurile, iar legea cauzei şi efectului reflectă aceste gânduri vindecate în lumea în care trăim.

9 Mary Baker Eddy, *Ştiinţa şi sănătatea în lumina scripturii.*

CAPITOLUL 3

MINTEA ŞI MATERIA

„Legea guvernează întreaga existenţă. Această Lege nu este inteligentă, ci este Inteligenţa însăşi".

- Ralph Waldo Emerson (1803-1882),
autor şi filozof american

Când am intrat la liceu, mă simţeam divizată. Pe de o parte, mă simţeam fericită şi în siguranţă acasă şi la şcoala de duminică. Eram fericită să o am în viaţa mea pe prietena mea Anita, alături de care am petrecut multe ore minunate călărind şi jucându-ne cu animalele noastre de casă, printre care se numărau pisici, iepuri, şopârle şi chiar cobai.

Am făcut rost de cobai pentru un proiect şcolar, în cadrul căruia îmi propuneam să studiez efectele aglomeraţiei asupra agresivităţii. În timpul acestui proiect, mi-am pus cobaii în cuşti din ce în ce mai mici, numărând de fiecare dată câte acte agresive comiteau în intervalul de timp respectiv, cum ar fi zgârieturi cu ghearele şi muşcături. În mod evident, cobaii au devenit din ce în ce mai agresivi pe măsură ce spaţiul vital li s-a redus. În scurt timp, experimentul s-a încheiat şi eu am obţinut rezultatele pe care scontam. În final, mi-am mutat cobaii într-un spaţiu mai mare, dar mi-am dat seama că m-am ataşat de ei. De aceea, m-am decis împreună cu Anita şi cu fratele meu să îi păstrez ca animale de casă. Erau nişte animăluţe frumoase, cu blana pufoasă, de culoare neagră cu pete albe, iar mustăţile

li se mişcau într-o manieră adorabilă atunci când mestecau legumele, fructele şi sandviciurile cu unt de arahide şi gem pe care li le dădeam. Anita şi cu mine ne duceam pretutindeni cu cobaii noştri, inclusiv la biserică.

Într-o zi, pe când ne jucam cu cobaii prin curte, atenţia ne-a fost atrasă pentru o clipă de altceva, iar animalele au scăpat. I-am căutat pretutindeni, împreună cu Anita, dar nu i-am găsit. Mi-am amintit atunci de lecţia spirituală pe care mi-a predat-o mama atunci când mi-am pierdut gentuţa, aşa că am prins solemn mâinile Anitei şi am repetat această frază: „Nimic nu se pierde în mintea lui Dumnezeu". Ne-am reamintit apoi reciproc că deşi noi nu îi vedeam, Dumnezeu ştia foarte bine unde sunt cobaii noştri, şi astfel, aceştia nu erau cu adevărat pierduţi.

Pacea instaurată de acest tratament spiritual alungă greaua povară a fricii, care inhibă armonia. Faimosul text spiritual intitulat *Curs de miracole* afirmă: „Miracolele sunt absolut naturale. Atunci când nu se petrec, înseamnă că omul a greşit undeva[10]". Personal, cred că acest „ceva" care împiedică apariţia naturală a miracolelor este atitudinea noastră rigidă şi teama pe care o cultivăm. Atunci când afirmi că: „Această situaţie este vindecată, chiar acum", efectul de alinare al acestor cuvinte alungă teama şi permite manifestarea naturală a miracolelor.

În clipa în care am afirmat că animalele noastre nu sunt pierdute în mintea lui Dumnezeu, am avut o intuiţie puternică. Parcă o voce interioară mi-ar fi spus: „Gândeşte la fel cum ar gândi un cobai şi îi vei găsi". Instinctul m-a făcut să mă orientez asupra copacilor de sequoia care mărgineau aleea care ducea către casa noastră. „Dacă aş fi un cobai, i-am spus Anitei, m-aş simţi protejată să merg de-a lungul acestor copaci uriaşi". De-abia am făcut câţiva paşi de-a lungul copacilor că ne-am găsit animalele jucându-se la umbra unuia dintre ei.

10 *Curs de miracole,* Glen Ellen, Foundation for Inner Peace.

Vindecarea spirituală este foarte eficientă în cazul animalelor. Unul dintre motive este şi acela că gândurile şi emoţiile umane influenţează starea de sănătate fizică a animalelor de casă[11]. Adevărul este că îţi poţi o forma o părere destul de completă despre starea de sănătate emoţională a unei familii examinând sănătatea fizică a animalelor şi copiilor care cresc în casa acesteia. Ascultând mărturiile diferitor oameni şi cunoscând rezultatele obţinute de mama prin practica ei vindecătoare, mi-am dat seama că animalele şi copiii absorb stresul din casă la fel ca nişte bureţi. Atunci când cuplurile se ceartă în mod repetat, căminele lor se încarcă cu o energie toxică ce creează imediat probleme pentru copiii şi animalele lor.

Din fericire, copiii şi animalele reacţionează la fel de rapid dacă pacea şi armonia sunt reinstaurate în casă. Propria mea familie a experimentat o anumită doză de stres la scurt timp după ce am adoptat un pui de pisică pe care l-am numit Alfalfa. Pisicuţa părea destul de sănătoasă, deşi era mai slabă decât alţi pui de pisică. Era un animal sfios, dar blând, pe care îl simpatizam cu toţii. La un moment dat, s-a întâmplat ceva oribil, iar pisicuţa s-a îmbolnăvit şi a murit. Nu ştiu nici acum dacă a mâncat ceva care nu i-a căzut bine, dacă a absorbit o parte din stresul familiei sau pur şi simplu dacă destinul ei era să ne înveţe pe toţi puterea iubirii. Tot ce ştiu este că a murit subit.

Îmi amintesc că mama a continuat să îi mângâie multă vreme trupul neînsufleţit, în timp ce stătea cu picioarele încrucişate pe linoleumul din bucătărie, în timp ce eu plângeam cu suspine, insistând să facă ceva. „Adu-o înapoi! Adu-o înapoi!", repetam într-una. Săraca Alfalfa nu a apucat

11 G.K. Watkins, A.M. Watkins & R.A. Wells, „Studii referitoare la resuscitarea unui şoarece anesteziat", *Research in Parapsychology,* pag. 157-159 (1972).
G.K. Watkins & A.M. Watkins, „O posibilă influenţă psihokinetică în resuscitarea unui şoarece anesteziat, *Journal of Parapsychology,* vol. 35, nr. 4, pag. 257-272 (1971).

nici măcar să experimenteze ce înseamnă adevărata viaţă şi nu puteam suporta gândul că nu mă voi mai bucura niciodată de afecţiunea ei. Durerea mea era copleşitoare, dar aveam încredere că mama o va putea salva.

„Nu vă temeţi. Credeţi, şi ea se va face bine", s-a adresat Iisus unei mulţimi care asista la ridicarea din morţi a unei fete[12]. Când eram copil, aveam exact acest gen de credinţă absolută în puterea mamei mele de a-mi vindeca pisicuţa. Mama şi-a închis ochii şi pe faţă i s-a aşternut familiarul zâmbet, care exprima o iubire atât de celestă. I-a spus pisicii ceva de genul: „Nu există moarte" şi „Totul este iubire". Subit, mi-am dat seama că micuţul ghem de blană a început să se mişte. Am crezut că imaginaţia îmi joacă o festă, dar pe de altă parte aveam o încredere deplină în puterea mamei mele de a o readuce pe Alfalfa la viaţă.

Aşezată la o jumătate de metru de mama şi de Alfalfa, am asistat uimită la revenirea la viaţă a pisicii mele. Deşi cu câteva clipe mai devreme era rigidă şi inertă, acum părea să revină la viaţă, la fel ca gheaţa care se topeşte şi începe să curgă. Îmi puteam citi propria uimire reflectată în ochii senini ai mamei. Părea uşor ameţită. Cred că a intrat într-o stare de conştiinţă modificată. Până în ziua de astăzi nu-şi mai aduce aminte decât anumite fragmente din episodul vindecării pisicii, deşi altminteri este o persoană lucidă şi extrem de conştientă.

Acest miracol m-a făcut să-mi dau seama de importanţa detaşării de atenţia conştientă în timpul procesului de vindecare. Nimeni nu poate forţa acest proces. Tot ce putem face noi este să ne concentrăm puternic asupra adevărului divin din inima noastră, fără a ne ataşa însă de fructele acţiunii noastre. Altfel spus, noi trebuie să lăsăm Legea Iubirii Divine să îşi urmeze cursul natural. Toate studiile referitoare la vindecarea spirituală insistă asupra faptului că succesul în acest tip de vindecare

12 Luca 8:50.

este asociat cu capacitatea vindecătorului de a-şi menţine aşteptările pozitive, dar fără a încerca excesiv să influenţeze rezultatul obţinut[13].

Unul din principalele blocaje care împiedică procesul de vindecare este înţelegerea morţii, a bolii sau a rănilor ca fiind condiţii reale, care trebuie „reparate". Vindecarea nu se poate produce *decât* prin recunoaşterea realităţii eterne. Dacă recunoşti inclusiv ceea ce este temporal, considerând că această realitate efemeră este autentică, procesul de vindecare nu se produce. Descoperirile fizicii cuantice confirmă faptul că aşteptările şi observaţiile noastre influenţează realitatea din faţa noastră, influenţând astfel sănătatea şi boala[14].

Să presupunem că doreşti să devii un canal de vindecare a bolii unui prieten. Important este să nu porneşti de la premisa că boala reprezintă o stare reală, încercând apoi să o anihilezi. Tentativa de vindecare care are la bază gândul: „Boală, dispari!" porneşte de la o premisă incorectă, şi anume aceea că există o problemă care trebuie rezolvată. Procedând în acest fel, nu faci decât să îi transferi energia şi puterea ta mentală realităţii care nu există, fapt care te va convinge că boala are o viaţă şi o minte a ei. În realitate, ea nu are o astfel de realitate concretă.

Atunci când practici vindecarea spirituală, ceea ce contează este să îţi reaminteşti în permanenţă că nu există probleme,

13 Erlendur Haraldsson şi Joop M. Houtkooper, "Efectele apărării perceptuale, ale personalităţii şi convingerilor asupra percepţiei extrasenzoriale", *Personalitatea şi diferenţele individuale,* vol. 13, nr. 10, pag. 1085-1096 (1992).
Harvey J. Irwin, „Personalitatea şi performanţa psi: linii directoare ale cercetărilor actuale", *Parapsychology Review,* vol. 17, nr. 5, pag. 1-4.

14 Dean Radin şi Roger D. Nelson, „Efecte asociate cu conştiinţa în sistemele fizice haotice", *Foundations of Physics,* vol. 19, pag. 1499-1514 (1989).
H. Schmidt, „Teste de psihokinezie cu numere-sământă pre-înregistrate şi pre-verificate", *Journal of Parapsychology,* 45, 87-98 (1981).
H. Schmidt, „Poate preceda un efect cauza sa? Un model al unei lumi necauzale", *Foundations of Physics,* 8, 463-480 (1978).
E.P. Wigner, „Observaţii referitoare la problema continuum-ului minte-corp", *Omul de ştiinţă speculează,* 1962 (Ed. I.J. Good).

moarte, boli, afecţiuni sau răni. De aceea, nu există nimic de vindecat, de reparat sau de schimbat, căci tot ce este real este deja perfect. Atunci când experimentăm în mod conştient acest adevăr, chiar şi numai pentru o secundă, iubirea ne vindecă mintea de teamă, iar experienţa noastră materială reflectă noul cadru mental.

Întreaga materie reacţionează la gândurile noastre, nu doar aşa-zisa materie organică (organele şi ţesuturile). Impactul minţii asupra materiei a fost studiat de cercetătorii Robert Jahn şi Brenda Dunne de la Princeton, care au folosit voluntari pe care i-au aşezat în faţa unei maşini care arunca aleatoriu monede. Voluntarii trebuiau să se concentreze şi să încerce să influenţeze mental căderea monedelor (de pildă, cu „capul" în sus). Majoritatea voluntarilor au putut influenţa căderea monedelor, într-o manieră determinată statistic. Mai târziu, cei doi cercetători şi-au reconfirmat descoperirea folosind un aparat cu bile numerotate. Voluntarii trebuiau să se concentreze ca bilele să cadă în nişte cutii cu aceleaşi numere. Şi acest experiment a avut succes, fiind semnificativ din punct de vedere statistic[15].

Rezultatele obţinute de Jahn şi Dunne nu ar trebui să ne surprindă. La urma urmelor, de ce nu am putea controla noi materia prin gândurile noastre? În fond, tot ce există în lumea materială este o simplă ilustrare a gândurilor şi convingerilor noastre muritoare. Toţi purtătorii luminii ar trebui să-şi reamintească acest lucru, căci principala lor contribuţie la vindecarea planetei se realizează în planul mental şi în cel spiritual. Dacă un purtător al luminii se simte frustrat deoarece nu reuşeşte să „contribuie" la vindecarea planetei prin eforturile

15 R.D. Nelson, G.J. Bradish, Y.D. Dobyns, G.J. Dunne şi R.G. Jahn, "Anomalii ale câmpului electromagnetic în situaţii de grup", *Journal of Scientific Exploration,* vol. 10, nr. 1, pag. 111 (1996).
B.J. Dunne şi R.G. Jahn, „Experimente referitoare la interacţiunea dintre oameni şi o maşinărie aflată la distanţă", *Journal of Scientific Exploration,* vol. 6, nr. 4, pag. 311-332 (1992).
Robert G. Jahn şi Brenda J. Dunne, *Marginile realităţii: rolul conştiinţei în lumea fizică,* 1987.

sale corporale, aceste gânduri de frustrare îi blochează adevăratele capacităţi de vindecare. În mod similar, dacă un purtător al luminii se simte îngrijorat din cauza anumitor probleme lumeşti, îngrijorarea sa nu face decât să se adauge la conştiinţa planetară a fricii, amplificând-o şi mai mult.

Materia din care este alcătuit trupul uman nu diferă cu nimic de celelalte forme de materie. Întreaga materie reacţionează la rugăciune şi la gândirea corectă. Personal, am învăţat acest lucru încă de la o vârstă foarte fragedă, când mă întorceam acasă împreună cu mama dintr-o vizită făcută la un mare magazin local. Când ne aşteptam mai puţin, motorul Fordului nostru marca Pinto s-a oprit, iar noi am rămas pe marginea drumului, cu portbagajul plin de produse congelate care se topeau. Mama a încercat să dea drumul la motor, dar aprinderea nu funcţiona.

Fără să ezite, mama a început să repete cu voce tare Afirmaţia Ştiinţifică a Fiinţei, declarând prin cuvinte afirmative că întreaga situaţie era deja vindecată. M-am alăturat la rândul meu mamei. După cinci sau zece minute, mama a încercat din nou motorul, care a pornit lin, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat mai devreme. De fapt, *nimic* nu s-a întâmplat, cu excepţia gândurilor noastre greşite care au creat situaţia respectivă. De-a lungul vieţii, am asistat la numeroase astfel de vindecări ale maşinilor, calculatoarelor şi altor maşinării artificiale.

Deşi adevărurile şi vindecările spirituale îşi găseau cu uşurinţă în mine o mare rezonanţă naturală, am avut mult timp dificultăţi în a aplica această cunoaştere propriei mele imagini legate de sine. Mutarea familiei noastre şi faptul că am sărit o clasă mi-au afectat dramatic respectul faţă de sine. Au trebuit să treacă foarte mulţi ani până când creşterea mea spirituală mi-a permis să reinstaurez armonia în viaţa mea.

Am început primul an de liceu împreună cu Anita după o vacanţă de vară care s-a dovedit de-a dreptul magică. Am

călătorit împreună şi ne-am petrecut după-amiezile călărind pe cai mecanici, sărind şi chiar participând la curse cu butoaie organizate în timpul unor festivaluri de călărie locale. Corpurile noastre au crescut şi s-au maturizat în timpul acestei vacanţe. Anita s-a transformat într-o fată frumoasă, înaltă, suplă şi blondă, căreia băieţii îi dădeau foarte multă atenţie, oricum, mult mai multă decât îmi acordau mie (fapt pe care trebuia să îl recunosc, deşi acest lucru nu-mi făcea nicio plăcere). De fapt, Anita devenea din ce în ce mai populară în şcoală, nu doar în faţa băieţilor, ci şi a fetelor, în timp ce eu mă temeam că îmi voi pierde astfel cea mai bună prietenă.

Datorită educaţiei primite la biserica Noii Ştiinţe Creştine, eu urmam anumite reguli de viaţă care mă făceau să mă simt diferită de restul colegilor mei de clasă. De pildă, religia ne cerea să evităm chimicalele care modifică starea de conştiinţă, de genul cafeinei, alcoolului şi ţigărilor, care interferează cu procesul de comunicare divină, făcându-i pe oameni să îşi facă un „idol" pe care îl pun înaintea lui Dumnezeu.

De asemenea, Noua Ştiinţă Creştină ne cerea să evităm mas-media şi acele cursuri care ne învaţă că bolile şi moartea sunt reale. De vreme ce gândurile noastre sunt cele care creează bolile, prin evitarea programelor de televiziune pe tema medicinii oficiale noi ne putem păstra mai bine starea de sănătate. Oamenii, animalele şi copiii care se îmbolnăvesc de boli de care înainte nu ştiau nimic datorează acest lucru faptului că au absorbit gânduri despre boala respectivă din conştiinţa colectivă a umanităţii. De aceea, dacă ne ferim mintea de teoriile medicale referitoare la boli, noi nu numai că ne ferim de boli, dar putem influenţa în mod pozitiv întreaga lume în care trăim.

Ori de câte ori văd la televizor o reclamă sau o emisiune referitoare la o boală, eu schimb întotdeauna canalul sau părăsesc camera. Mai mult, repet imediat Afirmaţia Ştiinţifică a Fiinţei, pentru a mă elibera astfel de gândurile nesănătoase

care au pătruns în mintea mea. Bănuiesc că aşa se explică de ce mă îmbolnăvesc atât de rar.

Legea americană le permite copiilor care fac parte din cultul Noii Ştiinţe Creştine să nu ia parte la cursurile legate de sănătate. Nedorind însă să fiu diferită de ceilalţi colegi ai mei, la început am insistat să particip la aceste cursuri. La prima oră de profil, profesorul ne-a vorbit despre accidente şi despre felul în care ne putem feri de răni acasă şi în maşină. Aceste cuvinte contraziceau convingerile mele, potrivit cărora nu există accidente, ci doar consecinţe ale gândirii noastre corecte sau incorecte. De aceea, la sfârşitul orei, când profesorul ne-a cerut să scriem un eseu în care să definim ce înseamnă un accident, am fost nevoită să scriu ceea ce credeam cu adevărat, că: „Un accident reprezintă o minciună şi o iluzie provocată de gândirea greşită a celui accidentat".

Dintr-un motiv sau altul, profesorul nu s-a supărat şi nu a considerat că răspunsul meu la test era un fel de glumă bună. În schimb, m-a tras deoparte şi mi-a recomandat să completez formularul de scutire de curs din cauză că sunt adeptă a Noii Ştiinţe Creştine, mutându-mă apoi la un alt curs. De atunci, în loc să mai particip la cursurile de sănătate, la fel ca şi ceilalţi copii ai şcolii, am preferat să urmez un curs suplimentar de artă. Îmi plăceau la nebunie cursurile de pictură, de desen şi de literatură. Din păcate, renunţarea la cursul de ştiinţă a reprezentat o nouă lovitură pentru viaţa mea socială, arătându-mi din nou cât de diferită sunt de restul colegilor mei de clasă.

Între timp, Anita a început să se întâlnească cu cei mai populari băieţi din şcoală. Se îmbrăca după ultima modă, conducea maşini scumpe şi ne trata pe noi, foştii ei prieteni, cu indiferenţă. Venitul familiei sale era considerabil mai mare decât al familiei mele, fapt care îi permitea să se îmbrace numai cu haine de firmă. Familia mea depindea de venitul pe care îl obţinea tata din mica lui afacere cu modele de

avioane comandate prin poştă şi de practica vindecătoare a mamei. Chiar şi valorile în care credeau părinţii mei difereau fundamental de cele în care credeau părinţii Anitei. De aceea, nu m-am bucurat de niciun fel de simpatie când le-am spus alor mei că doresc să mă îmbrac şi eu ca şi ceilalţi copii populari din şcoală. Cu răbdare, ei mi-au explicat că nu este deloc pragmatic să cheltuieşti prea mulţi bani pe tendinţele schimbătoare ale modei. Este de preferat să investeşti în stiluri vestimentare care nu se schimbă atât de rapid.

De aceea, când Anita a început să cultive din ce în ce mai mult prietenia elevilor populari din şcoală, eu am început să-mi petrec timpul cu ceilalţi „tocilari" ca mine. Mi-am dat seama că între mine şi Anita există o prăpastie socială, iar acest lucru nu mi-a făcut deloc plăcere, reactualizând vechiul sentiment de respingere cu care m-am luptat atâta vreme.

Într-o zi, Anita mi-a spus că a început să fumeze marijuana împreună cu noii ei prieteni, după care mi-a dat un ultimatum: „Nu mai am de gând să ies vreodată cu tine dacă nu fumezi şi tu marijuana". Mi-a spus aceste cuvinte pe un ton rigid, pe care nu i-l recunoşteam. La ora actuală sunt perfect conştientă că marijuana a fost cea care mi-a furat-o pe Anita cea pe care o cunoşteam şi o iubeam eu. La vremea aceea, nu am simţit decât o stare de şoc şi foarte multă mânie.

În următoarele zile am evitat-o în mod deliberat pe Anita, simţindu-mă trădată şi întristată că fumează marijuana. Am continuat să mă întâlnesc cu noii mei prieteni „tocilari", dar mi-am dat seama că îmi lipseşte compania mult mai savuroasă a Anitei. Între timp, aceasta s-a împrietenit rapid cu două fete care locuiau lângă liceul Orange Glen. Una dintre ele, Tammy, era înaltă, suplă şi frumoasă, la fel ca Anita, în timp ce cealaltă, Amy, era o băieţoaică ce locuia la o fermă din apropiere şi avea un cal de curse. În fiecare după-amiază, cele trei prietene se drogau, după care începeau să călărească, în timp ce eu eram nevoită să mă mulţumesc cu caii din pozele cărţilor mele

scrise de Marguerite Henry şi de Wesley Dennis. Pe scurt, îmi lipseau foarte mult experienţele pe care le trăia Anita şi viaţa trăită la maxim.

Într-o zi, pe când mă întorceam acasă, m-am întâlnit nas în nas cu Anita, care mi-a descris încântată petrecerile la care participa împreună cu noii ei prieteni, la care berea curgea în valuri. Mi-a explicat că toţii elevii „cool" obişnuiau să se întâlnească în livezile de portocali de lângă ranch-ul lui Amy, în regiunea San Pasqual. Unul din fraţii mai mari ai unui coleg de-al nostru aducea bere cu camioneta sa, după care toată lumea bea, asculta muzică şi se distra. Privindu-mă pieziş, Anita m-a întrebat: „Vrei să vii la petrecerea pe care o dăm sâmbăta asta?"

Amintirea prieteniei şi a momentelor minunate petrecute cu Anita m-au tentat, dar mi-am exprimat cu voce tare îngrijorarea că părinţii mei nu-mi vor da voie să stau până târziu la petrecere. De altfel, datorită prohibiţiei pe care mi-o impunea religia cu privire la băuturile alcoolice, nici măcar nu ţinusem vreodată în mână un pahar cu bere, ca să nu mai vorbim să îl beau, aşa că nu ştiam cum mă voi descurca într-o situaţie atât de delicată. Anita mi-a spulberat pe loc motivele de îngrijorare, spunându-mi: „Nu-ţi face probleme! Mama lui Tammy e cool şi ne lasă să stăm afară toată noaptea. Nu ai decât să le spui părinţilor tăi că îţi petreci noaptea acasă la ea".

În această privinţă, Anita a avut dreptate. Mama nu s-a împotrivit deloc auzind că doresc să petrec o noapte acasă la Tammy. Ca să-mi împac conştiinţa, mi-am repetat că i-am spus mamei adevărul, întrucât chiar aveam să îmi petrec noaptea acasă la Tammy. Ce-i drept, am uitat să îi pomenesc mamei de celelalte detalii, cum ar fi: „O, apropo, mamă. Mă duc la o petrecere cu bere într-o livadă de portocali din apropiere. Sper că nu te deranjează acest lucru!"

Sâmbătă seara, mama m-a condus cu maşina acasă la Tammy. Primul lucru pe care l-am observat a fost acela că

boxele bubuiau, cântând la maxim Grand Funk Railroad, fapt care nu părea să o deranjeze deloc pe mama lui Tammy. Aceasta se mulţumea să fiarbă o oală cu spaghete în bucătărie, în timp ce Tammy fuma fără să se ascundă o ţigară Virginia Slims, se întreba cu voce tare ce cercei de piercing să poarte la petrecere şi înjura în gura mare în faţa ei. Am fost deopotrivă şocată şi impresionată. Înjurăturile, cerceii de piercing, muzica rock-and-roll şi ţigările erau complet interzise acasă la mine. De fapt, până atunci nu mai auzisem vreodată ca un părinte să le tolereze atât de deschis. De aceea, nici nu mi se păruseră atractive. În schimb, văzând naturaleţea lui Tammy, dintr-o dată toate aceste lucruri mi s-au părut cool.

Tammy mi-a aruncat o privire, după care mi-a spus: „O, nu! Cămaşa pe care o porţi nu este deloc potrivită". Şi-a deschis imediat dulapul şi mi-a dat un tricou alb cu roşu, marca Pendleton, pe care mi l-am pus imediat pe mine. Acum arătam la fel ca Anita, Amy şi Tammy, aşa că am pornit împreună cu cele trei fete către petrecerea ce urma să aibă loc în livada situată la o jumătate de kilometru.

În mod evident, surprizele nu aveau să se oprească aici. Nu mică mi-a fost mirarea când am văzut trei dintre cei mai drăguţi elevi din liceu bând bere fără să-şi facă probleme, în timp ce stăteau pe o stâncă din livada de portocali. Până atunci, nu-mi permisesem nici măcar să îi salut pe cei trei, şi dintr-o dată m-am trezit bând bere cu ei şi făcând haz de profesorii şcolii. Întreaga seară mi se părea un basm şi până să-mi dau seama, băusem deja mai multe beri. Nu am realizat cât de ameţită sunt până când nu m-am ridicat în picioare, dându-mi seama că acestea refuză să mă susţină. Restul serii a trecut ca un vis, râzând şi prostindu-ne alături de cei mai frumoşi băieţi din şcoală.

În lunile care au urmat, m-am obişnuit să fumez. Tammy, Amy şi Anita fumau deschis ori de câte ori ne aflam într-o cafenea sau într-un mall. În schimb, eu eram îngrozită la gândul

că un membru al bisericii mele ar putea intra pe neaşteptate, prinzându-mă cu fumatul. Ţigările erau complet interzise în congregaţia noastră. De aceea, înainte de a-mi aprinde o ţigară, obişnuiam să mă uit în toate direcţiile, ca să mă asigur că nu văd vreo faţă familiară.

Ori de câte ori aveam ocazia, participam la petrecerile cu bere împreună cu Anita sau călăream împreună cu Amy. Într-o după-amiază ploioasă, ne aflam toate patru în hambarul uscat şi plăcut, când Amy a scos din buzunar o ţigară cu marijuana răsucită de mână, pe care şi-a aprins-o. A tras cu putere în piept, după care a trecut-o mai departe. Când ţigara a ajuns la mine, am luat-o şi am privit-o, neştiind ce să fac cu ea. Celelalte fete ştiau că nu sunt familiarizată cu marijuana, aşa că mi-au explicat cu bunăvoinţă cum trebuie să „trag" din ea. Mi-au spus să ţin fumul cât mai mult timp în plămâni, dar când am încercat, m-am înecat şi am tuşit dureros. Celelalte fete îmi tot spuneau cât de ameţite se simt, dar eu una nu simţeam nimic.

Fumatul marijuanei alături de Amy, Tammy, Anita şi ceilalţi copii din şcoală mă făcea să mă simt ca o iniţiată, intrând şi eu în categoria elevilor „cool". De aceea, prietenii mei „tocilari" au început să mă evite, notele mele au scăzut, iar personalitatea şi interesele mele s-au schimbat dramatic. Am renunţat la orele de vioară pe care mi le plătise mama şi am început să cânt la chitară. Când nu eram cu prietenii, mă închideam în camera mea şi încercam să imit sunetele scoase de Led Zeppelin şi Robin Tower. Aveam o ureche muzicală foarte bună, aşa că în scurt timp am putut să cânt majoritatea cântecelor lui Jimmy Page.

I-am rugat pe părinţi să-mi cumpere o chitară electrică Fender Telecaster. Tata a fost de acord, dar numai cu condiţia să aduc acasă un carnet plin cu note de zece. Am acceptat provocarea şi mi-am concentrat toate eforturile asupra şcolii. În semestrul respectiv am luat numai note de zece şi un singur nouă, iar tata mi-a cumpărat o chitară electrică Telecaster şi

un amplificator Fender Twin-Reverb. M-am înscris într-o formaţie de rock ai cărei membri făceau parte din Biserica Creştinilor Renăscuţi Întru Emanuel, împreună cu care cântam la petreceri, inclusiv la cele de la şcoala mea.

Deşi m-am trezit dintr-o dată cu mai mulţi prieteni decât îmi permitea orarul să am, nu prea m-am bucurat de ei. Elevii care acum câteva luni îşi băteau joc de mine, spunând că sunt o tocilară, acum se băteau pe favorurile mele. Această popularitate recent dobândită mi s-a părut falsă şi ipocrită, aşa că am preferat să îmi limitez viaţa socială la compania Anitei, a lui Amy şi Tammy, precum şi a noii mele „prietene", marijuana.

Membrii formaţiei mele rock şi-au dat rapid seama că fumez marijuana, aşa că într-o bună zi mi-au cerut socoteală: „Dacă nu începi să vii la biserica noastră, mi-au spus ei, ai ieşit din formaţie". Fără să stau o clipă pe gânduri, mi-am împachetat chitara electrică şi am plecat.

Continuam să merg la şcoala de duminică a Bisericii Noii Ştiinţe Creştine, dar mahmureala pe care o simţeam în urma petrecerilor din zilele de sâmbătă nu-mi permitea să mă gândesc prea profund la cele auzite acolo. Câteodată, Anita şi cu mine ne duceam drogate la biserică, lucru care ni se părea teribil de amuzant. Când a sosit timpul să plec în tradiţionala excursie de vară la tabăra de tineret a Bisericii Noii Ştiinţe Creştine din Colorado, mi-am pus în bagaje şi câteva ţigări cu marijuana.

La tabăra din Colorado obişnuiam să îmbinăm seminariile religioase cu activităţile în aer liber, cum ar fi urcatul pe munţi, călăritul şi coborâtul cu canoea pe un râu din apropiere. În timpul taberelor din trecut petrecute aici, am ascultat conferinţe ţinute de numeroşi adepţi faimoşi ai religiei Noii Ştiinţe Creştine, cum ar fi Jean Stapleton de la emisiunea „All in the Family", Ginger Rogers şi Alan Young de la emisiunea „Mister Ed". În această vară am preferat însă să mă izolez de ceilalţi copii şi să mă retrag singură în pădure ca să fumez marijuana.

După un astfel de episod, m-am întors în cameră şi mi-am dat seama că cineva mi-a răscolit prin bagaje. Instantaneu, mi s-a făcut părul măciucă, întrucât îmi dădeam seama ce însemna acest lucru. Cu siguranţă, mi-au fost căutate drogurile şi probabil că le-au găsit! Ştiam că o să am probleme, iar stomacul mi s-a întors pe dos, aşteptând inevitabila pedeapsă. Drogurile nu erau tolerate în nicio tabără de tineret, dar aceasta era o tabără a Noii Ştiinţe Creştine, aşa că *nimeni* nu avea voie să folosească droguri, indiferent sub ce formă.

Pedeapsa a fost blândă. O consilieră a taberei m-a condus într-o maşină a administraţiei la biroul central care conducea tabăra. Aici, am rămas într-o cameră goală, în timp ce consiliera i-a sunat pe ai mei dintr-un birou alăturat. Părinţii mei au fost nevoiţi să îmi plătească un bilet de avion pentru a mă întoarce chiar atunci în California.

Când am văzut ochii înroşiţi şi umeziţi de lacrimi ai părinţilor mei în clipa în care am coborât din avion, m-am simţit profund ruşinată. Tata era furios, dar nu-şi găsea cuvintele să mă certe. Pe tot drumul către casă, mama nu a făcut altceva decât să privească în gol, fără să-mi adreseze niciun cuvânt. Bănuiesc că se ruga. Cât despre mine, eu mă simţeam din ce în ce mai vinovată, cu fiecare nou kilometru care mă apropia de casă.

Prietenele mele, Anita şi Amy, s-au amuzat, considerând că alungarea mea din tabăra de tineret a bisericii era cool, iar când au auzit povestea au râs în hohote. Cu cât deveneam mai apropiată de ele, cu atât mai mult mă îndepărtam de Dumnezeu şi de părinţii mei. Devenisem dependentă de marijuana, dar şi de aprobarea şi de tovărăşia prietenelor mele.

În afara banilor (nu prea mulţi) pe care îi câştigam cântând la chitară, mi-am deschis o mică afacere prin care vopseam cu mâinile goale nori şi păsări exotice pe tricouri, după care le vindeam la liceu. Produsele erau atât de populare încât în scurt timp au început să se vândă la magazinul şcolii. În ceea ce

mă privea, îmi plăcea la nebunie să creez scene frumoase din natură pe care să le văd apoi purtate de prietenii şi de profesorii mei. De multe ori, eram complet drogată atunci când făceam aceste picturi.

Între timp, mama a devenit din ce în ce mai activă în cadrul Bisericii Noii Ştiinţe Creştine. Cabinetul ei era întotdeauna ticsit cu clienţi, iar ea a devenit asistent de lector (echivalentul unui asistent de preot) în cadrul bisericii. Făcea muncă de voluntariat la camera de lectură din Escondido şi era considerată un veritabil stâlp al bisericii. Continuam să merg şi eu la biserică, deşi îmi dădeam seama că mulţi membri auziseră de „aventurile" mele din tabăra de tineret. Din acest motiv, mă simţeam criticată pe la spate de diferiţi membri adulţi şi tineri ai congregaţiei. Mi-am asumat totuşi responsabilitatea pentru acest statut social, aşa că în loc să-i învinovăţesc, am preferat să-i evit la rândul meu.

Deşi la vremea respectivă nu-mi dădeam seama, mama împreună cu alţi membri ai bisericii se rugau cu ardoare pentru ca eu să renunţ la marijuana şi la fumat. După ce am fost izgonită din tabără, am avut o discuţie intimă cu mama despre folosirea drogurilor. M-am simţit suficient de confortabil să îi spun exact ce gândeam la acea vreme, inclusiv convingerea mea că fumatul marijuanei nu-mi făcea în niciun fel rău. Mama nu mi-a ţinut nicio prelegere, ci doar s-a limitat să mă asculte.

Mama se pricepea de minune să se descurce în astfel de situaţii, preferând de departe rugăciunile discuţiilor aprinse şi pedepselor. Într-o zi, m-am trezit din somn şi am constatat că nu mai simt deloc nevoia de a fuma marijuana. Când prietenele mele şi-au aprins la şcoală o ţigară cu „iarbă" şi mi-au transmis-o, am refuzat. Pare incredibil, dar exact aşa s-au petrecut lucrurile: dependenţa mea de marijuana s-a evaporat de la o zi la alta. Rugăciunile mamei m-au vindecat, fără ştirea mea şi fără ca eu să-mi dau consimţământul.

În cartea sa, *Cuvinte care vindecă,* Larry Dossey, M.D., descrie mai multe studii ştiinţifice referitoare la eficacitatea

rugăciunii[16]. Numeroase studii arată că rugăciunea are un efect semnificativ, măsurabil din punct de vedere statistic, indiferent dacă pacientul ştie de rugăciuni sau nu. De pildă, există studii care arată că plantele şi microorganismele pentru care se roagă cineva cresc considerabil mai rapid decât cele pentru care nu se roagă nimeni[17]. Autorul afirmă în această carte de ştiinţă că vindecarea spirituală reprezintă ceva mai mult decât un simplu efect placebo datorat aşteptărilor pozitive ale pacientului.

Vindecarea mea subită şi neaşteptată de dependenţa de marijuana – pe care nu mi-am dorit-o şi nu mi-am propus-o, nefiind conştientă de ea, nici de faptul că alte persoane se roagă pentru mine – mi-a demonstrat o dată pentru totdeauna eficacitatea fantastică a puterii rugăciunii. Am primit atunci o lecţie excepţională, care avea să-mi influenţeze mai târziu în mare măsură cariera de psihoterapeută specializată în tratarea dependenţelor.

Folosirea marijuanei mi-a întunecat procesul gândirii şi după ce am renunţat la ea mi-au trebuit circa trei zile pentru ca mintea mea să se purifice. M-am simţit uluită, dar fericită de această dispariţie subită a dorinţei mele de a consuma marijuana, alcool şi tutun. Nu pot să spun că am regretat vreodată că am renunţat la ele. Vindecarea s-a produs într-o manieră naturală, la fel cum ai trece dintr-o cameră în alta.

Cu mintea eliberată de influenţa drogurilor, m-am apucat cu şi mai multă hotărâre de studiile mele spirituale din cadrul şcolii de duminică. Vindecarea mi-a amplificat mult interesul

16 Larry Dossey, *Cuvinte care vindecă: puterea rugăciunii şi practica medicinii,* 1993.

17 William G. Braud, "Interacţiunile conştiinţei cu sistemele biologice aflate la distanţă: efecte neobişnuite obţinute intenţionat", *Subtle Energies Journal,* vol. 2, nr. 1, pag. 1-46.
Dolores Krieger, *Fundamente ale sănătăţii holistice: practici care alină,* 1981.
C.M. Pleass şi N. Dean Dey, „Condiţii care par să favorizeze interacţiunile extrasenzoriale dintre *homo sapiens* şi microorganisme", *The Journal of Scientific Exploration,* vol. 4, nr. 2, pag. 213 (1990).
C.B. Nash, „Test de control psihokinetic al mutaţiilor bacteriilor", *Journal of the American Society for Psychical Research,* vol. 78, nr. 2, pag. 145-152 (1984).
J. Barry, „Studiu general şi comparativ al efectului psihokinetic asupra unei culturi de spori", *Journal of Parapsychology,* vol. 32, pag. 237-243 (1968).

faţă de problema conexiunilor dintre minte şi corp, aşa că am început să sorb fiecare cuvânt pe care îl puteam citi sau auzi pe această temă. Fericirea pe care o simţeam depăşea cu mult tot ce am experimentat vreodată până atunci, inclusiv ameţeala provocată de droguri.

C A P I T O L U L 4

O VIZITĂ DIN LUMEA DE DINCOLO

„Ah, spiritele strămoşilor mei au privit în jos din cer, veghind asupra mea şi ajutându-mă".

– Nihon Shoki 3,
text spiritual shintoist (Japonia)

Prin petrecerile la care am luat parte, prin spectacolele publice în care cântam la chitară şi prin afacerea mea cu pictarea tricourilor, mi-am îndeplinit ţelul de a deveni populară. Victoria mi se părea însă superficială, întrucât ştiam că ceilalţi elevi mă plăceau exclusiv pentru ceea ce făceam, nu pentru ceea ce reprezentam în interiorul meu. Pe scurt, popularitatea după care tânjisem atâta vreme nu mi-a oferit nicio satisfacţie. Singurii oameni de a căror prezenţă mă bucuram cu adevărat erau cei care mi-au fost prieteni înainte de a deveni cunoscută ca artistă şi chitaristă.

După cum s-a dovedit, aceşti prieteni erau cei de acasă şi cei de la biserică. Familia mea a rămas tot timpul alături de mine, inclusiv în perioada când eram de-a dreptul imposibilă din cauza stărilor schimbătoare de spirit induse de marijuana. La rândul ei, cu excepţia câtorva persoane, familia mea din cadrul bisericii mi-a arătat tot timpul o iubire necondiţionată. Cei care au rămas alături de mine mă iubeau pentru ceea ce eram: un copil sfânt al lui Dumnezeu, la fel ca toţi ceilalţi oameni. Meritam iubirea lor, la fel cum o merită toţi oamenii, pentru simplul motiv că eram un copil al lui Dumnezeu.

Iubirea subiectivă pe care am primit-o la şcoală pălea prin comparaţie cu această iubire necondiţionată. Privind în urmă, îmi dau seama astăzi că majoritatea colegilor mei de şcoală nu ştiau cum să îşi arate iubirea. Mulţi dintre ei proveneau din cămine dezbinate sau dificile. Şi mai rău este faptul că atunci când drogurile îţi întunecă gândurile şi sentimentele, conştiinţa prezenţei iubirii este întunecată la rândul ei. Aşa se face că deşi eram înconjurată de prieteni bine intenţionaţi, mă simţeam tot timpul singură în mijlocul mulţimii.

Când am împlinit vârsta de 17 ani, bunica mea din partea tatălui, Pearl, şi bunicul meu vitreg, „Pop-pop" Ben, au venit cu maşina din Bishop pentru a petrece împreună cu noi câteva zile. Îmi amintesc cât de încântată eram aşteptând sosirea lor. Ascultam încordată să văd dacă nu aud sunetul boxelor maşinii lor pe aleea noastră. Vizita bunicilor a fost minunată. Când au plecat, i-am condus cu privirile şi în timp ce maşina lor se îndepărta, m-am simţit mai apropiată ca oricând de ei.

La câteva ore după ce au plecat, a sunat telefonul. Tata a fost cel care a răspuns. După ce a ascultat vocea din receptor, l-am văzut cum se cutremură. „Ben şi mama au suferit un accident de maşină, ne-a spus el agitat. Se pare că un şofer beat le-a tăiat calea şi i-a izbit în plin. Mama se află la spital... iar Ben este mort".

Am exclamat cu toţii, cu lacrimi în ochi: „Nu! Nu!" Am alergat imediat în dormitorul meu întunecat şi mi-am strâns la piept chitara, încercând să găsesc alinare prin acest gest. Am început să-i ciupesc corzile, iar muzica mi-a readus pacea în suflet. Îi auzeam pe părinţi şi pe fratele meu plângând la parter şi mă simţeam vinovată că nu le împărtăşesc durerea. Îl iubeam pe Pop-pop la fel de mult ca pe ceilalţi oameni. Ştiam că îi voi simţi din plin lipsa, dar în profunzimile inimii mele nu mă simţeam deloc tristă pentru moartea lui. De fapt, singurul motiv de disperare pe care îl simţeam era tocmai faptul că nu simţeam niciun fel de durere.

În acel moment, o lumină strălucitoare a apărut la picioarele patului meu şi mi-a captat atenţia. Am privit ce se întâmplă şi în faţa mea a apărut imaginea lui Pop-pop Ben, la fel de clară ca oricând. Arăta exact aşa cum l-am văzut ultima dată, îmbrăcat cu o cămaşă şi cu pantaloni confortabili, dar era mai mic de înălţime şi uşor transparent. Culorile hainelor sale erau uşor distorsionate de luciul alb-albăstrui care părea să emane din fiinţa lui. L-am auzit atunci clar, vorbindu-mi într-o manieră telepatică: „Ai perfectă dreptate să te simţi astfel, Doreen. Mă simt perfect şi totul este bine". Apoi imaginea s-a dizolvat şi el a dispărut. În ceea ce privea, am rămas cu impresia certă că era normal să mă simt împăcată.

Când le-am povestit mai târziu părinţilor această viziune a lui Ben, ei mi-au spus că fratele lui, care locuia foarte departe de casa noastră din Escondido, l-a văzut şi el pe Ben la scurt timp după moartea acestuia. Oare ne vizitase Ben pe toţi, chiar dacă ceilalţi membri ai familiei nu l-au putut vedea? Poate că durerea intensă a părinţilor mei şi a fratelui meu i-a împiedicat pe aceştia să îi observe prezenţa, sau poate că tocmai intensitatea sentimentelor lor a blocat apropierea lui Ben de ei. Nu ştiu care este adevărul, dar de un lucru sunt absolut sigură: deşi durerea este o emoţie perfect normală, care poate servi vindecării, ea poate totodată bloca conştientizarea vieţii de după moarte de către oameni.

Sobrietatea mea, moartea lui Ben şi sentimentele mele amestecate legate de relaţiile de la şcoală mi-au creat o stare de confuzie. Mă simţeam mult mai în vârstă decât cei 17 ani pe care îi aveam, dar nu ştiam încotro să o apuc. Din fericire, în acea perioadă mi-a căzut în mână o carte care m-a salvat din capcana auto-învinovăţirii. Cartea, care se numea *Nu tu eşti ţinta* şi era semnată de Laura Huxley[18], s-a dovedit un adevărat balsam pe rană pentru egoul meu de adolescentă. Cuvintele lui Huxley m-au convins că nu eram o victimă şi că îmi puteam

18 Laura Huxley, *Nu tu eşti ţinta*, 1963.

asuma controlul asupra gândurilor şi sentimentelor mele. Am citit de atâtea ori cartea până când paginile ei au început să se desprindă din cotor. Recunoscătoare, m-am decis ca atunci când voi creşte să scriu eu însămi o carte de acest fel, care să-i ajute pe alţi oameni aflaţi în situaţia mea.

Scrisul a fost întotdeauna o pasiune a mea, începând cu eseurile din şcoala elementară şi continuând cu încercările mele de mai târziu de a scrie la revista liceului. Tata, autor al peste 12 cărţi şi al unui articol lunar într-o revistă de aeromodelism, m-a încurajat întotdeauna să scriu. El însuşi a lucrat inclusiv ca redactor la o mică editură de lângă Los Angeles, specializată în lucrări legate de avioane. În această perioadă, preşedintele companiei a descoperit un autor necunoscut care a scris articole despre conversaţiile pe care le-a avut cu o pasăre. Preşedintele l-a convins pe autor să îşi reunească articolele într-o carte, iar tata a editat manuscrisul care a rezultat.

Îmi amintesc de perioada când stăteam pe scaunul din spate al microbuzului Volkswagen al tatălui meu, pe vremea când eram copil. Aşa cum fac adeseori copiii, obişnuiam să mă plâng şi eu de lungimea călătoriei care nu părea să se mai termine. Odată, pentru a-mi distra gândurile şi pentru a scăpa de veşnicele întrebări: „Mai avem mult?”, tata s-a întors şi mi-a dat un mănunchi de hârtii bătute la maşină. Era manuscrisul cărţii pe care o redacta. Am citit cu cel mai mare interes originala filozofie de viaţă a păsării descrisă de autorul cărţii.

De-a lungul procesului de publicare, autorul s-a decis să îşi ducă lucrarea la o editură mai mare. Şeful tatălui meu i-a permis acest lucru, deşi nu fără părere de rău. Cartea (pe care nu o voi numi aici la rugămintea tatălui meu) a devenit un best-seller internaţional.

În mod firesc, tata şi şeful lui au fost dezamăgiţi că un alt editor a profitat de munca lor asiduă. Pe de altă parte, s-au bucurat că au contribuit prin eforturile lor la apariţia unei cărţi care a ajutat foarte mulţi oameni. Într-o bună zi, autorul ei a

apărut la un talk-show televizat şi a făcut o serie de remarci dureroase la adresa editurii la care lucra tata. În consecinţă, şeful tatălui meu s-a decis să dea în judecată autorul pentru încălcarea contractului. A urmat un proces uriaş, care a făcut vâlvă, iar tata a fost nevoit să petreacă zile întregi alături de avocaţi pentru a depune tot felul de depoziţii. În această perioadă, tata ne-a sfătuit pe fratele meu şi pe mine să nu răspundem la întrebările puse la telefon sau la uşă de diferiţi străini. Pe mine, incidentul m-a învăţat în câte feluri poate influenţa o carte vieţile oamenilor.

În ultimul an de liceu, sobrietatea mea şi entuziasmul recent reînnoit pentru scris mi-au crescut considerabil notele la şcoală. Schimbarea a fost atât de dramatică încât profesorul meu de istorie m-a suspectat chiar că aş copia la lucrări. Cu puţin timp înainte de absolvire, el ne-a dat ca proiect să scriem un eseu despre o personalitate pe care o admiram.

Am optat pentru Charles Lindbergh şi am început să fac cercetări despre subiectul ales. După multe vizite la bibliotecă, m-am simţit suficient de inspirată să-mi încep eseul. În timp ce băteam la maşină, cuvintele îmi curgeau cu uşurinţă prin minte, fără să fac vreun efort deosebit. Imaginaţi-vă uimirea şi dezamăgirea mea când profesorul mi-a înapoiat lucrarea săptămâna următoare cu un 4 mare mâzgălit în partea de sus. Când l-am întrebat pe profesor de ce mi-a dat nota 4, acesta mi-a răspuns că lucrarea era prea bună, aşa că era cu siguranţă plagiată.

Am protestat, afirmând că lucrarea era opera mea originală, dar profesorul nu a vrut să mă asculte. Nota 4 la istorie echivala cu o corijenţă, punând în pericol absolvirea mea. De aceea, am vorbit cu tata să vină la liceu şi să vorbească cu profesorul, pentru a-l convinge de originalitatea lucrării mele. Cu puţin timp înainte de absolvire, profesorul mi-a schimbat nota 4 cu un 10+, iar la ceremonia de absolvire şi-a cerut în mod repetat scuze de la mine pentru că m-a judecat greşit.

După absolvirea liceului, am intrat la Colegiul Comunităţii

Palomar din San Marcos, California, urmând cursurile de muzică şi de jurnalism. Am învăţat teoria muzicală şi gamele, am studiat cursuri de chitară jazz şi am scris interviuri şi eseuri pentru revista colegiului. Într-o zi, am auzit de o slujbă de editorialist la o mică revistă săptămânală numită *The San Marcos Outlook*. Am făcut cerere pentru slujba respectivă, deşi abia învăţasem alfabetul jurnalismului.

Editorul revistei, William Carroll, m-a întrebat de ce îmi doresc această slujbă. I-am vorbit de visul meu de a deveni scriitor profesionist şi i-am povestit de cursurile de jurnalism pe care le urmam. După interviu, m-am rugat să mă angajeze. Două zile mai târziu am primit slujba. Am renunţat la colegiu şi m-am angajat cu normă întreagă la revista *The San Marcos Outlook*.

Noua mea slujbă presupunea foarte multe sarcini, inclusiv citirea, corectarea, editarea şi scrierea de articole. Deşi era o revistă mică, ce apărea săptămânal, presiunea era enormă şi munca non-stop. Slujba îmi consuma cea mai mare parte a timpului din cursul săptămânii, iar serile mi le petreceam alergând prin oraş după ştiri sau planificând diferite întâlniri de afaceri.

La vremea aceea mă întâlneam cu un băiat pe nume Larry. Avea 20 de ani, fiind mai în vârstă decât mine cu un an. Ne-am întâlnit la o petrecere, la scurt timp după ce am citit un articol în care se spunea cum să cucereşti un tip menţinând contactul vizual cu el timp de şase secunde. La petrecere, am făcut glume cu prietena mea Laurie pe tema articolului, dar ne-am decis să testăm eficacitatea metodei. Ne-am ales drept ţintă un tânăr înalt şi arătos, pe care nu-l mai văzuserăm niciodată până atunci. I-am surprins privirea, iar Laurie a numărat până la şase. Mi s-au părut cele mai lungi şase secunde din viaţa mea. Metoda a funcţionat însă, iar tânărul s-a apropiat de mine. Abordarea lui a fost cât se poate de directă, lucru care m-a înspăimântat, aşa că am căutat un pretext pentru a scăpa de el.

Cu cât mă străduiam însă mai tare să îl evit, cu atât mai hotărât părea să se întâlnească cu mine. Mă simţeam ca o pradă.

După zece minute de joacă de-a şoarecele şi pisica, m-am trezit în bucătărie, înconjurată de o mare mulţime. M-am îndreptat glonţ către un bărbat care părea inofensiv şi l-am îmbrăţişat impulsiv, deşi nu-l văzusem în viaţa mea. S-a uitat uluit la mine, în timp ce eu i-am explicat: „Te rog să pretinzi că eşti iubitul meu. Mă urmăreşte un bărbat". Băiatul care m-a „salvat" era Larry, şi de atunci am devenit un cuplu stabil.

Larry s-a obişnuit rapid cu programul meu foarte încărcat la revistă. De regulă mă aştepta în apartamentul pe care l-am închiriat în apropiere de sediul revistei, aşteptându-mă să vin de la cine ştie ce eveniment de presă. Relaţia mea cu Larry era minunat de romantică, deşi mediile spirituale din care proveneam erau foarte diferite, iar eu preferam să nu-i împărtăşesc prea multe în această privinţă. Orele lungi de lucru şi timpul petrecut alături de Larry mă îndepărtau tot mai mult de calea mea spirituală. Nu mai fusesem pe la biserică şi nu mai citisem un text spiritual de luni de zile. De aceea, nu-i de mirare că într-o seară am fost de acord să fumez împreună cu Larry o ţigară cu marijuana.

Deşi nu mai fumasem marijuana de ani buni, am căzut imediat din nou în mrejele dependenţei şi a stilului de viaţă care o caracterizează. Nu ştiu de ce rugăciunile mamei pentru vindecarea mea spirituală nu au avut un efect de lungă durată asupra mea. Bănuiesc că efectele rugăciunii au fost risipite de liberul meu arbitru, adică de decizia mea de a face din nou abuz de marijuana. Am convingerea că toţi oamenii sunt înzestraţi cu un liber arbitru care le permite să ia ce decizii doresc, fie bune, fie distructive. Din fericire, ori de câte ori mă rătăcesc de pe calea spirituală, se pare că o forţă invizibilă mă atrage din nou pe cărare.

Într-o noapte, după ce am consumat alcool şi marijuana, m-am aşezat singură în balansoarul din dormitorul meu, încercând să adorm. În acel moment, în faţă mi-a apărut

imaginea unui mare coş de gunoi argintiu. Coşul a continuat să crească în înălţime, după care s-a arcuit înapoi la pământ, la fel ca jucăriile spiralate pe care le folosesc copiii. Viziunea a fost însoţită de o voce puternică, ce mi-a spus: „Prin folosirea marijuanei, îţi iroseşti singură viaţa şi talentele, aruncându-le la coşul de gunoi. Opreşte-te chiar acum!"

Viziunea m-a cutremurat, aşa că m-am lăsat de marijuana, de alcool şi de tutun. Am continuat în schimb să folosesc pastile anticoncepţionale, întrucât începusem să practic relaţii sexuale cu Larry. Odată, am rămas fără pastile, iar din cauza programului încărcat nu am reuşit să îmi reînnoiesc reţeta. Mi-am propus să fac acest lucru chiar a doua zi, lucru care s-a şi întâmplat. Acest lucru nu m-a împiedicat însă ca în acea noapte să rămân însărcinată cu copilul lui Larry. Aveam 19 ani.

Nu ştiam ce să fac! Deşi anii 60-70 schimbaseră dramatic atmosfera socială şi tabuurile sexuale, mamele nemăritate purtau încă un stigmat în societate. Am luat de la bun început decizia să nu fac un avort, iar mama lui Larry ne-a convins pe amândoi să nu ne căsătorim, întrucât eram prea tineri şi trăiam într-un climat de insecuritate financiară.

Familia lui Larry a făcut presiuni asupra mea să mă înscriu la o agenţie de adopţie pentru mamele necăsătorite, circumscrisă bisericii catolice de care aparţineau ei. Am acceptat cu reticenţă, întrucât mă îndrăgostisem deja de copilul pe care îl purtam în pântec. De aceea, ori de câte ori consilierii de la agenţie băteau la uşa mea, pretindeam că nu sunt acasă. I-am evitat atât de multă vreme, încât în cele din urmă au renunţat să mă mai caute. În cele din urmă, i-am anunţat pe părinţii lui Larry de decizia mea de a păstra copilul. Nu am avut nicio ezitare să fac acest anunţ, dar totuşi nu eram pregătită pentru stânjeneala pe care am simţit-o în legătură cu noul meu statut social, de tânără femeie însărcinată şi nemăritată. Când sarcina a început să se vadă, am renunţat de ruşine la slujba de la revistă şi am început să fac sandviciuri la un fast-food din

apropiere.

Singurele momente din viaţa mea când m-am dus la medic au fost cele de dinainte de naştere. În timpul consultaţiei obstetrice, medicul a făcut câteva comentarii referitoare la starea mea excelentă de sănătate, şi fără să vreau m-am trezit că fac referire la Noua Ştiinţă Creştină. „A, da, Noua Ştiinţă Creştină, a spus medicul. Am un vecin care face parte din acest cult. Bănuiesc că putem da credit faptului că emoţiile joacă un anumit rol în starea de sănătate a corpului".

M-am bucurat să constat că medicul meu nu respinge ceea ce majoritatea oamenilor din acea perioadă considerau încă drept o idee ciudată: aceea că mintea şi corpul sunt conectate între ele. Personal, am fost crescută în ideea că mintea nu numai că deţine controlul absolut asupra corpului, dar că numai ea există. Corpul nostru reprezintă o iluzie ireală, proiectată de ego. Oricum, nu m-aş fi aşteptat să aud un medic spunând că gândurile noastre ne influenţează starea de sănătate. Îmi amintesc că pe vremea când eram copil doream să îmi aduc contribuţia la progresul acestei lumi demonstrând din punct de vedere ştiinţific validitatea teoriei conexiunii dintre minte şi corp. Nici prin cap nu-mi trecea în acea perioadă că va veni o vreme când ştiinţa va accepta principiile metafizice în care am fost crescută.

În timpul sarcinii, s-a întâmplat o dată ca analizele să îmi fie făcute de un alt medic. M-am plâns acestuia că fătul mă loveşte adeseori, foarte tare, întrebându-mă cu voce tare dacă nu cumva stresul de la locul meu de muncă îl determina să acţioneze în acest fel. Medicul s-a amuzat copios, spunându-mi: „Ha! Stresul!", după care a schimbat rapid subiectul. Am dedus că nu crede că stresul ar putea afecta starea de sănătate a unei persoane. De altfel, la acea vreme foarte mulţi oameni refuzau să creadă acest lucru. Ideea nu a fost acceptată pe scară largă decât foarte recent.

Mulţi oameni mă întreabă de ce nu merg la doctor adepţii

Noii Ştiinţe Creştine. Ei fac deseori referire la articolele din mas-media în care sunt descrise cazuri ale unor copii care au murit deoarece părinţii lor au refuzat să îi ducă la medic. Din cauza unor astfel de defăimări, mulţi oameni au tras concluzia greşită că adepţii Noii Ştiinţe Creştine sunt un fel de extremişti care sacrifică cu bună ştiinţă bunăstarea copiilor lor. Nu puţini sunt cei care îmi pun întrebarea retorică: „Oare Dumnezeu nu i-a creat deopotrivă şi pe medici şi ştiinţa medicală?"

În realitate, nu se pune problema că adepţii Noii Ştiinţe Creştine nu cred în medici sau au ceva cu ei. Tot ce afirmă această credinţă este că Dumnezeu este singura putere reală. Nimeni nu contestă faptul că medicina oficială dă rezultate, dar convingerea noastră este că aceste rezultate se datorează exclusiv credinţei pacienţilor. De aceea, opţiunea noastră este de a elimina acest intermediar (medicina), bazându-ne în totalitate pe credinţă.

După cum scrie Mary Baker Eddy în cartea ei, *Ştiinţa şi sănătatea în lumina Scripturilor:*

> Medicina materială înlocuieşte puterea lui Dumnezeu (sau a Minţii Divine) cu medicamentele chimice, încercând astfel să vindece corpul. Chiar şi în cazul bolnavilor care se vindecă în urma folosirii medicamentelor, cea care îi vindecă este credinţa lor individuală. Efectele vindecării depind întotdeauna de mărimea acestei credinţe. Noua Ştiinţă Creştină evaluează şi vindecă boala lucrând direct la nivel mental. Ea refuză medicamentele şi se bazează exclusiv pe puterea Minţii, considerând-o unicul principiu vindecător. Principala premisă de la care porneşte ea este că întreaga putere sălăşluieşte în Mintea Divină[19].

Cercetările ştiinţifice recente au confirmat faptul că

19 Mary Baker Eddy, op. cit.

puterile curative ale medicinii au la bază aşteptările pozitive ale medicilor şi ale pacienţilor lor. Un exemplu dramatic îl constituie faptul că numeroase medicamente, precum vitamina E sau analgezicul metobramat nu sunt eficiente decât dacă sunt administrate de medici care cred cu tărie în eficacitatea lor. Dacă aceste medicamente sunt administrate de alţi medici, care se îndoiesc de eficacitatea lor, ele nu funcţionează. După toate aparenţele, atitudinea medicului se transmite bolnavului, influenţând astfel credinţa sau lipsa de credinţă a acestuia în medicamentul respectiv[20].

Eficacitatea rugăciunii derivă inclusiv din legea cauzei şi efectului, care spune clar că: „Omul experimentează exact ceea ce se aşteaptă şi ce crede că va experimenta". Atunci când rugăciunea nu conduce la rezultatele scontate, acest lucru se datorează de regulă faptului că beneficiarul ei nu reuşeşte să se elibereze o perioadă suficient de lungă de timp de teamă pentru a-şi putea restabili astfel sănătatea şi armonia interioară. El se gândeşte tot timpul la moarte şi la distrugere, iar aceste gânduri se manifestă în realitatea lui personală, datorită legii cauzei şi efectului. O altă lege care poate acţiona este cea a liberului arbitru, care se manifestă atunci când pacientul *alege* singur moartea sau boala.

Atunci când temerile unei persoane blochează eficacitatea rugăciunii, bunul simţ ne spune că el ar trebui să apeleze la un medic. Adevăraţii adepţi ai Noii Ştiinţe Creştine nu îi susţin pe părinţii care refuză să îşi ducă la medic copiii, preferând să îi vadă că suferă fizic decât să consulte un doctor. Astfel de părinţi nu sunt suficient de conştienţi din punct de vedere spiritual si nu pot susţine până la capăt gândul la adevăr, motiv pentru care

20 R. Gillian, B. Mondell şi J.R. Warbasse, "O evaluare cantitativă a vitaminei E în tratamentul anginei pectorale", *American Heart Journal,* vol. 93, pag. 444-449 (1977).
T.W. Anderson, „Administrarea vitaminei E în tratamentul anginei pectorale", *Canadian Medical Association Journal,* vol. 110, pag. 401-406 (1974).
E.H. Uhlenhuth şi alţii, „Răspunsul simptomatic la farmacoterapie în funcţie de atitudinea verbală a medicului care administrează medicamente şi de climatul clinic", *Psychopharmacologia,* vol. 9, pag. 392-418 (1966).

nu reuşesc să creeze climatul mental necesar vindecării. Bunul simţ şi sinceritatea legată de propria capacitate de a susţine gânduri despre adevăr ar trebui să decidă în anumite cazuri în favoarea luării unor măsuri materiale pentru restabilirea stării de sănătate.

CAPITOLUL 5

ÎNCREDEREA ÎN SPIRIT

„Corpul este templul lui Dumnezeu. Dumnezeu se află în orice corp, indiferent dacă posesorul acestuia îl recunoaşte sau nu. Dumnezeu este cel care te inspiră să faci fapte bune şi care te avertizează să nu comiţi fapte rele. Ascultă de această voce interioară şi nimic nu te va mai putea afecta vreodată".

- Sathya Sai Baba,
renumit lider spiritual indian

Fiul meu, Charles Wesley Schenk II, numit astfel după tatăl lui Larry (actualmente decedat), s-a născut pe data de 7 iunie 1978. Când mi-am luat copilul în braţe şi am început să îl legăn, m-am simţit în paradis. Trei luni mai târziu, m-am măritat cu Larry. Peste alţi doi ani, am dat naştere unui al doilea copil, Grant William Schenk, numit astfel după tatăl meu. Încă de mic, Grant arăta şi acţiona la fel ca un heruvim.

Cu câţiva ani înainte, am văzut doi copilaşi jucându-se pe una din străzile din San Marcos. Arătau absolut adorabil în blugii lor murdari, aşa că m-am rugat lui Dumnezeu să îmi dăruiască şi mie doi băieţi. Ca de obicei, Dumnezeu a răspuns cererii mele, deşi nu mă aşteptam să facă acest lucru pe când eram atât de tânără.

Imediat după viziunea descrisă în capitolul anterior, am renunţat să mai fumez marijuana. Din păcate, Larry nu numai

că nu a renunţat, dar chiar a devenit din ce în ce mai dependent de ea. Stările lui deveneau din ce în ce mai irascibile şi se plângea tot timpul. Bănuiesc că acesta a fost principalul motiv pentru dificultăţile noastre financiare şi maritale. De câteva ori, a cedat în faţa rugăminţilor mele, încercând să renunţe la drog. În astfel de perioade devenea însă şi mai irascibil, făcând adevărate crize de mânie. Am ajuns chiar să îl rog în timpul unei perioade de detoxificare, când devenise de-a dreptul abuziv, să fumeze din nou marijuana, numai ca să mă lase în pace. Alteori, Larry revenea la vechiul său obicei, ascunzându-se însă de mine.

În pofida consumului lui de droguri, am încercat să ne construim împreună o familie tradiţională. Larry lucra în diferite magazine de produse electrice, în timp ce eu stăteam acasă şi îi creşteam pe Chuck şi pe Grant. Îmi plăcea la nebunie să le cos hainele şi să privesc împreună cu ei emisiunile „Sesame Street" şi „Mister Rogers". Obişnuiam să ne jucăm diferite jocuri şi să cântăm împreună.

Stăteam foarte prost cu banii. O vreme, nu ne-am putut permite nici măcar un pat, aşa că mi-am petrecut o parte din lunile primei sarcini odihnindu-mă neconfortabil pe păturile aşezate direct pe podea. Bunicul meu, Ted Hannan, distribuitor Amway ajuns pe „nivelul diamant", şi părinţii mei ne făceau adeseori mici daruri şi ne dădeau bani, care ne-au ajutat să o scoatem cât de cât la capăt.

La scurt timp după moartea bunicului Ted, am început să primesc ajutor financiar în tot felul de maniere miraculoase. Într-o zi, mă plimbam pe Grand Avenue din Escondido. Fără să vreau, am intrat într-un magazin care vindea mobilier pentru dormitoare. Era ziua de deschidere a magazinului, aşa că se acorda promoţional un pat uriaş, prin tragere la sorţi. Mi-am scris numele pe un bileţel şi, două zile mai târziu, am aflat că am câştigat patul şi un set complet de aşternuturi! Patul ne-a fost livrat la scurt timp după naşterea lui Chuck, aşa că m-am

simţit recunoscătoare că nu mai trebuia să dorm pe podea. Cu o altă ocazie, când toate utilităţile erau pe punctul de a ne fi tăiate din cauza neplăţii facturilor, am primit un cec de 1000 de dolari de la un concurs la care participasem cândva şi de care între timp am uitat. Am simţit tot timpul (la fel cum simt şi astăzi) mâna invizibilă a bunicului Ted care ne-a sprijinit din punct de vedere financiar pe mine şi pe fratele meu Ken prin energia sa angelică. Parcă îl văd pe bunicul Ted zâmbind încântat în barbă ori de câte ori ne ajută pe Ken şi pe mine să scăpăm de un necaz financiar.

Darurile miraculoase primite de la Ted ne-au ajutat întrucâtva pe mine şi pe micuţa mea familie, dar tot eram nevoiţi să facem eforturi considerabile pentru a ne plăti facturile. Larry se certa adeseori cu şefii şi îşi părăsea frecvent slujbele. La rândul meu, mă simţeam de multe ori nefericită din cauza vieţii ostile, trăită în nesiguranţă financiară, cu care nu eram familiarizată. Larry şi cu mine aveam maniere complet diferite de rezolvare a numeroaselor diferenţe care ne despărţeau. Personal, proveneam dintr-o familie de oameni introvertiţi care îşi discutau în linişte problemele sau care le ignorau pur şi simplu, sperând că vor dispărea de la sine. Spre deosebire de mine, Larry era cel mai tânăr membru al unei familii foarte numeroase, aşa că învăţase să-şi susţină cu voce tare drepturile. De aceea, i se părea perfect normal să ţipe şi să spargă ceştile de cafea ori de câte ori avea o criză de mânie. Văzând astfel de manifestări, mă cutremuram toată de spaimă.

Mi-am refulat aceste sentimente mâncând non-stop îngheţată de ciocolată. Ori de câte ori Larry dormea sau era plecat la serviciu, scoteam repede un bol cu îngheţată din congelator şi îi consumam repede conţinutul, fără să scot un sunet. Textura fină a îngheţatei şi gustul delicios de ciocolată păreau să îmi mai aline suferinţa interioară, direcţionându-mi gândurile către o altă dimensiune, în care totul era armonios şi

fericit. Au trebuit să treacă ani până când mi-am dat seama că, de fapt, nu făceam altceva decât să mă droghez cu chimicalele psiho-active din ciocolată, pentru a-mi alina cât de cât depresia.

Nenumăratele îngheţate pe care le-am consumat în acea perioadă m-au făcut să mă îngraş considerabil, iar Larry a început să se plângă că sunt urâtă şi grasă. „Ai noroc că mă ai drept soţ, căci niciun alt bărbat nu s-ar uita la tine!", obişnuia să-mi spună el. Cu cât mă copleşea mai mult cu sarcasmele sale, cu atât mai dependentă deveneam de mâncare. În cele din urmă, m-am îngrăşat cu 25 de kilograme peste greutatea mea normală. Insultele lui Larry au devenit astfel din ce în ce mai personale şi mai pline de cruzime. Îmi spunea adeseori că sunt proastă, incompetentă şi lipsită de valoare. Mă simţeam neputincioasă şi incapabilă să ripostez, lăsând opiniile lui Larry să îmi modeleze imaginea legată de sine. La acea vreme nu ştiam nimic despre comportamentul abuziv, aşa că nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că aveam dreptul legitim să îi spun să se oprească sau să îi răspund cu aceeaşi monedă. De altfel, mă temeam mult prea tare de izbucnirile lui zgomotoase ori de câte ori mă învinovăţea de ceva.

La ora actuală, îmi dau seama că soţul meu mă abuza din punct de vedere psihic. La fel ca în cazul atâtor supravieţuitori ai abuzurilor, „neajutorarea mea dobândită" mă făceam să mă simt ca paralizată. Atunci când un om abuzează pe altcineva, acesta din urmă renunţă la propria sa putere personală, ajungând la concluzia că numai torţionarul lui are dreptate. Vocea puternică şi veşnic conflictuală a soţului meu m-a convins la acea vreme că opiniile lui erau mult mai corecte decât ale mele. De aceea, dacă el îmi spunea că nu sunt bună de nimic, însemna că aşa este. Această neajutorare dobândită de oamenii sau animalele abuzate se corelează adeseori cu depresia paralizantă.

Mama şi bunica Ada îşi dădeau seama că mariajul meu se destramă văzând cu ochii. Ele se întrebau tot timpul ce era de

făcut, şi îmi imaginez că s-au rugat foarte mult pentru mine. Cert este că, în scurt timp, viaţa mea a cunoscut o nouă cotitură dramatică, dar miraculoasă.

Într-o după-amiază, pe când îi schimbam scutecele lui Grant, am văzut o imagine mentală a mea. Era ca şi cum m-aş fi uitat la un film alb-negru în care apăream eu însămi, implicată în acţiune. În acea viziune, m-am văzut într-o cu totul altă ipostază: eram suplă, atrăgătoare şi fericită. Eram o autoare publicată şi realizată şi o vindecătoare profesionistă care îi ajuta pe oameni prin învăţăturile ei.

Mi-am strâns pleoapele, încercând să scap de această viziune. În loc să îmi facă plăcere, ea mi-a amplificat şi mai mult durerea din suflet, făcându-mă să mă simt şi mai derizorie în actuala mea ipostază. Mi se părea un gest de masochism să întreţin gânduri despre o viaţă care nu părea să aibă nimic comun cu realitatea mea. În zilele care au urmat, viziunile au continuat şi au devenit din ce în ce mai dese. Vedeam întotdeauna aceleaşi imagini; doar detaliile difereau. De pildă, odată m-am văzut vorbind la un talk-show la o televiziune naţională, în timp ce locuiam într-o casă minunată, pe malul mării.

Viziunile dispăreau ori de câte ori mâncam îngheţată. De aceea, ca să scap de ele, am început să mănânc din ce în ce mai mult. Era o modalitate de a ignora ghidarea divină în care nu avusesem niciodată o încredere absolută. Consumul îngheţatei era maniera mea de a-mi băga degetele în urechi şi de a-i spune lui Dumnezeu: „Nu te aud!" Şi totuşi, pe un anumit nivel de conştiinţă continuam să-l aud foarte bine, iar viziunile au retrezit în mine un aspect de care uitasem de mult timp.

Întotdeauna am fost foarte creatoare în domeniul muzicii, al artei şi al scrisului. Din păcate, în toată această perioadă mi-am ignorat cu bună ştiinţă aceste talente creatoare, cu excepţia faptului că le croiam copiilor mei hainele. Cuvintele

lui Larry mă convinseseră că eram proastă. Deşi fusesem tot timpul o elevă numai cu note de zece, mă întrebam uneori dacă perioada în care am fumat marijuana nu mi-a distrus cumva celulele creierului. În loc să consider opiniile lui Larry abuzive şi incorecte, le-am luat de bune.

Viziunile m-au determinat să îmi găsesc noi supape creatoare, cum ar fi grădinăritul şi pictura. În scurt timp, am constatat că aceste activităţi mă revigorează. Atunci când mă ocupam de grădinărit, obişnuiam să meditez, iar viziunile legate de viaţa mea ca scriitoare deveneau şi mai intense, schimbându-şi imaginile din alb-negru în imagini color. Gândul de a scrie cărţi care să îi ajute pe oameni, la fel cum m-a ajutat pe mine Laura Huxley, îmi crea o stare de entuziasm nestăvilit. Nu-mi puteam imagina însă cum aş putea deveni eu, o femeie casnică, grasă şi needucată, o autoare de succes. Dacă era adevărat că eram proastă, aşa cum pretindea soţul meu, cum aş fi putut scrie cărţi care să îi ajute pe alţi oameni? Scriitorii publicaţi mi se păreau o altă rasă, mult superioară celei din care făceam eu parte. Publicarea părea un domeniu rezervat unei elite alese, care nu avea nimic în comun cu publicul larg.

Norocul meu a fost că îngerii se manifestă adeseori în viaţa noastră prin inspiraţia de a lua de pe raft o anumită carte, care vine întotdeauna la momentul potrivit pentru noi. Îngerul meu salvator a fost o astfel de carte, intitulată *Imaginile pozitive* şi semnată de Norman Vincent Peale[21]. Dr. Peale vorbeşte în ea despre puterea afirmaţiilor pozitive şi a vizualizării asupra gândurilor noastre, pe care le poate schimba radical, dându-le o orientare mai benefică. Citind această carte, am aflat că realitatea este creată de aşteptările noastre. „Hm, adevărul este că m-am aşteptat să am eşecuri şi probleme cu banii", am tras eu concluzia, citind mai departe cartea *Imaginile pozitive*.

Fără să vreau, mi-am adus aminte de perioada în care mama m-a învăţat să repet afirmaţii pozitive şi să aplic

21 Norman Vincent Peale, *Imaginile pozitive*, 1982.

procedeul vizualizării. În perioada adolescenţei, când eram preocupată de silueta mea, mi-a recomandat să mă vizualizez tot timpul suplă şi puternică. În acea vreme eram preocupată îndeosebi de acumularea de grăsime în zona abdominală, aşa că mama m-a ajutat să îmi creez şi să susţin o imagine mentală a unui corp cu un abdomen foarte plat. Până în zilele noastre am continuat să îmi păstrez abdomenul plat, inclusiv în perioada în care m-am îngrăşat foarte mult. Grăsimea s-a depus întotdeauna pe alte părţi ale corpului în cazul meu.

Cartea m-a convins de puterea uimitoare a vizualizării şi a afirmaţiilor pozitive, dar mă temeam că încrederea mea în mine a scăzut atât de mult încât nici chiar aceste legi metafizice nu mă mai puteau ajuta. Cartea doctorului Peale m-a determinat însă să îmi acord o nouă şansă. M-am bazat atunci pe cuvintele sale, care îl citau pe Iisus atunci când a spus că nu avem nevoie decât de o credinţă „de mărimea unui bob de muştar" pentru a putea muta munţii din viaţa noastră.

Neputând să-mi permit cumpărarea unei benzi de casetofon preînregistrate, am preferat să îmi înregistrez singură o astfel de bandă. Am notat câteva afirmaţii pozitive derivate din viziunile mele, cum ar fi: „Sunt o autoare publicată", „Am un corp atrăgător", „Atrag în viaţa mea numai oameni plini de iubire" sau „Ajut numeroşi oameni prin munca mea". Am înregistrat apoi aceste afirmaţii, rostindu-le cu o voce plină de încredere, aşa cum m-a învăţat dr. Peale prin cartea sa. Acesta susţinea că este important să afirmăm că am primit deja lucrurile bune pe care ni le dorim şi să mulţumim pentru acest lucru.

Am citit aşadar aceste afirmaţii în timp ce îmi înregistram cuvintele pe o bandă de casetofon, după care am ascultat această bandă de două ori pe zi, timp de aproape două luni. Nu am spus nimănui ce făceam, fiind convinsă că dacă soţul sau prietenii mei mi-ar fi criticat această acţiune, aş fi renunţat prematur la ea. La început, respectul meu de sine era la un nivel

atât de redus încât aproape că nu puteam suporta să îmi ascult propria voce. Practic, nu numai că nu mă preţuiam deloc, dar chiar mă dispreţuiam singură. De aceea, ori de câte ori îmi ascultam propriile afirmaţii înregistrate, mă întrebam dacă nu cumva îmi pierd timpul, creând premisele pentru o dezamăgire ulterioară încă şi mai mare. Pe de altă parte, continuam să îmi aduc aminte de promisiunile făcut de dr. Peale şi de cele ale mamei mele legate de puterea afirmaţiilor pozitive.

După circa o lună de ascultare a afirmaţiilor potrivit cărora eram o autoare de succes, am început să mă simt motivată să scriu. Mi-am scos maşina de scris din debaraua în care o încuiasem şi am aşezat-o pe masa din bucătărie. Ori de câte ori băieţii mei dormeau, băgam o foaie de hârtie în ea, asigurându-mă că am poziţionat-o corect.

Primele mele încercări de a scrie au fost mai multe articole pe care le trimiteam la diferite reviste naţionale şi locale. Am încercat să scriu eseuri despre căsnicie şi despre viaţa de familie. Din păcate, nu ştiam mare lucru despre uzanţele procesului de publicare, care cereau să îi trimiţi mai întâi editorului o scrisoare prin care să îl întrebi dacă este interesat să îţi citească articolul. De regulă, editorul îţi răspunde printr-un telefon sau printr-o scrisoare trimisă în plicul autoadresat şi timbrat pe care trebuie să îl trimiţi împreună cu cererea ta. Neştiind toate aceste lucruri, nu am făcut nicio astfel de cerere şi nu am trimis plicuri autoadresate, sabotându-mi astfel orice şansă de a fi publicată.

De aceea, m-am decis să mă întorc la Colegiul Comunităţii din Palomar, ca studentă cu normă parţială. În viziunile mele eram inclusiv o vindecătoare profesionistă. Nu ştiam ce fel de vindecătoare ar fi trebuit să devin, dar de vreme ce tot doream să scriu cărţi prin care să-i ajut pe oameni, m-am decis să studiez psihologia. În acest scop, m-am înscris la trei cursuri: Psihologie 101, Aerobică şi Calcularea Impozitului pe Venit. Am ales cursul de psihologie ca să testez în ce măsură mi-ar

plăcea acest subiect sau nu. Orele de aerobică urmau să mă ajute să scad în greutate, iar cele de calculare a impozitului pe venit mi se păreau pur şi simplu practice. Mă gândeam că mă vor ajuta să îmi calculez propriul impozit pe venit, şi cine ştie, poate chiar să mai câştig ceva bani lucrând part-time.

Cursurile de la colegiu s-au dovedit exact terapia de care avea nevoie sufletul meu rănit pentru a-şi vindeca problemele legate de respectul de sine. La orele de calculare a impozitului pe venit am descoperit o parte din mine care iubea matematica. Până atunci nu mă considerasem niciodată bună la această ştiinţă a calculelor, considerând-o un teritoriu exclusiv al bărbaţilor şi al emisferei cerebrale stângi. Din fericire, am excelat la această materie, şi când am primit nota zece, mi-am dat seama că inteligenţa şi celulele mele cerebrale erau încă intacte.

Orele de aerobică mi-au topit kilogramele în plus, aşa că am început să mă simt mai bine în propria mea piele. Ori de câte ori plecam de acasă, eram ceva mai atentă la felul în care mă îmbrăcam şi uneori chiar mă fardam. Larry a devenit suspicios, acuzându-mă că flirtez cu alţi bărbaţi. M-a avertizat apoi să nu încerc să îl părăsesc, ameninţându-mă: „Dacă pleci, am să obţin custodia asupra lui Chuck şi Grant". Alteori îmi spunea: „Nici un alt bărbat nu te-ar putea dori cu doi copii mici. Nimănui nu-i plac femeile cu copii de crescut". Din fericire, sarcasmele lui aveau un impact din ce în ce mai mic asupra mea, întrucât mă simţeam din ce în ce mai puternică şi mai încrezătoare în sine.

La şcoală mi-am făcut noi prieteni, de ambele sexe. Îmi plăceau îndeosebi cei din clasa de psihologie. Profesoara mea, Barbara Erickson-Williams, era o asistentă psihiatrică plină de nerv, care obişnuia să ne spună numeroase istorii minunate, care făceau ca orele ei să pară mult mai interesante. Îşi începea multe fraze cu cuvintele: „În calitatea voastră de psihologi, vei descoperi că...", de parcă am fi avut cu toţii doctoratul în

psihologie. Cuvintele ei îmi stimulau imaginaţia şi mă făceau să mă simt deja un psiholog. M-am înscris cu normă întreagă la colegiu, lucrând în schimburi cu Larry, astfel încât unul din noi să fie tot timpul acasă cu copiii. Am continuat să iau note din ce în ce mai bune, dar şi să pierd în greutate. Încrederea mea în sine a ajuns la un nivel maxim, dar acest lucru nu-i făcea deloc plăcere lui Larry, care m-a acuzat că întreţin relaţii extraconjugale şi a început să mă hărţuiască în timpul vizitelor mele prin magazine. Nu de puţine ori mi s-a întâmplat ca vânzătorii din magazine să mă întrebe: „Nu vă supăraţi, vă numiţi Doreen?" Când răspundeam că da, îmi dădeau telefonul, spunându-mi: „Vă caută soţul dumneavoastră".

„De ce ţi-a luat atât de mult timp să ajungi la magazin?" mă lua direct Larry, spunându-mi că, după calculele lui, ar fi trebuit să ajung cu cinci-zece minute mai devreme. Odată, când i-am făcut o vizită prietenei mele Sylvia, aceasta mă aştepta cu telefonul în mână: „De ce ţi-a luat atât de mult timp să ajungi? m-a întrebat Larry, mânios. Te-ai oprit cumva acasă la un alt bărbat?"

Înainte, Larry se plângea să sunt proastă şi prea grasă. Acum, că slăbisem şi aveam note mari la facultate, el a continuat să se plângă, dar pe alte teme. Îmi spunea zilnic că *ştie sigur* că îl înşel, ignorând orice încercare de a-l asigura de fidelitatea mea. În cele din urmă, am început să mă detaşez din ce în ce mai mult de el. Mi-am dat seama cât de mult ne-am îndepărtat unul de celălalt în ziua în care amândoi am uitat că este aniversarea căsniciei noastre. Nici măcar nu ne-am dat seama de acest lucru decât o săptămână mai târziu!

Filmul căsniciei noastre s-a rupt definitiv într-o seară, când Larry s-a trezit din somnul de după-amiază şi mi-a cerut să îi fac o cafea. Probabil că nu am auzit când m-a rugat acest lucru. Cert este că 30 de minute mai târziu a început să ţipe din toţi rărunchii: „De ce nu mi-ai făcut cafea, aşa cum te-am rugat?" I-am privit faţa contorsionată de furie şi am constatat

că nu simt nimic. Nu simţeam nici mânie, nici dispreţ, nici iubire – doar indiferenţă.

Am încercat să mergem amândoi la câteva şedinţe de consiliere maritală, dar de la bun început acestea ni s-au părut inutile. La vremea aceea nu mai practicam de mult tehnici spirituale, aşa că nici prin minte nu mi-a trecut să mă rog sau să aplic metode de vindecare spirituală, care ar fi putut salva relaţia noastră. Priveam căsnicia noastră dintr-o perspectivă pur umană, iar aceasta părea absolut hidoasă privită prin acest filtru.

Ne-am decis să ne separăm, aşa că am fost nevoită să îmi caut noi surse de venit. Toate slujbele pentru care am depus cerere plăteau salariul minim pe economie, aşa că nu eram convinsă că mă voi putea întreţine pe mine şi pe cei doi copii ai mei dintr-un venit atât de mic. De aceea, am convenit cu Larry să mă mut la părinţii mei. Mama şi tata nu puteau accepta însă doi copii mici în casa lor, care le-ar fi dat complet viaţa peste cap. De aceea, am convenit să mă mut mai întâi singură, apoi să îmi caut o slujbă şi în cele din urmă să mă mut într-o casă a mea, luându-mi înapoi copiii.

Ziua despărţirii de Larry a fost cea mai dureroasă din viaţa mea. Nici nouă, nici copiilor noştri nu ne convenea situaţia, dar simţeam că nu avem de ales. Ca să îmi liniştesc conştiinţa, îmi repetam într-una: „E mai bine ca băieţii mei să crească cu o mamă divorţată decât într-un cămin în care prevalează certurile şi izbucnirile de mânie".

Nu îmi imaginam însă ce va urma. Când i-am sunat pe băieţi ca să vorbesc cu ei, mi-a răspuns un robot care spunea că numărul era deconectat. Larry plecase cu băieţii mei, iar eu nu aveam nicio idee unde erau! Eram disperată, căci resursele mele financiare erau atât de limitate încât nu-mi permiteam nici măcar să angajez un detectiv particular.

De aceea, am început să fac singură anumite săpături. În cele din urmă, am aflat că Larry se mutase într-un orăşel

îndepărtat din Colorado în care locuia un frate al lui. Am luat imediat un avion până acolo, ca să îmi revăd copiii. Între timp, începusem să lucrez ca secretară la o agenţie de asigurări, pentru a-mi asigura astfel existenţa şi pentru a-mi plăti taxele de colegiu. Doream să îi ţin pe băieţi la mine, aşa cum convenisem iniţial cu Larry, dar între timp acesta îşi schimbase părerea şi a refuzat să îi lase să vină cu mine. După despărţirea noastră, resentimentele lui Larry faţă de mine s-au amplificat considerabil. Îşi construise în minte o imagine atât de negativă despre mine încât a ajuns să se convingă singur că îi proteja pe băieţi de o mamă denaturată prin păstrarea custodiei asupra lor.

După ce m-am întors în California, mi-am angajat un avocat şi am început un proces pentru custodia copiilor. Băieţii erau prea mici pentru a putea fi implicaţi în proces, aşa că întreaga decizie îi aparţinea judecătorului. Avocatul meu şi cel al lui Larry ne-au împroşcat pe amândoi cu insulte, fiecare încercând să îl prezinte pe celălalt ca un părinte nepotrivit. Acest lucru a creat o dihotomie de tip om bun / om rău. Eu şi cu avocatul meu ne străduiam să îl prezentăm pe Larry ca pe un om rău, în timp ce el şi cu avocatul lui făceau acelaşi lucru în ceea ce mă privea.

În ziua în care judecătorul a dat sentinţa, eram absolut convinsă că voi câştiga. La urma urmelor, eram mama băieţilor, şi nimeni nu putea contesta faptul că eram o mamă bună. De aceea, când judecătorul a decis în favoarea lui Larry, sub pretextul că băieţii au petrecut deja câteva luni împreună cu el şi s-au acomodat, am crezut că o să leşin din cauza şocului.

Nu mai auzisem niciodată ca o mamă să piardă custodia copiilor ei. Eram convinsă că numai mamele abuzive sau criminale riscau să li se ia copiii de lângă ele. Imposibilul se petrecuse însă, iar acum nu-mi mai puteam vedea copiii decât în week-end-uri. Profund întristată şi incredibil de ruşinată din cauza statutului meu, de mamă lipsită de custodia copiilor ei, m-am mutat într-un alt oraş şi nu am spus nimănui că aveam

copii. M-ar fi durut prea tare întrebările de genul: „De ce nu locuiesc cu tine copiii tăi?"

Abia cu doi ani în urmă am aflat că în America trăiesc mai mult de două milioane de femei care nu au obţinut custodia copiilor lor. Marea majoritate au pierdut această custodie în condiţii similare cu ale mele. Contrar multor stereotipuri, numai un mic procent din aceste mame pierd custodia copiilor lor din cauza unor greşeli flagrante în modul în care îşi cresc copiii.

Am făcut o nouă petiţie pentru custodia copiilor şi mi-am angajat un avocat care era şeful Baroului şi judecător cu normă parţială în Districtul San Diego. Noul meu avocat i-a spus judecătorului că Larry nu mă lăsa să îi vizitez pe copii în timpul perioadelor desemnate de vechea sentinţă judecătorească. Judecătorul i-a ţinut lui Larry o prelegere pe tema importanţei ambilor părinţi în viaţa copiilor. În ceea ce mă privea, i-am promis judecătorului că dacă îmi va ceda mie custodia copiilor, îi voi lăsa pe aceştia să îşi vadă regulat tatăl. Cu trei zile înainte de Crăciun am câştigat custodia copiilor, iar Chuck şi Grant au venit să locuiască cu mine.

În această perioadă mă întâlneam cu un bărbat pe nume Dwight Virtue, pe care l-am cunoscut la colegiu. Dwight, care era student la psihologie, la fel ca şi mine, avea o memorie fotografică absolut uimitoare. De fapt, unul din motivele pentru care am fost atrasă de el la început erau tocmai notele lui foarte mari (cele mai mari din clasă). În realitate, Dwight pretindea că nu învaţă decât cu o oră înainte de examenul propriu-zis. Era budist, înalt şi chipeş. Tatăl lui era francez-canadian, iar mama japoneză. În perioada armatei, a fost controlor de trafic aerian în cadrul Marinei militare, şi mi-a spus că visul său era să devină controlor de trafic în cadrul Administraţiei Aviaţiei Federale (FAA). La vremea respectivă, visul i se părea destul de îndepărtat de realitate. Evenimentele s-au derulat apoi în cascadă.

În vara anului 1981, membrii Organizaţiei Controlorilor Profesionişti de Trafic Aerian au organizat un marş de protest. Controlorii din întreaga ţară au pichetat administraţia şi au cerut condiţii de muncă mai bune. Sistemul aerian din întreaga ţară a fost dat peste cap, iar preşedintele Reagan le-a cerut să se întoarcă imediat la muncă; în caz contrar, urmau să fie concediaţi. Convinşi că Reagan blufează, controlorii şi-au continuat greva generală. Două zile mai târziu, Reagan s-a ţinut de cuvânt şi marea majoritate a controlorilor de trafic aerian din America au fost concediaţi pe loc.

FAA a dat anunţuri de angajare a unor înlocuitori, fiind dispusă să angajeze orice persoană care avea experienţă în controlul traficului aerian din timpul armatei. Dwight a fost unul din primii aplicanţi care au fost trimişi la şcoala FAA din Oklahoma City, după care a fost numit controlor de trafic aerian cu normă întreagă. Nedorind să ne despărţim, Dwight şi cu mine ne-am căsătorit. În final, Dwight a acceptat postul de controlor pentru întreaga regiune a Los Angeles-ului la centrul din deşertul californian. Ne-am început viaţa familială într-o casă modestă din Lancaster, iar eu m-am transferat cu studiile la Colegiul din Antelope Valley.

În perioada cursurilor am continuat să lucrez ca secretară, dar nu mai eram deloc satisfăcută de această muncă de funcţionar. Pe scurt, mă simţeam pregătită să practic consiliere psihologică. Cine m-ar fi angajat însă fără să am o diplomă de absolvire a unui colegiu? Răspunsul a venit sub forma unei intuiţii care mi-a spus să devin voluntar la un centru pentru sănătate mentală. Munca de voluntariat avea să-mi dea experienţa de care aveam nevoie în CV-urile mele şi m-ar fi putut ajuta astfel să mă angajez.

CAPITOLUL 6

SPITALUL CAREUNIT

„Mintea care rosteşte verbal adevărul sau care îl gândeşte conştient poate aduce lumii întreaga satisfacţie pe care o caută aceasta. Nici un element material nu îi poate întări pe oameni, dar Adevărul Omnipotent le poate transfera acestora puterea Adevărului".

– Emma Curtis Hopkins

autoarea cărţii *Practica mentală în Noua Ştiinţă Creştină*

În ziua în care am început să sun la diferite instituţii pentru sănătate mentală, întrebând dacă nu au nevoie de un voluntar care să facă muncă de asistenţă, mă simţeam îngrozitor de nervoasă. Cele mai multe răspunsuri pe care le-am primit au fost: „Nu, mulţumim". În sfârşit, un bărbat pe nume Andy Palmer, de la un spital pentru tratarea alcoolismului, m-a invitat cu amabilitate să vin la un interviu.

Andy m-a întrebat dacă aveam vreun fel de experienţă cu „cei 12 paşi". Am fost nevoită să recunosc că nu aveam. Nici măcar nu auzisem de aceşti paşi! Deşi eram o novice în domeniul alcoolismului, probabil că Andy şi-a dat seama că eram bine intenţionată. Sau poate că Spiritul care m-a inspirat pe mine să fac muncă de voluntariat i-a influenţat decizia... Cert este că Andy mi-a spus că pot face muncă de asistenţă la unitatea de detoxificare timp de patru ore pe săptămână şi că voi fi supervizată de el. Eram în al nouălea cer!

Prima mea zi de voluntariat la Spitalul CareUnit din Palmdale a făcut o impresie puternică asupra mea. Mă aflam lângă un bărbat în pijama pe nume Dave, care stătea pe jumătate adormit pe patul său din camera de detoxificare. Am discutat cu el despre viaţa lui, despre familie şi despre motivele pentru care ajunsese în spital. Mi se părea că sunt conectată cu el pe un nivel spiritual şi eram fericită că pot să fac cuiva un bine. Imaginaţi-vă surpriza mea când l-am văzut data următoare pe Dave, iar acesta nu şi-a adus aminte de mine sau de ce am discutat cu el! Transa indusă de medicamente i-a şters complet din memorie amintirea procesului de detoxificare. Experienţele mele cu ceilalţi pacienţi care au trecut prin acest procedeu au fost mai mult sau mai puţin similare cu aceasta.

M-am iniţiat rapid în lumea alcoolismului şi a dependenţei de droguri. Am învăţat pe pielea mea la câte lucruri se pretează dependenţii pentru a-şi procura drogurile de care au nevoie. Odată, un pacient s-a jurat în faţa mea că i-a murit bunicul, rugându-mă să îl las să iasă din spital pentru a putea participa la înmormântare. Şi-a asezonat povestea cu numeroase lacrimi şi cu tot felul de detalii picante despre multiubitul lui bunic. Când i-am povestit asistentei-şefă ce s-a întâmplat, aceasta şi-a dat ochii peste cap şi a telefonat imediat familiei pentru a-i confirma decesul. Se pare că bunicul tânărului murise într-adevăr, dar cu zece ani înainte!

După două săptămâni, am ajuns să muncesc două ore pe zi. Principalele mele îndatoriri constau în a le lua pacienţilor recent internaţi interviuri. Altfel spus, le puneam acestora întrebări despre familie şi despre istoricul dependenţei lor, pornind de la un „chestionar psihosocial". Una din întrebările chestionarului se referea la numărul de arestări pe care le suferiseră pacienţii. Aproape toţi pacienţii fuseseră arestaţi o dată sau de mai multe ori, unii chiar pentru crime grave. În final, am ajuns să-i întreb direct pe noii veniţi: „De câte ori ai fost arestat şi pentru ce motive?"

Odată, mă aflam singură în camera de consiliere şi luam un interviu unui bărbat care părea extrem de dificil. Când am ajuns la întrebarea despre arestări, acesta mi-a spus că a stat la închisoare pentru crimă. Nu i-am cerut detalii, dar m-am grăbit cu restul întrebărilor, ca să scap cât mai repede de el. La următoarea întrebare, în loc să-mi răspundă, bărbatul m-a privit direct în ochi. În cele din urmă mi-a spus: „Ştii ce? Arăţi exact ca fosta mea prietenă, cea care m-a părăsit!" Nu mi-a mai trebuit altceva, aşa că m-am grăbit să găsesc un pretext şi să plec. Am vorbit cu un asistent de sex masculin, care a încheiat chestionarul în locul meu.

După ce am făcut muncă de voluntariat timp de patru luni, i-am cerut directorului de programe al spitalului să mă angajeze cu plată. Acesta a fost de acord, aşa că mi-am dat demisia din cealaltă slujbă, cea de secretară, şi am început să lucrez ca psiholog consilier. Cu puţin timp înainte am primit diploma de absolvire a cursului de arte. Între timp, mi-am continuat cursurile la seral pentru a obţine diploma de absolvire a facultăţii de psihologie din cadrul Universităţii Chapman.

După cum mi-a spus de atâtea ori tata, nu există coincidenţe. La vremea respectivă nu ştiam acest lucru, dar fratele bunicii mele, Pearl, pe nume Bill, a murit chiar în spitalul Palmdale la care lucram eu. În timp ce traversa strada de lângă spital, acesta a fost lovit de o maşină şi a fost adus la camera de urgenţă, dar nu şi-a mai revenit. Oare destinul mi-a condus paşii către acest spital pentru a împlini *karma* familiei, sau vreo afacere neterminată a lui Bill? Nu cunosc răspunsul nici la ora actuală. Faptul că doi membri de familie şi-au sfârşit zilele în acelaşi spital mic, la foarte mulţi kilometri de locul în care trăiam cu toţii, mă uimeşte şi astăzi.

Continuam să îmi doresc cu ardoare să scriu cărţi care să le fie oamenilor de folos, dar nu găseam niciun subiect care să mă atragă. La vremea respectivă nu credeam că cineva ar fi interesat să citească o carte pe tema alcoolismului sau a

dependenţei de droguri. Faimoasa carte a lui Melodie Beattie şi John Bradshaw despre disfuncţiile familiale şi co-dependenţă nu apăruse încă la acea epocă. De aceea, continuam să mă întreb: „Oare despre ce subiect mi-ar plăcea să citesc, despre care nu s-a scris încă nimic?”

Răspunsul mi-a venit fulgerător. Ştiam că este un răspuns inspirat de Divinitate, întrucât îmi oferea o viziune completă. Aveam să scriu o carte pentru părinţii care trec printr-un proces de custodie asupra copiilor. La vremea respectivă nu exista încă o astfel de carte, iar mie una mi-ar fi prins bine cu câţiva ani înainte. Singura problemă care mă împiedica să încep era sentimentul profund de ruşine pe care îl simţeam încă datorită fostului meu statut de mamă lipsită de custodia copiilor ei. Pentru a avea autoritate în domeniul abordat, trebuia să renunţ la confidenţialitate şi să îmi descriu propriile experienţe. Între timp, îmi ascunsesem atâta vreme secretul încât acesta crescuse şi se transformase într-un monstru hidos. Eram absolut convinsă că dacă noii mei prieteni ar afla despre perioada în care nu mi-am putut ţine lângă mine copiii, aceştia m-ar judeca şi m-ar respinge.

În cele din urmă, dorinţa mea profundă de a-mi aduce contribuţia şi de a scrie o carte de care foarte mulţi oameni aveau nevoie a învins temerile egoului meu. Mi-am cumpărat un manual intitulat *Cum să scrii o propunere de carte,* de Michael Larsen[22], după care m-am decis să îmi scriu propria propunere de carte. La început, am tot amânat scrierea ei. Dorinţa mea de a fi publicată era atât de mare încât presiunea pe care o simţeam în interior era aproape dureroasă. O parte din fiinţa mea se temea să nu mor înainte de a fi fost publicată. Nu îmi doream atât de mult faima sau averea, cât să las ceva în urma mea. De altfel, le repetam tot timpul prietenilor: „Nu contează dacă lucrările mele se vor găsi doar pe rafturile organizaţiei Salvation Army. Cel puţin ele vor fi dovada că am trăit în această lume”.

22 Michael Larsen, *Cum să scrii o propunere de carte,* 1981.

Dorinţa de a fi publicată a devenit un ţel atât de crucial pentru mine încât am ajuns să mă tem de o posibilă respingere. Atât timp cât visul meu rămânea o simplă posibilitate proiectată într-un viitor etern, cel puţin nu trebuia să mă confrunt cu un posibil eşec. De aceea, ori de câte ori mă aşezam pe scaun ca să îmi scriu propunerea de carte, îmi venea instantaneu în minte ceva de făcut prin casă, cum ar fi spălatul vaselor, aspiratul sau chiar curăţarea mizeriei ascunse sub frigider. Am devenit obsedată de curăţenie, dar numai pentru a evita durerea provocată de o eventuală respingere.

Când mi-am împărtăşit frustrarea uneia din profesoarele mele de psihologie, Ricki Gherardi, sperând că aceasta va simpatiza cu mine, am primit următorul răspuns: „Vrei să ştii care este secretul de a-ţi vedea cartea scrisă? E simplu: începe să o scrii”. Mi-am dat imediat seama că acesta era adevărul pe care aveam nevoie să-l aud, aşa că mi-am cumpărat un calendar mare şi mi-am făcut un orar de scris. În fiecare seară, după ce băieţii se duceau la culcare, îmi urmam orarul, fără să fac vreodată vreun compromis. Chiar dacă eram invitată la restaurant sau la o petrecere, răspundeam întotdeauna prin nu dacă orarul îmi impunea să îmi petrec noaptea scriind.

În sfârşit, propunerea mea de carte era gata. Cartea era intitulată *Criza custodiei,* iar propunerea conţinea un cuprins, o sinteză a capitolelor şi două capitole terminate. Am făcut copii xerox după propunere şi le-am trimis la patru edituri specializate în cărţi de auto-perfecţionare pe care le-am ales din cartea *Writers's Market*[23], împreună cu o scrisoare de intenţie.

În interval de o lună, toate cele patru edituri mi-au respins propunerea de carte. Deşi am încercat să fiu raţională, mă simţeam de parcă m-ar fi respins personal. Mi-am pus

23 *Writer's Market,* carte de referinţă care apare anual şi care cuprinde informaţii, nume şi adrese de edituri şi reviste. Este disponibilă în toate marile librării contra sumei de 25 de dolari şi face parte din colecţia *Writers Digest Books.*

propunerea de carte într-un sertar şi am oftat în sinea mea: „Ştiam eu că nu mi-e dat să devin scriitoare".

O lună mai târziu, am primit însă o scrisoare de la Universitatea Pepperdine, în care cei de acolo mă rugau să ţin o prelegere la Conferinţa Internaţională despre Studiile Familiale (organizată de ei) despre efectul proceselor pentru custodia copiilor asupra emoţiilor şi sănătăţii mentale a părinţilor. Am acceptat cererea universităţii. Gândul că aceasta mi-a cerut să vorbesc exact pe tema pe care eram interesată să scriu o carte mi-a reîntărit hotărârea de a fi publicată.

De această dată, am decis să las legea mediilor statistice să lucreze în favoarea mea. De aceea, am făcut noi copii xerox şi mi-am trimis propunerea de carte la 40 de edituri simultan. În scrisoarea de intenţie am adăugat şi recenta prelegere ţinută la Universitatea Pepperdine pe tema custodiei copiilor. Îmi amintesc şi acum privirea curioasă a funcţionarei de la poştă atunci când i-am înmânat cele 40 de plicuri groase.

A doua zi, i-am povestit psihologului care mă superviza despre aspiraţiile mele de a fi publicată. Acesta mi-a răspuns fără să ezite: „Nu vei fi publicată niciodată până când nu-ţi vei lua doctoratul", ca şi cum acest lucru ar fi fost bătut în cuie. Nu am cedat însă. De altfel, propunerile mele erau deja în cutia poştală. M-am jurat însă ca de acum înainte să îmi ţin secrete obiectivele, cel puţin în faţa scepticilor.

În timp ce aşteptam un răspuns din partea editorilor, mi-am văzut de munca mea obişnuită. La acea vreme, conducerea spitalului CareUnit mă pusese să conduc interviurile iniţiale cu clienţii potenţiali. Aceste interviuri se desfăşurau în faţa unor oameni care, la presiunile familiei, din cauza ameninţărilor de la locul de muncă sau pur şi simplu din proprie convingere se întrebau dacă este cazul să se interneze în unitatea noastră timp de 30 de zile. În mod natural, majoritatea ezitau să se angajeze într-o internare de 30 de zile, neştiind exact dacă asigurările le vor plăti spitalizarea, dacă nu cumva îşi vor pierde slujba, sau

temându-se că nu vor suporta despărţirea de familie, dar mai presus de orice, de reacţiile lor în faţa faptului că vor fi privaţi de drogul cu care erau obişnuiţi.

Misiunea mea era să le răspund la întrebări şi, dacă era cazul, să îi încurajez să intre în programul nostru. Odată, nu am reuşit să conving un om în vârstă să se interneze pentru a primi tratament, deşi medicul şi familia lui l-au avertizat că alcoolismul îl va ucide. În săptămâna următoare, ambulanţa l-a adus pe bătrân în camera de urgenţă a Spitalului Palmdale pentru complicaţii generate de excesul de alcool. Medicii au încercat să-l salveze, dar bătrânul a murit.

Când am auzit veştile a doua zi, m-am simţit în stare de şoc şi furioasă pe mine însămi pentru că nu am reuşit să îl conving pe bătrân să se interneze. De aceea, m-am decis să transform această tragedie în ceva pozitiv. Câteva ore mai târziu, în cabinetul meu au intrat un bărbat şi soţia lui. Cei doi au venit să se intereseze de posibilitatea ca bărbatul să se interneze în spitalul nostru. M-am decis să mă folosesc de cele învăţate în cartea lui Norman Vincent Peale pentru a obţine rezultatul dorit.

În timp ce cei doi discutau cu mine, l-am privit pe bărbat şi l-am vizualizat spunându-mi: „Da, mă voi interna chiar astăzi în spitalul CareUnit". Am repetat de mai multe ori acest scenariu mental, până când am ajuns să fiu absolut convinsă că bărbatul se va interna. Câteva minute mai târziu, bărbatul a rostit practic exact cuvintele pe care mi le-am imaginat eu. Atunci, i-am povestit istoria bătrânului care a murit cu o noapte mai înainte din cauza lipsei de tratament pentru alcoolismul de care suferea. Bărbatul mi-a zâmbit şi mi-a spus că se simte încă şi mai fericit pentru decizia sa de a se interna.

Nu eram însă prea sigură că decizia îi aparţinea într-adevăr. Gândindu-mă că l-am influenţat să se interneze, m-am simţit uşor vinovată. În întâlnirile de la biserica Noii Ştiinţe Creştine mi s-a spus în mod repetat că acest tip de folosire

a puterii minţii echivalează cu un „malpraxis". Puterea mentală nu trebuie folosită decât atunci când suntem absolut convinşi de puritatea intenţiilor noastre. Deşi dorinţa mea de a nu mai vedea un alt alcoolic murind fără să fie necesar era una altruistă, cert este că mi-am folosit voinţa pentru a manipula comportamentul unei alte persoane. Cine ştie dacă acest bărbat s-ar fi internat în spital dacă nu erau vizualizările mele? Pe scurt, în acea zi am învăţat o lecţie importantă: scopul nu justifică întotdeauna mijloacele. Un scop născut din ambiţiile egoului conduce de regulă la suferinţă, chiar dacă este onorabil.

Unul din aspectele preferate ale slujbei mele erau discuţiile cu pacienţii. De pildă, un bărbat mi-a povestit odată cu numeroase detalii despre experienţa de moarte iminentă pe care a trăit-o, jurându-se solemn că spune adevărul. L-am ascultat cu atenţie, dar nu prea ştiam ce să cred. Auzisem de o carte a doctorului Raymond A. Moody, Jr.[24], numită *Viaţă după viaţă,* ba chiar citisem un extras din ea care apăruse în *Reader's Digest.* Bărbatul m-a întrebat: „Mă credeţi?" I-am răspuns: „Da", după care i-am povestit de viziunea pe care am avut-o cu spiritul bunicului meu Ben. Întâmplarea nu mi s-a părut însă suficient de relevantă pentru viaţa mea de zi cu zi, aşa că pur şi simplu am uitat-o.

În continuare, mi-am concentrat atenţia asupra adunării de informaţii referitoare la un anumit tipar comportamental pe care l-am remarcat printre pacienţii de la CareUnit. Am observat astfel că pacienţii care obişnuiseră să se drogheze cu cocaină aveau o personalitate complet diferită de cei care obişnuiseră să fumeze marijuana, care diferea la rândul ei de cea a dependenţilor de heroină, şi aşa mai departe. Chiar şi cei care amestecau între ele drogurile sau care nu aveau anumite

24 Raymond A. Moody, Jr., *Viaţă după viaţă: investigarea unui fenomen – supravieţuirea după moartea corpului,* 1975. Tradusă şi publicată în limba română de Libertas Publishing, Bucureşti, 2008 (n. Ed.).

preferinţe particulare afişau caracteristici ale unei personalităţi unice. Am început să îmi notez aceste observaţiei într-un dosar, adăugând şi alte date despre respectivii clienţi, cum ar fi istoricul familial al dependenţei lor, ocupaţia şi tiparele relaţionale. Uneori, atunci când discutam cu un nou pacient, îmi plăcea să joc un anumit joc mental. Îmi propuneam să-mi dau seama ce drog obişnuia să folosească pacientul înainte ca acesta să-mi spună, ţinând cont de personalitatea şi de ocupaţia lui. În timp, am constatat că observaţiile mele erau aproape întotdeauna corecte. Dacă greşeam, verificam din nou indicatorii care mă induseseră în eroare.

Am încercat din răsputeri să înţeleg motivaţiile pacienţilor mei pentru folosirea de droguri. În fond, am cunoscut eu însămi deopotrivă plăcerile şi ororile excesului de alcool şi de marijuana. Exista încă în fiinţa mea o latură nevindecată de abuzurile de care am avut parte din cauza stărilor de iritare ale lui Larry induse de consumul de marijuana. Uneori mi se părea că marijuana este un balaur cu care mi-aş dori să mă lupt personal, pentru ca ceilalţi oameni să nu mai sufere aşa cum am suferit eu. Din fericire, eram conştientă că judecăţile emise la mânie nu puteau vindeca pe nimeni de dependenţa sa. De aceea, am încercat să pătrund în mintea pacienţilor mei, pentru a percepe lumea prin ochii lor. Speram să le pot vorbi astfel pe înţelesul lor.

La început mi-a fost destul de greu să empatizez cu dependenţii de heroină. Însuşi gândul de a-mi băga un ac de seringă în mână mi se părea oribil. De aceea, am încercat să mă focalizez asupra emoţiilor lor, ignorând cu bună ştiinţă gândul la acul seringii. Ori de câte ori un client rostea cuvântul *heroină*, apelam instantaneu la o imagine mentală a unei prăjituri sau a unei îngheţate de ciocolată. Nu mă puteam acomoda cu gândul dependenţei de heroină, dar puteam empatiza *în mod evident* cu gândul dependenţei de ciocolată.

Consilierea joacă un rol de echilibrare şi este un proces foarte delicat. Chiar dacă îţi asumi rolul de profesor, nu îi

eşti cu nimic superior elevului tău. De fapt, profesorul care are o minte cu adevărat deschisă învaţă tot timpul ceva de la elevul său. Pe de altă parte, un consilier trebuie să rămână întotdeauna detaşat de emoţiile pacientului său şi obiectiv în faţa lor. Această detaşare nu trebuie să fie însă extremă, împiedicând astfel elevul să primească iubirea profesorului său, care reprezintă în ultimă instanţă adevăratul agent terapeutic. În sfârşit, consilierea intuitivă (adică exact ce practicam eu atunci când pătrundeam în mintea unui pacient) presupune o dublă conştientizare: pe de o parte cea a propriilor gânduri şi sentimente, iar pe de altă parte cea a gândurilor şi sentimentelor pacientului.

Pe un anumit nivel de conştiinţă, trebuie să recunosc că îi judecam critic pe unii dintre pacienţii mei, considerându-i slabi. În realitate, mă amăgeam singură, ignorând faptul că propriul meu tipar comportamental care mă determină să mănânc mai mult decât am nevoie reprezintă o dependenţă întru totul comparabilă cu cea de droguri. În fiecare seară, părăseam spitalul convinsă că în ziua respectivă nu am reuşit să îmi ajut pe deplin pacienţii. Obişnuiam să îmi spun: „Dacă aş cunoaşte mai multă psihologie, mi-aş putea vindeca pacienţii". Această convingere nerealistă, potrivit căreia eu eram cea responsabilă pentru salvarea pacienţilor mei de dependenţele lor, mă făcea să mă simt pustiită în interior. Ca de obicei, am încercat să umplu acest gol interior cu lucruri exterioare, cum ar fi îngheţata de ciocolată şi prăjiturile, sau cumpărăturile inutile.

Într-o zi, pe când mâncam în exces, ca de obicei, prin minte mi-a trecut gândul că cel puţin pacienţii mei încercau să îşi îmbunătăţească propria viaţă. „Măcar ei primesc ajutor pentru dependenţa lor!" Acest gând mi-a fulgerat prin minte. Mi-am dat seama că nu mai am de ales şi că trebuie să apelez eu însămi la un ajutor din afară pentru a-mi trata propria dependenţă.

Profesorul meu de psihologie, Dan Matzke, lucra împreună cu mine la CareUnit. De altfel, una din temele pe

care ni le-a dat a fost aceea de a participa la o întâlnire în 12 paşi şi de a o descrie. Întâlnirile în 12 paşi au început atunci când doi alcoolici s-au întâlnit ca să se roage şi să se inspire reciproc prin gândurile lor pentru a renunţa la băutură. Mulţi oameni cred că aceşti 12 paşi au fost inspiraţi de Divinitate, întrucât de atunci au ajutat numeroşi alcoolici să renunţe la dependenţa lor, mai mult decât orice altă metodă de tratament. Primul grup care a folosit cei 12 paşi a fost cel al Alcoolicilor Anonimi. În continuare, cei 12 paşi au fost folosiţi cu acelaşi succes în tratarea dependenţelor de droguri (Drogaţii Anonimi, Dependenţii de Cocaină Anonimi şi Dependenţii de Marijuana Anonimi), a problemelor de natură psihologică (Emoţionalii Anonimi), a problemelor relaţionale asociate cu co-dependenţa de un alcoolic sau de un drogat (Al-Anon), a dependenţei de cumpărături, de jocurile de noroc, a promiscuităţii (Datornicii Anonimi, Jucătorii Anonimi sau Dependenţii de Sex Anonimi), precum şi a problemelor legate de alimentaţia în exces (Gurmanzii Anonimi).

Ştiind că una din sarcinile mele de serviciu consta în a-i însoţi pe pacienţi la şedinţele Alcoolicilor Anonimi sau ale Drogaţilor Anonimi, profesorul meu mi-a spus să aleg un alt grup care practică metoda în 12 paşi pentru lucrarea mea. Am ales în mod arbitrar Gurmanzii Anonimi (GA). M-am dus la una din întâlnirile grupului într-o stare de spirit foarte intelectuală, neavând decât intenţia să observ grupul respectiv în calitate de studentă detaşată, nicidecum de participantă. După ce toţi cei de faţă s-au prezentat prin cuvintele: „Bună, sunt cutare şi sunt dependent de excesele alimentare", m-am ridicat şi am spus zâmbind: „Bună, sunt Doreen şi mă aflu aici în calitate de observator". Toţi cei de faţă au dat din cap zâmbind şi mi-au răspuns în cor, ca şi cum ar fi ştiut ei ce ştiau: „Bună, Doreen". Am ascultat toată seara poveştile celor prezenţi la întâlnire. Aflându-mă într-o stare de spirit defensivă şi critică, am tras concluzia că toţi cei de faţă sunt nebuni, mai puţin eu.

În ziua când am recunoscut în sfârşit faţă de mine însămi că sunt dependentă de excesele alimentare şi că în această privinţă nu difer cu nimic de dependenţii de droguri, m-am decis să mă duc din nou la o întâlnire GA, de data aceasta în calitate de dependentă. Am ascultat cu această ocazie ce spuneau membrii grupului cu o atitudine complet diferită şi am constatat că tot ce spun aceştia mi se pare de bun simţ. Când aceştia au declarat că recunoaşterea deschisă a bolii are un efect terapeutic, mi-am adunat tot curajul şi m-am decis să vorbesc public de tulburarea mea.

Ce experienţă teribilă! Am recunoscut două dintre membrele grupului GA, care erau soţiile unor pacienţi ai mei de la CareUnit (se întâmplă frecvent ca oamenii dependenţi de excesele alimentare să se căsătorească cu alcoolici). Mă temeam că, aflând de tulburarea mea, aceste femei mă vor judeca, distrugându-mi reputaţia de consilier la spitalul CareUnit. Din fericire, teama mea s-a dovedit complet nefondată. Faptul că am putut vorbi deschis de dependenţa mea de ciocolată m-a ajutat să renunţ treptat la acest tipar comportamental distructiv.

În continuare, mi-am dedicat timpul şi energia corectării acestui tipar comportamental, vorbind cu „sponsorul" meu (o persoană care s-a vindecat de mult timp şi care le serveşte drept mentor noilor intraţi în program) înainte de fiecare masă. Am citit toate cărţile pe care le-am găsit pe acest subiect şi am continuat să particip la întâlnirile GA. M-am oferit de asemenea să lucrez ca voluntar în cadrul programului pentru dependenţii de excese alimentare din cadrul spitalului CareUnit. Simţeam o afinitate deosebită faţă de femeile din acest program, care se luptau să renunţe la obsesiile lor alimentare, aşa că mi-am întrebat şeful dacă este de acord să mă transfere în cadrul acestui program. Din păcate, constrângerile bugetare nu au permis transferul unui alt consilier pentru acest program de mică anvergură.

Scurtul timp pe care l-am petrecut făcând muncă voluntară în cadrul programului mi-a amplificat însă dorinţa

de a lucra full-time cu acest gen de dependenţi, cu bulimicii şi anorexicii. După ce mi-am stabilit acest ţel, am devenit din ce în ce mai agitată. O voce nerăbdătoare din interiorul meu îmi striga tot timpul în urechi: „Scrie o carte!", „Consiliază-i pe cei dependenţi de excesele alimentare", „Renunţă la constrângeri şi limitări!"

„Dar cum să procedez?" mă tot întrebam în timpul nopţilor, în timp ce rămâneam faţă în faţă cu gândurile mele. *„Cum?"*

CAPITOLUL 7

PLANUL DIVIN

„Prin fuziunea cu unitatea, orice poate fi realizat. Chiar şi forţele supranaturale pot fi supuse de către virtutea altruistă, lipsită de orice interes personal".

- Chuang Tzu 12,
text spiritual taoist

Presiunea din interiorul meu se amplifica ori de câte ori veneam la CareUnit. Deşi le eram recunoscătoare celor din spital pentru cele învăţate aici, ştiam că a venit vremea să plec şi să îmi încep activitatea în domeniul ales, cel al consilierii dependenţilor de excesele alimentare. În plus, dorinţa mea de a scrie cărţi se amplificase şi mai mult. După ce am renunţat la mâncatul excesiv şi la cumpărăturile impulsive, nu mai aveam cum să-mi amorţesc durerea provocată de visele mele neîmplinite. Singura soluţie care îmi mai rămânea, singura modalitate de a-mi alina dorul interior consta în a trece la treabă şi în a-mi împlini visele.

De aceea, m-am decis să îmi pun în practică puterea vizualizării. Trecuseră aproape şase săptămâni de când am trimis cele 40 de propuneri ale cărţii *Criza custodiei* la diferite edituri. Îmi veniseră deja câteva răspunsuri, toate de respingere, iar uneori mă cuprindea disperarea că nu voi fi niciodată publicată. Din disperare, am recurs la soluţia vizualizării. Aşa cum m-a învăţat mama în copilărie şi cartea

lui Norman Vincent Peale mai târziu, am închis ochii şi mi-am imaginat că visul meu a devenit realitate. Mi-am vizualizat numele pe coperta unei cărţi care stătea pe raftul librăriei B. Dalton. Spre uimirea mea, ori de câte ori vizualizam această imagine mentală, vedeam logo-ul editurii Bantam Books (un cocoş) deasupra numelui meu.

Convinsă că această imagine reprezintă un semn, mi-am adunat toate cărţile publicate de editura Bantam şi am decupat cocoşul de pe coperţile lor. Am lipit apoi cocoşii pe oglinda de la baie, pe parbrizul maşinii şi în toate locurile aflate la vedere de acasă şi de la biroul meu de la CareUnit. Am continuat să vizualizez zilnic numele meu şi cocoşul editurii Bantam pe coperta unei cărţi de pe raftul librăriei B. Dalton. Ascultând de sfatul doctorului Peale, i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru graţia de a transforma această imagine în realitate.

Cu toate acestea, atunci când un editor de la Bantam m-a sunat o săptămână mai târziu ca să îmi spună că este interesat de propunerea mea de carte, am rămas întrucâtva uimită. „Hm, vizualizarea asta chiar funcţionează!" mi-am spus eu în sinea mea, în timp ce făceam eforturi să îmi păstrez o voce lucidă la telefon. Editorul mi-a explicat că fiecare propunere de carte trebuie să obţină aprobarea unui comitet alcătuit din angajaţi de la departamentul de vânzări, agenţi de marketing şi editori principali. Dacă propunerea mea va primi aprobarea acestui comitet, urma să mă sune din nou ca să negociem o ofertă. „Uau!", m-am gândit eu, în timp ce închideam telefonul. „Ţie îţi mulţumesc, Doamne!"

Vizualizarea se bazează pe legea cauzei şi efectului. Imaginea vizualizată şi susţinută prin credinţă devine un tipar pentru realitatea exterioară, care tinde să se modeleze după ea. În meditaţiile mele, eu chiar îmi vizualizam şi credeam cu tărie că lucrarea mea va fi publicată de Bantam. Dacă te concentrezi asupra unui vis personal, tot ceea ce vizualizezi va tinde să se transforme în realitate. În cazul în care credinţa îţi oscilează

însă sau dacă treci de la o imagine la alta, realitatea în care trăieşti va reflecta această oscilaţie şi această stare de confuzie. Exact acest lucru mi s-a întâmplat mie.

Rapiditatea cu care mi s-a împlinit vizualizarea m-a prins pe picior greşit. „Nu-mi vine să cred!", mi-am spus eu, iar această negare a influenţat toate eforturile mele de până atunci. După cum aveam să descopăr mulţi ani mai târziu, pe un anumit nivel de conştiinţă nu credeam că merit să fiu publicată.

După telefonul primit de la editorul care lucra pentru Bantam, parcă s-ar fi deschis o ecluză a veştilor proaste. În fiecare zi primeam scrisori de respingere. Am auzit că există autori care îşi lipesc scrisorile de respingere pe pereţi, ca un tapet. Mie mi se părea că aceste scrisori conţin o energie negativă, care îmi crea o stare de repulsie. De aceea, am preferat să le rup şi să le arunc imediat la pubela de gunoi de afară. Mi-am propus să nu susţin mental decât gânduri pozitive referitoare la publicarea mea.

Aşa cum aveam să descopăr în curând, scrisorile conţineau întotdeauna respingeri, în timp ce telefoanele primite direct de la edituri transmiteau de regulă un mesaj de acceptare. Am mai primit încă trei apeluri telefonice de la câteva edituri, care s-au oferit să îmi cumpere pe loc cartea. Întrucât aşteptam răspunsul de la Bantam, nu m-am angajat însă faţă de niciuna din aceste edituri, cu atât mai mult cu cât erau mult mai mici decât Bantam. Pe de altă parte, mă temeam să nu dau pasărea din mână pe cea de pe gard, aşteptând prea mult după cei de la Bantam. De aceea, i-am rugat pe cei trei editori să îmi acorde un anumit timp de gândire, iar ei au acceptat. Ce trebuia să fac? În adâncul inimii mă îndoiam că Bantam va accepta să mă publice. De aceea, după ce au mai trecut două săptămâni, mi-am luat inima în dinţi şi am sunat la editură ca să aflu ce se întâmplă. Editorul mi-a răspuns că tocmai îmi scria o scrisoare prin care îmi explica faptul că propunerea mea de carte era similară cu alte cărţi pe care le publicaseră deja.

Această experienţă m-a învăţat importanţa focalizării atenţiei asupra lumii interioare. Procesul de manifestare a realităţii presupune fluxul liber al convingerilor interioare *către* lumea exterioară. Atunci când eşti angrenat într-un proces de manifestare, nu trebuie să acorzi niciun fel de atenţie obstacolelor aparente care îţi pot ieşi în cale. În caz contrar, rişti să inversezi direcţia energiei manifestate sau să îi schimbi cursul. Altfel spus, rişti să te foloseşti de imagini din lumea exterioară, care îţi pot influenţa imaginile susţinute de ochiul interior.

Îndoielile mele legate de faptul că o editură de talia lui Bantam mă va publica au influenţat rezultatul final, la fel cum gândurile mele afirmative de la început au atras interesul iniţial al editorului care m-a sunat. În timp ce meditam, am auzit odată următoarele cuvinte:

„Gândurile noastre sunt nişte mesageri şi nişte magneţi. De aceea, fii vigilentă şi nu alege decât gândurile asociate cu iubirea şi cu succesul. În acest fel, vei putea fi sigură că nu vei atrage decât iubirea şi succesul".

Desigur! Aşadar, nu eram o victimă a lumii crude de afară, care se juca cu vieţile sărmanilor oameni. Eu am fost cea care mi-am ales acest destin, în mod deliberat, prin gândurile mele. De aceea, în loc să mă deprim din cauza refuzului celor de la editura Bantam de a mă publica, reducându-mi astfel drastic şansele de a fi publicată inclusiv de celelalte trei edituri, am preferat să mă vizualizez negociind cu succes o ofertă minunată de publicare a cărţii mele. În continuare, am discutat cu persoanele responsabile de la cele trei edituri şi am optat pentru cea mai mare dintre ele. Editorul cu care negociam m-a întrebat dacă aş fi dispusă să schimb titlul cărţii în *Copiii mei nu mai locuiesc împreună cu mine.* Am fost de acord şi am bătut imediat palma.

Mă simţeam în al nouălea cer, dar eram conştientă şi de imensa responsabilitate pe care tocmai mi-o asumasem. Trebuia să scriu 250 de pagini în şase luni. Mai mult, trebuia să-mi divulg o parte din cele mai dureroase amintiri ale mele. Fără să mai stau pe gânduri, mi-am fixat un program de scris.

În tot acest timp, continuam cu orele la seral pentru a-mi lua diploma de psiholog consilier. Mă împrietenisem cu câţiva colegi de clasă, inclusiv cu o femeie pe nume Judy Wisehart. Judy avea la bază o educaţie metafizică similară cu a mea, dar în plus studiase de una singură meditaţia orientală, hipnoza şi programarea neurolingvistică (NLP). Soţul ei, Robert, urmase cursuri de religie ezoterică şi de filozofie la Universitatea din Santa Cruz, California. În plus, fusese discipol al unuia din părinţii NLP-ului.

Robert era un profesor înnăscut. Se îmbrăca întotdeauna în alb, culoare care îl prindea de minune, datorită părului şi bărbii grizonate. Odată, i-am invitat pe Judy şi pe Robert acasă la mine şi i-am rugat să ne ofere din cunoaşterea lor mie, soţului meu şi câtorva prieteni apropiaţi. Cei doi au fost de acord, aşa că într-un week-end pe lună ne strângeam cu toţii acasă la mine pentru a urma acest curs.

La orele lui Robert am aflat despre regresiile în vieţile anterioare (pe care le-am şi experimentat) şi despre diferite practici meditative şi de hipnoză. Fusesem curioasă să aflu mai multe lucruri despre hipnoză încă din timpul liceului, în urma unui spectacol ţinut la şcoala noastră de un hipnotizator. Odată, pe când participam la Târgul din Del Mar, California, împreună cu părinţii mei, un hipnotizator a cerut voluntari din rândul asistenţei. Am întrebat-o pe mama dacă pot să mă ofer voluntar, dar ea mi-a explicat că adepţii Noii Ştiinţe Creştine nu participă la şedinţe de hipnoză. Tata a fost de acord cu ea şi a adăugat că dacă cineva se lasă hipnotizat, el devine sugestionabil pentru totdeauna, fiind predispus să asculte de sugestiile celor din jur.

De atunci nu m-am mai gândit la hipnoză, până când conversaţiile mele cu Robert şi cu Judy mi-au reaprins interesul demult uitat pentru acest domeniu. Îmi doream în continuare să aflu mai multe despre hipnoză, inclusiv să o experimentez personal, pentru a putea trage propriile mele concluzii. Când, în sfârşit, am avut această ocazie, am constatat că experienţa este deopotrivă relaxantă şi stimulativă. Departe de a mă lăsa într-o stare de vulnerabilitate, hipnoza m-a ajutat să îmi focalizez mult mai bine mintea asupra obiectivelor mele. Practic, orele lui Robert şi Judy mi-au făcut o bucurie imensă, aşa că m-am decis să împărtăşesc cele aflate cu pacienţii de la CareUnit.

Psihologul care mă superviza la CareUnit a fost de acord să mă lase să conduc şedinţe de hipnoză şi de relaxare cu pacienţii spitalului. În fiecare după-amiază, pacienţii interesaţi se adunau în „camera de zi" şi se aşezau pe nişte saltele. Eram uimită eu însămi să văd foşti criminali cu sânge rece sau dependenţi cu o înfăţişare sălbatică aşezându-se pe saltele ca nişte copii de grădiniţă. Îmi începeam fiecare şedinţă cu o explicaţie referitoare la hipnoză şi la relaxarea progresivă. Când şi când, câte un pacient îmi spunea sfidător: „Nu vei reuşi niciodată să mă adormi pe mine!" Experienţa m-a învăţat că aceştia erau de regulă primii pacienţi care se scufundau în starea de hipnoză.

Pacienţii şi colegii mei au considerat deopotrivă şedinţele de hipnoză în grup ca fiind un succes, fapt care mi-a amplificat şi mai mult încrederea în sine. De aceea, m-am decis să îmi părăsesc cuibul şi să îmi încerc norocul pe cont propriu. Una din colegele mele de clasă, Melinda, mi-a spus că tocmai s-a scos un post de director de programe la centrul de tratament al adolescenţilor dependenţi de alcool şi de droguri la care lucra ea. Am completat cererea şi am obţinut slujba. Deşi nu lucram încă cu dependenţii de excesele alimentare, aşa cum visasem, noua slujbă mi s-a părut un pas înainte, în direcţia cea bună. Îmi plăcea foarte mult să lucrez cu adolescenţi, iar această activitate m-a ajutat să îmi vindec propriile răni pe care le mai

purtam în suflet ca urmare a consumului abuziv de alcool şi marijuana din adolescenţa mea.

Programul pentru adolescenţi s-a dublat rapid, iar în comunitatea locală s-a răspândit vestea referitoare la succesul clinici noastre. Un psihiatru mi-a cerut chiar o audienţă pentru a afla ce metode folosesc. În urma discuţiei, mi-a propus să deschid pentru el un centru pentru dependenţii de excese alimentare. Propunerea m-a încântat şi m-a speriat deopotrivă. Am constatat din nou cât de repede tind să se manifeste în realitate vizualizările mele, dar, la fel ca în cazul cu editura Bantam, nu mă simţeam suficient de sigură pe mine ca să accept această împlinire a visului meu.

Totuşi, m-am decis să învăţ din greşeala mea anterioară cu editura Bantam, aşa că am continuat să îmi focalizez toate gândurile şi acţiunile asupra obiectivului meu de a trata suferinzii de această tulburare alimentară. Deşi decizia mea de a părăsi programul cu adolescenţii nu a fost deloc bine primită de şeful, colegii şi clienţii mei, ştiam că trebuia să accept oportunitatea care mi-a ieşit în cale. Unul dintre colegii pe care îi respectam foarte mult m-a avertizat chiar, spunându-mi că psihiatrul pentru care mă pregăteam să lucrez „are o reputaţie oribilă, de abuz împotriva clienţilor săi". Am preferat totuşi să îmi ascult instinctul, care îmi spunea că trebuie să merg mai departe.

La ora actuală ştiu că sfatul cel mai bun pe care îl putem primi vreodată este cel pe care ni-l dau intuiţia şi instinctul nostru. Mulţi oameni mă întreabă cum pot şti în ce măsură o senzaţie interioară este cu adevărat „intuitivă" sau nu. Unii îmi povestesc tot felul de situaţii în care au ascultat de vocea lor interioară, dar mai târziu au constatat că au greşit făcând acest lucru. În realitate, există o mare diferenţă între adevăratul ghid interior şi vocea egoului. Sfaturile adevăratului ghid interior sunt întotdeauna pline de iubire şi pozitive, în timp ce cele ale egoului sunt bazate pe teamă, pe dispreţ şi pe convingerea în

autolimitare. Chiar dacă ne îndeamnă uneori să luăm decizii bruşte, ghidul interior nu foloseşte niciodată ca tactică teama sau minimalizarea eului. De cele mai multe ori, sfaturile sale îţi conferă o senzaţie de certitudine, şi pur şi simplu *ştii* că trebuie să îţi urmezi intuiţia.

Dacă nu te simţi pregătit să urmezi această voce interioară, ea îţi va repeta cu răbdare sfatul ei până când îl vei asculta. În schimb, egoul face presiuni asupra ta să iei decizii impulsive, în căutarea unor senzaţii temporare, având la bază un exces de adrenalină. Egoul se răzgândeşte tot timpul, iar dacă îl vei asculta, viaţa ta va fi haotică şi te vei trezi într-o criză perpetuă. Multor oameni le place acest mod de viaţă, căci dacă au tot timpul un incendiu de stins, nu mai trebuie să se gândească la adevărata menire a vieţii lor.

Toţi oamenii au o menire de împlinit în această viaţă. Ea reprezintă însuşi motivul pentru care s-au întrupat pe această planetă. În calitatea noastră de purtători ai luminii, noi ne-am oferit voluntari să ne naştem în aceste timpuri cruciale, urmând ca după anul 2000 să răspândim energia noastră plină de iubire pe întreaga planetă, risipind astfel tiparele distructive din interiorul conştiinţei colective. Cei mai mulţi dintre noi s-au născut pentru scopul precis de a-şi folosi cunoaşterea referitoare la vindecare pentru a scrie cărţi, pentru a preda, pentru a consilia, pentru a vindeca şi pentru a deschide minţile semenilor lor.

Cu toţii ne-am creat un plan de viaţă înainte de a ne întrupa. Ce-i drept, ne-am stabilit acest plan pe când ne aflam în *adevărata* noastră stare de spirit, în care ne identificam cu sinele nostru real. După ce ne-am încarnat, am căzut în capcana gândurilor legate de materialism, iar mintea egoului nostru s-a dezvoltat. Cu toate acestea, toţi purtătorii luminii cu care am discutat mi-au spus că în adâncurile inimii lor ştiu că se află pe Pământ pentru a împlini o misiune superioară. Atât timp cât această misiune rămâne ascunsă, omul simte o presiune

cumplită la nivelul plexului solar, în zona stomacului. El are tot timpul senzaţia că a uitat ceva important, şi chiar aşa stau lucrurile, atât timp cât nu lucrează pentru împlinirea menirii pentru care s-a născut pe acest pământ.

Personal, nu mi-am dat seama de cât timp suportam această presiune în zona plexului solar până când nu am primit prin poştă primul exemplar din cartea mea publicată. Îmi amintesc că am ţinut în mână acest exemplar din cartea *Copiii mei nu mai locuiesc împreună cu mine,* ţinându-l cu aceeaşi gingăşie cu care aş fi ţinut un copil nou-născut în braţe. Numele meu pe coperta cărţii mi se părea ireal şi mă simţeam detaşată de carte, ca şi cum aceasta ar fi avut o viaţă a ei, independentă de a mea. Îmi dădeam seama că nu eu eram creatoarea ei, ci Spiritul. Pe de altă parte, ştiind că am participat activ la un proiect care urma să ajute foarte mulţi oameni, am simţit o stare de eliberare, deopotrivă fizică şi emoţională. Teama pe care am cultivat-o atât de multă vreme, că voi muri şi voi rămâne nepublicată, s-a evaporat spontan, pentru totdeauna.

Prin consilierea altor oameni şi în urma meditaţiilor mele, am înţeles că această teamă are efecte deopotrivă paralizante şi distructive, îndeosebi în rândul purtătorilor luminii. Una din cele mai mari temeri de care suferă aceştia (poate chiar singura) este aceea că nu îşi vor împlini menirea pentru care s-au născut pe acest pământ. Ironia sorţii face ca această teamă să îi înlănţuie şi mai tare, făcându-i să uite complet de menirea lor. Este foarte important ca purtătorii luminii să înţeleagă acest lucru, căci mulţi dintre ei cred că sunt singurii care suferă din cauza fricii şi confuziei lor.

Circumstanţele în care ne creăm menirea pentru această viaţă mi-au fost explicate ulterior în meditaţiile mele:

„Înainte de a te naşte, tu şi consiliul spiritual alcătuit din ghizii tăi aţi stabilit împreună un plan de viaţă care să corespundă nevoilor tale materiale, spirituale şi

karmice. Acest plan divin conţine trei elemente: scopul vieţii, lecţiile menite să te ajute să îţi continui creşterea şi relaţiile cu alţi oameni, care te pot ajuta să îţi duci la îndeplinire planul de ansamblu.

Scopul vieţii se referă la menirea pe care trebuie să ţi-o împlineşti prin cariera ta, prin munca de voluntariat sau printr-un proiect special în care îţi poţi folosi talentele naturale şi interesele personale pentru a fi de folos întregii umanităţi. Cel de-al doilea element al planului de viaţă include toate evenimentele importante care te pot învăţa ce înseamnă iubirea, ajutându-te astfel să îţi modifici trăsăturile inferioare ale personalităţii. Cel de-al treilea element include toate aranjamentele de dinainte de naştere pe care le-ai făcut cu anumite spirite ce urmează să îţi servească drept catalizatori pentru a-ţi împlini menirea şi planul de creştere personală. Printre aceştia se numără membrii familiei tale, colegii de muncă, prietenii sau cunoştinţele. Interacţiunile tale cu aceşti oameni îi ajută la rândul lor să îşi împlinească propriile planuri de viaţă.

Tu ţi-ai creat acest plan ca o schiţă empirică a vieţii pe care urmează să o duci, astfel încât să îţi poţi împlini menirea, să îţi poţi învăţa principalele lecţii de viaţă şi să te poţi întâlni cu anumite persoane. Dat fiind că planul reprezintă doar o schiţă sumară, tu eşti cel care trebuie să completeze detaliile, pe măsură ce avansezi în viaţă. Ai inclusiv libertatea de a ignora complet acest plan, dar consecinţele emoţionale şi sociale ale acestei opţiuni pot fi devastatoare".

Mulţi dintre noi nu şi-au îndeplinit planurile de viaţă în încarnările anterioare. Trecându-şi în revistă viaţa în perioada de tranziţie dintre două vieţi succesive, ei s-au simţit ruşinaţi din cauză că s-au lăsat copleşiţi de ispitele materiale şi de diferitele

temeri. De aceea, ei s-au jurat înaintea actualei încarnări că nu îşi vor mai uita menirea în viaţă. Aşa cum spuneam însă, drama este că noi ne concepem acest plan într-o cu totul altă stare de conştiinţă, în care trăim în lumina adevărului divin. Sub influenţa fricii generate de conştiinţa egoului, noi uităm adeseori motivul pentru care ne-am întrupat. Chiar dacă ne aducem aminte de el, frica ne împiedică de multe ori să ne respectăm propriul plan.

Toţi cei care îşi amână sau uită de planul lor de viaţă, aşa cum s-a întâmplat în cazul meu, simt o stare de anxietate profundă în zona plexului solar. La nivel subconştient, ei ştiu că îi aşteaptă o altă trecere dureroasă în revistă dacă nici de această dată nu îşi vor îndeplini menirea asumată. De aceea, se simt deprimaţi, ca şi cum ar fi uitat să facă ceva important, lucru care chiar se întâmplă. Mulţi purtători ai luminii simt instinctual ce fel de viaţă ar trebui să trăiască, dar se simt nevrednici sau necalificaţi pentru o astfel de viaţă. Unii dintre ei încearcă să astupe vocea intuiţiei prin excese alimentare, prin alcool sau prin alte dependenţe. Din păcate, nicio substanţă din această lume nu poate anihila acest impuls interior care îi mână către împlinirea planului lor de viaţă. Singura opţiune pe care o au purtătorii luminii este să renunţe să îşi mai alimenteze egoul şi să îi permită sinelui lor real să se afirme plenar. *Starea de sănătate a întregii planete depinde de noi!*

După publicarea cărţii mele, foarte multe lucruri s-au schimbat în viaţa mea. Dacă simţi că planul tău divin constă în a scrie o carte, doresc să te încurajez să faci acest lucru. În afară de dispariţia subită a anxietăţii care m-a măcinat atâta vreme, primul lucru pe care l-am observat după apariţia cărţii mele a fost revenirea clarviziunii pe care o avusesem în copilărie. Din păcate, atunci când s-a întâmplat acest lucru, nu prea ştiam ce să fac cu noua mea capacitate.

Am început să văd ce se va întâmpla în următoarele 30 de secunde. Spre exemplu, atunci când mă aflam la volanul

maşinii, ştiam dinainte ce urmau să facă şoferii din faţa mea. Îi vedeam mai întâi cu ochii minţii cotind la stânga (să zicem), după care, o jumătate de minut mai târziu, ei chiar o luau la stânga.

Când mă aflam împreună cu clienţii de la noua mea clinică pentru tratarea dependenţei de excesele alimentare, vedeam imaginile pe care mi le descriau înainte ca ei să rostească cuvintele. Vedeam imagini foarte clare ale alimentelor pe care le consumau în exces. Spre exemplu, dacă un client avea o dependenţă faţă de îngheţată, vedeam alături de el un cornet mare cu îngheţată sau un alt simbol similar.

Această clarviziune îmi permitea să îmi ascult clienţii fără să iau foarte multe notiţe. De aceea, foarte mulţi dintre ei mă complimentau pentru capacitatea mea de a-mi „aminti" detaliile legate de viaţa lor. În realitate, eu nu-mi *aminteam* aceste detalii, ci doar revedeam mental clipuri din filmul vieţii lor. Puteam *vedea* literalmente ceea ce îi deranja, fapt care îmi permitea să ajung foarte rapid la miezul problemei.

Mulţi clienţi îmi povesteau istorii legate de abuzuri suferite în copilărie, îndeosebi de natură sexuală. Uneori, mă racordam atât de intens la stările emoţionale pe care le trăiau atunci când evocau imaginile din copilărie încât le conştientizam chiar înainte ca ei să îmi spună ce simt. De multe ori mă minunam eu însămi: „De unde ştiu eu ce simte un supravieţuitor al unui abuz din copilărie? Oare îmi reprim vreo amintire a unui abuz pe care l-am suferit eu însămi în copilărie? Şi totuşi, îmi amintesc distinct fiecare moment din copilăria mea". În realitate, nu era vorba de o reprimare, ci ce o formă de receptivitate care îmi permitea să experimentez ce simte o altă persoană.

Nu am povestit nimănui despre noua mea capacitate de medium, în parte şi datorită faptului că nu ştiam prea sigur ce să fac cu ea. Mi s-a întâmplat o singură dată să îi spun cuiva ce se întâmplă, şi chiar şi atunci dezvăluirea mi-a

scăpat accidental. I-am povestit prietenei mele Melinda de un vis ciudat pe care îl avusesem în noaptea precedentă, în care se făcea că văd un magazin plin cu brânză stricată. A doua zi după ce i-am povestit visul, toate ziarele erau pline cu titluri referitoare la un caz de toxiinfecţii alimentare în masă provocate de brânza stricată vândută de un anumit magazin. Melinda mi-a spus că natura profetică a visului meu era ieşită din comun. În loc să mă bucur, am preferat să îmi scot însă din minte incidentul.

La urma urmelor, când eram copil mi s-a spus de o mie de ori să nu discut cu nimeni despre fenomenele psihice sau spirituale. În familia mea exista un cod nescris care ne obliga pe toţi să nu discutăm cu alte persoane despre vindecările miraculoase. Cu puţine excepţii, ori de câte ori i-am spus cuiva că sunt o adeptă a Noii Ştiinţe Creştine, am fost ridiculizată. Pe de altă parte, când i-am povestit mamei despre oamenii pe care îi „vedeam" (şi despre care astăzi ştiu că erau spirite decedate), ea m-a asigurat că totul se petrecea în imaginaţia mea sau că erau simple reflexii ale televizorului. De aceea, nu mă simţeam în siguranţă să discut cu altcineva viziunile mele profetice. De fapt, nu prea eram dispusă să le accept nici măcar eu însămi.

Am preferat aşadar să mă concentrez asupra cercetărilor mele clinice referitoare la tulburările de dependenţă alimentară. Pe vremea când lucram la CareUnit, am observat o corelări între trăsăturile de personalitate ale clienţilor mei şi drogul pe care îl foloseau. Am putut stabili rapid astfel de corelări inclusiv în cazul pacienţilor dependenţi de excesele alimentare. De pildă, cei care mâncau prea multă pâine aveau o personalitate diferită de cei care făceau exces de îngheţată, şi aşa mai departe. Am început să studiez acest fenomen şi am descoperit că fiecare aliment care dădea dependenţă – cum ar fi ciocolata, produsele lactate, alimentele coapte şi nucile – aveau proprietăţi capabile să modifice conştiinţa (respectiv starea de spirit şi energia persoanei în cauză). Clienţii mei îşi

alegeau întotdeauna intuitiv alimentul care le alina cel mai bine suferinţa specifică.

Spre exemplu, am descoperit că proprietăţile chimice şi texturale ale multor produse lactate au efecte antidepresive. Deloc întâmplător, pacienţii care sufereau de depresie simţeau tot timpul nevoia să consume produse lactate. Mai mult, fiecare tip de produs lactat – să zicem, îngheţata cu alune – se corela încă şi mai precis cu anumite trăsături emoţionale specifice ale pacientului. Într-adevăr, îngheţata cu alune conţine substanţe chimice care nu numai că inhibă stările depresive, dar activează inclusiv centrul plăcerii din interiorul creierului.

Treptat, am început să îmi întreb clienţii încă de la începutul şedinţelor noastre care sunt alimentele faţă de care au devenit dependenţi, astfel încât să ştim de la bun început în ce direcţie trebuie să o apuce terapia. Câţiva ani mai târziu, am scris o carte despre aceste corelări cu alimentele ce provoacă dependenţă, intitulată *Pofta continuă: cum se traduc poftele alimentare şi cum pot fi depăşite ele.*

În scurt timp, numărul pacienţilor de la clinica mea a început să crească exponenţial, aşa că m-am trezit cu mai mulţi pacienţi decât aveam timp să tratez. De aceea, am chemat o prietenă care a lucrat împreună cu mine la CareUnit, pe nume Diana Whitfield, ca să mă ajute. Numărul pacienţilor care se vindecau de dependenţele lor alimentare era însă atât de mare, încât vestea a început să se răspândească, iar numărul clienţilor clinicii a crescut şi mai mult, depăşind capacitatea noastră de a le face faţă.

În această perioadă, am primit un impuls intuitiv subit. De regulă, intuiţia noastră ne ghidează prin mici paşi succesivi. Din când în când, se întâmplă însă să avem parte de o revelaţie care să ne prezinte întregul tablou de ansamblu. Când am primit acest mesaj intuitiv, mi-am dat seama că a sosit timpul să scriu o nouă carte. Ştiam inclusiv cum se va numi noua carte: *Sindromul alimentar yo-yo.* Cartea urma să

descrie cauzele emoţionale şi remediile pentru fluctuaţiile de greutate. Eram absolut convinsă că va avea un mare succes. Toate aceste informaţii mi-au apărut în minte într-o singură zi. Eram atât de convinsă de inevitabilitatea acestui proiect încât chiar am vorbit despre noua mea carte la diferite conferinţe sau în câteva interviuri care mi-au fost luate de nişte ziarişti.

Întotdeauna, credinţa stă la baza manifestării. Din păcate, majoritatea oamenilor cred mai degrabă că temerile lor se vor transforma în realitate (lucru care se şi întâmplă) decât că îşi vor împlini visele fericite. În cazul cărţii mele, viziunea intuitivă pe care am avut-o a venit însoţită de o încredere deplină. Practic, nu am mai fost nevoită să mă lupt cu temerile şi cu îndoielile mele. Am ştiut pur şi simplu că acest lucru se va întâmpla, după care legea cauzei şi efectului a materializat credinţa mea.

Mergând în totalitate pe mâna instinctului, m-am decis să îmi iau un agent literar care să îmi negocieze contractul pentru noua mea carte, *Sindromul alimentar yo-yo.* O voce interioară m-a determinat să caut la rubrica „Mulţumiri" dintr-o carte pierdută prin biblioteca mea şi am descoperit acolo că autorii îi mulţumeau unui anumit agent. Am căutat numărul de telefon şi adresa agenţiei într-o carte pe care am găsit-o în secţiunea despre referinţe a unei librării, carte intitulată *Literary Marketplace*[25]. Am sunat apoi la agenţia respectivă şi am întrebat secretara ce trebuie să fac pentru a mă înscrie la ei. Aceasta mi-a răspuns sec: „O, nu acceptăm niciodată clienţi noi dacă nu sunt recomandaţi de un client existent".

M-am gândit că trebuie să fac în continuare şi m-am decis să îl sun pe unchiul Lee Reynolds pentru a-i cere sfatul. Cine ştie? Poate că, fiind scenarist la Hollywood, unchiul Lee m-ar fi putut recomanda să devin client al agenţiei. Într-adevăr, unchiul mi-a confirmat imediat că este foarte apropiat de cei

25 *Literary Market Place* (cunoscută şi sub iniţialele LMP): *Director al publicării de cărţi americane.* Directorul este actualizat anual.

de la agenţie. M-a convins însă să le trimit mai întâi o scrisoare de intenţie. „Slujba secretarei care ţi-a răspuns la telefon este să facă o primă triere a potenţialilor clienţi, mi-a spus el. Nu o lăsa să te sperie".

Auzind acest sfat, am redactat imediat o scrisoare de o pagină. Înainte de a o pune la poştă, mi-am pus în mod ceremonial mâna deasupra plicului şi am făcut o rugăciune. O săptămână mai târziu m-a sunat o agentă şi mi-a cerut propunerea de carte. M-am apucat imediat de scris şi nu m-am mai oprit până când nu am fost absolut convinsă că am scris cea mai bună propunere de carte posibilă. Când am pus-o la poştă, am făcut o nouă rugăciune.

Două zile mai târziu, agenta m-a sunat şi m-a rugat să iau prânzul cu ea la un restaurant din Beverly Hills. Am acceptat imediat. După ce am semnat contractul cu agenţia literară, am băut o cafea cu unchiul Lee, ca să celebrăm astfel evenimentul.

Agenţia mi-a vândut cartea la licitaţie, iar una din editurile care au licitat pentru *Sindromul alimentar yo-yo* a fost Bantam Books. Mai aveam încă logo-ul lor lipit pe oglinda din baie şi încă nu renunţasem la viziunea cu numele meu pe o carte cu acest logo aflată pe rafturile librăriilor. Oricum, suma oferită de Bantam nu a fost cea mai mare, iar cei care au câştigat licitaţia au fost cei de la editura Harper & Row, care mi-au oferit un avans foarte mare pentru a obţine contractul.

Fericită, am început să scriu la noua mea carte. Scrisul a fost întotdeauna una din ocupaţiile mele favorite. Să faci ce-ţi place mai mult pe lume şi să mai fii şi foarte bine plătită pentru asta mi se pare un adevărat miracol. În plus, atunci când am scris prima mea carte, am descoperit cât de eliberator este scrisul din perspectiva durerii acumulate. Terapeuţii existenţialişti precum Viktor Frankl cred chiar că fericirea şi sănătatea mentală depind de capacitatea noastră

de a descoperi semnificaţia vieţii[26]. De pildă, noi putem face acest lucru prin transformarea unei tragedii personale în ceva util, cum ar fi învăţarea altor persoane cum să evite lecţia pe care noi am învăţat-o atât de greu. Exact acest gen de eliberare existenţială l-am simţit eu atunci când am scris despre lupta mea cu greutatea şi cu excesele alimentare în cartea *Sindromul alimentar yo-yo.*

Cu avansul primit pe carte, venitul meu din psihoterapie şi salariul soţului meu, stăteam foarte bine din punct de vedere financiar. De aceea, ne-am mutat într-o casă nouă din Quartz Hill, la 16 kilometri de Lancaster. Deşi eram perfect aranjaţi din punct de vedere material, mă simţeam totuşi stresată din cauza programului meu încărcat, împărţit între zilele petrecute la clinică, cursurile de la seral şi scrierea noii mele cărţi. Peste toate, eram foarte solicitată în scop publicitar pentru prima mea carte, iar aceste cerinţe nu s-au diminuat nicio clipă. Am apărut la mai multe talk-show-uri la radio şi la televizor şi primeam astfel de invitaţii zilnic.

În timp ce despachetam cutiile cu lucruri după mutarea în noua noastră casă, o foaie de hârtie mototolită a căzut la picioarele mele. Am desfăcut-o şi am constatat că era o lucrare pe care o dădusem la ora de sociologie cu câţiva ani în urmă. După un curs ţinut pe tema fixării de scopuri profesorul ne-a cerut să facem o listă pe care să trecem zece obiective pe care ni le propunem pentru următorii cinci ani. La vremea respectivă nu mi se părea posibil să îmi îndeplinesc nici măcar unul din cele zece obiective. Privind retrospectiv, mi-am dat însă seama că mi le îndeplinisem pe toate: am redobândit custodia copiilor mei, mi-a fost publicată o carte, am absolvit colegiul, aveam o casă nouă, un Mercedes nou, o practică psihoterapeutică privată, făceam frecvent vacanţe în Hawaii, greutatea mea era în limite normale, apăream adeseori la talk-show-uri televizate şi aveam ceva bani puşi deoparte. După toate aparenţele, teoria

26 Viktor E. Frankl, *Omul în căutarea sensului vieţii, Editura Meteor Press, Bucureşti* 2009.

profesorului meu asupra necesităţii de a ne scrie obiectivele pe o foaie de hârtie era corectă.

La gândul că am tot ce mi-am dorit vreodată, am simţit o uşoară stânjeneală. „Ar trebui să te simţi pe acoperişul lumii!", m-am mustrat singură. Şi totuşi, nu mă simţeam. Ceva nu era în regulă, şi trebuia să descopăr ce anume. Mi-am aranjat imediat o vacanţă în Maui, unde puteam sta singură, departe de telefoanele care sunau într-una şi de presiunile de la clinică. Doream să îmi petrec o parte din timp împreună cu familia mea, admirând florile şi gândindu-mă la viaţa mea.

CAPITOLUL 8

„SE VA DESCHIDE O NOUĂ POARTĂ"

„Sinele dinlăuntrul inimii este ca un hotar, care separă lumea de Realitatea Supremă. Cel care reuşeşte să treacă acest hotar, realizându-şi Sinele, dacă este orb, încetează să mai fie orb; dacă este rănit, încetează să mai fie rănit; iar dacă este întristat, încetează să mai fie întristat".

- Chandogya Upanishad,
text spiritual hindus

După ce am ajuns în Oahu, am închiriat un mic avion care zbura către Maui. Lungul drum de pe continent mă epuizase. Avionul nu avea locuri desemnate, aşa că m-am trântit pe scaunul din primul rând, în timp ce băieţii şi Dwight s-au aşezat în spatele avionului.

Lângă mine s-a aşezat un bărbat cu tenul bronzat şi cu părul alb. Am schimbat câteva fraze cu el, discutând despre insule. Aşa cum se obişnuieşte în astfel de situaţii, am discutat şi despre ocupaţiile noastre. I-am povestit despre practica mea psihoterapeutică şi despre faptul că scriam cărţi, şi am descoperit cu această ocazie că fusesem colegă de colegiu cu fiica lui. L-am întrebat apoi la rândul meu cu ce se ocupa.

Ezitând, mi-a răspuns: „Păi, ţin un fel de seminarii". Răspunsul lui mi-a trezit interesul, dat fiind că şi eu ţineam frecvent seminarii.

„Ce fel de seminarii?"

Mi s-a părut că ezită din nou. În cele din urmă, m-a privit în ochi şi mi-a spus: „Ai auzit vreodată de Catedrala de Cristal?"

„Desigur, i-am răspuns eu. Bănuiesc că te referi la Catedrala lui Robert Schuller".

„Ei bine, eu sunt Robert Schuller", mi-a spus el, fără nicio urmă de orgoliu sau de falsă modestie.

Instantaneu, m-am simţit ruşinată că nu i-am recunoscut celebra faţă, şi îndeosebi nasul şi ochii, care erau foarte deosebiţi. În timpul turneului de promovare a cărţii mele, am cunoscut multe staruri de cinema sau de televiziune. Atunci când nu sunt filmaţi, nu poartă machiaj şi nu sunt interesaţi să îşi afişeze carisma, este aproape imposibil să îi recunoşti pe mulţi dintre ei.

În următoarele 20 de minute, i-am povestit doctorului Schuller despre starea de confuzie pe care o simţeam datorită faptului că nu ştiam încotro să o apuc în viaţă. Am adăugat că până la această vârstă, de 30 de ani, mi-am îndeplinit toate obiectivele pe care mi le stabilisem cândva. Acum nu mai aveam niciun scop, motiv pentru care mă simţeam golită în interior şi speriată de un viitor pe care nu reuşeam să-l întrevăd. Dr. Schuller mi-a povestit de propriile sale răscruci şi despre maniera în care a reuşit să treacă peste aceste momente dificile cu ajutorul rugăciunii şi al credinţei.

Fără să-mi ţină o predică, dr. Schuller m-a încurajat cu blândeţe să am încredere în procesul natural al vieţii. „O nouă poartă se va deschide în curând pentru tine, Doreen, m-a asigurat el. Până atunci, nu-ţi face probleme, gândindu-te că nu ştii ce urmează. Când noua poartă se va deschide, vei *şti* ce anume trebuie să faci". După ce avionul a aterizat, l-am îmbrăţişat pe dr. Schuller, simţind că speranţa din inima mea a renăscut. Dumnezeu a avut grijă să îmi trimită tovarăşul ideal de călătorie, la momentul oportun pentru mine.

M-am decis să urmez sfatul doctorului Schuller şi să cred cu convingere că în faţa mea se va deschide în curând o nouă poartă.

Reflectând, am tras concluzia că cea mai bună modalitate de a descoperi această poartă era să încetez să-mi mai fixez vreun obiectiv, contemplând ce îmi oferă viaţa. La urma urmelor, era pentru a doua oară în viaţă când îmi îndeplineam toate obiectivele (prima oară a fost atunci când am dobândit popularitatea după care tânjeam la şcoală). În ambele ocazii, m-am aşteptat ca îndeplinirea obiectivelor pe care mi le-am propus să mă facă fericită. Eram convinsă că dacă acest lucru se va întâmpla, mă voi simţi ca şi cum în faţa mea s-ar deschide cerurile şi aş auzi îngerii cântând. În realitate, realizările obţinute mi s-au părut dezamăgitor de banale. De fiecare dată, am reacţionat în faţa acestor dezamăgiri ridicând şi mai sus ştacheta, de genul: „Ei bine, emisiunea lui Donahue nu m-a făcut să mă simt foarte fericită. Dacă voi ajunge însă la emisiunea lui Oprah, probabil că mă voi simţi altfel". Altfel spus, îmi stabileam de fiecare dată un obiectiv superior, pe care îl atingeam, dar numai pentru a descoperi că oricât de sus aş fi urcat pe scara socială, satisfacţia pe care o simţeam nu era niciodată de durată.

După întâlnirea cu dr. Schuller, noul obiectiv pe care mi l-am propus a fost fericirea pură. Ştiam că această stare este posibilă, întrucât o mai experimentasem. De data aceasta doream însă ca ea să fie şi durabilă.

La scurt timp după ce ne-am întors acasă din Maui, agentul meu literar mi-a vândut la licitaţie cea de-a treia carte, care a fost cumpărată în sfârşit de Bantam Books. Bănuiesc că vizualizarea mea de odinioară s-a materializat în sfârşit ca urmare a deciziei mele de a mă abandona în totalitate în faţa voinţei lui Dumnezeu.

De regulă, un autor îşi vede pentru prima oară cartea publicată atunci când editorul îi trimite câteva exemplare,

în semn de curtoazie. În cazul de faţă, mi-am văzut pentru prima dată cartea în timp ce mă aflam la cumpărături. Fiul meu Chuck avea nevoie de pantofi noi, aşa că într-o seară am plecat împreună la mall. Trecând pe lângă o librărie B. Dalton, am intrat pentru o clipă înăuntru ca să văd dacă are şi cărţile mele. Când am văzut frumoasa copertă maronie care strălucea în faţa mea, mi s-a tăiat respiraţia. Aceasta era copia fidelă a vizualizării mele de odinioară. Logo-ul cu cocoşul roşu al editurii Bantam se afla chiar deasupra numelui meu pe cotorul cărţii, iar aceasta stătea pe un raft al librăriei B. Dalton, exact aşa cum mi-am imaginat timp de aproape patru ani.

Dacă mintea acceptă vizualizările noastre ca pe o posibilitate reală, realitatea le poate copia întocmai. Procedeul este mult mai simplu decât ne imaginăm şi toată lumea îl aplică pe scară largă, de pildă atunci când oamenii îşi fac liste cu cumpărături, după care le cumpără pe rând. Nimeni nu are îndoieli în această privinţă, întrebându-se dacă va reuşi să îşi cumpere supa-cremă de ciuperci de pe lista sa. Toată lumea acceptă procesul ca pe ceva normal, menit să se întâmple.

Atunci când ne temem sau ne simţim nevrednici să primim ceva, noi încercăm să forţăm transformarea visului nostru în realitate. Vizualizările noastre devin tensionate şi rigide, ca şi cum am încerca să comprimăm eterul dându-i forma materială dorită de noi. Aşa s-a întâmplat în cazul meu cu vizualizarea logo-ului editurii Bantam. Tensiunea pe care am investit-o în proces a fost chiar cea care m-a împiedicat să obţin mai curând rezultatele dorite. Era ca şi cum i-aş fi scris o cerere adresată lui Dumnezeu, după care aş fi refuzat să i-o trimit. Când m-am abandonat în întregime în mâinile lui Dumnezeu, viziunea mea s-a materializat imediat.

„Miracolele nu cunosc dificultăţile, nici mari, nici mici" se afirmă în *Curs de miracole*[27]. Altfel spus, toate miracolele sunt la fel de uşor de manifestat. Singura diferenţă o constituie

27 *Foundation for Inner Peace*, op. cit.

intensitatea credinţei noastre. Gândurile de genul: „O, acest obiectiv este prea înalt ca să-l pot atinge" sau „Nu îmi voi putea îndeplini niciodată acest vis" creează o tensiune care ne împiedică să ne manifestăm propriile viziuni interioare.

Aşa cum începeam să înţeleg, manifestarea obiectivelor noastre reprezintă un act delicat de echilibrare. Pe de o parte, cu toţii avem o dorinţă puternică de a crea şi de a îndeplini un scop semnificativ al vieţii. Fiind creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, Creatorul nostru etern, acest lucru este perfect normal. Pe de altă parte, sănătatea şi fericirea noastră nu depind de focalizarea asupra lumii materiale, ci de centrarea inimii noastre la nivelul Spiritului.

În această perioadă, am remarcat că impulsurile şi obsesiile clienţilor mei dependenţi de mâncare sau de droguri mascau temeri profunde şi o stare de depresie datorată neîmplinirii menirii pentru care s-au născut în această viaţă. Foarte mulţi pacienţi erau conştienţi că doreau să o ducă mai bine, dar falsele convingeri de genul: „Nu am suficient timp, suficienţi bani, suficientă inteligenţă, nu arăt suficient de bine, nu am conexiuni, educaţie, talent, etc., pentru a-mi îndeplini visul" îi împiedicau chiar şi să încerce să facă ceva în acest scop. Şi totuşi, vocea lor interioară continua să îi bată la cap să îşi îndeplinească menirea. În loc să încerce să asculte de această voce, majoritatea pacienţilor mei urmăreau să o reducă la tăcere anesteziind-o cu ajutorul mâncării în exces, al alcoolului sau al altor comportamente de tip obsesiv.

Am descoperit astfel că ori de câte ori un client se abţinea să dea curs obsesiilor sale, el începea să îşi aducă aminte de scopul vieţii sale. Vocea sa interioară îi şoptea la ureche ce trebuie să facă pentru a-şi îndeplini ţelul. Dacă persoana dădea curs acestei voci, obsesiile sale tindeau să se vindece în mod natural. Din păcate, foarte mulţi pacienţi, speriaţi sau intimidaţi de acest impuls interior, preferau să revină în zona confortabilă a obsesiilor lor, acoperindu-şi astfel din nou vocea interioară.

Activitatea mea clinică şi turneele publicitare mă sileau adeseori să călătoresc în zone diferite ale ţării, unde trebuia să ţin conferinţe pentru personalul altor clinici sau pentru public. Cu un astfel de prilej, am acceptat o slujbă de administrator al unui spital psihiatric exclusiv pentru femei din Woodside, lângă San Francisco.

Căsnicia mea cu Dwight, care a durat şapte ani, tocmai se încheiase, din motive atât de numeroase încât m-ar fi greu să le sintetizez pe scurt. Cert este că divorţul prin care am trecut a fost extrem de dureros. Ori de câte ori clienţii mei îmi spun că se gândesc să divorţeze, îi încurajez să reflecteze foarte serios la motivele care îi îndeamnă să facă acest lucru. Mult prea des se întâmplă ca noi să ne căsătorim şi să divorţăm numai pentru a umple golul interior pe care îl simţim. În realitate, niciun factor exterior nu va putea compensa vreodată aspiraţia noastră interioară către iubire. Singura care poate umple acest gol interior este iubirea celestă, cea care provine din inima noastră.

În noua mea calitate de mamă singură, m-am mutat în regiunea Bay Area. Şi eu şi băieţii mei simţeam un iz de aventură. Am găsit o casă încântătoare, situată lângă o şcoală elementară. Zilnic, eram nevoită să traversez golful pe podul Dumbarton, pentru a ajunge la spitalul unde lucram.

Spitalul era specializat în tratarea femeilor care au suferit abuzuri şi care deveniseră dependente de mâncare sau de alte substanţe toxice. Datorită grădinilor şi mobilierului său din lemn alb, spitalul era considerat un loc de retragere foarte popular printre femeile din San Francisco. Rareori se întâmpla să avem paturi goale şi de regulă aveam o listă de aşteptare pentru potenţialele cliente.

Când a lovit cutremurul din 1989, mă aflam acasă, împreună cu băieţii. Fiind crescută în California, trăisem foarte multe cutremure şi aveam o atitudine nonşalantă faţă de acestea. Cutremurul din 1989 a fost însă complet diferit de

ceea ce ştiam eu! Am privit îngrozită cum grinzile casei mele scârţâiau din şuruburi, înclinându-se în toate direcţiile. L-am strâns la piept pe Grant şi l-am auzit plângând în camera lui pe Chuck. Nu puteam ajunge la el, aşa că mă simţeam neajutorată. Tot ce puteam face era să îl ţin pe Grant în braţe şi să mă rog ca evenimentul să nu dureze prea mult. În cazul altor dezastre naturale, poţi fugi sau te poţi adăposti, dar atunci când întregul pământ se cutremură sub tălpile tale, nu ai ce să faci.

Câteva luni mai târziu, am apărut într-o reclamă informativă legată de cartea *Sindromul alimentar yo-yo,* pe care am filmat-o în Nashville şi care a fost transmisă la nivel naţional. M-am împrietenit cu regizorul filmului, care mi-a făcut cunoştinţă cu directoarea de marketing a spitalului psihiatric din Nashville. Am discutat mult cu aceasta, şi ea mi-a declarat entuziasmul ei în faţa succesului pe care l-am obţinut la spitalul meu din California. Administratorii spitalului ei mi-au oferit ocazia să deschid o unitate similară celei de acasă în Nashville. Încă speriaţi de cutremurul cel mare, băieţii mei nu au avut nimic de obiectat atunci când le-am sugerat să ne mutăm din nou.

În următorii doi ani, am fost ocupată cu supervizarea unei unităţi clinice pe care am numit-o „WomanKind" (n.n. Pentru femei). M-am ocupat simultan de administraţie, marketing şi tratarea pacienţilor. După-amiezile, mă duceam la postul de radio Nashville Music Row pentru a ţine o emisiune. Serile obişnuiam să ţin prelegeri la diferite organizaţii civice locale.

Activitatea mea terapeutică din Nashville avea în centrul ei paciente care suferiseră abuzuri în copilărie. Diferenţele culturale dintre California şi sudul ţării, în care incestul părea mult mai răspândit, îmi creau o stare de tulburare. Multe paciente sufereau inclusiv de o imagine negativă de sine, derivată după toate aparenţele din stereotipurile regionale sub care erau etichetate femeile. De aceea, am scris mai multe articole de ziar, am ţinut conferinţe şi emisiuni de radio,

invitând femeile să renunţe la această atitudine servilă în faţa bărbaţilor. Sunt absolut convinsă că punctul de vedere yankeu a iritat destui bărbaţi din sud. Eram însă mult mai preocupată de femeile care se simţeau vinovate şi lipsite de încredere în sine.

La sfârşitul celor doi ani m-am întors în California şi m-am decis să scriu mai multe cărţi şi articole. La acea vreme eram foarte preocupată de relaţiile amoroase. După divorţ, experienţele mele în domeniu fuseseră puţine şi dificile. Îmi doream cu disperare o relaţie pe termen lung, bazată pe angajament reciproc, dar nu cu preţul de a avea alături un partener incompatibil cu mine. Despărţirile şi divorţurile sunt extrem de dureroase, aşa că nu doream să mă grăbesc să intru în pripă într-o nouă relaţie. Îmi era însă dor de compania unui bărbat.

Căsnicia propriilor mei părinţi m-a învăţat că adevărata iubire – cea profund romantică, dublată de prietenie şi bazată pe încredere şi pe fidelitate – era întru totul posibilă. Obţinusem de asemenea numeroase succese clinice cu pacienţii mei. Am avut astfel foarte multe ocazii să constat cât de minunată este iubirea şi doream să o experimentez eu însămi.

Instantaneu, mi-a venit ideea să încerc din nou principiile metafizice pentru a atrage în viaţa mea relaţia pe care mi-o doream. Altfel spus, mi-am propus să îl manifest pe Mister Perfect la fel cum îmi manifestasem cândva succesul în carieră. Am scris aşadar o listă pe două pagini în care am notat toate caracteristicile pe care le consideram importante la un partener de cuplu şi la o relaţie. Am lăsat deoparte toate relaţiile care nu contau prea mult pentru mine şi m-am concentrat exclusiv asupra trăsăturilor pe care le consideram cruciale.

Mi-am închis apoi ochii şi am afirmat cu blândeţe că dacă este într-adevăr bărbatul visurilor mele, persoana care întruchipează toate calităţile de pe lista mea avea să mă iubească exact aşa cum eram. Am afirmat de asemenea că

bărbatul mă caută pe mine cu aceeaşi ardoare cu care îl căutam eu pe el. După acest ritual, m-am detaşat complet, lăsând întreaga problemă în seama universului, şi am băgat lista într-un sertar.

După numai câteva zile, am simţit o serie de impulsuri ciudate, care m-au făcut să merg în anumite locuri şi să sun anumiţi oameni cu care nu mai vorbisem de mult. Ori de câte ori am astfel de intuiţii, prefer să le dau ascultare, căci dacă le ignor, ştiu că mă vor bântui în continuare, până când oricum voi fi silită să le urmez. Aceste activităţi instinctuale mi-au condus în cele din urmă paşii către un restaurant cu specific franţuzesc, situat chiar lângă casa mea, unde m-am izbit de un bărbat chiar la intrare. Când l-am văzut pentru prima dată pe Michael, am simţit că timpul se opreşte în loc şi că încăperea în care mă aflam dispare într-un fel de ceaţă. Bărbatul m-a invitat să iau loc la masa lui şi să beau un pahar cu apă minerală. Am continuat apoi să discutăm, punându-ne întrebări reciproce, ca şi cum am fi fost amândoi la un interviu. La sfârşitul serii, ştiam deja că Michael era bărbatul de pe lista mea. După această primă întâlnire, am devenit inseparabili.

În continuare, am început să scriu cărţi şi articole pe tema relaţiilor amoroase. Una din revistele la care îmi trimiteam articolele, *Complete Woman,* m-a angajat ca redactor corespondent. Am apărut de asemenea la câteva talk-show-uri în calitate de „Doctor Love (Iubire)", dând sfaturi despre viaţa amoroasă. Un agent literar din New York City specializat în autori care scriu despre relaţii m-a încurajat să continui cu acest gen de literatură. După ce am scris câteva cărţi de profil, mi-am dat însă seama că nu acesta este subiectul meu de suflet. Ceea ce îmi doream cu adevărat era să scriu despre principiile spirituale care stau la baza vindecării minţii, trupului şi emoţiilor omului.

M-am decis aşadar să scriu o carte despre cercetările şi studiile de caz pe care le-am efectuat pe tema dependenţei

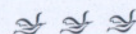
de excesul alimentar asociat cu abuzul asupra copiilor. Am renunţat pentru moment la orice activitate clinică şi mi-am structurat datele acumulate într-o propunere de carte pe care am intitulat-o *Pierderea kilogramelor de durere.* Adevărul este că aveam nevoie de o pauză, iar această decizie a fost una dintre cele mai bune pe care le-am luat vreodată. În ultima vreme începuse să mă cam deranjeze contrastul dintre convingerile mele spirituale profunde şi filozofia tratamentelor psihologice pe care eram nevoită să o aplic în activitatea mea clinică. Înainte să revin la activitatea de consiliere, simţeam nevoia să reconciliez cele două filozofii.

Convingerile mele spirituale afirmă că omul poate crea tot ceea ce îşi doreşte. Toate gândurile asupra cărora ne concentrăm se traduc într-un fel sau altul în realitatea fizică, în acord cu legea cauzei şi efectului. Aceeaşi lege stătea şi la baza conflictului meu interior. Psihologia îmi cerea să violez această lege, cerându-le pacienţilor mei să se concentreze asupra problemelor lor, nu asupra soluţiilor care le-ar fi putut rezolva. Terapeuţii şi ceilalţi specialişti din domeniul vindecării sunt antrenaţi să îşi întrebe pacienţii care este problema, analizând apoi în detaliu această problemă. Acest mod de abordare nu face decât să amplifice şi mai mult problema.

Ca să vă dau un exemplu, am avut parte de situaţii în care pacienţii mei îmi descriau o problemă pe care ei o considerau relaţională. Într-un astfel de caz, terapeutul petrece ore întregi discutând această problemă cu clientul său. În nouă cazuri din zece, relaţia de cuplu a pacientului se înrăutăţeşte ca urmare a acestei forme de tratament, în loc să se îmbunătăţească. În final, terapeutul îşi asigură clientul că această înrăutăţire înseamnă că „a ieşit din faza de negare" a problemei, percepând în sfârşit problema cu luciditate.

„Nu asta am fost educată eu să cred!" – mi-am dat seama într-o bună zi. Eu am fost educată să mă concentrez asupra adevărului unei situaţii şi să declar întotdeauna că suntem cu

toţii perfecţi, integrali şi compleţi, şi că numai iubirea este reală. Această abordare conduce la amplificarea armoniei şi la transcenderea aşa-zisei probleme. Pe de altă parte, mă întrebam cum ar fi reacţionat clienţii mei dacă le-aş fi spus pe neaşteptate că sunt perfecţi! Ce ar fi zis ei dacă i-aş fi asigurat că sunt plini de iubire şi că merită pe deplin să fie iubiţi? Mă temeam că ar fi luat-o la fugă, ţipând ca din gură de şarpe. Mi-am adus instantaneu aminte de respingerea de care avusesem parte în copilărie. Mă temeam să îmi revelez secretul spiritual, dar viaţa m-a obligat să o fac într-o manieră mult mai drastică.

CAPITOLUL 9

PREZENȚA

„Viața este un aspect spiritual. Forma poate fi distrusă, dar spiritul rămâne în viață, căci el reprezintă însăși forma subiectivă a vieții".

- Paracelsus (1493-1541)
alchimist şi medic[28]

Odată, mă aflam în casa de la munte a părinţilor mei, de lângă Paradise, California, când Reid Tracy, vicepreşedintele editurii Hay House, m-a invitat să iau prânzul cu el pentru a discuta despre propunerea de carte pe care i-o trimisesem. Auzind vestea, mama s-a bucurat foarte mult, la fel ca şi mine, întrucât suntem amândouă mari admiratoare ale lui Louise Hay (fondatoarea editurii) şi ale activităţii desfăşurate de ea.

În săptămâna care a urmat, m-am întâlnit aşadar cu Reid şi cu Dan Olmos, directorul editorial al Hay House. Când Reid mi-a spus că textul din propunerea mea de carte corespunde perfect ideilor lui Louise, am ştiut că am găsit editura pe care o căutam. Am discutat despre educaţia noastră metafizică şi am stabilit o înţelegere prin care Hay House se angaja să publice *Pierderea kilogramelor de durere.* Eram absolut încântată.

La scurt timp după ce am început lucrul la carte, l-am sunat pe Dan ca să îi pun o întrebare. Auzindu-mi vocea, secretara de la Hay House a părut uşor tulburată, după care

28 Head, Joseph şi Cranston, *Reîncarnarea: o antologie est-vest,* 1981.

mi-a făcut un transfer telefonic pe o altă linie. Aşteptând să aud în receptor vocea lui Dan, am rămas uşor confuză auzind o voce de femeie. „Cred că mi s-a făcut o legătură greşită, i-am spus persoanei de la celălalt capăt al firului. Doream să vorbesc cu Dan Olmos".

A urmat un scurt moment de tăcere. Apoi, femeia mi-a răspuns: „Nu aţi auzit?"

„Ce să aud?"

„Dan Olmòs a murit. Eu sunt noua dumneavoastră editoare". Jill Kramer mi-a explicat că Dan a murit în urma unei boli de lungă durată, chiar în prima zi în care ea şi-a început lucrul la Hay House. Jill fusese prietenă cu Dan timp de foarte mulţi ani şi era convinsă că el „nu a acceptat să părăsească planeta" decât atunci când a fost sigur că a lăsat în locul lui pe cineva pe care îl cunoştea şi în care avea încredere. Noua directoare editorială, Jill, s-a dovedit mai târziu o foarte bună prietenă a mea şi a cărţilor mele. În timp ce scriam cartea *Pierderea kilogramelor de durere,* mi-am dat însă seama că Dan nu era chiar atât de pregătit să predea ştafeta editorială.

Nu m-am gândit niciodată prea mult la viaţa de după moarte, lucru uimitor dacă ţinem seama de vizita pe care mi-a făcut-o bunicul meu Ben imediat după moarte. Cu toate acestea, în timp ce scriam cartea, puteam simţi palpabil prezenţa lui Dan, deopotrivă fizic şi mental. De fiecare dată când dădeam drumul la calculator şi începeam să lucrez la carte, simţeam instantaneu cum presiunea atmosferică de deasupra umărului meu stâng se modifică. Aşa cum orice om simte prezenţa unei alte persoane în camera sa, de multe ori ştiind chiar cine este (înainte de a o fi văzut), şi eu îl puteam simţi distinct pe Dan lângă mine.

Mai mult, puteam auzi cuvintele lui Dan în mintea mea. Dan mi-a transmis o mare parte din filozofia acestei cărţi, inclusiv o serie de mesaje foarte frumoase despre rolul iertării în procesul de vindecare a durerii. Mesajele pe care le primeam

de la el conţineau idei pe care nu le citisem şi la care nu mă gândisem niciodată până atunci. Ştiam din activitatea mea că majoritatea supravieţuitorilor unor abuzuri se învinovăţesc pe ei înşişi pentru o bună parte din experienţa lor. Ştiam de asemenea că recunoaşterea onestă a acestei auto-învinovăţiri era absolut crucială pentru recuperarea în urma durerii emoţionale provocate de abuz.

Nu auzisem însă niciodată până atunci de importanţa iertării, în toţi anii în care m-am dus la biserică sau în care am urmat cursurile universitare. Şi totuşi, Dan mi-a spus că iertarea de sine este secretul vindecării rănilor lăsate de abuzurile din copilărie. Mulţi supravieţuitori ai abuzurilor sunt incapabili să îşi ierte călăii. Dacă reuşesc însă să se ierte pe ei înşişi, ei se pot totuşi vindeca, întrucât la nivelul adevărului nu există decât o singură minte. Dan m-a rugat să notez următoarea afirmaţie, care îi putea vindeca pe supravieţuitori: *„Mă iert, mă accept şi am o încredere deplină în mine însumi".* Cam aşa sunau frumoasele mesaje transmise de Dan cititorilor cărţii mele, *Pierderea kilogramelor de durere.* În urma scrisorilor primite de la cititori, m-am dat seama că mesajul lui Dan a influenţat viaţa multor oameni în bine.

La vremea respectivă nu am povestit prea multor persoane despre editorul meu celest, întrucât nu eram prea sigură nici măcar ce cred eu însămi despre viaţa de după moarte. Este ciudat cât de mult ne compartimentăm noi propria logică, nu-i aşa? Pe de o parte, ştiam că Ben m-a vizitat după moartea sa. În această privinţă nu am avut niciodată vreo îndoială, cât de mică. Pe de altă parte, ştiam că Dan îmi ghida scrisul. Şi totuşi, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că, da, există o viaţă care continuă după moarte!

În perioada când eram copil, îi auzeam adeseori pe mama, pe profesorii de la şcoala de duminică şi pe membrii bisericii noastre spunând că „Moartea este o iluzie" şi că „Nu există moarte", dar am crezut întotdeauna că acest lucru înseamnă

că noi ne putem prelungi indefinit viața trupului nostru prin puterea rugăciunii. La ora actuală îmi dau seama că ei se refereau la faptul că sufletul nostru nu moare niciodată, fiind etern. Trupul nostru poate muri, dar principiul viu care există în interiorul lui trăiește de-a pururi.

După publicarea cărții *Pierderea kilogramelor de durere,* succesul acesteia ne-a surprins pe toți. La urma urmelor, ar fi trebuit să ne așteptăm al el. De la bun început, proiectul mi-a fost inspirat de Divinitate și am fost ajutată din ceruri pe întreaga durată a scrierii cărții. Dumnezeu nu ne dă niciodată idei bune numai pentru a ne lăsa apoi pe cont propriu, să ne descurcăm cu ele cum om putea. El ne dă întotdeauna deopotrivă ideile bune și modalitățile de transpunere a lor în practică.

În perioada de promovare a acestei cărți am apărut la mai multe talk-show-uri televizate, inclusiv la emisiunea lui Oprah. Moderatorii și auditoriul talk-show-urilor insistau de fiecare dată asupra acelei părți din carte în care mi-am descris pe scurt concluziile referitoare la semnificația emoțională a poftelor noastre alimentare. Fiecărui aliment de care devenim dependenți îi corespunde o emoție caracteristică pe care dorim să o alinăm sau să o ascundem. Am dat în carte inclusiv câteva exemple de alimente care creează dependență și emoțiile care le corespund. Majoritatea moderatorilor doreau să discutăm de aceste corespondențe.

Același lucru se întâmplase și cu câțiva ani înainte, după apariția cărții *Sindromul alimentar yo-yo.* Ori de câte ori mă aflam în fața unui auditoriu și făceam mențiunea că pot „interpreta" semnificația care se ascunde în spatele poftelor lor alimentare, toată lumea îmi cerea informații suplimentare. Le-am povestit acest lucru lui Reid și Jill de la Hay House, și am căzut împreună de acord că se impune scrierea unei cărți numai pe acest subiect.

Între timp, editoarea-șefă a revistei *Complete Woman,* Bonnie Krueger, m-a întrebat dacă sunt de acord să fac un

interviu cu autoarea unei cărți care ei i-a plăcut foarte mult. „Cartea este intitulată *Îmbrățișată de lumină*[29]. Am cumpărat zeci de exemplare, pe care le fac cadou tuturor cunoștințelor, mi-a explicat Bonnie. Ai vrea să faci un interviu cu autoarea cărții, Betty Eadie?"

Deși remarcasem că lucrarea *Îmbrățișată de lumină* se află pe lista bestseller-urilor din ziarul *New York Times,* nu știam mare lucru despre carte. Editorul lui Betty Eadie mi-a aranjat o întâlnire cu aceasta la Pavilionul pentru Expoziții Whole Life din Los Angeles, pentru a-i lua un interviu. Michael m-a însoțit ca să facă fotografiile pentru revistă, iar fiul meu Grant s-a decis să vină și el.

Interviul urma să aibă loc după prelegerea ei de vineri seara, așa că în așteptarea momentului am luat loc cu toții în sală și am ascultat-o vorbind. Între timp, îi citisem cartea și recenziile din presă, pentru a-mi pregăti interviul, dar ascultând-o vorbind, mi-am dat seama că Betty se exprimă verbal pe un nivel chiar mai înalt decât în scris. Ea a descris lumina interioară care există în noi toți și maniera în care îi putem amplifica strălucirea prin cultivarea prezenței eterne a iubirii înlăuntrul nostru. Stilul ei oratoric m-a vrăjit, întrucât combina forța cu blândețea și puterea cu frumusețea feminină. Betty era un model de pace interioară – mi-a trecut prin minte. Îmbrăcată cu o rochie în stil indian, vaporoasă, de un alb strălucitor, părea să emane lumina despre care povestea.

Cuvintele ei au trezit în psihicul meu resorturi demult uitate. Am simțit atunci cum o parte a conștiinței mele reacționează adormită la discursul lui Betty, la fel ca o mașinărie ruginită, pornită după o perioadă foarte lungă de neutilizare. Această parte din ființa mea, care nu a fost plenar trezită decât în anii copilăriei mele, a hibernat timp de foarte mulți ani. În timp ce ascultam prelegerea lui Betty, îmbrăcată

29 Betty Eadie, *Îmbrățișată de lumină* 1992. Tradusă și publicată în limba română de *Editura* Adevăr Divin, Brașov, 2009 (n. ed.).

în taiorul meu de poliester, în culorile marinei (alb şi albastru), m-am simţit străină în propria mea piele.

Încă şi mai ciudat m-am simţit când am intervievat-o pe Betty, imediat după prelegere. În mod evident, era o femeie bună şi generoasă, dar am simţit că ne separă o distanţă impusă de tensiunile mele interioare. După ce m-am întors acasă, am ascultat de trei ori banda cu interviul, ca să pot scrie articolul pentru revista *Complete Woman*. De fiecare dată am descoperit semnificaţii noi în cuvintele lui Betty.

Mi-am dat astfel seama cât de mult din trezirea mea spirituală am pierdut de-a lungul anilor. Nu am mai fost la biserică şi nu mi-am mai exercitat funcţiile spirituale, nu m-am mai rugat, nu am mai meditat şi nu am mai citit cărţi şi articole despre metafizică de ani de zile. Convingerile mele interioare nu s-au schimbat nicio clipă, dar nu mai eram conştientă de ele. Obişnuiam să îmi spun în sinea mea: „Mă voi întoarce la metafizică doar dacă mă voi îmbolnăvi". Starea mea de sănătate a rămas însă tot timpul perfectă, aşa că nu m-am mai concentrat asupra spiritualităţii, care pur şi simplu nu părea relevantă pentru viaţa mea. De altfel, eram foarte ocupată cu scrisul la noua mea carte, *Poftele constante,* aşa că nu doream să îmi fac timp şi pentru altceva.

Pe la sfârşitul lunii noiembrie, am fost nevoită totuşi să iau o pauză, în urma unui telefon primit de la mama, care mi-a dat nişte veşti neplăcute. Bunica mea dinspre tata, Pearl, era foarte bolnavă şi toată lumea se aştepta că nu va mai trăi mult. A doua zi, părinţii mei urmau să îi facă o vizită de Sărbătoarea Recunoştinţei verişoarei Betty, care locuia lângă Sacramento. După ce aveau să-şi petreacă noaptea acasă la aceasta, urmau să călătorească cu toţii către oraşul în care locuia bunica Pearl.

Vestea m-a şocat, dar eram conştientă că starea mea de îngrijorare nu avea cum să contribuie la însănătoşirea bunicii Pearl. De aceea, am continuat să mă concentrez asupra cărţii

mele. Două zile mai târziu, mama m-a sunat din nou şi mi-a spus că starea bunicii s-a înrăutăţit. Peste toate, cineva le-a furat părinţilor mei maşina în timp ce se aflau acasă la verişoara Betty. Poliţia îl căuta pe făptaş, dar şansele de a recupera maşina erau slabe. Între timp, părinţii mei au închiriat o maşină şi şi-au continuat drumul către casa bunicii Pearl.

Am izbucnit în lacrimi şi am început să plâng atât de tare încât nu mai puteam vorbi la telefon.

I-am dat receptorul lui Michael, care i-a spus mamei că eram copleşită şi că o voi suna eu mai târziu. După ce mi-am mai revenit, mi-am dat seama că sentimentele mele se datorau tristeţii pe care o simţeam din cauza lui tata. Tata s-a temut întotdeauna că îi va fi furată maşina. Îmi mai amintesc şi acum cum, în timpul vacanţelor noastre, tata se scula în miezul nopţii şi ridica perdeaua ca să verifice dacă maşina lui se afla în continuare în faţa hotelului în care eram cazaţi. Acum, temerile lui s-au adeverit. Sufeream îngrozitor din cauza faptului că tatăl meu, care era un om atât de bun, şi-a pierdut maşina tocmai acum, când era pe punctul de a-şi pierde şi mama.

Pentru prima dată după foarte mult timp, am început să mă rog. M-am rugat pentru pacea bunicii şi pentru recuperarea maşinii părinţilor mei. Am continuat să afirm în mod repetat afirmaţia pe care m-a învăţat-o mama cu mulţi ani în urmă: „Nimic nu se pierde în mintea lui Dumnezeu". Am repetat această afirmaţie până când m-am convins că Dumnezeu ştia unde se află maşina părinţilor mei.

M-am rugat de asemenea ca hoţii maşinii să se întoarcă pe calea luminii. Personal, nu cred că există oameni cu adevărat răi, dat fiind că Dumnezeu este Totul-în-toate. Cred că există doar oameni speriaţi, care acţionează în mod greşit. Numeroase texte spirituale afirmă că singurul diavol care există în această lume este egoul omului. Din fericire, orice om se poate trezi din starea de teamă provocată de egoul său, apucând-o pe calea

cea dreaptă. De aceea, m-am rugat ca hoţii maşinii să devină conştienţi de acţiunile lor.

Bunica Ada s-a rugat la rândul ei, alături de alte rude şi de alţi prieteni. Betty Eadie îmi spusese de puterea rugăciunilor reunite ale mai multor oameni. Dacă o singură rugăciune este ca o rază de lumină trimisă către cer, mai multe rugăciuni făcute la unison sunt ca nişte raze împletite, ce alcătuiesc un fascicul gros de lumină.

La cinci zile după ce am aflat de furtul maşinii părinţilor mei m-a sunat fratele meu, Ken, care mi-a spus: „Nu cred că bunica Pearl va mai trăi mult".

Ken este foarte intens racordat la universul invizibil. Unul din cele mai remarcabile episoade psihice pe care le-a trăit s-a produs cu o săptămână înainte de dezintegrarea în spaţiu a navetei Challenger, când Ken a avut o viziune clară şi lucidă a unei explozii în spaţiu. A crezut însă că se va produce un accident la aterizarea navetei. Îngrijorat, şi-a contactat un prieten inginer care lucrase la proiectarea navetei, căruia i-a împărtăşit viziunea sa, întrebându-l: „Crezi că s-ar putea întâmpla aşa ceva?" Inginerul i-a răspuns: „Nici vorbă!", după care Ken şi-a scos viziunea din minte. O săptămână mai târziu, când mijloacele de mas-media au anunţat explozia navetei în aer, Ken a fost oripilat, iar amicul său inginer a fost şocat. Amândoi s-au întrebat dacă premoniţia lui Ken i-ar fi putut avertiza în vreun fel pe oamenii de ştiinţă de iminentul dezastru, astfel încât să îl poată remedia.

În tot timpul copilăriei mele am auzit în mod repetat fraza: „Nu există decât o singură minte". Experienţele mediumnice ne reamintesc întotdeauna de conexiunea noastră cu această minte universală. Cercetătorii de pe întregul mapamond adună dovezi ştiinţifice referitoare la existenţa acestei minţi unice. Spre exemplu, studiile arată că dacă cineva se gândeşte la tine, corpul tău manifestă modificări ale funcţiilor fiziologice corelate cu natura (calmă sau agitată a) gândurilor persoanei

respective[30]. Alte studii au arătat că *înainte* de a viziona un diapozitiv cu o imagine ce induce o stare de calm sau una agitată, undele cerebrale şi ritmul cardiac ale subiecţilor emit deja semnale ale stării corespondente. Altfel spus, corpurile subiecţilor reacţionează emoţional la diferitele imagini prezentate înainte ca ochii fizici să le poată vedea[31].

Alte studii arată că undele cerebrale ale persoanelor care meditează se pot sincroniza perfect cu cele ale altor persoane aflate în încăpere, mai ales dacă şi acestea meditează. De asemenea, ele se pot sincroniza perfect cu undele cerebrale ale persoanei la care se gândeşte cel care meditează, mai ales dacă acesta se simte conectat emoţional cu persoana în cauză. Procesul se petrece indiferent cât de mare este distanţa care separă cele două persoane[32].

Rezonanţa fratelui meu cu mintea universală i-a permis acestuia să afle de moartea iminentă a bunicii mele. De aceea, el s-a grăbit să ia primul avion către Oregon, pentru a fi alături de ea. Ken m-a întrebat dacă doresc să-l însoţesc, dar înainte de a apuca să cumpere biletele de avion, a avut o altă viziune, din care a aflat că este prea târziu. După ce a dat două telefoane la rudele din Oregon, Ken mi-a confirmat că bunica Pearl tocmai a decedat. A rezistat doar atât cât le-a trebuit tatălui şi unchiului meu Lee să ajungă acasă la ea, înainte de a face marea tranziţie.

30 D.I. Radin, R.D. Taylor şi W. Brandt, "Influenţarea mentală de la distanţă a activităţii electrotermice a corpului uman", *European Journal of Parapsychology,* vol. 11, nr. 19-34 (1995).

31 Yamamoto M. Hirasawam, K. Kawano şi A. Furukawa, „Un experiment referitor la transferul de informaţii extrasenzoriale măsurate cu ajutorul electroencefalogramei" (1996), *Journal of International Society of Life Information Science,* vol. 14, pag. 43-48.

Dean I. Radin, „Unde de şoc tăcute: dovezi ale premoniţiilor viitorului emoţional" (1996), *European Journal of Parapsychology,* vol. 12.

32 C. Honorton şi alţii, "Comunicarea psi în Ganzfeld: experimente făcute cu un sistem de testare automată şi o comparaţie cu o meta-analiză a studiilor anterioare" (1990), *Journal of Parapsychology,* vol. 54.

Mario Varvoglis, „Psihokinezia focalizată către un ţel şi dependentă de un observator: o evaluare a teoriei modelului comportamental conformist şi a celei a observaţiei" (1986), *The Journal of the American Society for Psychical Research,* vol. 80.

William Braud şi M. Schlitz, „Influenţa psihokinetică asupra activităţii electrodermale, *Journal of Parapsychology,* vol. 47.

Toţi oamenii au capacităţi mediumnice, dar acest lucru este cu deosebire evident în cazul copiilor mici, care vorbesc adeseori de îngeri şi de prietenii lor invizibili. În cazul în care cresc în familii care le descurajează viziunile psihice, copiii îşi blochează vederea spirituală. Din fericire, familia mea ne-a încurajat să ne dezvoltăm una din calităţile de medium: capacitatea de a ne pune la unison cu cei dragi. Atunci când simte intuitiv că ne confruntăm cu o problemă sau cu o provocare, mama ne sună imediat, pe Ken sau pe mine. Personal, m-am folosit de această capacitate deopotrivă în cazul pacienţilor mei şi în cel al copiilor mei. Fratele meu Ken a procedat la fel în cazul bunicii Pearl şi a intuit corect momentul morţii sale.

Auzindu-l pe Ken, nu am pus nicio clipă la îndoială viziunea lui, care nu mi s-a părut în niciun caz ciudată. În copilărie, astfel de viziuni făceau parte integrantă din viaţa mea de zi cu zi. Din păcate, în anii de adult nu am mai acordat prea multă importanţă propriilor mele intuiţii, decât în cazuri foarte rare. Deşi interviul cu Betty Eadie mi-a atras pe moment atenţia, în ultimele câteva luni m-am concentrat excesiv de mult asupra lumii materiale. Fiind o scriitoare profesionistă, am fost nevoită să îmi focalizez întreaga atenţie asupra scrisorilor primite de la cititori, pentru negocierea contractelor şi pentru respectarea termenelor pe care mi le-am asumat. Pentru a mă ajuta să dorm, seara beam vin, iar dimineaţa beam cafea, ca să mă ajute să mă trezesc.

După trecerea bunicii Pearl în lumea drepţilor, poliţia a recuperat maşina părinţilor mei. Poliţiştii le-au explicat acestora că în districtul lor se întâmplă foarte rar ca maşinile furate să fie găsite, aşa că erau uimiţi ei înşişi de întâmplare. Mai mult, hoţii instalaseră chiar un purificator nou-nouţ de aer, nedorind – se pare – să afume interiorul cu fumul lor de ţigară! Bănuiesc că putem pune această recuperare miraculoasă a maşinii părinţilor mei pe seama faptului că, după ce s-a

eliberat de limitările corpului fizic, bunica Pearl a dorit să-şi ajute fiul multiubit, la care s-au adăugat şi rugăciunile noastre colective.

La o săptămână după moartea bunicii mele, am auzit distinct o voce care mi se adresa, venind din afara capului meu. Nu am mai auzit o astfel de voce (exterioară minţii mele) de când cu experienţa mea extracorporală, care s-a petrecut cu aproape 30 de ani în urmă. La fel ca la vârsta de opt ani, am auzit aşadar o voce masculină puternică, ce mi s-a adresat cu următoarele cuvinte: „Lasă-te de băut şi începe să studiezi Cursul de Miracole”.

Tonul nu era al unei rugăminţi, ci al unei porunci foarte ferme, rostită însă fără mânie şi fără vreo acuzaţie. Auzind aceste cuvinte, m-am cutremurat, căci în adâncul inimii ştiam că modul meu de viaţă, inclusiv vinul băut seara, nu îmi făcea bine, nici din punct de vedere fizic şi nici emoţional. Dar ce m-a uimit cel mai mult a fost finalul frazei: „Şi începe să studiezi Cursul de Miracole”. Auzisem vag de acest „Curs”, dar nu ştiam exact despre ce este vorba în el. Era oare vorba de o serie de cursuri care se ţineau în anumite şcoli speciale? M-am întrebat unde se ţineau astfel de cursuri şi cum puteam afla mai multe amănunte.

Fără să-i explic motivele, am întrebat-o pe mama dacă ştie ceva de *Cursul de miracole.* Mama mi-a răspuns că este interesată ea însăşi de acest curs. Mi-a reamintit apoi că mi-a povestit pentru prima dată de *Curs* pe vremea când eram studentă în anul întâi la psihologie. Când mi-a spus că există „o carte transmisă mediumnic de Iisus ca un antidot pentru durerea de care suferă lumea în care trăim”, se pare că i-am răspuns că autorul ei trebuie să sufere de schizofrenie. În realitate, cea care sufeream la vremea respectivă eram eu: la fel ca toţi studenţii la psihologie, sufeream de o viziune îngustă şi naivă, bazată pe o psihanaliză simplistă.

Mama mi-a trimis prin fax câteva pagini dintr-un interviu cu Marianne Williamson, o binecunoscută autoare care ţine

seminarii pe tema *Cursului de miracole.* Am citit materialul primit, dar încă nu mă simţeam pregătită să mă las de băut şi să mă înscriu pe loc la *Cursul de miracole.* Devenisem însă suficient de curioasă ca să investighez ceva mai în profunzime problema.

Am întrebat-o pe Bonnie Krueger, editoarea revistei *Complete Woman,* dacă este de acord să îi iau un interviu pentru revistă lui Marianne Williamson. Bonnie a acceptat, şi după câteva telefoane date la biroul şi la agentul lui Marianne, am stabilit o întâlnire cu Marianne în vederea unui interviu. Am aranjat de asemenea o şedinţă foto pentru revistă în seara zilei de vineri, la biserica Huntington Beach Church of Religious Science, unde urma să ţină o conferinţă.

Înainte de a-i telefona lui Marianne pentru a-i cere acordul pentru interviu mă simţeam destul de nervoasă. Aveam un respect uriaş pentru ea, admirându-i sinceritatea cu care îşi afişa public convingerile spirituale. Spre deosebire de ea, eu nu mă simţeam pregătită să îmi recunosc propriile convingeri nici măcar faţă de mine însămi. Ce să mai spun de prieteni sau de cititorii cărţilor mele. Gândindu-mă la opera lui Marianne, m-am întrebat sincer: „Oare voi putea vorbi şi scrie vreodată la fel de deschis despre convingerile mele spirituale? Voi putea ajunge vreodată să predau principiile vindecării spirituale în care cred, fără a-mi risca reputaţia şi venitul?" Marianne mi-a reaprins dorinţa de a-mi folosi cunoaşterea spirituală pentru a schimba ceva în bine în această lume.

În timpul interviului, Marianne s-a dovedit extrem de amabilă. Ascultând-o în timp ce îmi vorbea despre principiile din *Cursul de miracole,* m-am gândit fără să vreau: „Aceste principii sună exact ca cele despre care am învăţat în copilărie de la mama şi de la profesorii mei de la şcoala de duminică!" Câteva zile mai târziu, m-am întâlnit cu Marianne la biserica Huntington Beach, însoţită de fotograful revistei şi de Kristina Reece, directoarea responsabilă cu publicitatea de la editura

Hay House. Am simţit imediat o legătură puternică între mine şi Marianne, care m-a îmbrăţişat cu căldură, într-o manieră familiară. Am simţit de asemenea o afinitate cu atmosfera din acea biserică particulară, care m-a făcut mai târziu să particip regulat la slujbele ţinute aici.

A doua zi, când m-am aşezat la calculator ca să scriu articolul despre Marianne, am simţit în jur o schimbare a presiunii aerului, similară cu cea pe care am simţit-o atunci când am sesizat prezenţa lui Dan Olmos în timp ce scriam *Pierderea kilogramelor de durere.* De data aceasta însă, mi s-a părut că schimbarea de presiune se datorează prezenţei mai multor suflete, nu doar unuia singur. Prezenţa lui Dan mi s-a părut că umple doar spaţiul fizic care corespunde aproximativ unei singure persoane, în timp ce actuala prezenţă părea să se întindă pe orizontală de-a lungul întregii jumătăţi superioare a camerei, ca şi cum un nor uriaş ar fi pătruns în camera mea. Am simţit că această prezenţă freamătă de nerăbdare, aşteptând ca eu să încep să scriu. Era ca şi cum m-aş fi aflat în compania unei fiinţe extrem de evoluate şi de inteligente, a unui maestru înălţat la cer, a unui avatar, a unei entităţi-grup sau a Sfântului Duh – care a venit să mă ajute să scriu articolul despre Marianne Williamson.

Prezenţa părea să îmi supervizeze scrisul prin manipularea schimbărilor de presiune din jurul jumătăţii superioare a corpului meu. Dacă scriam ceea ce dorea ea să scriu, prezenţa îmi îmbrăţişa pieptul cu o energie plină de iubire. Dacă scriam altceva decât dorea ea să scriu, îmi apăsa umerii de sus în jos, ca şi cum m-ar fi ţinut cu capul sub apă. În mod paradoxal, nu am pus nicio clipă la îndoială şi nu m-am simţit deloc înfricoşată de această intervenţie spirituală. Poate că cea care m-a făcut să îi accept imediat prezenţa reală şi pozitivă a fost însăşi esenţa ei plină de iubire, pe care o percepeam extrem de intens.

Pe la 10:30 seara, aproape că am terminat articolul. La sfârşitul tuturor articolelor mele scriu întotdeauna: „30-30-30".

Aceste numere reprezintă un indiciu jurnalistic ce îi indică editorului că autorul şi-a terminat articolul. În timp ce băteam la maşină primul „30", calculatorul meu s-a blocat subit. Am apăsat tasta „Enter" şi tasta „spaţiu", dar cursorul a refuzat să se mişte. Mi-am dat imediat seama că prezenţa invizibilă acţiona asupra calculatorului meu şi am rugat-o mental să îmi explice mesajul său. Instantaneu, unul din paragrafele scrise s-a înnegrit, fiind selectat cu funcţia de subliniere a computerului.

Am întrebat mental prezenţa: „Doreşti să modific acest paragraf?" Am primit un răspuns afirmativ. Am recitit paragraful şi mi-am dat seama că sună ambiguu, putând conduce cititorul către anumite concluzii greşite în privinţa *Cursului.* De aceea, am reformulat frazele, astfel încât sensul lor să devină precis. Am întrebat apoi prezenţa invizibilă: „Aşa e bine?" Subit, am simţit că presiunea aerului din cameră revine la normal. Prezenţa invizibilă a dispărut, ca şi cum ar fi dorit să-mi transmită că: „Munca noastră comună s-a încheiat". Am terminat articolul cu caracterele finale, „30-30-30", după care m-am gândit: „Uimitor!"

Pentru prima dată după mult timp, în acea noapte m-am dus la culcare fără să beau niciun pahar de vin, aşa cum mă obişnuisem. Nu doream să îmi amorţesc gândurile şi emoţiile. Dimpotrivă, preferam să mi le păstrez vii, gândindu-mă la evenimentele miraculoase care s-au petrecut. După ce m-am aşezat pe pat, am avut un vis lucid, extrem de intens, în care se făcea că eram singurul pasager al unui autobuz uriaş care călătorea printr-o vale din apropierea unei plaje. Culorile cerului, ale peisajului şi ale oceanului erau extrem de vii şi de strălucitoare. În toată viaţa mea de adult nu mai experimentasem niciodată un astfel de vis. Totul era extrem de real şi de colorat, şi mă întreb inclusiv la ora actuală ce anume s-a petrecut în realitate. Tot ce pot spune este că visul avea o legătură indiscutabilă cu prezenţa invizibilă care m-a ajutat mai devreme să scriu articolul.

A doua zi dimineaţa m-am trezit într-o stare de confuzie. Mă simţeam în mod evident mult mai orientată către valorile mele spirituale, dar nu eram încă pregătită să introduc mari schimbări în modul meu de viaţă. În zilele care au urmat, am neglijat sfatul vocii spirituale care mi-a spus „să mă las de băut şi să încep să studiez *Cursul de miracole".* Am continuat să beau vin şi mi-am scos din minte orice gând referitor la *Curs.*

C A P I T O L U L 1 0

TREZIREA

„Calea către lumină apare adeseori ca fiind întunecată. Calea care duce înainte pare să ducă frecvent înapoi".

- *Tao Te Ching,* text spiritual

Am reuşit să termin cartea *Poftele constante,* după care i-am trimis manuscrisul lui Jill Kramer de la editura Hay House. O săptămână mai târziu, Jill m-a sunat şi mi-a spus că lucrarea nu reprezintă exact ce aştepta ea de la mine. Avea dreptate. Am scris cartea într-un stil rece şi mecanic, prezentând exclusiv diferite studii ştiinţifice referitoare la poftele alimentare. Nu am prezentat niciun punct de vedere metafizic, iar stilul lucrării nu conţinea nicio urmă de căldură sau de emoţie. Jill m-a rugat să o rescriu şi mi-a trimis înapoi manuscrisul.

Mă simţeam însă extrem de obosită, ca şi cum nu aş mai fi avut puterea de a mă lupta cu viaţa. Petrecusem luni de zile făcând cercetări pentru carte şi mă simţeam epuizată din punct de vedere emoţional din cauza tragediilor petrecute în familia mea. Iar acum trebuia să îmi rescriu în întregime manuscrisul... Pe de altă parte, eram perfect conştientă de necesitatea acestui demers, dacă doream să scriu o carte la standardul de calitate cu care îmi obişnuisem cititorii până atunci.

În timp ce m-am aşezat în faţa calculatorului, cu o copie a cărţii mele lângă mine, am simţit schimbarea familiară de presiune în jurul capului, umerilor şi pieptului. Se pare

că prezenţa invizibilă care m-a ajutat în timpul articolului despre Marianne Williamson se întorsese! Am întâmpinat-o cu toată căldura. Imediat, degetele mele au început să scrie la calculator ca şi cum ar fi avut o viaţă a lor. Pe ecran a apărut o înşiruire de idei cursive, care se legau perfect între ele şi care descriau principii spirituale care nu îmi aparţineau. Erau idei complet noi pentru mine, care conţineau adevăruri referitoare la bazele metafizice ale poftelor alimentare, ce includeau sentimentele profunde ale omului şi teama sa de a-şi asculta vocea interioară.

Eram conştientă că scriu într-o manieră automată, ca şi cum m-aş fi aflat sub dictare. Deşi mă simţeam pe jumătate adormită, scrisul meu părea să aibă o viaţă proprie, independentă de a mea. Singurul lucru de care eram plenar conştientă era acela că nenumărate idei pline de forţă îmi veneau una după alta în minte, fiind transmise apoi ecranului calculatorului de către degetele mele. În timp ce scriam, am pierdut orice urmă de conştientizare a timpului. Credeam că am scris doar 20 de minute, când în realitate trecuseră patru sau cinci ore.

(Noi) am rescris astfel cartea *Poftele constante* în numai două săptămâni, după care i-am trimis noul manuscris lui Jill. Câteva zile mai târziu, aceasta mi-a telefonat şi mi-a confirmat că în timpul procesului de rescriere s-a petrecut ceva miraculos. „Sunt uimită cât de rapid ai reuşit să schimbi complet întreaga carte, mi-a spus ea. Noul manuscris este exact aşa cum mi-l imaginam eu, aşa că intenţionez să îl trimit imediat la editare!"

Nu i-am explicat lui Jill şi nu am povestit nimănui ce s-a întâmplat, cu excepţia mamei mele. Încă mă temeam ca persoanele din afara familiei mele să nu îmi descopere convingerile spirituale şi să mă respingă din acest motiv. Îmi ascundeam adevărata faţă şi adevăratele convingeri, neîngăduind nimănui să afle de experienţele mele venite din alte

lumi. Îmi repetat tot timpul în sinea mea: „Încă nu sunt pregătită să scriu despre vindecarea spirituală. O să scriu cu siguranţă o carte şi despre acest subiect într-o bună zi, dar nu acum".

O dată sau de două ori pe lună, producătorii de emisiuni de televiziune mă rugau să apar în talk-show-urile lor în calitatea mea de „Doctor Love", dat fiind că scrisesem cărţi pe tema relaţiilor de cuplu. La două săptămâni după ce Jill a acceptat cartea *Poftele constante,* am fost solicitată de două astfel de emisiuni transmise pe Coasta de Est cu ocazia sărbătorii Valentine's Day. Deşi nu consideram că eticheta de „Doctor Love" are ceva de-a face cu menirea mea în viaţă, încă mă temeam să resping şansele pe care mi le oferea mas-media. La vremea aceea, eram convinsă că trebuie să apar la televizor pentru a-mi dinamiza astfel cariera de scriitoare. De aceea, am acceptat să apar în ambele programe.

Primul program, intitulat „Clubul celor 700", este un talkshow cu transmisie naţională produs şi televizat de Christian Broadcasting Network (un canal de televiziune creştină) şi moderat de Pat Robertson. Cei de aici mi-au rezervat un bilet de avion către studiourile lor din Virginia Beach, urmând să apar în direct chiar în ziua de Valentine's Day. De acolo, urma să zbor până la New York, unde urma să apar în cea de-a doua emisiune, moderată de regretatul Charles Perez.

Mi-am petrecut noaptea de 13 spre 14 februarie dormind într-un hotel superb care aparţinea reţelei de televiziune Christian Broadcasting Network, reţea care reprezintă un veritabil oraş, având un restaurant, un hotel, magazine, birouri şi un studio de televiziune. Din cauza educaţiei mele necreştine, mă simţeam puţin nervoasă înainte de emisiune, cu atât mai mult cu cât Pat Robertson era o persoană controversată, dar cu o mare influenţă politică.

În seara zilei respective am citit un exemplar al autobiografiei lui Robertson oferit de recepţia hotelului. Cartea

era intitulată *Strigă în gura mare, de pe acoperişurile caselor*[33] şi nu mi-a displăcut deloc. Mi s-a părut chiar că am anumite lucruri în comun cu acest personaj. Înainte ca un prieten să-l inspire şi să-l direcţioneze către Dumnezeu, Robertson fusese un alcoolic înrăit şi un neadaptat. Prietenul lui obişnuia să vorbească non-stop despre Iisus şi despre Dumnezeu tuturor persoanelor care îi ieşeau în cale, spre stânjeneala lui Robertson. Totuşi, exemplul lui l-a inspirat mai târziu pe Robertson să îşi strige în gura mare propriul mesaj, de pe acoperişurile caselor. În pofida rezervelor pe care le aveam faţă de acest mod de viaţă, nu mă puteam împiedica să nu îl admir pe Robertson pentru curajul de a ieşi din fundătura spirituală în care se afla, dezvăluind întregii lumi ce simte, în timp ce eu încă mă mai chinuiam să fac acest lucru.

A doua zi dimineaţa, mă aflam pe platoul de filmare din „camera verde" a emisiunii „Clubul celor 700", înconjurată de producători, oaspeţi, alţi membri ai personalului şi de doi moderatori. Eram aşezaţi cu toţii în cerc şi ne ţineam de mâini. Înainte de începerea spectacolului, am spus cu toţii o rugăciune cu voce tare. M-am minunat de diferenţa care exista între această cameră verde şi studiourile celorlalte emisiuni la care am participat de-a lungul vremii. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să fac o rugăciune colectivă înainte de începerea unei emisiuni. Mi-a plăcut însă şi m-am simţit imediat mult mai relaxată.

Am fost transmisă în direct timp de aproape o oră, dând sfaturi romantice pentru Valentine's Day şi sugestii pentru un cuplu recent căsătorit care s-a aflat în studio alături de mine. Am vrut să discut şi despre spiritualitate, dar mi-a fost frică, întrucât nu am mai vorbit niciodată despre Dumnezeu la televizor. La sfârşitul emisiunii, am încheiat făcând o afirmaţie vagă, dar explicită pentru cei care aveau urechi de auzit: „Şi ştim cu toţii

33 Pat Robertson, *Strigă în gura mare, de pe acoperişurile caselor,* 1972 (N. tr. Aluzie la un citat biblic).

care este sursa adevăratei iubiri". Moderatoarea emisiunii a prins mingea din zbor şi s-a adresat astfel auditoriului: „Da, adevărata sursă a iubirii este Dumnezeu". Am privit-o şi am înghiţit în sec, dorindu-mi să fi fost eu aceea care a rostit acest adevăr simplu, dar atât de puternic.

La sfârşit, oaspeţii şi personalul emisiunii au luat împreună masa la restaurantul din spatele studioului. Am sporovăit fericiţi şi m-am simţit foarte confortabil, până când cineva de la masă a început să-i întrebe pe rând pe oaspeţi la ce biserică merg. Dat fiind că se apropia rândul meu să vorbesc, m-am gândit repede ce aş putea să răspund. Mă duceam câteodată la o biserică metodistă, dar cel mai adesea mă duceam la biserica Noii Ştiinţe Creştine. Ştiam că dacă mă voi limita să vorbesc despre biserica metodistă, voi fi în siguranţă, dar dacă aş fi procedat astfel, m-aş fi simţit ca şi cum aş fi minţit. De aceea, m-am decis să spun adevărul, chiar dacă mă aşteptam la reacţii negative. Deşi mă simţeam cât se poate de creştină, ştiam că Noua Ştiinţă Creştină era considerată o religie ne-creştină, deşi fondatorul ei şi-a bazat noua doctrină pe bazele principiilor vindecătoare ale lui Iisus Hristos.

Când mi-a venit rândul, am început prin a da un răspuns foarte vag: „O, mă duc la o biserică din Huntington Beach, California". Cineva de la masă mi-a spus însă că era din sudul Californiei şi m-a întrebat mai exact la ce biserică mă duc. I-am răspuns înroşindu-mă: „La biserica Noii Ştiinţe Creştine". Altcineva m-a întrebat: „Vă referiţi la biserica scientologică?" I-am răspuns negativ, după care am explicat pe scurt în ce constau principiile Noii Biserici Creştine, ale religiei unităţii şi ale Ştiinţei Religioase. Am simţit imediat o schimbare dramatică a atmosferei, în timp ce foarte mulţi oaspeţi şi-au găsit tot felul de pretexte pentru a pleca de la masa mea. Prânzul s-a încheiat în această atmosferă îngheţată.

Una din producătoarele emisiunii, o femeie pe nume Ivory, m-a condus în tăcere până la camera mea din hotel pentru

a-mi aduna lucrurile, astfel încât un membru al personalului să mă poată conduce către aeroport. În timp ce intram în cameră, Ivory m-a întrebat: „Te deranjează dacă îţi pun o întrebare?” Am invitat-o să continue, după care mi-a spus: „Ai o relaţie personală cu Iisus Hristos?”

Am simţit cum mă înroşesc din nou. Trăiam un sentiment de *deja vu,* ca şi cum aş fi retrăit experienţa de expulzare din tabăra de tineret a Noii Ştiinţe Creştine, sau ultimatumul primit din partea colegilor mei de formaţie atunci când m-au invitat să mă alătur bisericii lor, a Credinţei în Emanuel. Mă simţeam din nou în rolul de fetiţă rea, care nu merită să stea în compania celor drepţi.

I-am spus lui Ivory că am într-adevăr o relaţie cu Iisus Hristos şi că citesc din când în când din Biblie. Ivory m-a întrebat din nou în ce religie am fost crescută. Când i-am răspuns: „În religia Noii Ştiinţe Creştine”, ea mi-a spus că nu a auzit niciodată de această religie şi că va face cercetări pentru a afla mai multe.

Mi-a pus apoi o întrebare care m-a uluit prin implicaţiile ei: „Şi nu ţi-e teamă că Dumnezeu este supărat pe tine?”

Am privit-o direct în ochi şi i-am răspuns: „Eu nu cred că Dumnezeu se poate supăra vreodată”.

Ce mi-ar fi putut răspunde? Ne-am luat rapid rămas bun una de la cealaltă, iar unul din membrii personalului de la emisiunea „Clubul celor 700” m-a condus la aeroport. La despărţire, mi-a spus: „Sper să îţi meargă bine”. Cuvintele lui mi-au confirmat dincolo de orice tăgadă ceea ce ştiam deja: că fusesem excomunicată pe viaţă de Christian Broadcasting Network, pe motiv că ţineam de o biserică „greşită”.

Am încercat să îmi scot povestea din minte, dar în interiorul meu se dădea o luptă. Întrebările producătoarei au dezgropat în mine sentimentele confuze legate de religie şi de spiritualitate. Cuvintele lui Ivory s-au suprapus cu întrebările pe care mi le puneam eu însămi legate de transpunerea în

practică a propriilor convingeri religioase, făcându-mă să mă simt încă şi mai confuză. M-am întrebat sincer: „Oare există o altă definiţie a unui bun creştin, cu excepţia celei de persoană care îl iubeşte sincer pe Iisus Hristos?” Ştiam că întregul fundament al religiei Noii Gândiri se baza pe învăţăturile lui Iisus Christos din Noul Testament, dar în ceea ce mă privea, trebuia să recunosc că nu am studiat niciodată Biblia cu o atenţie suficient de mare. Oare asta însemna că nu eram foarte creştină? Mă întrebam de asemenea în sinea mea la ce se referea Ivory atunci când mi-a vorbit de „o relaţie personală cu Iisus Hristos”.

Aflată în acea noapte în camera mea de hotel din Manhattan, mi-am adus aminte de un incident care s-a petrecut când aveam 18 ani, petrecându-mi vara acasă la prietena mea Kathy, lângă Palm Springs. Într-o noapte, m-am trezit din somn şi am avut o viziune: deasupra patului meu se aflau tei figuri luminoase, care s-au apropiat de mine plutind foarte lent. Am simţit atunci că figura din mijloc era Iisus Hristos, iar una din celelalte două era Fecioara Maria. Nu le puteam vedea feţele, întrucât străluceau mult prea orbitor, dar am ştiut pur şi simplu cine erau cele două personaje.

În acel moment am fost convinsă că mi se apropie moartea. De aceea, mi-am închis ochii pentru a face să dispară imaginile, dar când i-am redeschis, acestea continuau să se apropie de mine. „Sunt prea tânără ca să mor!”, mi-a trecut prin minte, în timp ce mă aflam singură în camera întunecată. Mi-am închis şi mi-am redeschis de mai multe ori ochii, dar imaginile nu dispăreau, ci au continuat să se apropie de mine. În cele din urmă, m-am decis să mă abandonez în faţa lor. „Bine, nu mi-e frică de moarte, m-am gândit. Veniţi şi luaţi-mă. Vă aparţin”.

În acel moment, figurile m-au învăluit în lumina lor, după care au dispărut. Mă simţeam uşurată că experienţa care m-a înfricoşat atât de tare s-a încheiat, dar aveam o intuiţie vagă

că decizia mea de a mă abandona mi-a schimbat întrucâtva starea de conştiinţă. Zile la rând, m-am gândit că probabil asta înseamnă să îl accepţi pe Iisus în inima ta şi să renaşti.

Experienţa de la „Clubul celor 700" a retrezit în mine amintirea acestui incident, dar tot nu înţelegeam care este poziţia mea faţă de creştinism. De altfel, o parte din fiinţa mea era încă furioasă din partea tratamentului critic de care avusesem parte. În plus, eram dezamăgită de reacţia mea defensivă în faţa întrebărilor lui Ivory. „Ar trebui să-mi afişez cu mai multă siguranţă propriile convingeri", m-am criticat singură.

În timp ce continuam să rămân trează în camera mea de hotel, mi-am adus aminte de toţi pacienţii pe care i-am ajutat să îşi depăşească experienţele negative din copilărie legate de religie şi de biserică. Mulţi dintre ei mi-au plâns pe umăr, povestindu-mi de vina copleşitoare pe care o simţeau datorită convingerilor religioase care le fuseseră inoculate în copilărie. Majoritatea se învinovăţeau singuri, din cauză că în copilărie auziseră nenumărate predici din care reieşea că toţi oamenii sunt păcătoşi. Mi-am amintit de asemenea de o clientă care mi-a povestit de un preot care a învăţat-o că este greşit să fie mânioasă. De atunci, şi-a reprimat neîncetat mânia, până când a căzut într-o depresie adâncă.

De-a lungul vieţii, am fost la diferite biserici, unele tradiţionale şi altele netradiţionale. Mi s-a părut că fiecare dintre ele are o frumuseţe a ei, unică, dar niciuna nu mi-a putut oferi tot ceea ce căutam eu. Am încercat să găsesc o biserică în care discuţiile de grup, învăţăturile din Evanghelii şi înţelepciunea metafizică profundă să se combine în mod armonios, aşa cum se întâmpla la şcoala de duminică a bisericii Noii Ştiinţe Creştine. Din păcate, niciuna din bisericile la slujbele cărora am participat nu mi-a putut oferi vreodată o astfel de experienţă.

M-am gândit apoi la întrebarea lui Ivory, dacă nu-mi era frică de faptul că Dumnezeu era supărat pe mine. Personal,

nu mi l-am putut imagina niciodată pe Dumnezeu ca fiind mânios sau răzbunător. Am fost educată de mică în ideea că Dumnezeu este sută la sută iubire şi că în mintea lui nu există loc pentru a vedea sau pentru a recunoaşte păcatul. De vreme ce Dumnezeu, care reprezintă adevărul pur, nu poate recunoaşte păcatul, înseamnă că acesta nu este real. De aceea, ar fi absurd ca el să pedepsească pe cineva pentru o faptă ireală. Dumnezeu nu cunoaşte altceva decât ceea ce este real: iubirea.

Am cunoscut foarte mulţi pacienţi care făceau eforturi serioase pentru a scăpa de ideea unui Dumnezeu răzbunător. Unul dintre ei, educat într-o religie fundamentalistă, mi-a spus: „Mă tem să îmi schimb părerea despre Dumnezeu, deşi mi-aş dori să o fac. Ce s-ar întâmpla dacă bisericile Noii Gândiri ar greşi, iar Dumnezeu m-ar pedepsi pentru că îl consider un Dumnezeu plin de iubire?" După nenumărate şedinţe de consiliere în care eu mă rugam să fiu călăuzită, iar pacientul citea din Noul Testament, acesta reuşea să îşi cultive treptat o nouă imagine despre Dumnezeu, una plină de iubire.

„Ce ironie, mi-am spus în sinea mea. În timp ce atât de mulţi prieteni şi clienţi de-ai mei se duc la biserici metafizice, dar se simt respinşi de propriii lor membri de familie care aparţin unor religii tradiţionale, eu, care am primit o educaţie metafizică, nu mă simt confortabil decât dacă îmi discut adevăratele convingeri cu propria mea familie. Mă tem să îmi revelez convingerile în public, tocmai ca să nu am parte de aceeaşi respingere pe care am experimentat-o astăzi la ‚Clubul celor 700'".

În cele din urmă, am adormit. A doua zi m-am pregătit pentru emisiunea lui Charles Perez, aşa că nu am mai avut timp să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat cu o zi în urmă. Şoferul limuzinei m-a luat din faţa hotelului în care eram cazată şi m-a dus către studiourile CBS. Moderatorul emisiunii m-a prezentat ca o expertă în problema „prins între două iubiri".

La talkshow participau trei cupluri, la care se adăuga „a treia persoană" pentru fiecare dintre ele. Cu toţii îşi discutau deschis infidelităţile, în timp ce eu ar fi trebuit să le dau tuturor sfaturi şi să le fac diferite sugestii. Cu 20 de minute înainte de începerea înregistrării, o producătoare ne-a convocat în „camera verde" şi ne-a anunţat că spectacolul s-a anulat. „Doi dintre oaspeţi nu au ajuns şi nu putem face emisiunea fără ei", ne-a spus ea.

Producătoarea a aranjat să fim duşi de nişte limuzine înapoi la hotelurile noastre, sau la aeroport. Mie mi-au cumpărat un bilet de avion care să mă ducă de la aeroportul JFK înapoi în California. În timp ce aşteptam la poarta studiourilor CBS să aflu în ce maşină trebuia să mă urc, m-am simţit uşurată că pot să mă întorc acasă. Călătoria fusese obositoare şi plină de provocări!

În cele din urmă, persoana însărcinată să ne conducă mi-a indicat o maşină argintie, marca Lincoln Towncar. M-am urcat şi m-am aşezat recunoscătoare pe scaunul din spate. Am schimbat un salut cu şoferul, care era un bărbat cu pielea închisă la culoare, îmbrăcat într-un costum elegant şi cu o voce foarte blândă. Acesta mi-a explicat într-o engleză stricată că îi conduce de multe ori pe oaspeţii studioului către aeroport, după care m-a întrebat în ce calitate am fost invitată la emisiunea lui Charles Perez.

„Sunt psihoterapeut", i-am răspuns eu.

„O, mi-a spus el, în engleza lui, şi ce vezi în viitorul meu?"

În mod evident, şoferul a confundat termenii, fiind convins că sunt un fel de medium psihic. Înainte să apuc să îl corectez, mintea mi-a fost inundată de tot felul de imagini şi de gânduri. Probabil că această reacţie a fost declanşată de credinţa lui, de faptul că şoferul mă considera fără rezerve un medium vestit.

Dintr-o dată, mi-am dat seama că ştiu tot felul de detalii despre viaţa şoferului. I-am spus că are o iubită frumoasă în

India, cu părul lung şi negru. „Numele ei este Syrena, Syria, sau aşa ceva". Mut de uimire, şoferul mi-a înmânat o vedere de Valentine's Day, semnată „Syrina", pe care tocmai o primise de la iubita lui din India.

În continuare, mi-a cerut sfatul, întrebându-mă cum să procedeze pentru a o convinge pe Syrina să se mute în America şi să se mărite cu el. Răspunsul se afla printre informaţiile pe care le primisem ceva mai devreme, aşa că i-am explicat că Syrina nu era sigură de sinceritatea şi de adevăratele lui intenţii. „Vrea să te angajezi formal faţă de ideea de căsnicie cumpărându-i un inel de logodnă şi cerând-o în căsătorie", i-am explicat eu, încă nesigură pe mine, neştiind de unde îmi veneau toate aceste detalii personale despre viaţa unui străin pe care nu l-am mai văzut niciodată până atunci. Şoferul mi-a răspuns imediat: „Exact asta bănuiam şi eu", după care mi-a mulţumit pentru că i-am confirmat bănuielile.

Viziunea mea a continuat. I-am putut vedea pe cei doi căsătorindu-se şi locuind într-o suburbie apropiată din New Jersey. Am mai văzut că unul din fiii lor avea să devină un medic renumit. Când i-am spus toate aceste lucruri, şoferul a dat din cap şi mi-a răspuns: „Aşa este. M-am rugat mult timp ca, într-o bună zi, să am un fiu care să ajute această lume".

Nu i-am împărtăşit şoferului uimirea pe care o simţeam în urma acestei lecturi psihice inedite, întrucât nu înţelegeam prea bine ce se petrece. Tot ce ştiam era că am pătruns spontan în gândurile cele mai intime ale acestui bărbat şi că i-am putut vedea trecutul, prezentul şi viitorul. Cum era însă posibil? Am petrecut restul călătoriei către aeroport stând de vorbă. Şoferul mi-a povestit că tatăl său era preot creştin în India, drept care am discutat cum se poate împăca această credinţă cu lectura psihică pe care tocmai o experimentasem.

Am ajuns în California hotărâtă să explorez mai în profunzime aceste chestiuni. Nu mai puteam ignora puternicul

cutremur provocat de recentele experienţe spirituale pe care le-am trăit. Trebuia să aflu mai multe despre aceste subiecte, şi asta cât mai rapid cu putinţă.

CAPITOLUL 11

VIZIUNI ALE DARURILOR PURTĂTORULUI LUMINII

*„Cei care şi-au dezvoltat puterile **psihice** nu au făcut altceva decât să renunţe la limitările pe care şi le-au impus singuri propriei minţi".*

- Curs de miracole

A doua zi după ce m-am întors de la New York, m-am înscris la un curs de dezvoltare a capacităţilor psihice, ţinut de Fundaţia Learning Light din Anaheim. Doream să aflu dacă experienţa mea cu şoferul de taxi a fost doar o întâmplare sau chiar aveam capacităţi mediumnice.

La prima oră de curs, m-am trezit aşezată la o masă în formă de U, într-o sală aflată la etajul al doilea al unei foste biserici transformată în şcoală pentru cei ce doresc să devină medium. Toţi cei prezenţi păreau agitaţi. Aşteptând sosirea profesorului, am schimbat câteva vorbe între noi.

În sfârşit, în sală a intrat şi instructoarea noastră, o femeie cu o înfăţişare echilibrată şi cu părul negru ca pana corbului pe nume Lucreţia Scott. Femeia ne-a distribuit câteva foi de hârtie. Una dintre ele s-a dovedit a fi un test. „Acest test vă va ajuta să vă daţi seama care sunt principalele voastre canale de comunicare", ne-a explicat Lucreţia.

Testul conţinea – printre altele – următoarele întrebări:

1. Atunci când te întorci dintr-o vacanţă, ce îţi este mai la

îndemână să le povesteşti prietenilor tăi: (a) ce ai văzut, (b) ce ai simţit, (c) ce ai auzit, sau (d) ce ai învăţat?

2. Atunci când îţi aminteşti de filmul tău preferat, care sunt primele gânduri care îţi trec prin minte: (a) amintirea celor mai frumoase scene, (b) faptul că ai râs sau ai plâns în timpul filmului, (c) muzica din film sau sunetul vocilor actorilor, ori (d) mesajul filmului?

Lucreţia ne-a explicat că cele patru categorii de răspunsuri erau asociate cu patru canale diferite de comunicare: unul vizual, unul emoţional, unul auditiv şi unul cognitiv. Altfel spus, răspunsurile din categoria (a) erau asociate cu vederea, cele din categoria (b) cu sentimentele, cele din categoria (c) cu auzul şi cele din categoria (d) cu gândirea.

„Un medium are de regulă un canal sau două deschise în mod natural, şi-a continuat explicaţiile instructoarea noastră. Astfel, dacă eşti o fiinţă prin excelenţă vizuală, vei primi informaţii de tip vizual, cum ar fi imaginile. Acest tip de mediumitate se numeşte ‚clarviziune' sau ‚vedere clară'".

Lucreţia a continuat spunându-ne că cei care sunt orientaţi preponderent către sentimentele lor primesc informaţiile psihice sub formă de intuiţii, emoţii, mirosuri sau senzaţii fizice. Acest tip de mediumitate se numeşte „clar-simţire".

În mod similar, persoanele care sunt prin excelenţă auditive receptează impresiile psihice sub formă de sunete sau de voci, iar fenomenul se numeşte „clar-auz (clar-audiţie)". În sfârşit, persoanele prin excelenţă cognitive sau orientate către gândire receptează informaţiile psihice sub forma unor idei clare. Ele *ştiu* pur şi simplu ce se întâmplă, dar fără să-şi dea seama de unde au primit aceste informaţii.

Testul pe care l-am făcut mi-a indicat că sunt în primul rând clarvăzătoare şi clar-cognitivă. Altfel spus, tendinţa mea este să receptez informaţiile psihice sub formă de imagini mentale şi a unei cunoaşteri intuitive despre persoana în cauză.

În continuare, Lucreţia ne-a explicat care este corespondenţa dintre centrii energetici ai corpului, cunoscuţi şi sub numele de *chakre*, şi activitatea psihică. Eram familiarizată cu conceptul de *chakre*, pe care îl studiasem mai demult, la un curs de parapsihologie. *Chakrele* par nişte vârtejuri de apă colorată care se scurge printr-un canal. În realitate, sunt nişte vârtejuri de energie care se roteşte în jurul unor centri asemănători unor vortexuri.

Deşi corpul uman dispune de numeroase *chakre*, mediumii şi vindecătorii nu insistă de regulă decât asupra celor şapte *chakre* principale. Fiecare dintre acestea este asociată cu o glandă hormonală, fiind situată inclusiv fizic în apropierea acesteia. *Chakrele* pompează energie vitală (numită şi *ki, chi* sau *prana)* prin corp, asigurându-i acestuia vitalitatea, la fel ca acele jocuri mecanice în care nişte pedale împing mingea de la una la alta, făcând-o să avanseze mai departe. Această energie vitală izvorăşte direct din Divin şi ne permite să avem acces la întreaga înţelepciune universală, respectiv la toate informaţiile psihice din univers.

Chakrele noastre emană şi receptează constant energie. În cazul în care cultivăm gânduri negative, ele emană o energie de culoare întunecată, ce pare murdară şi densă. *Chakrele* blocate nu reuşesc să împingă o cantitate suficientă de energie, iar oamenii se simt devitalizaţi şi dezechilibraţi. Între altele, ei îşi pierd abilitatea înnăscută de a intra în contact cu resursele lor naturale de informaţii psihice.

Fiecărei *chakre* îi corespund anumite domenii de viaţă sau „forme-gând". Prima *chakră*, sau „*chakra*-rădăcină", situată la baza coloanei vertebrale, guvernează toate aspectele legate de supravieţuire, inclusiv împlinirea nevoilor noastre fizice, precum cele alimentare şi de adăpost. A doua *chakră* este situată la circa 12 centimetri sub ombilic. Este numită „*chakra* sacrală" şi guvernează dorinţele şi poftele fizice. Chiar sub ombilic se află cea de-a treia *chakră*, supranumită „*chakra* plexului solar",

care guvernează toate aspectele legate de putere şi de control. A patra *chakră,* situată în spatele inimii, este numită în mod firesc „*chakra* inimii" şi guvernează toate aspectele asociate cu iubirea. Urmează apoi „*chakra* gâtului", localizată în zona „mărului lui Adam", care guvernează convingerile, gândurile şi acţiunile noastre asociate cu comunicarea. În punctul central dintre sprâncene se află „*chakra* celui de-al treilea ochi", care guvernează vederea spirituală şi clarviziunea. În sfârşit, cea de-a şaptea *chakră,* numită „*chakra* coronară", este situată în interiorul creştetului capului. Ea face legătura cu cunoaşterea universală şi divină, fiind principala poartă prin care pătrunde în noi înţelepciunea, ghidarea superioară şi înţelegerea.

Chakrele inferioare corespund aşadar domeniilor fizice ale existenţei. Cu cât avansăm în sus, cu atât mai mult încep să corespundă *chakrele* unor aspecte din ce în ce mai spirituale. În consecinţă, energia fiecărei *chakre* vibrează pe o frecvenţă diferită, guvernând un domeniu de viaţă mai mult sau mai puţin fizic, respectiv mai mult sau mai puţin eteric. *Chakrele* inferioare vibrează pe frecvenţe mai reduse şi mai dense, în timp ce *chakrele* superioare vibrează pe frecvenţe mai înalte şi mai rapide. Aceste tipare energetice emit anumite culori, care corespund frecvenţelor şi lungimilor lor de undă. Astfel, *chakra*-rădăcină are o culoare roşie, care reprezintă frecvenţa cea mai joasă din spectrul vizibil, în timp ce *chakra* sacrală are o culoare portocalie, cu o frecvenţă puţin mai ridicată decât a primei *chakre.* Pe măsură ce avansăm în sus de-a lungul corpului, culorile *chakrelor* reflectă din ce în ce mai evident frecvenţa lor din ce în ce mai ridicată. Astfel, *chakra* plexului solar are culoarea galbenă, cea a inimii are culoarea verde, cea a gâtului are culoarea albastră, cea a celui de-al treilea ochi are culoarea indigo (albastru închis), iar cea coronară are culoarea violet, respectiv cea mai rapidă frecvenţă de vibraţie.

Concentrarea unei persoane asupra unui domeniu de viaţă dinamizează *chakra* corespondentă. Spre exemplu, dacă

cineva se gândeşte foarte mult la bani, el va avea o *chakră*-rădăcină foarte bine dezvoltată, dat fiind că acesta este centrul energetic care guvernează chestiunile legate de supravieţuirea fizică. Nu este nimic rău în a avea o *chakră* sau alta foarte dezvoltată. Dimpotrivă, există chiar anumite avantaje. Pe de altă parte, dacă cele şapte *chakre* au mărimi foarte diferite, fluxul energiei vitale prin corpul fizic devine dezechilibrat. Altfel spus, este foarte important ca toate *chakrele* să aibă mai mult sau mai puţin aceeaşi mărime.

Chakrele murdare sau dezechilibrate împiedică procesul de comunicare psihică (mediumică). De aceea, dacă cineva doreşte să îşi deschidă canalele de psihice, el trebuie să îşi purifice şi să îşi echilibreze mai întâi *chakrele*, prin vizualizări şi meditaţii. Câţiva ani mai târziu aveam să aflu că există studii ştiinţifice care confirmă faptul că meditaţia amplifică abilităţile psihice prin schimbările pe care le provoacă la nivelul undelor cerebrale[34].

Cu câteva luni înainte să încep cursurile cu Lucreţia, m-am apucat în mod serios de meditaţie şi de purificarea şi echilibrarea *chakrelor* (metoda pe care am aplicat-o este descrisă în capitolul 17, precum şi pe caseta audio intitulată *Purificarea chakrelor*, comercializată de Hay House). Ascultând explicaţiile Lucreţiei, mi-am dat seama că experienţa cu şoferul de taxi a fost provocată chiar de această purificare şi echilibrare a *chakrelor* mele.

Lucreţia ne-a rugat să ne grupăm pe perechi, având grijă să ne asociem fiecare cu o persoană necunoscută, pe care nu am mai văzut-o până atunci. Personal mă simţeam puţin nervoasă. Oare chiar se aştepta să efectuăm o lectură psihică de la prima noastră întâlnire? La urma urmelor, nu ne spusese nimic despre cum trebuie practicată activitatea mediumnică propriu-zisă. Ne-a vorbit doar *despre* ea, nu şi *cum* trebuie să o practicăm.

34 *Biblia,* 1 Corinteni 13:2, 14:1, 14:31, 14:39.

Parcă citindu-ne gândurile, Lucreţia ne-a asigurat că suntem cu toţii pregătiţi. Ne-a explicat de asemenea că activitatea psihică este un fenomen natural, care nu necesită o pregătire specială. „Nu puteţi învăţa să aveţi încredere în capacităţile voastre mediumnice decât practicând astfel de lecturi psihice". Ca să ne ajute să ne relaxăm mai bine, ne-a povestit lectura pe care a făcut-o ea la începutul carierei ei de medium. „Eram împreună cu un client şi mă simţeam foarte nervoasă. Prin minte îmi tot trecea o imagine a unui cal nărăvaş, ceea ce mi se părea absurd. Imaginea continua să îmi revină însă cu insistenţă în minte, fapt care m-a determinat în cele din urmă să i-o comunic clientului meu. Acesta mi-a spus imediat că a cumpărat recent un cal dintr-o rasă rar întâlnită. Calul era într-adevăr nărăvaş, aşa că acurateţea lecturii mele l-a impresionat pe client. De atunci, am învăţat să am încredere în toate impresiile psihice pe care le primesc". A adăugat spunându-ne că diferenţa dintre un medium începător şi un medium cu experienţă ţine exclusiv de nivelul încrederii în sine a acestuia, inclusiv de nivelul de încredere în impresiile receptate.

Partenera mea de la această primă şedinţă de lectură psihică formală era o femeie tânără şi frumoasă, de rasă hispanică, în vârstă de 20 de ani, pe nume Suzanne. Lucreţia ne-a invitat să ne aşezăm faţă în faţă şi să ne ţinem de mâini. Ne-a mai spus să închidem ochii şi să invocăm mental Sursa Divină: „Ce anume doreşti ca eu să ştiu despre această persoană?" În continuare, Lucreţia ne-a spus să ne liniştim minţile şi să aşteptăm să primim o impresie psihică sub forma unei imagini, a unei senzaţii, a unui sunet sau a unui gând.

În timp ce îmi ţineam de mâini partenera, cu ochii închişi, mă gândeam fără să vreau: „Ce se va întâmpla dacă impresiile primite de mine vor fi greşite?" Mi-am adus însă aminte de povestea cu calul nărăvaş a Lucreţiei, aşa că am inspirat profund şi m-am decis să abordez noua experienţă într-o stare de spirit amuzată, ca şi când aş fi participat la o aventură. Această atitudine m-a ajutat să mă relaxez.

L-am întrebat mental pe Dumnezeu: „Ce anume doreşti să ştiu despre această persoană?", după care am inspirat profund de câteva ori, până când mintea mea s-a liniştit complet. Pe neaşteptate, am văzut un film care se derula cu viteză rapidă, cu imagini din viaţa lui Suzanne. De pildă, am văzut un bărbat, pe care l-am recunoscut ca fiind tatăl lui Suzanne şi care o bătea pe aceasta la fund pe când fata avea şase sau şapte ani. Tatăl o ţinea pe fetiţă cu o mână, în timp ce în cealaltă ţinea cureaua. Am privit încercarea disperată şi inutilă a Suzannei de a scăpa din mâna tatălui ei. Am văzut de asemenea un băieţel, despre care mi-am dat seama că este fratele mai mic al Suzannei. Copilul se ascundea ca să scape de violenţa părintelui său.

Filmul a sărit apoi brusc în momentul prezent. De data aceasta, impresiile receptate de mine mi-au parvenit mai degrabă sub formă de gânduri decât de imagini mentale. Informaţiile legate de viaţa lui Suzanne îmi inundau treptat mintea, la fel ca un CD-ROM care se încarcă într-un computer. Într-o singură clipă, am ştiut că doreşte să se înscrie la un curs de tip colegiu pentru dezvoltarea unei activităţi creatoare. Am primit şi o altă informaţie, care reprezenta un sfat şi un avertisment pe care ştiam că trebuie să i-l transmit. Lectura mi-a spus că Suzanne este o femeie extrem de inteligentă. Din păcate, abuzurile şi bătăile suferite în copilărie au convins-o că este proastă. Din acest motiv, şi-a blocat singură capacitatea intelectuală, fapt care a împiedicat-o să se înscrie la colegiul preferat. Pe de altă parte, Suzanne avea dorinţa şi motivaţia de a-şi continua educaţia şi de a avea o carieră superioară. În mod regretabil, din cauza fricii provocate de tatăl ei, ea a refuzat să se înscrie la un colegiu bun şi prefera o educaţie de mâna a doua, lipsită de riscuri.

Am receptat toate aceste informaţii în mai puţin de cinci minute. În final, Lucreţia ne-a rugat să deschidem ochii şi să îi împărtăşim partenerului impresiile primite. Când i-am spus lui Suzanne tot ce am văzut şi tot ce ştiam despre ea, ochii i s-au

umplut cu lacrimi. Ea mi-a povestit că, într-adevăr, tatăl ei o bătuse multă vreme, la fel ca şi pe fratele ei mai mic, fapt care i-a afectat impresia despre inteligenţa ei. A adăugat că dorea să se înscrie la un curs de calificare în meseria de cosmetician, dar că aveam dreptate atunci când spuneam că nu aceasta era prima ei opţiune de carieră.

Am rămas profund uimită de prima mea lectură psihică, ce s-a dovedit extrem de bogată în semnificaţii, dar pe de altă parte eram îngrijorată de mesajul pe care i l-am transmis Suzannei. Nu eram prea sigură dacă trebuie să îi transmit într-adevăr să nu cedeze şi să nu urmeze o carieră pe care nu şi-o dorea din toată inima. Nu o cunoşteam deloc pe această femeie şi nu doream în niciun caz să îi dau te miri ce sfaturi de care nu avea nevoie sau care s-ar fi putut dovedi greşite. Pe de altă parte, propriile mele experienţe legate de abuzurile psihologice m-au învăţat cât de mare este impactul pe care îl au acestea asupra imaginii legate de sine. De aceea, am sfârşit prin a-i transmite lui Suzanne inclusiv avertismentul primit în ceea ce o privea. M-am gândit că cea mai bună modalitate de a face acest lucru consta în a nu interpreta în niciun fel informaţiile primite, ci doar în a le transmite exact aşa cum mi-au parvenit. Mai târziu aveam să aflu că această metodă de a transmite informaţiile psihice reprezintă cea mai bună modalitate de a transmite o lectură corectă şi necontaminată de opiniile personale.

În timpul lecturii psihice pe care i-o făceam lui Suzanne, aceasta îmi făcea la rândul ei o lectură. A venit aşadar rândul ei să îmi transmită ce informaţii receptase în legătură cu mine. La fel ca în cazul meu, Suzanne a receptat în primul rând informaţii de natură vizuală, sub forma unor imagini clarvăzătoare. Ea m-a descris conducând împreună cu alţi doi oameni un spital sau o clinică. Descrierile celor doi mi-au indicat că era vorba de logodnicul meu Michael şi de bunica mea decedată, Pearl. Al doilea canal psihic pe care îl avea deschis Suzanne era clar-simţirea, respectiv canalul emoţional. Ea mi-a spus că a simţit

că acest spital era în South Laguna Beach, în California. Mi-a transmis de asemenea un mesaj pe care l-a primit pentru mine: „Nu-ţi mai face atâtea griji, căci totul se va rezolva cum nu se poate mai bine pentru tine”.

Auzind această frază, am roşit. Realitatea era că îmi făcusem într-adevăr griji. Gândurile, convingerile şi chiar relaţiile mele se aflau în plin proces de transformare, aşa că mă simţeam pe un teren extrem de nesigur. Cu cât îmi redescopeream mai profund vechile interese spirituale, pe care le-am neglijat atâta vreme, cu atât mai puţin interesată deveneam de psihologia tradiţională. Pe de altă parte, mă temeam că veniturile mele depind prea mult de cărţile pe care le scriam pe teme psihologice abordate dintr-o perspectivă academică. Ce venituri mai puteam câştiga dacă mă îndepărtam de metodele şi de convingerile psihologice tradiţionale?

Un alt aspect care mă îngrijora teribil era relaţia cu logodnicul meu, Michael. Deşi îl iubeam din toată inima, mă întrebam fără să vreau în ce măsură va afecta relaţia noastră spiritualitatea mea pe punctul de a erupe. Ardeam de nerăbdare să vorbesc cu el despre experienţele mele clarvăzătoare, care m-au tulburat atât de tare, dar mă temeam ca el să nu mă ia peste picior sau să analizeze excesiv cuvintele mele. Michael nu mi-a dat niciodată motive să trag asemenea concluzii, dar pur şi simplu nu mă simţeam confortabil să discut cu el despre noua mea lume, în care mă simţeam atât de fragilă. De fapt, nu mă simţeam în siguranţă decât atunci când discutam despre aceste subiecte cu mama şi cu câţiva prieteni foarte apropiaţi.

Eram absolut convinsă că Michael este sufletul meu pereche, aşa că nu mă simţeam deloc fericită într-o relaţie în care eram nevoită să ascund un aspect important al fiinţei mele de partenerul meu. Am ajuns chiar să regret sincer că nu am pus pe lista cu calităţile cerute de la un bărbat şi „spiritualitatea”. La vremea respectivă, acest aspect nu mă preocupa foarte tare, aşa că nu mi se părea o caracteristică importantă la partenerul meu de viaţă.

Îmi doream din toată inima să îi spun lui Michael despre noua mea lume, dar mă temeam la fel de sincer să nu mă respingă. La urma urmelor, încă mai purtam în suflet rănile din timpul copilăriei, când am îndrăznit să discut cu colegii mei de şcoală despre convingerile mele spirituale. În plus, experienţa de la „Clubul celor 700" îmi era încă foarte proaspătă în minte, aşa că nu doream să amplific această durere privind cum mă respinge logodnicul. De altfel, nici măcar nu ştiam unde mă va conduce această cale spirituală. Mergeam înainte, dar păream legată la ochi. Mă rugam cu ardoare ghizilor şi îngerilor mei păzitori să îmi călăuzească paşii prin această perioadă de agitaţie haotică, astfel încât să cunosc şi eu starea de pace interioară. De aceea, m-am decis să aştept până când această furtună spirituală interioară se va potoli, înainte de a lua vreo hotărâre în legătură cu relaţia mea.

Între timp, am continuat să urmez cursul de dezvoltare psihică, care a sfârşit prin a mă convinge definitiv de autenticitatea impresiilor mele psihice. Mi-am făcut în fiecare dimineaţă şi seară timp pentru meditaţie şi pentru lectura unor cărţi spirituale. Am cumpărat casete audio cu Noul Testament, pe care le ascultam în timp ce făceam exerciţii fizice. Ascultarea Bibliei era o experienţă nouă pentru mine. Lecturile mele din Biblie de până atunci fuseseră extrem de fragmentate. Abia acum am avut posibilitatea să apreciez continuitatea cronologică a poveştii lui Iisus şi a discipolilor săi. Am aplicat de asemenea cu cea mai mare consecvenţă sfatul lui referitor la credinţă, despre care el spunea că este „secretul" vindecării trupului şi vieţii noastre.

Am început de asemenea să citesc personal fragmente din Biblie, savurând înţelepciunea cuprinsă în ele şi încercând să înţeleg în ce măsură se integrează creştinismul în experienţele şi convingerile mele mistice. Aveam o prietenă care m-a ajutat foarte mult în tot acest timp. Era o prietenă care a fost educată de mică în tradiţia religiei Noii Gândiri, dar care ulterior a trecut la credinţa creştină tradiţională. Când i-am vorbit deschis

de preocupările mele legate de capacităţile mele psihice, ea mi-a spus imediat că apostolul Pavel numea aceste capacităţi „darul proorociei". Am citit imediat cuvintele sale şi m-am simţit imediat mult mai liniştită:

> Şi chiar dacă aş avea darul proorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa încât să mut munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic Urmăriţi dragostea şi doriţi cu înflăcărare manifestările duhovniceşti, dar mai ales să proorociţi. Fiindcă puteţi să proorociţi toţi, unul după altul, pentru ca toţi să capete învăţătură şi toţi să fie încurajaţi. Astfel, deci, fraţilor, râvniţi după proorocie…

Aceasta era cheia pe care o căutam: Iubirea. Cât de simplu pare, şi totuşi cât de important este să cunoşti distincţia dintre capacităţile psihice folosite pentru serviciul plin de iubire şi cele folosite din teamă sau în scopuri de manipulare.

După cum spunea apostolul Pavel, cu toţii avem darul proorociei, respectiv capacităţi psihice. Orice om primeşte constant impresii psihice, cum se întâmplă de pildă atunci când ştie cine va răspunde la telefonul care sună sau când se gândeşte la un prieten pe care nu l-a mai văzut de mult numai pentru a da nas în nas cu el la scurt timp după aceea.

Diferite studii ştiinţifice au arătat că toţi oamenii au capacitatea de a comunica la nivel psihic. Una dintre cele mai impresionante dovezi în această direcţie apare în studiul extensiv efectuat de Daryl Bem şi de Charles Honorton de la Universitatea Cornell. Studiul a început atunci când Bem (care practică magia de scenă ca un hobby) şi-a propus să demonstreze că „puterile psihice" nu sunt altceva decât capacitatea unui medium de a citi limbajul corpului clienţilor lui şi de a folosi diferite trucuri magice. De aceea, cercetătorul a conceput un studiu ştiinţific cu o metodologie atât de perfect controlată încât niciun subiect să nu poată folosi vreo înşelătorie astfel încât să treacă drept medium. Fără ca Bem să aibă această

intenţie, programul său de cercetare s-a transformat în cea mai bună dovadă că proprietăţile psihice *chiar sunt* reale. Mai mult, practic toate persoanele pe care le-a testat Bem au făcut dovada că posedă capacităţi mediumnice.

Cercetarea lui Bem şi Honorton, care a avut la bază 11 studii realizate între anii 1983 şi 1989, i-a făcut pe oamenii de ştiinţă din întreaga lume să încerce să explice descoperirile. Rezultatele obţinute au schimbat părerea multor oameni de ştiinţă, inclusiv a lui Bem, care după ce a analizat datele obţinute prin cercetare a devenit un adept entuziast al comunicării psihice.

Studiul a utilizat 240 de subiecţi voluntari, 100 de sex masculin şi 140 de sex feminin. În timpul experimentului, subiecţii-receptori se aflau într-o cameră sigilată astfel încât să nu îi poată vedea pe emiţători şi să nu poată primi informaţii din afara camerei. În acest scop, ei purtau pe urechi căşti în care se auzea un bâzâit constant, iar deasupra ochilor le erau lipite jumătăţi de mingi de ping-pong. Cercetătorii le-au spus subiecţilor să descrie verbal fiecare imagine care le trece prin minte în intervalul de 30 de minute în care s-au aflat în cameră.

În acelaşi timp, subiecţilor din afara camerei le erau prezentate succesiv 160 de fotografii şi videoclipuri selectate aleatoriu. Cercetătorii le-au indicat acestor subiecţi să le „trimită" mental imaginile persoanelor aflate în camera sigilată. Dacă subiectul-receptor (din camera sigilată) descria un gând care se potrivea cu imaginea transmisă simultan de emiţător, experimentul era considerat un succes. Legea probabilităţii indica o şansă de 1 la 4 ca imaginea „ghicită" să fie corectă. Subiecţii-receptori au nimerit însă o imagine din trei. Cei care studiau arta, muzica şi teatrul au obţinut rezultate încă şi mai impresionante, indicând corect o imagine din două. Aceste rezultate au demonstrat că există un efect semnificativ din punct de vedere statistic şi au condus la concluzia că studiul

a demonstrat existenţa telepatiei. Experimentul a fost repetat de 11 ori, iar cercetătorii au obţinut de fiecare dată aceleaşi rezultate uimitoare[35].

Cu cât omul acceptă mai uşor capacităţile psihice, considerându-le un aspect natural al vieţii, cu atât mai frecvent se manifestă acestea. Darul profeţiei poate fi amplificat prin diferite modalităţi, cum ar fi ţinerea unui jurnal în care să notezi toate „coincidenţele" care s-au petrecut în ziua respectivă, sau căutarea unui loc liber într-o parcare aglomerată lăsându-te ghidat de instinct. Oamenii care *au încredere* în impresiile psihice receptate simt din ce în ce mai puternic ghidarea sinelui lor superior sau a îngerului lor păzitor.

Pe de o parte, îmi plăcea să meditez şi să citesc despre spiritualitate, dar pe de altă parte mă şi temeam ca aceste preocupări să nu ajungă să îmi controleze în totalitate viaţa. Timp de mai multe săptămâni, nu am dorit să fac altceva decât să stau în camera mea de meditaţie şi să citesc sau să mă rog. „E o nebunie, mi-a trecut prin minte. Omul mai trebuie să şi lucreze, să câştige şi bani! Nu pot să stau toată ziua închisă în casă". Un impuls mai puternic decât mine mă făcea însă să continui să citesc şi să meditez. Zile la rând, obişnuiam să rămân în meditaţie timp de două, trei sau patru ore. În forul meu lăuntric, eram convinsă că exista un motiv serios care mă făcea să iau această pauză. Mi-aş fi dorit cu disperare ca cineva să mă plătească pentru faptul că meditam, dar eram încă tributară unei vechi convingeri, potrivit căreia omul trebuie să sufere pentru a-şi obţine venitul. Meditaţia era o activitate amuzantă şi aparent neproductivă, aşa că nu putea fi folosită pentru a-mi asigura traiul.

În tot acest timp, am continuat să scriu articole pentru reviste pe tema relaţiilor de cuplu, cum ar fi: „De unde poţi

35 Daryl J. Bem şi Charles Honorton, „Există factorul psi? Dovezi ştiinţifice ale unui proces neobişnuit de transfer de informaţii" (1994), *Psychological Bulletin*, vol. 115, pag. 4-18.
Science News, 29 ianuarie 1994, vol. 145, nr. 5, pag. 68, „Oamenii de ştiinţă acceptă ipoteza factorului psi".

ştii dacă se apropie despărţirea?” sau „Este el tipul bărbatului care înşeală?” Deşi eram de părere că şi aceste articole îşi aduc o anumită contribuţie minoră la transformarea în bine a acestei lumi, nu-mi făcea plăcere să le scriu şi nu trăiam nicio satisfacţie când le vedeam tipărite. Pur şi simplu nu mă vedeam în rolul de „Doctor Love”, deşi mas-media îmi lipise această etichetă pe frunte. Producătorii de talkshow-uri nu mai conteneau cu invitaţiile, chemându-mă să particip la emisiunile lor în calitate de expertă în domeniul relaţiilor, iar editorii revistelor mă solicitau în permanenţă să scriu articole pe aceeaşi temă. Am acceptat toate aceste cereri, dar numai din teama de a-mi reduce veniturile.

Din păcate, nu îmi dădeam seama cât de mare este preţul plătit la nivel sufletesc pentru faptul că îmi trădam astfel sinele real. În forul meu interior, ştiam foarte bine că ceea ce îmi doresc cel mai mult pe lume era să scriu cărţi şi articole despre metafizica pură şi despre vindecarea spirituală. Mă temeam însă că nu-mi voi putea câştiga existenţa dacă îmi voi urma această chemare.

Această oscilaţie între grijile financiare şi dorinţa de pace interioară m-au făcut să caut cărţi care să mă ajute. Am cumpărat astfel *Cartea abundenţei* de John Randolph Price şi câteva din cărţile despre prosperitate semnate de Catherine Ponder. În plus, am studiat Predica de pe Munte din Evanghelia lui Matei.

Meditaţia de 40 de zile pentru prosperitate descrisă în cartea lui Price m-a ajutat să îmi vindec grijile legate de bani. În această perioadă am trăit şi o experienţă misterioasă. Deşi am trimis numeroase cecuri prin care mi-am plătit asigurările, facturile şi aşa mai departe, niciunul din aceste cecuri nu a fost încasat timp de aproape trei săptămâni. În acest fel, contul meu din bancă a rămas la aceeaşi valoare, ca şi cum ar fi îngheţat în timp, fapt care mi s-a părut o afirmaţie a puterii lui Dumnezeu. M-am rugat să îmi depăşesc şi celelalte temeri care

mă împiedicau să mă abandonez în totalitate în faţa voinţei lui Dumnezeu.

Toate lecturile şi meditaţiile pe care le-am făcut în această perioadă m-au învăţat că singura cauză a problemelor financiare pe care le-am experimentat de-a lungul vieţii au fost propriile mele griji legate de bani. Ideea mi se părea absolut logică. Noua Ştiinţă Creştină afirmă că gândurile legate de boală dau naştere problemelor fizice. De ce nu s-ar fi manifestat la fel lucrurile şi în domeniul financiar? Propriile mele gânduri legate de lipsuri s-au manifestat sub forma unor experienţe concrete.

În timp ce meditam, obişnuiam să pun uneori întrebări. Răspunsurile îmi parveneau sub forma unor imagini, fie în interiorul minţii mele, fie în exterior, ca şi cum m-aş fi uitat la un film. De pildă, odată m-am întrebat: „Cum se face că suntem cu toţii una, deşi părem atât de diferiţi şi de separaţi?” În faţa ochilor mi-a apărut imediat un copac, iar prin minte mi-a trecut gândul că fiecare om este precum o frunză pe un copac uriaş. Experienţele individuale ale fiecărei frunze diferă de experienţele celorlalte frunze, dar totuşi le influenţează. Spre exemplu, dacă o frunză se simte afectată dintr-un motiv sau altul, negativitatea ei se scurge prin venele copacului, la fel ca o otravă.

Cu o altă ocazie, m-am întrebat care este natura materiei. În minte mi-au apărut imediat imagini asemănătoare unor bule miniaturale şi colorate de săpun, înlănţuite unele de altele ca nişte verigi ale unui lanţ uriaş. Mi-am dat seama că am în faţă cele mai mici particule ale vieţii. În continuare, m-am întrebat în ce constă viaţa de după moarte. Am receptat imediat imaginea unui spaţiu albastru, la fel ca cerul, pe fundalul căruia se profila o clădire înaltă din cristal. Cineva din exteriorul minţii mele m-a întrebat: „Doreşti să faci turul acestui castel de cristal?” Am ezitat, neştiind dacă este cazul să răspund afirmativ sau nu, căci nu mă simţeam întru totul în siguranţă. În cele din urmă am răspuns afirmativ şi m-am simţit imediat transportată de-a

lungul frumoaselor trepte spiralate de culoare alb-albăstruie ale castelului. Am revenit apoi la fel de rapid la conştiinţa camerei mele de meditaţie.

Cu cât meditam mai mult, cu atât mai bine înţelegeam cât de uşor este să obţii răspunsurile şi informaţiile care te interesează *pur şi simplu punând întrebări*. Acest proces mi-a fost explicat în timpul unei meditaţii în care am auzit cuvintele: „Experienţele urmează întotdeauna intenţiile tale". Am înţeles atunci cât de mult ne privăm noi de această resursă naturală din cauza faptului că ne focalizăm intenţiile aproape exclusiv asupra nevoilor noastre fizice, în loc să le punem la unison cu iubirea lui Dumnezeu. Am realizat cu această ocazie că noi nu trebuie să facem niciun efort pentru a ne împlini aceste nevoi. Tot ce trebuie să facem este să solicităm să fim ghidaţi, iar apoi să urmăm indicaţiile primite. Mi-am adus instantaneu aminte de toate acele momente în care am înotat împotriva curentului vieţii, încercând să îmi îndeplinesc anumite obiective. Singurele rezultate pe care le-am obţinut atunci au fost amplificarea stresului în care trăiam şi în cel mai bun caz obţinerea unor manifestări pe termen scurt ale intenţiilor mele. Mi-am adus aminte de asemenea de momentele în care mi-am manifestat fără niciun efort intenţiile, folosindu-mă doar de credinţă, de vizualizare şi de puterea afirmaţiilor pozitive.

În timp ce reflectam la toate aceste aspecte, am primit subit o informaţie, ca şi cum cineva mi-ar fi răsfoit cartea vieţii, oprindu-se la o anumită pagină. Mi s-a spus astfel că toţi purtătorii luminii pot manifesta şi pot vindeca orice doresc. Am avut o viziune a unui viitor în care întreaga îngrijire medicală tradiţională şi întreaga alimentaţie a populaţiei era limitată în mod artificial de către o agenţie guvernamentală, cu scopul de a controla masele. Viziunea mi-a adus aminte de revelaţiile din Apocalipsă, care avertizează că va veni o vreme când toate proviziile vor fi controlate de către Anticrist.

I-am văzut de asemenea pe purtătorii luminii ajutându-i pe cei bolnavi şi flămânzi, astfel încât să nu-i lase pradă manipulării guvernamentale. Purtătorii luminii creau alimente din nimic şi vindecau într-o manieră pur spirituală, prin gândurile şi rugăciunile lor, întrucât pe piaţă nu mai existau medicamente sau plante medicinale.

Viziunea conţinea de asemenea informaţia că toate profeţiile, inclusiv Apocalipsa, pot fi evitate prin activitatea colectivă şi plină de iubire a purtătorilor luminii. Altfel spus, întregul scenariu al reducerii proviziilor alimentare şi de medicamente ar putea fi evitat prin eforturile reunite ale tuturor purtătorilor luminii. Pe de altă parte, chiar dacă purtătorii luminii nu îşi vor uni la timp eforturile pentru a evita aceste profeţii, ei tot vor putea aduce multă pace şi vindecare oamenilor de pe această planetă, prin darurile lor spirituale.

După ce am avut această viziune, am înţeles că trebuia să-mi reactualizez învăţăturile referitoare la vindecarea spirituală pe care le-am primit pe vremea când eram copil. Am intuit că menirea mea era să scriu o carte pe tema acestor învăţături pentru toţi purtătorii luminii care doreau să profite de pe urma lor. Mi-am dat seama că a sosit timpul să mă angrenez plenar pe calea mea spirituală.

CAPITOLUL 12

DESCHIDEREA CELUI DE-AL TREILEA OCHI

„Nu există decât un singur om. În esenţa spirituală a ființei sale, orice om are acces la acest om universal, care există în eternitate în Mintea Divină ca o idee a omului perfect".

– Charles Fillmore, fondator al Bisericii Unităţii şi autor al cărţii *Vindecarea mentală creştină*

Odată, răsfoiam un catalog al centrului educaţional The Learning Annex, când am văzut figura familiară a celebrului autor Wayne Dyer. Citind invitaţia la următorul său seminar de o zi, pe care urma să îl ţină în San Diego, am simţit nevoia de a participa la el. Această nevoie nu a fost declanşată de vreo frază sau de vreun cuvânt anumit din catalog, cât de un impuls interior foarte clar, care m-a îndemnat „să merg şi să particip la acest seminar".

Cu zece ani în urmă eram o adevărată împătimită a seminarelor, participând la toate seminarele de psihologie pe care le găseam. Am fost astfel la conferinţele ţinute de Carl Rogers, Rollo May, Irvin Yalom, William Glasser şi alţi lideri în domeniul psihologiei. La un moment dat am atins însă un nivel de suprasaturaţie tot ascultând atâţia vorbitori, aşa că nu am mai simţit nevoia să iau parte la vreun nou seminar.

Şi totuşi, de această dată mă simţeam atrasă să iau parte la un seminar de opt ore. Am întrebat-o imediat pe Bonnie

Krueger, editoarea şef al revistei pentru femei *Complete Woman,* dacă ar fi interesată de un articol despre Dyer. Bonnie mi-a dat acordul ei, aşa că am încercat să aflu cum îl pot contacta pe Dyer în vederea unei şedinţe foto pentru articolul pe care urma să îl scriu despre el.

Ştiind că unul din editorii lui Dyer era chiar Hay House, l-am rugat pe Reid Tracy să mă ajute să iau legătura cu Dyer în vederea unui interviu. Reid m-a pus în contact cu editoarea lui Dyer, Edna Farley. Aşa cum aveam să descopăr, Edna promovează numeroşi autori metafizici şi acţionează ca intermediar între aceştia şi mas-media. Edna mi-a aranjat imediat un interviu prin telefon cu Dyer, cu o săptămână înainte de seminarul său, urmând ca şedinţa foto să fie ţinută la sfârşitul seminarului.

În ziua conferinţei, marea sală a bisericii Church of Today din San Diego era plină până la refuz. Sute de oameni aşteptau, la fel ca şi mine, începerea conferinţei lui Dyer. Personal, am învăţat să apreciez valoarea unei săli uriaşe plină cu oameni având preocupări spirituale încă de pe vremea când participam la slujbele bisericii din Huntington Beach. Atunci când se adună o mulţime foarte mare de oameni într-un scop spiritual, se creează un câmp foarte puternic de energie. Multe din ideile care mi s-au părut de inspiraţie divină mi-au venit în timp ce participam la aceste slujbe cu participare foarte largă.

Dyer ne-a povestit că a petrecut o vreme alături de misticul indian Sri Guruji. După ce a citit cartea sa, *Vei vedea când vei crede,* Guruji i-a scris lui Dyer. Cei doi s-au întâlnit ulterior, când Guruji a făcut o vizită la Los Angeles. El i-a dăruit lui Dyer o casetă audio cu incantaţii meditative special concepute pentru manifestarea dorinţelor într-o formă materială. Misticul l-a rugat pe Dyer să predea incantaţiile occidentalilor, iar Dyer a început o serie de conferinţe pe această temă. În plus, editura Hay House a scos o casetă audio intitulată *Meditaţii în vederea manifestării*[36].

36 Wayne W. Dyer, *Meditaţii în vederea manifestării* (casetă audio), 1995, editura Hay House.

În timpul seminarului, Dyer a iniţiat o meditaţie colectivă, cerându-ne să închidem ochii şi să ne concentrăm atenţia asupra celui de-al treilea ochi. Am făcut apoi la unison o serie de incantaţii, recitând după el „Om" şi „Ah" pe diferite tonalităţi. Dyer ne-a explicat că sunetul „Ah" apare practic în toate religiile ca nume al lui Dumnezeu, inclusiv în cuvinte precum God, Allah, Buddha sau Krishna. Ori de câte ori recităm silaba „Ah", noi ne sincronizăm cu vibraţia creaţiei. Dacă o recităm în timp ce ne concentrăm asupra unei idei, imaginea noastră mentală tinde să se manifeste mult mai rapid în realitatea fizică.

În timp ce stăteam aşezată în mijlocul mai multor sute de oameni, m-am concentrat asupra celui de-al treilea ochi şi am recitat *mantra* „Om". La început, incantaţia colectivă era foarte slabă, dar treptat ea a crescut în intensitate şi întreaga sală a început să vuiască.

În timp ce recitam *mantra,* în faţa ochilor m-a apărut o imagine ovală, care părea să se odihnească pe orizontală în spaţiul întunecat dintre ochii mei. Treptat, imaginea a devenit din ce în ce mai clară şi mai strălucitoare, la fel ca imaginea pământului care îţi apare mai întâi slab conturată atunci când călătoreşti cu avionul printr-un strat de nori, după care devine din ce în ce mai clară pe măsură ce avionul iese din nori. Subit, mi-am dat seama ce anume vedeam. Am rămas uluită să constat că ceea ce vedeam era un ochi perfect conturat de femeie, care mă privea la rândul lui. „Este al treilea ochi al meu", mi-a trecut prin minte. Ochiul a clipit de câteva ori şi m-a privit cu multă iubire.

În timp ce mă priveam faţă în faţă cu ochiul, mă simţeam de parcă aş fi fost Alice în Ţara Minunilor. Ştiam că mă uit la mine însămi, dar acest sine al meu trăia într-o cu totul altă lume. Era una cu mine, dar trăia într-un univers paralel şi mă privea printr-un fel de telescop. Aşa cum unii oameni îşi dau seama instantaneu dacă o cunoştinţă nouă a avut o viaţă grea

sau uşoară, şi eu mi-am dat seama că acest *alter ego* al meu a trăit o viaţă plină de pace, de seninătate şi de iubire. Ochiul emana pur şi simplu aceste calităţi.

La prima vedere, nu exista nicio diferenţă între acest ochi şi propriii mei ochi. Şi totuşi, ochiul din faţa mea nu arăta niciun semn că ar fi trăit vreodată în suferinţă, iar pielea din jurul lui era netedă şi lipsită de riduri. Ochiul radia o expresie de fericire şi pace perfectă. Parcă mi-ar fi spus: „Bine ai venit acasă. Ce bine că ne întâlnim în sfârşit". Era un ochi de o mare frumuseţe, nu atât fizică, cât mai degrabă eterică, derivată din aura sa de pace, de iubire, de răbdare şi de bunătate pe care o emana către mine. Am înghiţit în sec, simţind o iubire nesfârşită pentru acest *alter ego* al meu.

Dintr-o dată, am înţeles fără putinţă de tăgadă că adevăratul meu sine nu a suferit niciodată şi nu a experimentat vreodată ce înseamnă durerea sau dificultăţile vieţii. Singurul care s-a cramponat de aparentele sale tragedii şi victorii a fost eul meu ireal, egoul. Adevăratul meu sine, de fapt, *sinele tuturor oamenilor,* a rămas tot timpul în centrul uraganului, acolo unde domneşte de-a pururi pacea.

Experienţa de a-mi întâlni sinele real a fost bulversantă, iar fotografiile pe care le-am făcut după conferinţă împreună cu Dyer reflectă perfect starea mea de uimire. După seminar, am condus către casă în timp ce prin minte îmi treceau un milion de întrebări. Deşi pluteam într-o stare oceanică de fericire în urma evenimentelor petrecute, eram în acelaşi timp conştientă de faptul că mă aflam la volanul unei maşini ce cântărea două tone. De aceea, am făcut eforturi să nu mă mai gândesc la spiritualitate şi să mă concentrez asupra drumului. M-am gândit să dau drumul la radio, în speranţa că mă voi simţi astfel mai centrată în lumea fizică.

Am dat aşadar drumul la radio şi am prins postul KFI, un post care emite din Los Angeles şi care insistă de regulă asupra problemelor politice. În mod ciudat, subiectul dezbătut

în acea seară era textul mistic evreiesc *Kabbala.* Am ascultat o vreme, până când am simţit că mintea mea începe să plutească din nou în sfere înalte, aşa că am schimbat imediat postul. Dar fiecare post de radio pe care l-am încercat părea să discute o chestiune spirituală.

Dintr-o dată, am simţit că presiunea interioară a aerului din maşină devine din ce în ce mai densă şi am intuit prezenţa Spiritului. Pentru o clipă, m-am simţit ca un om care se îneacă şi care se luptă să mai ia o gură de aer. Tot ce îmi doream era să scap de gândurile şi de mesajele spirituale, pentru ca să mă pot concentra asupra condusului. Dar semnalele palpabile şi auditive ale Spiritului îmi umpleau întreaga maşină.

Deopotrivă iritată şi speriată, am întrebat: „Ce vrei de la mine?" Prezenţa invizibilă mi-a răspuns mental: „Nu există niciun loc în care Eu să nu fiu. Nu poţi evita Spiritul, căci tu însăţi eşti Spirit. Eu sunt Totul-în-toate". Mi-am dat seama că, de vreme ce i-am ignorat porunca anterioară de a mă lăsa de băut şi de a mă apuca de studierea *Cursului de miracole,* Dumnezeu intervenea acum mai direct în viaţa mea. Deşi eram tentată să mă revolt împotriva oricărei forme de control, ştiam totuşi că ceea ce îmi doream cel mai mult pe lume era ajutorul lui Dumnezeu.

În forul meu interior, am întâmpinat cu bucurie intervenţia lui Dumnezeu. Realitatea este că nu mă simţeam fericită, iar băutura şi încercarea mea de a-mi câştiga existenţa ca „Doctor Love" nu reflectau sinele meu autentic. Ştiam de asemenea că încercările mele omeneşti de a obţine fericirea nu m-au condus la rezultatele scontate. Era timpul să mă abandonez în faţa voinţei pline de iubire a lui Dumnezeu şi să încerc şi calea Lui.

A doua zi după seminarul lui Wayne Dyer mi-am cumpărat un exemplar din *Cursul de miracole* de la librăria Barnes & Noble. Cartea este alcătuită din trei părţi: un text, un manual pentru discipoli şi un manual pentru instructori. M-am

simţit ghidată să citesc mai întâi manualul pentru discipoli. Am descoperit astfel că acesta era alcătuit dintr-un program de meditaţie pentru un an de zile, care constă dintr-o meditaţie pentru fiecare zi în parte. Scopul fiecărei meditaţii este de a diminua convingerile limitatoare ale discipolului referitoare la lume şi de a-i antrena mintea să înlocuiască gândurile negative cu gânduri de iubire. M-am angajat cu toată ardoarea să practic acest program de meditaţie, şi deşi în cartierul meu existau numeroase grupuri de studiu al *Cursului de miracole,* m-am decis să studiez textul de una singură. Am fost încântată să descopăr că filozofia de bază şi nuanţele *Cursului* se suprapun în mare măsură cu învăţăturile pe care le-am primit în copilărie. De fapt, meditaţiile din *Curs* mi-au reamintit în mod fericit de experienţele mele de la şcoala de duminică.

M-am lăsat de băut chiar din ziua în care m-am apucat de studierea *Cursului,* şi de atunci nu am mai simţit vreodată dorinţa de a pune în gură vreo picătură de alcool. Am constatat imediat cât de uşor îi este minţii mele lucide să îmi asculte voinţa şi să se concentreze asupra gândurilor de iubire şi de fericire. Ori de câte ori gândurile mele alunecau din nou în sfera de interes a egoului, dominată de teamă şi de vinovăţie, îmi era foarte uşor să surprind această rătăcire a ei şi să o readuc pe calea cea dreaptă. Mi-am dat seama că noua mea stare de trezie şi practica meditativă îmi antrenează voinţa mentală, care devine astfel mai puternică şi mai disciplinată.

În zilele care au urmat după seminarul lui Dyer, impresiile psihice mi-au invadat pur şi simplu conştiinţa, într-un ritm extrem de accelerat. Primeam tot timpul informaţii clarvăzătoare şi clar-cognitive. Uneori, acest fenomen dădea naştere unor situaţii stânjenitoare, ca de pildă în cazurile în care cunoşteam o persoană nouă şi îi dezvăluiam informaţii legate de viaţa ei pe care nu mi le împărtăşise niciodată. Spre exemplu, am cunoscut odată o femeie şi în timp ce vorbeam cu ea, am strigat-o pe nume: „Mary". Ştiam că acesta era numele

ei, dar nu mi-am dat seama că nu ne-am prezentat formal una alteia. Mary m-a privit uimită şi m-a întrebat: „De unde ştii că mă cheamă Mary?" „Am sfeclit-o", m-am gândit. Unii oameni sunt încântaţi de astfel de întâlniri cu lumea invizibilă, în timp ce alţii, ca Mary, le consideră „paranormale" şi indezirabile.

Cu o altă ocazie, o cunoştinţă nouă mi-a arătat câteva fotografii ale fetiţei sale. În timp ce priveam fotografiile, prin minte mi se derula un film cu fetiţa învârtindu-se, la fel ca o balerină. Fără să stau pe gânduri, am făcut observaţia că fetiţa este delicioasă atunci când dansează ca o balerină la o vârstă atât de fragedă. La fel ca în cazul lui Mary, reacţia femeii a fost: „De unde ştii acest lucru?", pe un ton care îmi arăta că noua mea cunoştinţă considera premoniţia ceva mai degrabă oribil decât plăcut. După câteva astfel de experienţe, am devenit mult mai prudentă în conversaţiile mele. Deşi aflam foarte multe lucruri despre oamenii cu care aveam de-a face, nu mă mai repezeam să le fac publice decât dacă eram întrebată direct.

Odată, l-am întrebat pe Dumnezeu în timpul unei meditaţii care este sursa şi natura acestei capacităţi premonitorii. Mi-am notat pe scurt răspunsul primit în jurnal:

> *„Timpul este o iluzie, iar atunci când mintea omului se eliberează de ‚regulile' terestre, timpul nu mai cunoaşte restricţii. El devine un concept lipsit de semnificaţie. Atunci când cineva îmi spune o poveste, eu ajung să ‚cunosc' povestea ulterior. Prin folosirea capacităţii premonitorii, eu pot cunoaşte aceeaşi poveste înainte ca ea să îmi fie spusă".*

Deci la asta se rezuma totul! Premoniţia nu este o „putere specială", ci o simplă demonstraţie că timpul nu reprezintă altceva decât o iluzie. Nimeni nu trebuie să ne vorbească în cuvinte despre sine pentru ca noi să cunoaştem povestea vieţii lui. În cazul în care cunoaşterea s-ar limita doar la acest

mecanism, ar însemna că există un timp *înainte* şi un timp *după* primirea informaţiilor legate de persoana respectivă. În realitate, nu există nici trecut, nici viitor. Nu există decât *acum*. De aceea, toate fenomenele sunt prezente în acest moment, inclusiv întreaga cunoaştere referitoare la orice subiect dorim.

Am înţeles cu această ocazie şi faptul că fiecare gând al nostru se imprimă în câmpul nostru energetic, la fel cum sunt imprimate datele pe un compact-disc. Aceste informaţii le sunt apoi disponibile inclusiv celorlalte persoane care sunt receptive faţă de ele. Cu toţii receptăm şi „citim" energie, şi asta în fiecare zi. Spre exemplu, orice om a trăit momente în care nu a avut încredere în cineva pe care tocmai l-a cunoscut. Această senzaţie de neîncredere se naşte din punerea la unison cu câmpul energetic al persoanei şi din receptarea la acest nivel a unor gânduri lipsite de onestitate. Lectura psihică plenară merge un pas mai departe. Dacă vei practica zilnic purificarea şi echilibrarea *chakrelor* (metodă descrisă în capitolul 17), receptivitatea ta psihică se va declanşa automat. Singura cerinţă necesară este să ai încredere în impresiile primite.

Personal, am învăţat că există o diferenţă enormă între *judecarea critică* şi *receptarea* impresiilor legate de o altă persoană. Dacă judeci impresiile primite, lectura psihică pe care o vei face va deriva din egoul sau din mintea ta inferioară. Judecăţile critice reprezintă una din principalele cauze ale lecturilor psihice incorecte, şi orice medium aspirant ar trebui să fie avertizat în această direcţie.

Să spunem că un medium îţi face o lectură psihică şi că receptează anumite impresii legate de soţia sau de iubita ta. Un medium care se fereşte de influenţa egoului îţi va reda întocmai ce vede sau ce simte în momentul în care receptează informaţia, lăsându-te pe tine să tragi concluziile referitoare la lectura sa psihică. În schimb, un medium care nu este conştient de influenţele egoului său va filtra impresiile psihice receptate prin filtrul judecăţilor sale personale referitoare la soţia sau la iubita ta. Aceste judecăţi personale ar putea fi influenţate de

propriile sale experienţe negative pe care le-a trăit de-a lungul vieţii, motiv pentru care mesajul transmis nu se va mai referi exclusiv la tine, ci şi la el.

Practic, toţi oamenii pot recepta informaţii psihice referitoare la alte persoane. Mult mai dificilă este însă capacitatea de a-i transmite clientului aceste informaţii fără a le trece prin filtrul propriului ego. Cel mai bine este să îi spui clientului tău exact ceea ce vezi, ce auzi, ce simţi sau ce afli ca urmare a lecturii psihice. Ai încredere în informaţiile primite, dar ai deopotrivă încredere şi în capacitatea clientului tău de a interpreta aceste informaţii aşa cum crede de cuviinţă.

Cu câteva luni înainte mi-am luat inima în dinţi şi le-am prezentat clienţilor pe care îi consiliam din punct de vedere psihologic convingerile mele spirituale. Am fost bucuroasă să constat cât de uşor au acceptat aceştia metodele terapeutice mentale şi spirituale. Din fericire, teama că pacienţii mei o vor lua la fugă ţipând din toţi rărunchii dacă le voi vorbi despre convingerile mele spirituale nu s-a adeverit. Dimpotrivă, noua mea activitate psihoterapeutică spirituală mi-a permis să asist la vindecarea rapidă a pacienţilor mei de lipsa respectului de sine şi de tulburările lor alimentare.

În timpul şedinţelor de consiliere, mi-am făcut obiceiul de a-i ruga pe Iisus şi pe îngerii mei să îmi ghideze cuvintele şi gândurile. Le simt întotdeauna prezenţa şi ajutorul ca răspuns la această rugăminte a mea, iar uneori primesc chiar directive cât se poate de clare. Spre exemplu, lucram odată cu o clientă nouă, care fusese anterior la numeroşi alţi terapeuţi. Femeia mi s-a plâns că terapia nu a ajutat-o niciodată să îşi vindece sentimentul profund de anxietate asociat cu abuzurile sexuale pe care le-a suferit în copilărie. Atunci, l-am întrebat mental pe Iisus: „Ce doreşti să îi spun acestei femei?" Imediat, m-am simţit ghidată să o întreb: „Ce secret ascunzi?"

După ce i-am pus această întrebare, femeia a păstrat tăcerea o vreme atât de îndelungată încât m-am temut chiar

că am ofensat-o. În cele din urmă, mi-a spus o poveste pe care nu o mai spusese nimănui până atunci. Era o istorie care s-a petrecut în adolescenţa ei şi care stătea la baza celei mai mari părţi a sentimentului de ruşine şi a lipsei de respect de sine pe care le simţea femeia. Când şi-a luat inima-n dinţi şi mi-a povestit totul, şi-a dat seama singură că detaliile nu erau nici pe departe atât de îngrozitoare pe cât îşi imaginase singură. A înţeles cu această ocazie că atunci când ascunzi un secret în pivniţele adânci ale sufletului tău, ajungi să te simţi ca şi cum ai ascunde un monstru.

Cu fiecare nou succes clinic în care mă foloseam de ajutorul rugăciunii şi al afirmaţiilor spirituale, mă simţeam din ce în ce mai fericită şi mai eliberată. Treptat, am început să adaug la practica de consiliere şi lecturile psihice, spunându-le deschis clienţilor mei ce impresii psihice receptam în timpul şedinţelor noastre. Absolut toţi clienţii şi-au exprimat recunoştinţa faţă de această sinceritate a mea, căci impresiile receptate ne ajutau deopotrivă să scoatem la iveală, iar apoi să vindecăm chestiunile cele mai ascunse ale sufletelor lor.

De aceea, m-am jurat să nu mai revin niciodată la vechiul mod de a practica psihoterapia, cel care consideră că problemele omului sunt reale. Nemaiţinând practic şedinţe de psihoterapie, am adoptat chiar un nou titlu: acela de „metafizician".

Întâlnirea cu sinele meu real şi înţelegerea faptului că, la nivelul adevărului, noi nu experimentăm niciun fel de durere, mi-a schimbat dramatic felul de a gândi. Înainte, aforismul spiritual potrivit căruia „durerea nu reprezintă decât o iluzie" era o simplă glumă pentru mine. Acum ştiam că el reprezintă un adevăr absolut. Această cunoaştere m-a făcut să mă simt la fel de euforică precum un îndrăgostit şi nu doream ca ceva sau cineva din afară să îmi răpească această bucurie magică. De aceea, am început să evit în întregime ziarele, programele de ştiri de la radio şi de la televiziune, precum şi toate discuţiile despre probleme politice sau sociale. Eram conştientă că

aceste situaţii necesită o corecţie continuă la nivel mental şi că dacă voi citi sau voi vorbi despre ele, voi ajunge să le consider realităţi absolute.

M-am obişnuit de asemenea să cer sfaturi şi în privinţa unora dintre prietenii mei, a căror viaţă devenise dezechilibrată. La fel ca mulţi purtători ai luminii care ajută pe toată lumea, şi eu atrăgeam în viaţa mea oameni cu tot felul de probleme de viaţă. De aceea, încercam să le fiu o prietenă bună, dar fără să mă las atrasă în discuţiile lor despre griji şi despre temeri. Ştiam că vindecarea spirituală poate vindeca orice relaţie, dar nu mă simţeam încă pregătită să îmi văd prietenii ca pe nişte fiinţe perfecte şi complete.

Nu doream să discut cu niciun om care considera că dilemele sale sunt lipsite de orice speranţă. Revelaţia pe care o primisem, referitoare la natura ireală a problemelor, se afla încă într-o stare extrem de fragilă, aşa că trebuia să o protejez până când aveam să pot privi aceste probleme în faţă, sesizându-le pe loc natura iluzorie. Până atunci, ştiam că trebuie să îi evit pe toţi oamenii cu minţi negative, să mă distanţez temporar de ei, aşa cum evitam programele de radio şi televiziune sau ziarele. De aceea, le-am spus mai multor persoane că voi fi indisponibilă timp de o lună şi am rămas surprinsă să constat cu câtă cordialitate au acceptat ele acest anunţ. Până atunci, egoul meu mă şantajase făcându-mă să cred că dacă îmi voi urma chemarea interioară, întregul cer se va prăbuşi peste mine. Încetul cu încetul, descopeream că singura sursă de agitaţie din viaţa mea erau aşa-zisele „sfaturi bune" ale egoului meu.

CAPITOLUL 13

DESTRĂMAREA VĂLULUI

„Dacă spiritele există cu adevărat şi dacă trăim cu toţii în aceeaşi Minte Unică, iar mintea noastră poate comunica cu alte minţi fără ajutorul corpului fizic, nu putem trage decât o singură concluzie: că noi putem comunica oricând dorim cu spiritele din lumea de dincolo!"

– Ernest Holmes,
fondator al Bisericii Ştiinţei Religioase
şi autor al cărţii *Ştiinţa minţii*

O dată, editoarea lui Wayne Dyer, Edna Farley, m-a sunat şi mi-a spus: „Sunt pe punctul de a publica lucrarea unui medium specializat în *channeling* (n.n. comunicarea cu lumea de dincolo). Ai fi interesată să îi citeşti lucrarea în vederea unui posibil interviu şi a unui posibil articol?" Fără să mă gândesc prea mult, am răspuns: „Da". După ce am pus telefonul în furcă, mi s-a părut ciudat că am acceptat cu atâta uşurinţă, dat fiind că *channeling*-ul se afla în afara sferei mele de interes şi a experienţei mele. De fapt, nici măcar nu ştiam prea bine ce era un medium care se ocupa cu astfel de transmisii din lumea de dincolo, exceptând informaţiile despre Kevin Ryerson din filmul lui Shirley Maclaine, *Out on a Limb*.

Când am deschis pentru prima dată cartea pe care mi-a trimis-o Edna, *Vulturul şi trandafirul*[37], mi-am dat seama pe loc că ţin în mână o lucrare importantă. Autoarea cărţii, Rosemary Altea, este un medium britanic care comunică cu spiritele celor decedaţi. Aşa cum spuneam mai devreme, convingerile mele referitoare la viaţa de după moarte nu erau foarte limpezi. De aceea, în timp ce citeam toate detaliile dramatice pe care le dădea Altea despre rudele decedate ale clienţilor ei, nu prea ştiam ce să cred.

Totuşi, cartea mi se părea fascinantă şi doream să o citesc în continuare. Din păcate, aveam tot felul de obligaţii zilnice, aşa că nu reuşeam să citesc mai mult de câteva pagini pe zi. În sfârşit, într-o după-amiază de sâmbătă, când Michael se afla la o cursă de iahturi, iar copiii se aflau în vizită la prieteni, mi-am găsit timp să termin cartea.

Pe când mă aflam cam la trei sferturi din carte, am trăit o revelaţie pe cât de subită, pe atât de copleşitoare. Mi-am dat atunci seama că tot ce descrie Altea în carte este adevărat, iar comunicarea cu spiritele celor decedaţi reprezintă o realitate. În acel moment, am simţit în spatele meu o prezenţă, în partea dreaptă. Am început să suspin, căci am recunoscut prezenţa bunicii mele Pearl. Am înţeles atunci că ea a fost cea care a orchestrat o bună parte din miracolele recente care mi s-au întâmplat, inclusiv faptul că am primit un exemplar din *Vulturul şi trandafirul.*

„O, Doamne, am spus eu cu voce tare, printre suspine. Chiar există viaţă după moarte!" Am simţit cum bunica mă mângâie, spunându-mi că totul va fi bine.

Această realizare mi-a adus alinare, iar în zilele care au urmat am început să vorbesc cu bunica în timpul meditaţiilor

37 John Palmer, "Trenduri recente în studierea supravieţuirii" (1975), *Parapsychology Review,* vol. 6, nr. 3, pag. 15-17.

Erlendur Haraldsson şi Ian Stevenson, „Un experiment cu mediul islandez Hafsteinn Bjornsson" (1974), *Journal of the American Society for Psychical Research,* vol. 68, nr. 2, pag. 192-202.

mele. Am descoperit de asemenea că mediumnitatea a fost studiată de secole de către oamenii de ştiinţă şi că studiile perfect controlate efectuate în ultimele două decenii prezintă dovezi convingătoare că persoanele cu capacităţi de medium chiar comunică cu spiritele persoanelor decedate. Una din grijile mele principale continua să se refere la relaţia mea cu Michael. Îl consideram deja o persoană complet neinteresată de spiritualitate şi mă temeam că dacă îi voi dezvălui adevărul ne vom despărţi. De aceea, ezitam să o fac, căci îl iubeam foarte tare şi nu puteam suporta gândul la despărţire.

La trei zile după ce am terminat de citit cartea lui Altea m-a sunat o femeie pe nume Renée Swisko. Aceasta mi-a explicat că este o vindecătoare spirituală şi că se află în căutarea unei persoane care să scrie o carte despre activitatea ei. Renée a adăugat că a obţinut numele meu prin Reid Tracy de la editura Hay House cu câteva luni înainte şi că a tot intenţionat să mă sune, dar a fost nevoită să amâne. M-a întrebat apoi dacă eram familiarizată cu *Cursul de miracole,* care stătea la baza practicii ei spirituale. I-am răspuns că am început recent studiul textului şi că dacă m-ar fi sunat acum câteva luni, când a avut pentru prima dată intenţia să o facă, aş fi fost nevoită să îi răspund că nu cunoşteam deloc lucrarea. Momentul în care m-a sunat era un exemplu perfect de intervenţie a ordinii divine. În finalul conversaţiei, am fost de acord să o vizitez acasă pentru a-mi face o demonstraţie a activităţii sale de vindecare spirituală.

În dimineaţa zilei în care urma să o vizitez pe Renée, am ieşit în curtea exterioară pentru a face exerciţii fizice. Privind către doc, l-am văzut pe Michael răzuind vopseaua de pe fundul bărcii sale. Am remarcat de asemenea în spatele lui Michael o barcă cu motor care se apropia lent şi care avea un mesaj neobişnuit vopsit pe partea sa laterală. Când barca s-a apropiat de doc, am văzut ce scria pe ea, cu caractere roşii: „Ioan 3:16".

Vederea acestei referinţe biblice mi-a amplificat starea de anticipaţie mistică pe care o simţeam la gândul întâlnirii cu

Renée. Aceasta mi-a povestit la telefon suficiente lucruri despre activitatea ei ca să mă facă curioasă, dar intuiam că evenimentul avea semnificaţii chiar mai ample şi că cineva mai presus decât noi amândouă aranjase de fapt această întâlnire. Acest sentiment mi-a fost confirmat de îndată ce am ieşit din lift şi am intrat în apartamentul ei, când o voce interioară mi-a spus limpede: „După această seară, viaţa ta nu va mai fi aceeaşi".

Înainte de a începe şedinţa propriu-zisă de vindecare, am discutat o vreme cu Renée. Femeia m-a întrebat dacă aveam vreo problemă specifică sau vreo întrebare de pus, aşa că m-am decis să insist asupra relaţiei mele cu Michael. Mai exact, doream să ştiu cum trebuie să procedez în legătură cu aparentul decalaj dintre convingerile noastre spirituale.

Renée m-a rugat să mă întind pe o canapea şi a început o şedinţă de inducţie hipnotică. Mi-a cerut să îmi deschid inima în faţa lui Iisus, pe care ea îl numea Emanuel, şi să fiu dispusă să îl iert pe Michael. Am închis ochii şi am simţit cum întregul corp mi se cutremură de fiori. Această pulsaţie interioară mi-a reamintit de imaginea de dimineaţă, când l-am văzut pe Michael răzuind vopseaua de pe barca sa. La fel mă simţeam şi eu, ca şi cum cineva ar fi răzuit vopseaua exterioară care îmi acoperă esenţa.

Subit, am văzut faţa unui bărbat. Deşi a murit înainte ca eu să mă fi născut şi nu i-am mai văzut fotografia de când eram copil, l-am recunoscut instantaneu ca fiind bunicul meu dinspre mamă. Recunoaşterea s-a produs la nivelul sufletului, la fel cum am recunoscut pe timpuri identitatea prezenţelor spirituale care se îndreptau către mine.

Fără niciun cuvânt, bunicul mi-a transmis o serie de informaţii esenţiale despre relaţia mea cu Michael:

„Teama ta de a fi sinceră cu Michael şi cu alte persoane îşi are parţial originile în perioada vieţii mele. Când mama ta era foarte tânără, mă simţeam foarte frustrat din cauza unor lipsuri financiare, aşa că mă certam frecvent cu bunica ta Ada în faţa mamei tale. Acest lucru a înspăimântat-o atât de tare pe mama ta încât aceasta nu se simte niciodată confortabil atunci când trebuie să vorbească deschis despre sentimentele sale, îndeosebi în faţa bărbaţilor. În această categorie intră şi tatăl tău. Tu ai învăţat acest model de comportament de la mama ta, care l-a învăţat la rândul ei din cauză că se temea atât de tare de mine. De aceea, te rog să mă ierţi. Nu te despărţi de Michael. Te asigur că percepţia ta despre el este greşită".

Eram zguduită de acest mesaj, dar comunicarea nu s-a oprit aici. Bunicul a continuat, dându-mi şi alte veşti şocante. El mi-a spus că iniţial ar fi trebuit să mă nasc ca cel de-al doilea copil al lui şi al Adei, care ar fi trebuit să fie de sex masculin. Din păcate, el a convins-o pe Ada să renunţe la sarcină, din cauza problemelor sale financiare. Dacă m-aş fi născut atunci, aş fi fost fratele mai mare al mamei mele actuale. După avort, sufletul meu a continuat să se agaţe de cea care ar fi trebuit să-i fie soră, iar câteva decenii mai târziu, s-a întrupat ca fiică a ei. Mesajul mi s-a părut de la bun început adevărat şi l-am crezut pe loc. Bunicul m-a rugat din nou să îl iert pentru durerea pe care mi-a provocat-o, după care a dispărut.

În dimineaţa zilei de după şedinţa cu Renée, mi-am adunat în sfârşit curajul şi am avut o discuţie deschisă cu Michael. I-am povestit de episodul mistic pe care l-am trăit alături de şoferul de limuzină din New York şi despre experienţele mele frecvente de clarviziune. I-am spus că mi-am văzut bunicul imediat după ce a murit într-un accident şi că mi-am văzut celălalt bunic în timpul şedinţei cu Renée. Michael mi-a acceptat imediat cuvintele şi nu m-a făcut să mă simt nicio clipă judecată sau ridiculizată. Dimpotrivă, mi-a împărtăşit el

însuşi câteva experienţe psihice remarcabile pe care le-a avut de-a lungul vieţii. Am discutat apoi despre convingerile noastre spirituale profunde şi am descoperit încântaţi că împărtăşim mai mult sau mai puţin acelaşi punct de vedere.

Mi-am dat seama cu această ocazie cât de greşit l-am judecat pe Michael, considerându-l o persoană „nespirituală", cu atât mai mult cu cât propria mea conştiinţă a rămas adormită atât de mulţi ani. *Toţi oamenii* sunt spirituali în adâncurile fiinţei lor, chiar şi cei mai vehemenţi atei, căci cu toţii suntem copiii aceluiaşi Dumnezeu. De fapt, orice judecată de genul: „Cutare este o persoană nespirituală" îi aparţine inevitabil egoului nostru, iar acesta este singurul aspect nespiritual al fiecăruia dintre noi. Pe de altă parte, egoul nu are nicio consistenţă reală, aşa că în ultimă instanţă nu există niciun aspect cu adevărat nespiritual în fiinţa noastră. Personal, am convingerea că dacă ne-am concentra asupra scânteii divine din ceilalţi oameni, noi am putea-o face să se aprindă mai puternic, ca şi cum am alimenta un tăciune suflând asupra lui.

Mai târziu în aceeaşi zi, i-am povestit mamei de întâlnirea cu spiritul tatălui ei. Când i-am explicat că nu a lipsit mult să mă nasc ca frate al ei, mama mi-a spus: „Întotdeauna am simţit că am un prieten de sex masculin alături de mine pe vremea când eram copil". Mi-a confirmat de asemenea că, cu doi ani înainte de a se naşte ea, bunica a făcut un avort din cauza faptului că bunicul tocmai îşi pierduse slujba.

Dacă mi s-a mai întâmplat şi înainte ca ochiul spiritual să mi se deschidă, în această perioadă el mi s-a deschis din ce în ce mai tare. Numeroase texte spirituale afirmă că vederea spirituală a omului devine din ce în ce mai clară pe măsură ce acesta renunţă la judecăţile sale critice, la lipsa sa de iertare şi la convingerile care îl limitează. Întâlnirea cu bunicul şi recenta revelaţie că există viaţă după moarte au înlăturat multe din barierele puse de ego în calea viziunii mele spirituale. În consecinţă, am ajuns să văd şi să comunic atât cu îngerii cât şi cu spiritele celor decedaţi.

Ori de câte ori mă suna cineva, nu numai că îi vedeam chipul în faţa mea, dar îi vedeam inclusiv pe îngerii şi spiritele care îl ghidau. Mai mult, îmi dădeam seama prin clarviziune care era relaţia de rudenie dintre spiritele care îl însoţeau şi cel care mă suna. Puteam intui relaţia dintre suflete, ca şi cum frecvenţa lor de vibraţie mi-ar fi indicat acest lucru. Spre exemplu, dacă vedeam un spirit feminin, îmi dădeam imediat seama dacă era mătuşa, sora sau mama persoanei cu care vorbeam. Nu aveam probleme decât atunci când trebuia să stabilesc dacă un spirit era bunicul sau străbunicul persoanei în cauză, întrucât toate relaţiile de rudenie de la nivelul bunicilor în sus împărtăşesc aceeaşi frecvenţă de vibraţie.

Spiritele erau întotdeauna conştiente de capacitatea mea mediumnică. Odată, mă aflam la o adunare religioasă şi stăteam lângă o femeie mai în vârstă pe care o cunoşteam. L-am observat imediat lângă ea pe bărbatul ei decedat, care şi-a dat şi el seama că l-am remarcat. Imediat, bărbatul m-a implorat să îi transmit soţiei sale că era lângă ea. „Nici vorbă!", i-am transmis mental spiritului, ştiind că soţia lui era o femeie dogmatică, ce nu credea în viaţa de după moarte. La urma urmelor, nu eram decât un medium clarvăzător, nu un cruciat care lupta pentru o cauză pierdută.

Oriunde mă duceam, vedeam mulţimi de spirite şi de îngeri în jurul oamenilor. Multe spirite mă implorau să le transmit celor dragi în viaţă că erau lângă ele. Din când în când, mă simţeam inspirată să accept, dar astfel de situaţii sunt întotdeauna ciudate şi necesită foarte multă diplomaţie. Spre exemplu, când l-am însoţit pe Michael la întrunirea de 20 de ani de după terminarea liceului, el mi-a făcut cunoştinţă cu un prieten care şi-a pierdut recent mama. Prietenul lui Michael era copleşit de durere, întrucât fusese foarte apropiat de mama sa.

Situaţia mi-a creat un veritabil conflict interior, căci o vedeam cu toată claritatea pe mama bărbatului alături de el. Spiritul acesteia mi-a spus că fiul ei a plâns non-stop după

moartea sa şi m-a rugat să îl consolez într-un fel sau altul. De aceea, l-am luat deoparte pe prietenul lui Michael şi am abordat cu toată delicateţea subiectul vieţii de după moarte. Am început prin a menţiona interesul meu faţă de cărţile spirituale, întrucât ştiam să este un cititor pasionat. Mi-a spus însă că nu citeşte decât romane. În continuare, i-am explicat că mă ocup cu consilierea în domeniul spiritual, alegându-mi cu foarte mare grijă cuvintele, astfel încât să-şi dea seama că nu sunt o exaltată, ci am o abordare pragmatică. Mi-a ascultat cuvintele, dar cu o privire goală. Am mai încercat de câteva ori să am cu el o conversaţie care să conducă la subiectul prezenţei invizibile a mamei sale, dar nu mi-a răspuns decât monosilabic. În cele din urmă, i-am dat numărul meu de telefon şi i-am spus să mă sune dacă simte nevoia. Mă întreb dacă nu cumva a crezut că încerc să mă cuplez cu el. Chiar şi când ne-am despărţit, strângându-ne mâinile, mama lui încă mă mai implora să îi spun fiului ei de prezenţa sa.

Cu o altă ocazie, mă aflam într-o librărie din Manhattan şi cumpăram o carte în care erau prezentate diferite studii referitoare la viaţa de după moarte. În timp ce mă apropiam de vânzătoare, am văzut alături de ea spiritul unei femei bătrâne. Mi-am dat imediat seama că era bunica sau străbunica acesteia. Spiritul avea un zâmbet minunat şi o personalitate de o mare generozitate.

Când i-am înmânat cartea vânzătoarei, aceasta a remarcat imediat titlul şi mi-a spus: „O, viaţa de după moarte! Eu una cred cu toată convingerea în acest subiect! Dumneavoastră nu?" Înainte să apuc să-i spun vreo vorbă despre prezenţa spiritului bunicii sale, vânzătoarea a continuat: „Ştiţi, uneori pot să jur că bunica se află alături de mine. Drama este că mi-e o frică teribilă de spirite şi de stafii, aşa că aş fi îngrozită să aflu că bunica se află cu adevărat în prezenţa mea". Le-am zâmbit deopotrivă ei şi bunicii sale, după care am părăsit librăria fără să mai spun un cuvânt.

La un moment dat, am început să mă simt copleşită de noua mea vedere spirituală, dorindu-mi să fiu din nou normală. Deşi eram în continuare convinsă că abilitatea mea mediumnică reprezintă un dar de care mă pot folosi pentru a-mi ajuta clienţii să se vindece, nu doream ca spiritele să îmi controleze întreaga viaţă. În timpul meditaţiilor pe care le-am făcut pe această temă, am descoperit că îmi pot folosi intenţia pentru a-mi ajusta clarviziunea într-un sens sau în altul.

A venit şi ziua interviului meu cu mediumul Rosemary Altea pentru revista *Complete Woman.* Am ajuns la hotelul Four Seasons din Los Angeles, în care era cazată Rosemary, împreună cu Michael, care fusese desemnat să fie fotograful articolului. Speranţa mea era că Rosemary avea să-mi explice mai multe în legătură cu vederea mea spirituală recent descoperită.

Într-adevăr, Rosemary mi-a spus că şi ea vede spirite oriunde se duce. A adăugat că la începutul carierei ei de medium le spunea deschis oamenilor de spiritele din jurul lor, până într-o zi, când i-a spus unei femei pe care tocmai o cunoscuse la o petrecere dansantă că tatăl ei se afla alături de ea. Femeia a fost şocată şi s-a îndepărtat de ea vizibil iritată. Începând din acel moment, a luat hotărârea fermă să nu mai spună nimănui despre însoţitorii spirituali, cu excepţia situaţiei în care i s-ar fi cerut acest lucru.

În continuare, Rosemary a început să vorbească cu bunica mea Pearl, care se afla alături de mine, şi cu tatăl decedat al lui Michael, care se afla alături de el. Am fost încântată să o privesc pe Rosemary la lucru şi am descoperit că stilul ei de comunicare cu spiritele era similar cu al meu. Când i-am vorbit însă de „spirite", ea m-a corectat imediat, spunându-mi: „Tu vorbeşti de ‚spirite', dar eu prefer să îi numesc ‚oameni'". Avea dreptate, bineînţeles. Chiar dacă o persoană a renunţat la învelişul ei corporal grosier, asta nu înseamnă că sufletul ei nu mai este uman. Cuvântul *spirit* implică întrucâtva faptul că sufletul respectiv nu mai are nimic uman.

Întâlnirea cu Rosemary m-a ajutat să mă relaxez şi să mă împac mai bine cu schimbarea recentă a perspectivei mele spirituale. De aceea, m-am hotărât să mai caut şi alte persoane cu calităţi de medium, pentru a face un schimb de experienţă cu aceştia. Din fericire, fundaţia The Learning Light, la care am făcut cursul de dezvoltare a capacităţilor psihice, tocmai ţinea un curs de o zi despre mediumnitate. Descrierea cursului indica faptul că acesta se adresa exclusiv „avansaţilor". La început, am crezut că sintagma se referea numai la cei care aveau o experienţă de lungă durată şi că nu mă calificam. Am simţit însă imediat energia plină de iubire a bunicii Pearl, care m-a îndemnat să mă înscriu la curs.

Probabil că sintagma „numai avansaţi" a intimidat multă lume, căci în afară de mine nu s-a mai înscris decât o singură persoană. Instructoarea noastră, Rose, era o englezoaică ce ţinea şedinţe de mediumnitate în Anglia şi în Statele Unite.

Pe nepusă masă, Rose ne-a cerut să facem dovada mediumnităţii noastre. S-a îndreptat imediat către mine şi mi-a cerut să fiu prima care să fac o lectură psihică cu voce tare. Mai mult decât atât, trebuia să fac această lectură *chiar pe ea!* M-am simţit extrem de intimidată, întrebându-mă ce m-o fi determinat să mă înscriu la un curs la care instructoarea şi celălalt coleg erau cu mult mai experimentaţi decât mine. Rose mi-a spus pe un ton ferm să încep, aşa că am inspirat profund şi m-am concentrat.

Mi-am închis ochii, dar Rose m-a admonestat: „Nu, nu! Trebuie să înveţi să faci lecturi psihice cu ochii deschişi!" De aceea, mi-am defocalizat privirea, concentrându-mi întreaga atenţie asupra simţurilor mele interioare. M-am detaşat de gândurile obişnuite şi mi-am golit complet mintea. Am simţit imediat o prezenţă în partea stângă a lui Rose. De îndată ce m-am concentrat asupra ei, aceasta a căpătat forma şi aparenţa unei persoane.

„Văd un băieţel lângă tine", i-am spus lui Rose.

Rose s-a albit la faţă, dar a făcut eforturi evidente să rămână detaşată, astfel încât să nu-mi influenţeze lectura. „Spune-mi mai multe, a insistat ea. Ce vârstă are?"

„Nu-mi dau seama, întrucât pare micuţ pentru vârsta lui. Arată de parcă ar avea opt ani". Am continuat şi i-am descris înfăţişarea, sesizând în acelaşi timp că ochii lui Rose înoată în lacrimi.

„Este fiul meu, mi-a explicat ea. A fost ucis într-un accident în timpul unui meci de fotbal, cu mulţi ani în urmă".

La început, m-am simţit îngrozitor la gândul că îi vorbesc despre un subiect care îi provoacă atâta durere, dar Rose m-a asigurat că lectura mea mediumnică era cât se poate de corectă şi chiar m-a felicitat. După ce şi celălalt student i-a făcut o lectură lui Rose, instructoarea ne-a dat următoarea temă: „La etajul de deasupra noastră este adunată o clasă de studenţi, care vă aşteaptă ca să le faceţi lecturi".

M-am simţit din nou intimidată şi nepregătită, dar Rose nu mi-a permis să părăsesc cursul. Am urcat cu toţii la etajul de deasupra. Prima care trebuia să încep eram tot eu. Aşa cum m-a învăţat Rose, m-am aşezat în faţa clasei cu ochii larg deschişi, după care i-am oferit fiecărui student o „lectură psihică şi mediumnică". Fiecare lectură s-a dovedit diferită de celelalte. Uneori trebuia să receptez şi să transmit informaţii referitoare la cariera persoanei din faţa mea; alteori trebuia să mă refer exclusiv la viaţa amoroasă a persoanei. De fiecare dată, studenţii îmi zâmbeau şi îmi confirmau acurateţea informaţiilor transmise.

Când ne-am întors cu toţii în sala noastră de curs, Rose ne-a felicitat pe mine şi pe celălalt coleg pentru succesul lecturilor noastre. Mi-am dat imediat seama că bunica Pearl a insistat atât de mult ca eu să urmez acest curs numai pentru a-mi întări încrederea în capacităţile mele psihice (chiar simţeam nevoia). În plus, cursul m-a ajutat să mă simt confortabil atunci când ofer lecturi psihice şi mediumnice în public.

În zilele care au urmat, se pare că membrii lumii spiritelor au răspândit vestea referitoare la capacităţile mele mediumnice. În fiecare zi mă sunau oameni noi, care îmi cereau în mod deliberat consultanţă psihică, spunându-mi lucruri de genul: „Nu ştiu cum am aflat despre dumneavoastră. Cert este că am auzit de numele dumneavoastră şi ceva m-a determinat să vă sun pentru a stabili o întâlnire".

Multe dintre aceste persoane erau supravieţuitori adulţi ai unor abuzuri petrecute în copilărie, cu care cel care i-a abuzat, actualmente decedat, dorea să se reconcilieze. În timpul şedinţelor de consultanţă nu făceam altceva decât să facilitez conversaţia dintre clientul meu şi spiritul tatălui, unchiului, fratelui sau bunicului abuziv. În cazul în care clientul meu accepta să îşi ierte torţionarul, spiritul acestuia îl părăsea, însoţit adeseori de îngeri şi de alte spirite mai evoluate ale celor dragi. În timp ce spiritul pleca, pacientul simţea senzaţii fizice intense, ca un fel de vid în jurul corpului, însoţite de un puternic sentiment de uşurare. Majoritatea acestor oameni descopereau apoi că reconcilierea cu spiritul persoanei care i-a abuzat în copilărie i-a vindecat de depresia de care sufereau, de anxietate, de insomnie şi de diferite obsesii, cum ar fi cele alimentare.

Am descoperit în scurt timp că ori de câte ori aveam un client care se plângea de depresie sau de diferite dependenţe, el avea întotdeauna alături de el un spirit ataşat, care nu putea părăsi pământul din cauza legăturilor *karmice* care îl legau de cel rămas în această dimensiune. Cu alte cuvinte, el era însoţit inevitabil de spiritul unei persoane decedate, altul decât îngerul său păzitor. Am aflat cu această ocazie că spiritele celor decedaţi pot opta pentru a rămâne pe pământ. Multe dintre ele se tem de „mânia lui Dumnezeu", în timp ce altele nu doresc să se despartă de cei dragi, de căminul sau de afacerea lor. Unele spirite rămân pe pământ din cauza durerii neostoite a rudelor pe care le-au lăsat în urma lor. În cazul clienţilor mei abuzaţi

în copilărie, motivaţia spiritelor de a rămâne pe pământ era legată de remuşcările lor.

Deşi aceste spirite cu mustrări de conştiinţă aveau intenţii bune şi nu doreau să le facă rău clienţilor mei, prezenţa lor avea efecte nesănătoase asupra lor. Oamenii care au mustrări de conştiinţă sunt de regulă deprimaţi. Pe de altă parte, dacă stai prea mult în preajma unei persoane deprimate, depresia ei sfârşeşte prin a te afecta şi pe tine. Din acest punct de vedere, nu contează dacă cel deprimat se mai află în corpul fizic sau nu. Probabil că ţi s-a întâmplat să vorbeşti la telefon cu o persoană deprimată şi să te simţi îngrozitor când ai pus receptorul în furcă. Acelaşi efect se produce atunci când ai alături de tine un spirit deprimat.

Din toate aceste motive, o mare parte din noua mea muncă de consiliere constă în „terapia eliberării de spirite". Tot ce trebuie să fac în acest scop este să facilitez o reconciliere între clientul meu şi spiritul care se agaţă de el. După ce îl conving pe spirit că cel pe care l-a lăsat în urmă l-a iertat, îl invoc pe Arhanghelul Mihail sau un alt spirit evoluat pentru a-l conduce pe cel decedat în împărăţia spiritelor, acolo unde îi este locul.

Privesc întotdeauna plecarea spiritelor, întrucât sunt curioasă să aflu unde vor ajunge. Într-adevăr, am descoperit că în împărăţia lumii de dincolo există nivele diferite de conştiinţă, cărora le corespund culori diferite. Fiecare spirit gravitează în mod natural către lumea care corespunde nivelului său de conştiinţă, respectiv nivelului său de înţelegere spirituală. Spiritele care vibrează pe frecvenţele înalte ale iubirii, compasiunii şi înţelegerii ajung în planuri spirituale superioare. La fel ca în cazul *chakrelor*, nivelul cel mai de jos din împărăţia spiritelor are o nuanţă roşiatică, în timp ce nivelul suprem apare în nuanţe de albastru, violet şi alb strălucitor.

Majoritatea spiritelor pe care le ajut să se elibereze se îndreaptă către o lume spirituală dominată de culoarea galben.

Acest lucru nu mi se pare întâmplător, ştiut fiind că *chakra* sacrală, a cărei culoare este portocalie, este focalizată asupra dorinţelor terestre. Majoritatea celor care au comis abuzuri sunt încă dependenţi de dorinţele trupeşti, cum ar fi cea sexuală, pofta de alcool sau de droguri. Dacă spiritul îşi transcende aceste dorinţe inferioare (de pildă, prin reconcilierea cu cel pe care l-a abuzat), el ajunge în lumea de dincolo pe un nivel superior, caracterizat de o culoare galbenă intensă, specifică *chakrei* plexului solar.

Am primit odată o revelaţie în timpul căreia am aflat că diferitele nivele de conştiinţă din lumea de dincolo nu au nimic de-a face cu o pedeapsă sau o răsplată acordată spiritelor. Acestea reprezintă pur şi simplu locurile cele mai potrivite pentru ele, în care aceste spirite se simt acasă. Pe Pământ, noi trăim o experienţă similară atunci când ne simţim atraşi în mod natural către acei oameni care au puncte de vedere similare sau apropiate de ale noastre. Această atracţie se datorează vibraţiei lor energetice, care se sincronizează cu a noastră. Nu se pune în niciun caz problema că oamenii de care ne simţim atraşi sunt neapărat „mai evoluaţi din punct de vedere spiritual" sau „superiori" altora. Dacă pornim de la astfel de premise, egoul nostru se inflamează imediat, împiedicând manifestarea capacităţii noastre naturale de a face lecturi psihice sau vindecări spirituale. Nici un om nu este „bun" sau „rău" numai pentru că îl simpatizăm sau îl antipatizăm noi. Fiecare om vibrează pe o anumită frecvenţă, care poate fi apropiată sau diferită de a noastră.

Discutând cu spiritele celor decedaţi, am aflat că moartea nu îi schimbă neapărat pe oameni. Ce-i drept, ei capătă o înţelegere mai plenară a importanţei iubirii şi a lipsei de relevanţă a câştigurilor materiale, dar moartea nu le înlătură complet egoul, iar personalitatea pe care o au rămâne mai mult sau mai puţin aceeaşi. Adeseori, când le transmit ce spun spiritele, clienţii mei exclamă lucruri de genul: „O, dar sună

exact cum obişnuia să se exprime mătuşa Edna, cea pe care am cunoscut-o şi am iubit-o atât de mult!"

Spre exemplu, am avut o clientă pe nume Sandra, al cărei văr, Marcus, a abuzat-o sexual pe vremea când ea era o fetiţă mică, iar el era un adolescent. Amintirea abuzului sexual a avut de-a lungul anilor o influenţă devastatoare asupra respectului de sine al Sandrei. Aşa se face că la vârsta de 40 de ani, aceasta a venit la mine pentru a încerca să îşi vindece efectele reziduale ale rănii din copilărie. Marcus murise cu câţiva ani înainte, din cauza unei supradoze de drog, aşa că nu am fost deloc surprinsă să îl văd apărând alături de Sandra chiar de la începutul şedinţei noastre. Manifestându-se deasupra capului ei, Marcus şi-a exprimat regretul pentru durerea emoţională atât de intensă pe care i-a provocat-o.

„Eram un puşti înfumurat şi lipsit de minte, şi nu ştiam ce fac", s-a scuzat Marcus, fără prea multe menajamente. „*Chiar că* e Marcus! a exclamat Sandra. În mod neaşteptat, părea bucuroasă că poate vorbi cu cel pe care l-a dispreţuit atâta vreme. Cei doi au vorbit multă vreme despre abuzuri, iar Sandra s-a eliberat în mare măsură de incapacitatea ei de a-l ierta pe Marcus, încă din acea primă şedinţă. La sfârşitul şedinţei, Marcus s-a simţit el însuşi eliberat, în urma regretelor exprimate. El s-a scuzat inclusiv faţă de mine (într-adevăr, apariţia lui subită la începutul şedinţei m-a speriat într-o oarecare măsură). Au mai fost necesare câteva şedinţe pentru ca Sandra să îl poată ierta în totalitate pe Marcus, dar spiritul acestuia nu a mai apărut de la acea primă şedinţă.

Uneori, clienţii mei nu doresc să îşi ierte rudele decedate. De pildă, Amy a venit la mine după ce a citit *Pierderea kilogramelor de durere* şi mi-a mărturisit că principalul motiv pentru care mănâncă în exces este furia acumulată de-a lungul anilor împotriva tatălui ei. În timp ce vorbea, mi-am dat seama că tatăl ei era decedat, întrucât i-am simţit prezenţa în cameră. Am aflat mai multe despre povestea tragică a lui Amy facilitând o discuţie între ea şi tatăl ei.

Pe vremea când era copil, Amy a asistat la înjunghierea fratelui ei geamăn, Andy, de către tatăl ei. Când câinele ei, Ronnie, a încercat să intervină, tatăl l-a înjunghiat şi pe el. În timpul şedinţei, tatăl lui Amy a implorat-o să îl ierte. Amy a refuzat, deşi era conştientă că iertarea ar fi ajutat-o considerabil să se vindece.

Am simţit apoi o altă prezenţă, pe care am recunoscut-o (după vibraţia ei) ca fiind fratele lui Amy. După ce i-am descris cum arăta spiritul, Amy mi-a confirmat că îl aveam în faţă pe fratele ei, Andy. Acesta a rugat-o pe Amy să renunţe la mânia ei şi să se detaşeze de ea. La urma urmelor, i-a explicat el, el a fost cel ucis. Şi totuşi, el l-a iertat pe tatăl ucigaş. Amy s-a încăpăţânat însă şi a declarat că ar fi dispusă mai degrabă să moară decât să îşi ierte tatăl. Atunci, am rugat-o pe Amy să ne spună, pe o scară de la 1 la 10, cât de mult este dispusă să îşi ierte tatăl, în condiţiile în care 1 reprezenta „deloc", iar 10 „în totalitate". Amy mi-a răspuns: „2". Constatând că exista totuşi o părticică a sufletului lui Amy care era dispusă să îşi ierte tatăl, am rugat-o să invoce intervenţia Sfântului Duh pentru a o ajuta să se elibereze de toată această mânie.

Amy a fost de acord să îşi deschidă această părticică a sufletului ei, după care a urmat un miracol. Am privit uimită cum trupul ei se cutremură, după care se relaxează complet, odată cu eliberarea de toată acea ostilitate reprimată. Când am discutat cu ea mai târziu, mi-a povestit că după acea primă şedinţă s-a simţit mult mai uşoară şi mai fericită. Mi-a spus de asemenea că atunci când a ajuns acasă, a simţit un impuls care a făcut-o să îşi privească în ochi câinele. Instantaneu, ea l-a recunoscut în el pe Ronnie, câinele ei din copilărie. Şi-a dat atunci seama că animalul s-a întrupat din nou alături de ea, special pentru a-şi încheia misiunea şi pentru a-i fi aproape.

Un alt client, pe nume Anthony, era cel mai mare din şase fraţi. În copilărie, el a fost bătut de nenumărate ori şi a fost abuzat verbal de către tatăl lui. Din cauza acestor abuzuri

repetate, Anthony s-a transformat într-un adult nesigur pe el şi nervos. Când a venit la mine, primul lucru de care mi s-a plâns a fost că este nefericit. În timpul şedinţei, am simţit imediat o prezenţă masculină invizibilă. După frecvenţa sa de vibraţie şi după faptul că s-a aşezat în partea dreaptă a lui Anthony (care corespunde rudelor de sex masculin la clienţii dreptaci), mi-am dat seama că era unul din bunicii dinspre tată ai clientului meu. Nu-mi putea da însă seama dacă era chiar bunicul lui Anthony sau un străbunic mai îndepărtat. De aceea, i-am descris acestuia caracteristicile fizice ale spiritului, iar Anthony mi-a confirmat imediat că era vorba de bunicul lui dinspre tată.

În continuare, bunicul i-a povestit lui Anthony că şi el l-a abuzat pe tatăl lui pe vremea când era copil, motiv pentru care acest ciclu al abuzurilor s-a perpetuat inclusiv asupra generaţiei următoare. „Îmi pare foarte rău, i-a spus el. Este numai vina mea". Anthony mi-a spus suspinând că bunicul lui a fost un lider al Mafiei, care a făcut foarte mult rău în timpul vieţii sale. Şedinţa a avut o încărcătură emoţională extrem de intensă, dar în cele din urmă reconcilierea dintre Anthony şi bunicul său a şters o mare parte din mânia, resentimentele, teama şi incapacitatea de a ierta care au afectat atâtea generaţii din familia sa.

Am avut de asemenea prilejul să comunic şi cu diferite spirite ale rudelor decedate care acţionau ca „ghizi" ai clienţilor mei. Astfel de spirite primesc o educaţie specială în lumea de dincolo înainte de a-şi îndeplini noul rol de protecţie şi de ghidare a celor rămaşi în viaţă. Toţi oamenii au alături cel puţin un astfel de ghid, în permanenţă. Spre deosebire de spiritele ataşate de pământ, aceşti ghizi nu au un efect negativ asupra oamenilor, ci dimpotrivă, le transmit acestora energie vitală şi bucurie. În timp ce spiritele ataşate de pământ încearcă să îşi controleze gazdele, influenţându-le gândurile prin teama lor, ghizii spirituali le dau oamenilor numai sugestii pline de iubire, care nu le încalcă în niciun fel liberul arbitru. Ei sunt

întru totul similari îngerilor păzitori, cu singura deosebire că au trăit o viaţă pe Pământ.

Lucrul meu cu ghizii spirituali presupune de regulă transmiterea unor mesaje. Aproape întotdeauna, clienţii mei cunosc aceste mesaje, întrucât le-au mai „auzit" de la ghizii lor, dar până în prezent au preferat să le ignore. De aceea, ori de câte ori le transmit un astfel de mesaj, clienţii îmi spun de regulă: „Mi s-a părut mie că asta dorea să îmi spună îngerul care mă ghidează".

Spre exemplu, o femeie pe nume Maureen a venit odată la mine după ce a participat la un seminar ţinut de mine, intitulat „Menirea vieţii divine", şi m-a rugat să îi fac o lectură pe tema căii pe care trebuie să o urmeze. Dat fiind că îmi ţinusem seminarul într-o biserică, am întrebat-o dacă obişnuieşte să participe frecvent la slujbe sau la seminare spirituale. Maureen mi-a spus că da şi a menţionat în treacăt faptul că mama ei fusese preoteasă. O voce interioară mi-a spus imediat: „preoteasă a bisericii metodiste", dar m-am gândit că este o interpretare personală, dat fiind că la vremea respectivă eram eu însămi metodistă. Apoi Maureen mi-a confirmat: „Mama a fost preoteasă metodistă, dar a murit în anul 1985".

Am întrebat-o pe Maureen dacă simte vreodată prezenţa mamei sale. Mi-a confirmat imediat că mama ei o vizitează frecvent. Dat fiind că mama lui Maureen avea un dar minunat al vorbirii, ca urmare a anilor de predicare, am lăsat-o pe ea să se exprime prin mine de-a lungul întregii şedinţe. Am ascultat cu aceeaşi încântare ca şi Maureen sublima şi poetica predică pe care ne-a ţinut-o din ceruri mama clientei mele, care cuprindea inclusiv numeroase sfaturi practice şi profunde pentru fiica ei. Aşa cum se întâmplă cu majoritatea clienţilor mei, Maureen mi-a confirmat imediat: „Da, vorbeşte exact ca mama", sau: „Da, are perfectă dreptate. O să urmez sfatul ei, căci mi-e limpede că asta este calea cea mai bună pentru mine".

CAPITOLUL 14

ÎMPĂCAREA CU DUMNEZEU

„Spiritul nu s-a născut niciodată,
Spiritul nu va înceta să existe vreodată.
Nu a existat niciodată un timp în care Spiritul să nu fi fost.
Sfârşitul şi începutul nu sunt decât vise!"
- Bhagavad-Gita, text spiritual

Editura Hay House tocmai îmi publicase cartea *Poftele constante,* şi pentru prima dată în viaţă, mă simţeam foarte fericită că mi-a apărut această carte. Cu excepţia lucrării *Pierderea în greutate a kilogramelor,* cărţile mele anterioare nu au exprimat niciodată adevărul profund despre care doream cu adevărat să scriu. De data aceasta, cartea mea reflecta cu adevărat dictonul pe care îl auzisem atât de des în copilărie: „Vorbeşte-le oamenilor despre legătura dintre minte şi corp".

Directoarea responsabilă cu publicitatea de la Hay House, Kristina Reece, mi-a aranjat mai multe apariţii televizate pentru a vorbi despre *Poftele constante.* Din experienţa mea anterioară referitoare la acest gen de discuţii, mă aşteptam ca moderatorii să îmi ceară să interpretez în direct diferite pofte alimentare ale telespectatorilor care sunau în timpul emisiunii sau ale celor care asistau în direct la talkshow. De data aceasta, mi-a fost uşor să fac astfel de interpretări, întrucât mă ocupam de acest domeniu de aproape zece ani şi

puteam recunoaşte ingredientele psiho-active ale mai multor sute de produse alimentare. De pildă, dacă cineva îmi spunea că pofteşte îngheţată de alune, îmi dădeam instantaneu seama că organismul lui are nevoie de colină şi de pirazină, substanţe care acţionează ca nişte antidepresive şi ca nişte stimulatoare ale centrului cerebral al plăcerii. De aceea, ştiam că persoana respectivă se simte deprimată şi că nu se distrează suficient.

Un lucru pentru care nu eram însă deloc pregătită a fost uriaşa diferenţă în interpretarea poftelor alimentare la care m-a condus deschiderea *chakrelor* mele. M-am trezit astfel fără să vreau că ofer interpretări care includ detalii specifice legate de cariera, viaţa amoroasă sau sănătatea celui care îmi punea întrebarea. Capacităţile mele psihice s-au combinat imediat cu cunoştinţele mele referitoare la poftele alimentare, rezultatul fiind nişte veritabile lecturi psihice transmise în direct. La fiecare talk-show la care eram invitată liniile telefonice se înroşeau din cauza nenumăratelor apeluri. Chiar şi personalul emisiunilor îmi cerea consultaţii private după terminarea acestora.

Când m-am întors în California, m-am decis să îi fac o vizită lui Rose, fosta mea instructoare în domeniul mediumnităţii. Am vorbit cu ea la telefon şi am stabilit o întâlnire în după-amiaza zilei de sâmbătă, pe data de 15 iulie 1995. În timpul mă îmbrăcam pentru a pleca la întâlnire, am auzit o voce interioară care mi-a spus: „Doreen, ai face bine să îţi închizi acoperişul maşinii tale decapotabile, dacă nu doreşti să îţi fie furată!"

Am recunoscut instantaneu vocea. Era aceeaşi voce pe care am auzit-o pe vremea când eram copil, în timpul experienţei mele extracorporale, şi mai târziu, când m-a sfătuit să mă las de băut şi să mă apuc de studiul *Cursului de miracole*. De data aceasta, vocea se referea la maşina mea decapotabilă, care arăta ca o maşină obişnuită atunci când avea acoperişul de culoare neagră lăsat. În schimb, când o lăsam deschisă, partea de jos, vopsită în alb, se combina minunat cu tapiţeria albă

din interiorul maşinii, dând un efect admirabil. În momentul în care am auzit vocea, maşina mea se afla în garaj şi nu avea acoperişul lăsat.

Am ignorat totuşi vocea, gândindu-mă că, oricum, nu mai am timp să închid acoperişul, întrucât eram deja în întârziere. Atunci, vocea mi s-a adresat din nou: „Atunci, trimite-l pe Grant să coboare acoperişul". De data aceasta m-am simţit chiar iritată, căci nu suport presiunile din partea nimănui. De aceea, i-am răspuns mental vocii: „Chiar şi acest lucru mi-ar lua cinci minute, şi nu dispun de atâta timp!" Vocea a repetat avertismentul său, dar m-am încăpăţânat să o ignor.

Pe de altă parte, nu m-am îndoit nicio clipă de autenticitatea avertismentului primit, fiind convinsă că în timp ce mă voi afla la Rose, cineva va încerca să îmi fure maşina. Nu am luat însă în seamă acest gând, mergând pe ideea că dacă cineva ar încerca într-adevăr să facă acest lucru, bunica mea Pearl m-ar avertiza imediat. Mi-am imaginat chiar că avertismentul ei mi-ar lăsa suficient timp pentru a da o fugă până la maşină, alungându-i astfel pe hoţi. De altfel, m-am gândit eu, maşina are un sistem de alarmă excelent, care se declanşează imediat când cineva încearcă să o atingă.

La vremea respectivă, nu aveam o asigurare totală împotriva furtului maşinii, întrucât aceasta era plătită integral. De aceea, dacă mi-ar fi fost furată, nu aş fi primit în locul ei o altă maşină. În schimb, mă simţeam tot timpul protejată din punct de vedere spiritual, aşa că mă consideram în siguranţă. În timp ce mă îndreptam către locuinţa lui Rose, am ascultat la casetofonul maşinii o casetă audio cu *Cursul de miracole*. O anumită frază mi-a atras imediat atenţia: *„Dumnezeu nu ajută pe nimeni, întrucât El nu cunoaşte nevoia. Pe de altă parte, El este cel care creează toate ajutoarele de care are nevoie Fiul Său, atât timp cât acesta consideră că fanteziile sale sunt adevărate".*

Altfel spus, fiind iubire fără limite, Dumnezeu nu percepe altceva decât iubirea. El nu cunoaşte coşmarurile şi iluziile în

care se cantonează egoul nostru, motiv pentru care nu consideră necesar să intervină în viaţa noastră, pentru simplul motiv că, din punctul Lui de vedere, această viaţă este perfectă. Ajutorul pe care îl primim noi provine de la creaturile lui Dumnezeu: îngerii, Duhul Sfânt, maeştrii eliberaţi, precum şi de la fraţii şi surorile noastre, care percep iluzia problemelor cu care ne confruntăm, la fel cum o percepem şi noi.

O clipă mai târziu, am dat colţul intrând pe Lincoln Boulevard din Anaheim, când am simţit o energie foarte grea revărsându-se asupra maşinii mele. Era o energie densă, mânioasă şi plină de teamă. Mi-am dat imediat seama că o persoană cu intenţii necinstite pusese ochii pe maşina mea, aşa că am devenit cu atât mai atentă. Am parcat lângă clădirea în faţa căreia trebuia să mă întâlnesc cu Rose. Încă înainte să mă dau jos din maşină, am văzut-o înconjurată de lumina albă a iubirii lui Dumnezeu. Înainte de a coborî, am luat cele vreo 5-6 cărţi de spiritualitate pe care le aveam în maşină şi le-am pus la vedere pe parbriz. Simţeam un sentiment de inevitabilitate pentru ceea ce va urma, dar aveam încredere că totul se va termina cu bine.

Când am coborât în sfârşit din maşină, am auzit vocea unui bărbat din spatele meu strigând: „Nu mişca! Întoarce-te lent şi dă-mi cheile maşinii!” M-am întors aşa cum mi-a spus şi am văzut un tânăr scund, dar suplu şi musculos, cu o mină furioasă. Imaginea mi se părea suprarealistă, iar timpul părea că s-a oprit în loc, în timp ce mă gândeam disperată la o soluţie. Am făcut atunci un apel mental, invocând ajutorul spiritual de care aveam nevoie. O voce interioară mi-a spus că nu îi dau tânărului cheile maşinii, ci să strig din toţi rărunchii, ceea ce am şi făcut!

La fel ca în visul pe care l-am trăit cu foarte mulţi ani în urmă, când am speriat un spărgător prin strigătele mele, auzind reacţia mea, la care nu se aştepta, spărgătorul de maşini s-a speriat, iar ochii i s-au mărit din cauza surprizei. În timp

ce continuam să strig, mi-am dat seama că hotărârea hoţului de a-mi fura maşina dispare, fiind înlocuită de teamă. L-am văzut şi pe partenerul acestuia, care îl aştepta într-o maşină din apropiere, cu motorul pornit, şi care privea nervos în jur, să vadă dacă exista vreun martor al jafului. Bărbatul din faţa mea a renunţat la maşină, dar a pus ochii pe geanta pe care o ţineam în mână. A apucat de toarte şi a tras de ea, dar eu mă simţeam extrem de puternică, ca şi cum o mie de îngeri ar fi tras de partea mea. I-am strigat bărbatului că nu îl voi lăsa să îmi ia nici geanta.

În acest moment a intervenit un înger cu chip uman. O femeie care stătea în maşina ei din parcare a sesizat ce se întâmplă şi a apăsat pe claxon, fapt care a atras atenţia oamenilor din clădirea din apropiere. Văzând mulţimea care ieşea afară din clădire ca să afle ce se întâmplă, cei doi hoţi au dat bir cu fugiţii. Zguduită, le-am mulţumit îngerilor mei spirituali şi umani pentru faptul că m-au protejat, după care am închis acoperişul decapotabilei şi am plecat.

Când am ajuns acasă, mi-am sunat părinţii, încă doi preoţi care făceau rugăciuni şi alţi prieteni cu preocupări spirituale, şi le-am cerut ajutorul pentru a-i putea ierta pe cei doi atacatori. Nu doream să port în suflet resentimente şi o senzaţie de teamă care să-mi răpească pacea interioară, posesiune pe care o consideram infinit mai valoroasă decât orice maşină sau geantă. De-a lungul vieţii mi-a luat foarte mult timp să mă eliberez de incapacitatea de a ierta şi nu doream să mă întorc la viaţa de dinainte. Între altele, acest lucru ar fi însemnat dispariţia capacităţilor mele psihice recent descoperite, întrucât resentimentele blochează cel de-al treilea ochi şi *chakra* coronară, acoperindu-le la fel ca o perdea groasă. Pe de altă parte, eram convinsă că dacă voi beneficia de ajutorul şi de rugăciunile cât mai multor persoane, îi voi putea ierta plenar pe cei doi bărbaţi.

Am stat de asemenea să mă gândesc de ce am atras această situaţie. Am înţeles astfel că nu am ascultat de vocea

înţelepciunii superioare, ignorând cu bună ştiinţă sfaturile ei pline de iubire, inclusiv avertismentul de a lăsa acoperişul maşinii mele decapotabile. În mod firesc, mi-am pus întrebarea: „De ce simt mereu nevoia de a mă revolta împotriva vocii mele interioare?” Vocea a avut întotdeauna dreptate, dar în toate cele trei ocazii când mi-a dat un sfat, a trebuit să învăţ să ascult de ea mergând pe calea cea dură.

Acest episod dramatic a trezit în mine un respect nou pentru ghidarea spirituală. Vocea *ştia* ce îmi rezervă viitorul şi m-a avertizat direct. De aceea, am invocat ajutorul divin pentru a reuşi să mă abandonez complet în faţa voinţei lui Dumnezeu. Ştiam că mă comport ca o adolescentă care nu ţine cont de sfaturile pline de iubire şi de înţelepciune ale părinţilor ei, dar nu mă simţeam încă pregătită să am o încredere deplină în faptul că ceea ce dorea Dumnezeu pentru mine corespundea perfect cu ceea ce îmi doream eu însămi.

La ora actuală îmi dau seama că Dumnezeu mi-a vorbit întotdeauna cu voce tare, chiar şi atunci când nu l-am ascultat. Am înţeles astfel că Dumnezeu a aranjat în mod special ca eu să le iau interviuri autorilor de lucrări metafizice pentru a-mi trezi conştiinţa spirituală. Bonnie Krueger şi editoarea asociată a revistei *Complete Woman,* Martha Carlson, m-au trimis mereu să fac astfel de interviuri. De la fiecare interviu am avut de învăţat idei valoroase, care m-au ajutat să merg mai departe pe calea mea spirituală.

Spre exemplu, de la Dannion Brinkley, autorul cărţii *Salvat de lumină*[38], am avut foarte multe de învăţat despre trecerea în revistă a ultimei vieţi întrupate prin faţa ochilor spiritului, imediat după ce acesta se desprinde de corpul său fizic. El îşi dă astfel seama, privind prin ochii lucidităţii, care a fost efectul faptelor sale asupra tuturor persoanelor pe care le-a cunoscut sau pe care le-a influenţat într-un sens sau altul. Mai mult, spiritul percepe aceste efecte din perspectiva

38 Dannion Brinkley şi Paul Perry, *Salvat de lumină,* 1994.

celorlalte persoane, experimentând direct emoţiile lor. Spre exemplu, dacă a provocat foarte multă durere, el percepe acum personal această durere. Invers, dacă a provocat foarte multă bucurie, el trăieşte acum personal această bucurie. Explicaţiile lui Dannion m-au inspirat, făcându-mă să îmi dublez eforturile de a face cât mai mult bine în jurul meu. Tot Dannion m-a învăţat şi despre importanţa inspiraţiilor profunde. „Aceasta este maniera în care lumea spiritelor ne transmite informaţii”, mi-a spus el. Mi-a făcut de asemenea plăcere să vorbesc cu mama lui decedată, care a devenit ghidul lui spiritual. Femeia are un deosebit simţ al umorului, calitate pe care a moştenit-o incontestabil şi fiul ei.

Cu o altă ocazie, *Complete Woman* m-a însărcinat să îi iau un interviu lui Denise Brown, sora lui Nicole Brown Simpson[39]. Deşi în general evit să citesc, să privesc şi să ascult ştirile din mas-media, am privit totuşi pledoariile finale în procesul lui O.J. Simpson. „Hei, uite-o pe Nicole!” i-am spus lui Michael, în timp ce priveam ultima fază a procesului. Într-adevăr, am văzut-o cât se poate de limpede pe Nicole în sala de judecată. Avea faţa extrem de roşie şi îl arăta cu degetul pe O.J., strigând furioasă că el era ucigaşul ei. Nicole a încercat cu disperare să atragă atenţia celor din sala de judecată şi era evident că se simte extrem de frustrată că nimeni nu îi aude strigătele.

Câteva luni mai târziu, când i-am luat interviul lui Denise Brown, Nicole s-a aflat în cameră, alături de noi. Se pare că între timp s-a împăcat cu situaţia ei, întrucât emana un câmp de putere pe care nu îl emit de regulă decât cei care reuşesc să ierte. Am întrebat-o pe Denise dacă este conştientă de prezenţa lui Nicole, iar ea mi-a relatat câteva ocazii în care Nicole a venit la ea şi i-a dat sfaturi. Denise mi-a spus de asemenea că

39 N. Tr. Soţia lui O.J. Simpson, ucisă după toate aparenţele de acesta. Procesul a făcut multă vâlvă în Statele Unite, dar O.J. Simpson a fost achitat în pofida tuturor dovezilor, fapt care a stârnit indignarea multor americani şi o anumită neîncredere în sistemul judecătoresc american.

a crezut întotdeauna în viaţa de după moarte şi că este absolut convinsă că îşi va reîntâlni sora după ce va trece şi ea în lumea de dincolo.

Am primit apoi o altă sarcină de serviciu pentru revistă, care la prima vedere nu mi s-a părut extrem de spirituală. Martha Carlson m-a rugat să le iau un interviu autorilor unei noi cărţi despre Doris Duke, moştenitoarea companiei American Tobacco şi a Universităţii Duke. Doris era una dintre cele mai bogate femei din lume. Era o femeie înaltă, blondă şi atrăgătoare, vestită pentru actele ei filantropice. Se spune că a dăruit multe milioane de dolari pentru diferite cauze caritabile. Deşi părea să aibă orice şi-ar putea dori cineva de pe acest pământ, Doris se simţea îngrozitor de singură şi extrem de nefericită. În timpul interviurilor cu ea, am descoperit de ce: se pare că tatăl ei a învăţat-o de la cea mai fragedă vârstă să nu aibă încredere în nimeni. Cine nu are încredere în alte persoane, nu are încredere nici în el însuşi!

Interviurile cu Doris m-au ajutat să înţeleg mai bine cât de important este să îţi supraveghezi gândurile pe care le emiţi în legătură cu alte persoane. Toate textele spirituale pe care le-am citit insistă asupra ideii că felul în care gândim despre ceilalţi se reflectă instantaneu asupra felului în care ne gândim la noi înşine. Într-o seară, exact când eram pe punctul de a termina de scris articolul despre Doris, a sunat telefonul. La celălalt capăt al firului era o persoană care făcea reclamă la un produs. Furioasă că am fost întreruptă din lucrul meu pentru un motiv atât de penibil, i-am făcut câteva observaţii foarte dure, la limita insultei, după care i-am trântit telefonul. Câteva momente mai târziu, mi-am dat seama cât de nefericită mă simt. Neînţelegând ce se întâmplă, mi-am închis ochii şi am întrebat: „De ce mă simt astfel?"

Răspunsul pe care l-am primit m-a uluit: „Tu şi persoana de la celălalt capăt al firului sunteţi una. Felul în care o tratezi pe ea este identic cu felul în care te tratezi pe tine însăţi". După

acest incident, am început să îi tratez în mod deliberat pe cei din jur exact aşa cum mi-aş fi dorit să fiu tratată eu însămi. Această lecţie m-a învăţat cât de profund este adevărul celei de-a doua porunci a lui Iisus: „Iubeşte-ţi aproapele la fel de mult ca pe tine însăţi". Întotdeauna am avut probleme cu *poruncile* divine, întrucât acest cuvânt pare să incumbe o anumită autoritate care doreşte să îmi controleze viaţa. Cu această ocazie, am înţeles că aşa-zisele „porunci" nu sunt altceva decât „reguli pentru o viaţă mai fericită".

Încetul cu încetul, am început să înţeleg cât de mult mă speria gândul să am o încredere deplină în Dumnezeu. Teama mea era ca voinţa Lui să nu mă conducă spre o viaţă trăită în sărăcie şi în suferinţă. Tot în acest timp am descoperit că majoritatea clienţilor şi prietenilor mei se luptau cu aceeaşi neîncredere.

La fel ca alte texte ezoterice, *Cursul de miracole* afirmă că Pământul a apărut în creaţie şi oamenii s-au întrupat pe el în momentul în care ei s-au decis să se separe de Creatorul lor pentru că nu mai aveau încredere în înţelepciunea Lui. Fiecare suflet uman s-a decis să plece de acasă şi să îşi construiască propriul său cămin, în care să fie propriul său stăpân. Un singur lucru nu au uitat niciodată oamenii: amintirea iubirii pe care le-o poartă Dumnezeu. Atât timp cât se află pe pământ, ei fac eforturi neostoite să retrăiască experienţa de a fi iubiţi în totalitate. De aceea, toţi oamenii îi admiră pe cei care par să fie fericiţi, fiind convinşi că aceştia au găsit cheia pe care ei încă o mai caută. Mai devreme sau mai târziu, ei cunosc însă dezamăgirea, întrucât toate experienţele terestre pălesc prin comparaţie cu amintirea fuziunii cu Dumnezeu.

În forul nostru interior, mulţi oameni se tem sau se simt vinovaţi din cauza faptului că l-au părăsit pe Dumnezeu. Unii se simt abandonaţi de El, în timp ce alţii se tem să nu fie pedepsiţi pentru că au plecat de acasă împotriva voinţei Lui. Nu puţini se tem de judecata Lui, căci există o parte a conştiinţei umane care ştie că mai presus de ego se află un alt principiu.

Din fericire, este absolut imposibil ca noi să îl părăsim vreodată pe Dumnezeu. Aşa-zisa noastră separare de El nu este altceva decât un coşmar iluzoriu, ce-i drept, unul care pare extrem de realist. Egoul nostru şi percepţiile sale despre lumea exterioară nu sunt altceva decât vise, în timp ce sinele nostru se află deja acasă, alături de Dumnezeu. El nici măcar nu ştie de existenţa egoului, căci conştiinţa pură nu cunoaşte altceva decât iubirea.

Orice ego uman este vag conştient de faptul că există un principiu mai presus de el. El este convins că motivul pentru care acest principiu superior nu îl recunoaşte este acela că Dumnezeu şi sinele real sunt convinşi că sunt mai buni decât egoul. De-a lungul întregii noastre vieţi, noi reiterăm la infinit acest scenariu proiectat de noi înşine. Eu însămi mi-am imaginat de-a lungul vieţii tot felul de scenarii în care oamenii mă judecau, mă ridiculizau şi mă respingeau. În consecinţă, am sfârşit întotdeauna prin a-mi adapta comportamentul ca reacţie la această percepţie a respingerii, împlinind astfel profeţia făcută de mine însămi. Practic, toate dramele prin care trec oamenii derivă din recrearea continuă a momentului separării iniţiale a egoului de Divinitate.

Vestea cea bună este că toate aceste scenarii nu reprezintă decât un coşmar din care ne putem trezi în orice clipă! Personal, am înţeles acest lucru în timpul nopţii întunecate a sufletului meu, când am realizat că Dumnezeu, eu şi toţi ceilalţi oameni suntem de-a pururi uniţi, alcătuind împreună o singură unitate.

Am trăit această revelaţie în timp ce mă aflam într-o librărie, împreună cu o prietenă. Mă uitam pe raftul cu „Apariţii editoriale noi" şi mă simţeam nefericită că nu văd niciuna din cărţile mele noi. Din punct de vedere intelectual, ştiam că editorii plătesc anumite sume de bani din bugetul pentru publicitate pentru ca lucrările publicate de ei să fie afişate la vedere şi îmi dădeam seama că editorii mei au preferat

să cheltuiască aceşti bani pentru alte modalităţi publicitare. Din punct de vedere emoţional, mă simţeam însă ca un copil invidios pe colegii săi de joacă pentru că aceştia au primit cadouri mai frumoase decât ale lui.

Am început să mă plâng prietenei mele, spunându-i că nimeni nu a auzit de cărţile pe care le-am scris. Nu mi se părea corect ca alţi autori care au scris despre aceleaşi subiecte ca şi mine să beneficieze de mult mai multă publicitate. Pentru a mă consola, sărmana mea prietenă mi-a spus: „Poate că aceasta este voinţa lui Dumnezeu".

Cuvintele ei m-au atins la punctul sensibil, aşa că am tăcut. Mai târziu în aceeaşi seară, pe când mă aflam singură în dormitorul meu, am început să suspin, frustrată. De vreme ce Dumnezeu era cel care bloca succesul cărţilor mele, m-am decis că nu mai doresc să am nimic de-a face cu El. Mă simţeam furioasă că Dumnezeu se dovedeşte un Părinte atât de rău, care nu mă sprijină cu nimic. „Mai bine mă mut într-un alt univers, care nu depinde de Dumnezeu!" i-am strigat sfidătoare. Şi chiar aveam intenţia să o fac! Eram absolut decisă să renunţ în întregime la Dumnezeu şi să îmi controlez în totalitate propria viaţă.

Din păcate, nu îmi puteam imagina niciun loc din univers în care Dumnezeu să nu existe. Ore în şir, m-am gândit cum să fac să scap de Dumnezeu şi de voinţa Lui. În cele din urmă, am fost nevoită să accept că Dumnezeu se află *pretutindeni.* Nu exista niciun loc în care să mă duc şi în care Dumnezeu să nu existe. Mai mult decât atât, voinţa lui Dumnezeu era la rândul ei omniprezentă. Chiar dacă aş fi murit sau aş fi devenit inconştientă, tot aş fi îndeplinit voinţa lui Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate scăpa de ea. La început, această revelaţie m-a înfuriat şi mai tare, făcându-mă să mă simt prinsă într-o capcană, la fel ca un om care trăieşte într-o cameră foarte aglomerată.

Am plâns în acea noapte până când m-am simţit epuizată. După ce m-am calmat, m-am gândit la dilema mea dintr-o

perspectivă mai obiectivă. Dacă voinţa lui Dumnezeu se află pretutindeni, însemna că ea se suprapunea cu propria mea voinţă. Concluzia logică era una singură: „Voinţa lui Dumnezeu şi voinţa mea sunt inseparabile. Ele sunt unul şi acelaşi lucru!” Am izbucnit uşurată în râs şi o mare greutate mi s-a ridicat de pe inimă, dându-mi seama că nu trebuie să mă mai tem de voinţa lui Dumnezeu în ceea ce mă priveşte. La urma urmelor, voinţa mea nu era cu nimic diferită de voinţa lui Dumnezeu. După ce am ajuns la această concluzie, am adormit buştean, conştientă că lupta mea cu Dumnezeu s-a încheiat pentru totdeauna.

O lună mai târziu, i-am luat un interviu lui Betty Eadie, care tocmai făcea un turneu de promovare pentru noua ei carte, *Trezirea inimii.* Cât de multe lucruri s-au întâmplat de la primul interviu pe care i l-am luat! Mă simţeam infinit mai fericită, mai vie şi mai liberă decât am fost vreodată înainte de interviu. Betty mi-a spus că îşi aduce aminte de primul nostru interviu şi mi-a mulţumit pentru articolul pe care l-am scris despre cartea ei.

„Am înţeles că articolul tău despre cartea *Îmbrăţişată de lumină* a avut un efect pozitiv în avalanşă”, mi-a spus Betty, explicându-mi că tot ceea ce gândim, spunem sau facem noi echivalează cu aruncarea unei pietre în apa unui lac liniştit. Piatra generează valuri care ajung până foarte departe, influenţând vieţile unor oameni la care nici măcar nu ne gândim. De aceea, trebuie să avem tot timpul grijă să nu aruncăm în iazul vieţii decât pietre ale iubirii.

Betty mi-a mărturisit că şi ea a trecut printr-o noapte întunecată a sufletului în care l-a înfruntat pe Dumnezeu. La fel ca în cazul meu, concluzia ei în urma acestei confruntări a fost aceea că Dumnezeu ne iubeşte şi se află în permanenţă alături de noi toţi. După toate aparenţele, această luptă cu Dumnezeu reprezintă o experienţă universală, prin care toţi oamenii trebuie să treacă înainte de a se împăca definitiv cu Dumnezeu

şi cu sinele lor superior. Noi nu putem elibera de mânia noastră profundă împotriva lui Dumnezeu şi de neîncrederea noastră în El decât recunoscând mai întâi că nutrim aceste sentimente. Abia după eliberarea de ele putem rămâne noi centraţi în adevărata noastră conştiinţă de sine.

Spre sfârşitul interviului, Betty mi-a vorbit despre credinţa ei profundă în ghidarea primită de la Dumnezeu. Am întrebat-o: „Spui undeva în carte că ‚te afli tot timpul în căutarea porţilor deschise’. Cum putem observa şi recunoaşte porţile care se deschid în faţa noastră?”

Betty mi-a răspuns: „Aceste porţi se deschid tot timpul în faţa noastră. Acesta este unul din motivele pentru care mă trezesc în fiecare dimineaţă într-o stare de exaltare şi entuziasm, pentru că ştiu că Dumnezeu îmi deschide anumite porţi şi aşteaptă ca eu să fac anumite lucruri. Atunci când în faţă ne apare o oportunitate, nu este niciodată vorba de un accident. Orice şansă reprezintă o poartă care se deschide în faţa noastră. Nu trebuie decât să avem încredere în noi înşine şi în Dumnezeu, şi să păşim cu încredere prin ea”.

Am rugat-o apoi să îmi clarifice o întrebare pe care mi-am pus-o frecvent în ultima vreme: „Uneori, în viaţa noastră intervin şi lucruri care ne fac să ne rătăcim de pe calea spirituală. De unde putem şti dacă o oportunitate reprezintă o poartă deschisă sau un obstacol în faţa căii spirituale?”

„Obstacolele în faţa căii spirituale se manifestă de regulă ca nişte dorinţe ale egoului, nu ale sinelui. De aceea, noi trebuie să ne întrebăm tot timpul dacă motivaţiile noastre aparţin egoului nostru sau iubirii. Dacă cel care ne motivează să facem ceva este egoul, este foarte posibil ca această poartă să nu fie potrivită pentru noi, dovedindu-se în cele din urmă o fundătură”.

CAPITOLUL 15

MIRACOLELE UNITĂŢII

„La fel ca albina care adună miere de la flori diferite, omul înţelept acceptă esenţa diferitelor scripturi şi vede numai binele în toate religiile".

- Srimad Bhagavatam,
Text spiritual al hinduismului

Înainte de a-mi încheia interviul luat lui Betty Eadie, am adus în discuţie un alt subiect care mă preocupa: creştinismul şi relaţia sa cu experienţa şi cu teoria mistică. Prin studierea *Cursului de miracole* şi a Bibliei, dar şi prin meditaţiile şi activitatea mea de vindecare spirituală, mi-am dezvoltat o relaţie foarte profundă cu Iisus Hristos. Am continuat să particip la slujbele diferitor biserici, tradiţionale şi netradiţionale deopotrivă, şi am descoperit că fiecare are ceva important de oferit, dar niciuna nu reflectă în profunzime convingerile mele cele mai profunde. De aceea, mi-am creat o credinţă profund personalizată, în care principiile creştine se amestecau armonios cu cele ale filozofiei orientale, ale metafizicii, dar şi cu experienţele mele de viaţă. Ca simbol personal al acestei credinţe personale, am ales să port frecvent la gât diferite coliere şi cruci din cristal. Cristalul simbolizează unitatea pură şi misticismul, în timp ce crucea simbolizează recunoştinţa mea pentru învăţăturile lui Iisus.

La fel ca şi mine, Betty consideră că adevăratul creştinism reprezintă iubirea şi respectul profund faţă de Iisus Hristos,

privit ca persoană şi ca maestru. Din această perspectivă, ea se consideră o creştină. Din păcate, după publicarea cărţii ei, *Îmbrăţişată de lumină,* mai multe organizaţii creştine fundamentaliste i-au pichetat conferinţele, strigând sloganuri de genul: „Pe care Iisus l-ai întâlnit de fapt, Betty?"

Protestatarii se refereau la profeţiile din Biblie referitoare la impostorii care se vor da drept Iisus Hristos, descrise în Apocalipsă. Convingerea lor era că în timpul experienţei ei de moarte clinică, în timpul căreia l-a întâlnit pe Iisus, Betty s-ar fi întâlnit de fapt cu Anticristul. De aceea, au continuat să o persecute, afişând tot felul de postere dizgraţioase şi strigând sloganuri pline de mânie.

Betty mi-a spus că şi-a iertat persecutorii, de care nu se temea şi pe care nu îi judeca. La fel ca şi mine, şi ea a ajuns la concluzia că nu există o religie „corectă" sau mai bună decât altele. Dimpotrivă, toate religiile au trăsături comune, şi în primul rând dorinţa profundă a oamenilor de a se uni cu iubirea lui Dumnezeu.

Betty mi-a mai spus că în loc să le trimită contestatarilor ei gânduri de teamă şi de mânie, obişnuieşte să le trimită gânduri de iubire. Ea este absolut convinsă că diviziunile dintre religii pot fi vindecate prin astfel de gânduri conştiente pline de iubire. Cuvintele ei reprezintă un sfat important pentru toţi purtătorii luminii, căci majoritatea se luptă cu rezistenţa oamenilor care se tem de adevăratele lor motivaţii sau nu au încredere în ele. Un lucrător adevărat întru lumină nu trebuie să reacţioneze la astfel de temeri altfel decât prin iubirea sa; în caz contrar, el nu va face decât să confere mai multă putere şi realitate fricii lor.

Anticristul nu este altceva decât egoul nostru, care pretinde că este sinele real şi unica „Prezenţă Christică" (Eu sunt). Convingerea mea personală este că la acest ego se referea Iisus atunci când şi-a avertizat discipolii împotriva impostorilor. Egoul pozează în sinele nostru superior, încercând să ne convingă că el reprezintă adevărata noastră esenţă.

Aceasta este singura lui şansă de a nu fi evacuat din fiinţa noastră. El este capabil să se adapteze în orice condiţii, inclusiv meditaţiei, şi poate vorbi (dacă doreşte) foarte frumos despre unitate. Pe de altă parte, ori de câte ori suntem nefericiţi, plini de resentimente, geloşi, plini de teamă, competitivi, tensionaţi, şi ori de câte ori ne considerăm superiori altor persoane, putem fi siguri că aceste stări sunt opera egoului nostru. Ori de câte ori nu ne simţim împăcaţi, ne aflăm automat într-o stare de spirit egotică.

La scurt timp după ce i-am luat interviul lui Betty, am trăit o experienţă care mi-a confirmat importanţa discuţiei noastre despre unitate. Mă plimbam pe plajă, în apropiere de casa mea din Newport Beach, după o zi obositoare în care am oferit foarte multe consultaţii metafizice clienţilor mei. Pe când mă apropiam de un şir de stânci cunoscute sub numele de „Osia", am văzut un animal micuţ, de culoare maronie. Apropiindu-mă de el, mi-am dat seama că este un pui de leu de mare şi că ceva nu este în regulă cu el.

M-am aşezat pe nisip lângă el. Folosindu-se de aripioarele laterale, puiul s-a apropiat de mine. Gâfâia îngrozitor şi mi-am dat seama că este epuizat şi speriat. Mi-am adus aminte că de cealaltă parte a „Osiei" se afla o platformă plutitoare pe care trăia o colonie de lei de mare. Probabil că puiul s-a îndepărtat de mama sa şi a fost aruncat la ţărm de valurile mării. Încercând să-l ajut, am acţionat intuitiv, plasându-mi mâinile pe el şi vizualizând cum energia christică pătrunde prin *chakra* mea coronară şi se scurge prin degetele mele în trupuşorul puiului. Am început să mă rog lui Iisus şi îngerilor, cerându-le ajutorul.

Chiar atunci, un salvamar s-a apropiat de mine. Cu o voce puternică, mi-a spus că a telefonat la o organizaţie de protecţie a animalelor să vină şi să ducă puiul într-o rezervaţie marină dintr-un alt oraş. Speriat de vocea salvamarului şi de energia care emana din ea, puiul s-a refugiat sub nişte stânci

din apropiere. Salvamarul a luat un stetoscop şi a încercat să îl lipească de pieptul animalului, dar acesta a început să şuiere şi să mârâie, ca şi cum ar fi avut intenţia de a-l muşca. Stânjenit, salvamarul s-a îndepărtat şi mi-a spus că se duce să aştepte venirea camionului celor de la organizaţia pentru protecţia animalelor.

Mi-am dat seama că trebuie să fac ceva. Dacă cei de la protecţia animalelor ajungeau şi luau puiul, şansele lui de a-şi mai vedea vreodată mama se reduceau dramatic. De aceea, m-am rugat fierbinte lui Iisus să intervină, şi încă rapid! În timp ce mă rugam, puiul s-a cuibărit din nou lângă mine, iar eu am continuat să îi transmit lumina vindecătoare prin degetele mele.

Când am deschis ochii, de mine se apropia un tânăr cu o înfăţişare blândă. Omul mi-a zâmbit şi s-a aşezat lângă mine şi lângă pui. De data aceasta, animalul nu s-a mai speriat, ci a rămas pe loc. I-am explicat situaţia tânărului, care şi-a dat pe loc seama că avem nevoie de un miracol pentru ca puiul să îşi regăsească mama. Fiind un om credincios, a fost de acord să îşi unească rugăciunea cu a mea.

Tânărul a observat imediat poziţia mâinilor mele în timp ce mă rugam. De fapt, în tot acest timp continuam să îi transmit puiului energie vindecătoare. „Faci un fel de tratament spiritual?” m-a întrebat el. „Da”, i-am răspuns eu. Tânărul mi-a explicat că mama lui se ocupă cu vindecarea netradiţională, aşa că şi-a dat imediat seama că îi transmit puiului energie *pranică*.

După ce am reînceput să ne rugăm lui Iisus, cerându-i ajutorul, tânărul m-a întrebat: „Eşti sigură că te rogi la adevăratul Iisus?” Mi-a pus această întrebare privindu-mă cu teamă, dar şi cu compasiune.

Am luat în mâini crucea mea de cristal de la gât şi i-am zâmbit liniştitor: „Da, sunt foarte sigură că mă rog la adevăratul Iisus”.

Tânărul mi-a zâmbit cu sinceritate şi mi-a răspuns: „Bănuiesc că e adevărat ce se spune, că dacă doi sau mai mulţi oameni se roagă în numele Lui, încep să se petreacă miracole”.

Am fost de acord cu el, după care ne-am întors la rugăciunile noastre. Ne-am dat seama că timpul trece şi că maşina celor de la protecţia animalelor se apropie de noi. Subit, am auzit un zgomot în stânga noastră. Am deschis ochii şi am văzut un bărbat cu părul lung şi alb, cocoţat pe stânci. Din cauza soarelui din spate, părea înconjurat de un nimb de lumină, aşa că ne era imposibil să îi distingem trăsăturile. Fără să ezite, bărbatul a coborât rapid de pe stânci, îndreptându-se către noi. Nu ne-a privit nicio clipă pe mine sau pe tânărul de lângă mine şi nu ne-a adresat niciun cuvânt. Părea că ştie ce face. A luat nişte alge şi a început să gâdile puiul pe burtă. Acesta a protestat, dar s-a pus imediat în mişcare, îndreptându-se către mare.

Tânărul de lângă mine a încercat să protesteze, dar l-am oprit şi i-am spus: „Stai liniştit, căci nu îi face niciun rău. Acesta este miracolul pentru care ne-am rugat”.

Bătrânul a continuat să gâdile puiul, care a reacţionat îndreptându-se din ce în ce mai mult către mare. În câteva minute, bătrânul l-a determinat pe pui să ajungă la mal şi să se scufunde în apă. Fără să ne privească şi fără să ne adreseze în continuare niciun cuvânt, bătrânul a plecat, considerându-şi misiunea îndeplinită. Tânărul şi cu mine am oftat fericiţi, privind puiul care se îndrepta înotând către platforma pe care se afla colonia de lei de mare. Cinci minute mai târziu a ajuns şi camionul celor de la protecţia animalelor, dar puiul dispăruse de mult din vedere. Atât eu cât şi tânărul de lângă mine am căzut de acord că am asistat la un miracol. Ne-am îndreptat în grabă către bătrânul care se îndepărta, încercând să îi mulţumim, dar acesta a refuzat să asculte mulţumirile noastre, spunându-ne cu un zâmbet: „Mergeţi în pace”.

Pe măsură ce învăţam să rămân din ce în ce mai des centrată în sinele meu real, viaţa mea devenea din ce în ce mai împăcată. Nu mă mai temeam să discut sau să scriu despre convingerile şi experienţele mele spirituale, iar această autenticitate îmi amplifica şi mai mult pacea interioară. Am continuat să practic două meditaţii pe zi şi mi-am dat seama că acestea sunt mult mai puternice atunci când le efectuez în mijlocul naturii.

Cu o zi înainte de onomastica mea, am făcut o plimbare pe plajă, alături de Michael. De regulă, atunci când ne plimbăm povestim foarte mult, dar de data aceasta am preferat să păstrăm tăcerea. Deşi eram împreună din punct de vedere fizic şi ne ţineam de mâini, eram amândoi absorbiţi în propriile gânduri.

După aproape doi kilometri de plimbare, am ajuns la Osie. Îmi plăcea întotdeauna să mă aşez pe una din aceste stânci din cuarţ cristalin atunci când meditam, lăsându-mă îmbrăţişată de razele călduroase ale soarelui şi ascultând zgomotele mării. În ultima vreme, vântul extrem de puternic mi-a deranjat însă meditaţiile. Îmi era imposibil să mă detaşez de lumea exterioară, o parte a conştiinţei mele fiind focalizată asupra mediului înconjurător pentru a se asigura că vântul puternic nu va schimba subit direcţia valurilor, făcându-le să mă măture de pe stânci.

Michael s-a oferit să supravegheze el valurile, astfel încât eu să pot medita în linişte. Ne-am plimbat de-a lungul stâncilor, căutând un loc cât mai confortabil, suficient de aproape de apa mării pentru a putea asculta zgomotul valurilor, dar suficient de departe pentru a fi feriţi de pericole. În cele din urmă, am ales două stânci din cuarţ, absolut netede.

Am închis ochii şi am inspirat profund aerul sărat, lăsând stropii valurilor să îmi răcorească pielea încinsă. M-am lăsat în întregime în grija lui Michael şi m-am adâncit într-o stare de meditaţie profundă. Mi-am vizualizat *chakrele* şi mi-am

imaginat că acestea sunt purificate şi echilibrate de o energie alb-strălucitoare. Inima mea s-a umplut de beatitudine. Simţeam o iubire infinită şi profundă pentru întreaga viaţă. Eram conştientă de conexiunea mea cu toate fiinţele vii şi mă simţeam una cu tot ceea ce există, într-o stare sublimă de iubire. În final, am ieşit din această stare fabuloasă de meditaţie, întinzându-mi larg braţele, în semn de recunoştinţă pentru minunata revelaţie a vieţii. Când am deschis ochii, l-am văzut pe Michael stând lângă mine cu picioarele încrucişate, zâmbind. M-a întrebat: „Eşti pregătită să ne întoarcem?"

I-am confirmat dând din cap şi am început să cobor printre stânci. Chiar lângă mine, am observat un obiect de culoare roz, care contrasta puternic cu cenuşiul stâncilor. Era un buchet de orhidee şi trandafiri, primele de culoare lila, iar ceilalţi de culoare roz. Cu siguranţă, buchetul nu fusese acolo atunci când am urcat; altminteri l-aş fi observat! Am inspectat cu prea multă atenţie stâncile atunci când am căutat un loc ideal pentru meditaţie, aşa că ar fi fost imposibil să nu observăm florile. Michael nu avea cum să le fi adus ca să îmi facă o surpriză, întrucât nu purta decât un şort şi un tricou. De altfel, florile erau foarte proaspete, ca şi cum abia ar fi fost culese.

Singura explicaţie plauzibilă era că aveam de-a face cu un miracol. Am luat imediat buchetul de flori şi i l-am arătat entuziasmată lui Michael. În acea clipă, vocea interioară mi-a vorbit şi mi-a spus: „La mulţi ani, Doreen!" Buchetul miraculos era un cadou din partea universului, pentru a celebra astfel realizarea stării de unitate pe care am trăit-o ceva mai devreme. Păstrez chiar şi astăzi buchetul uscat în biroul meu, pentru a-mi reaminti astfel în permanenţă de miracolele surprinzătoare pe care le poate face conştientizarea stării de unitate şi de iubire universală.

CAPITOLUL 16

CALEA ILUMINĂRII

„În viață, mulți intră în serviciul celebrității sau al banilor, dar cea mai bună opțiune le aparține puținilor aleşi care îşi petrec timpul contemplând natura şi cultivând înțelepciunea".

- Pitagora (570-490 î.Ch.)
„Părintele filozofiei"

Oamenii mă întreabă adeseori: „Dacă ai avut parte de o copilărie atât de fericită, cum se face că ai avut parte de o adolescență şi de o tinerețe atât de chinuite?" Răspunsul meu este de fiecare dată acelaşi: deşi m-am bucurat de foarte multă iubire în mijlocul familiei mele, am căutat o fericire „mai mare" în lumea exterioară.

Am reiterat astfel în mod dureros drama naşterii egoului meu, care a condus la aparenta mea separare de Dumnezeu. Separarea s-a produs atunci când egoul meu s-a întrebat dacă nu cumva poate descoperi o sursă mai plenară de iubire în afara lui Dumnezeu. Neputându-se separa cu adevărat de Creatorul său pentru a investiga această posibilitate, egoul meu a adormit şi a început să viseze că duce o existență separată de Dumnezeu. Visul lui era extrem de realist, aşa că egoul meu a uitat în scurt timp că visează.

Egoul meu a păstrat totuşi amintirea vagă a prezenței lui Dumnezeu şi a sinelui său real. El ştia că Dumnezeu şi sinele

real erau mai fericiţi decât el şi s-a revoltat: „Hei, tipii ăştia cred că sunt mai grozavi ca mine. Foarte bine. Oricum n-am nevoie de ei!" Pentru a-şi demonstra independenţa, egoul s-a apucat să acumuleze tot felul de obiecte, în speranţa că va deveni astfel mai fericit. El a început să acumuleze diplome, aplauze, bani, case şi prestigiu, dar niciunul din aceste daruri nu i-a putut oferi fericirea de care ştia că se bucură Dumnezeu şi sinele real. De aceea, egoul a început să se simtă gelos şi invidios pe cei doi, şi s-a jurat să îşi dubleze eforturile în vederea acumulării de fericire. În acest scop, el s-a îndepărtat din ce în ce mai tare de casă, căutând secretul fericirii.

Ori de câte ori vedea pe cineva care i se părea mai fericit decât el, era cuprins de gelozie. De aceea, el copia comportamentul celuilalt, în speranţa că va putea experimenta aceeaşi fericire ca şi el. În scurt timp, el ajungea să îl cunoască însă pe celălalt şi îşi dădea seama că acesta nu era nici pe departe atât de fericit cum părea la prima vedere. Egoul a cunoscut şi oameni mai nefericiţi ca el, care dădeau vina pe tot felul de lucruri din trecut pentru nefericirea lor. Le-a copiat şi acestora comportamentul, dând la rândul lui vina pe trecutul său pentru incapacitatea de a fi fericit. Din când în când, se întreba: „Oare ce nu este în regulă cu mine? De ce nu pot fi fericit?"

Egoul tuturor oamenilor suferă din cauza unui sentiment acut de vid interior şi de inferioritate. El se simte respins de sinele superior, deşi el este singurul care îl respinge pe acesta. Din cauza acestui mecanism, egoul este convins în permanenţă că ceilalţi oameni îl judecă şi îl resping, creându-şi astfel singur premisele pentru această respingere. În tot acest timp, sinele nostru real se bucură de o viaţă paralelă, plină de pace, la care putem participa ori de câte ori prin minte ne trece un gând de iubire.

Calea purtătorului de lumină nu este întotdeauna uşoară. De multe ori, curiozitatea sau grijile ne conduc în situaţii cu o mare încărcătură emoţională. Căutarea fericirii şi a semnificaţiei ne face să o apucăm adeseori pe cărări laterale, care se dovedesc în final simple fundături. În final, ajungem să înţelegem că ceea ce am căutat atâta vreme s-a aflat tot timpul înlăuntrul nostru.

Şi totuşi, eu cred cu toată convingerea că toate experienţele noastre pot ajuta lumea în care trăim. Toate experienţele noastre dureroase ne pot servi ca profesori, ajutându-ne să învăţăm, să creştem şi să descoperim cum putem trăi în pace şi în fericire. Aceste lecţii învăţate cu preţul suferinţei pe acest pământ ne ajută inclusiv să ne jucăm rolul de purtători ai luminii. Dat fiind că am cunoscut noi înşine durerea, ne este mult mai uşor să simţim o stare de compasiune pentru adepţii sau pentru clienţii noştri.

Mai devreme sau mai târziu, noi începem să înţelegem că gândurile şi acţiunile egotice conduc inevitabil la suferinţă. Fericirea nu poate fi atinsă decât prin centrarea tuturor gândurilor noastre asupra lui Dumnezeu şi asupra sinelui nostru superior. Uneori, acest lucru se dovedeşte însă extrem de dificil, căci lumea exterioară ne atrage tot timpul în mrejele ei, distrăgându-ne atenţia şi făcându-ne să cădem din nou şi din nou în capcana egoului, de pildă atunci când ascultăm ştirile, colegii care se plâng şi membrii nefericiţi ai familiei noastre. În timp, noi învăţăm astfel să discernem care sunt gândurile egotice de îndată ce acestea apar în mintea noastră. Învăţăm astfel să ne schimbăm în mod conştient conţinutul minţii, optând întotdeauna pentru pacea sinelui superior. De regulă, acest proces presupune detaşarea de vechile judecăţi critice, de incapacitatea de a ierta şi de ataşamentele faţă de bani şi de bunurile materiale. Atunci când nu reuşim să ne detaşăm singuri de egoul nostru, noi învăţăm să invocăm ajutorul spiritual din partea prietenilor noştri din universul vizibil şi din cel invizibil.

În tinereţe, eu am fost abuzată verbal, motiv pentru care mi-am uitat adevărata identitate. Am început astfel să cred că

sunt o persoană nevrednică şi inferioară. Convingerea mea este că întreaga rasă umană a suferit un abuz similar, motiv pentru care şi-a uitat propria perfecţiune dăruită de Dumnezeu. Când mama m-a învăţat că „în mintea lui Dumnezeu nimic nu se pierde", nu mi-am dat seama cât de amplă este semnificaţia cuvântului *nimic*. Mult timp, sinele meu real mi s-a părut iremediabil pierdut. Nici măcar nu îmi mai puteam aduceam aminte cum arăta el. Dumnezeu nu a uitat însă nicio clipă de sinele meu. Aşa cum, în copilărie, credinţa mea m-a ajutat să găsesc diferite obiecte pierdute, aceeaşi credinţă m-a condus mai târziu la regăsirea sinelui meu real.

Purtătorii luminii sunt primii oameni chemaţi să se trezească din marele vis care i-a făcut să creadă în realitatea bolii, a distrugerii şi a depresiei. Maeştrii eliberaţi şi îngerii ne ajută în permanenţă să avansăm pe acest drum al trezirii, dându-ne instrucţiuni prin intermediul intuiţiei şi al instinctelor noastre. De aceea, este foarte important ca noi să fim atenţi şi să ascultăm de aceste intuiţii interioare.

În timpul anilor în care i-am consiliat pe supravieţuitorii diferitelor forme de abuzuri, am cunoscut foarte mulţi oameni care s-au întors la partenerii lor abuzivi, spunându-mi: „S-a schimbat. De data aceasta, relaţia noastră va fi diferită". Din păcate, această utopie nu s-a adeverit niciodată, iar ei au retrăit aceleaşi abuzuri şi aceeaşi durere ca şi odinioară.

Dacă îmi reconsider propria viaţă, regăsesc acelaşi tipar comportamental. Ori de câte ori am uitat de fundamentul spiritual al rugăciunilor şi meditaţiilor zilnice, m-am trezit golită în interior şi speriată. De aceea, am încercat să îmi umplu acest vid interior şi să îmi alung temerile cu ajutorul premiilor oferite de lumea exterioară: popularitate, bani, mâncare sau alcool. Motivaţia egoului meu inferior era întotdeauna aceeaşi: „Dacă vei obţine acest premiu, te vei simţi minunat". De aceea, făceam tot ce îmi stătea în puteri pentru a obţine premiul respectiv, dar rezultatul era de fiecare dată acelaşi: durerea şi suferinţa.

Am continuat totuşi să repet acest tipar abuziv al relaţiei cu propriul meu ego, spunându-mi: „De data aceasta situaţia va fi diferită. Voi încerca să obţin un premiu diferit, care îmi va aduce cu siguranţă fericirea". În cele din urmă, am învăţat că toate premiile pe care le are de oferit egoul sunt la fel de dureroase.

În povestea lui Pinocchio, atracţiile oferite de lumea exterioară îl tentează pe băieţelul din lemn, care uită astfel de propria cale. Greierul Jimminy îl avertizează pe Pinocchio să nu se lase atras de tentaţii, dar băiatul cedează. Personal, păstrez în biroul meu o statuie a lui Pinocchio şi a Greierului Jimminy, pentru a-mi reaminti astfel să ascult de vocea superioară a înţelepciunii ori de câte ori egoul mă tentează cu un nou premiu, încercând astfel să mă rătăcească de pe calea mea.

Relaţia noastră cu egoul inferior nu diferă cu nimic de ciclurile violenţei domestice. Noi cedăm de fiecare dată ispitei care ne face să credem că materialismul şi condiţiile exterioare ne vor face fericiţi. De fiecare dată când ne căutăm fericirea în exterior, noi sfârşim însă prin a ne simţi dezamăgiţi, nesatisfăcuţi sau chiar mai rău. Desigur, nu este nimic rău în a te bucura de diferite posesiuni materiale. Convingerea că aceste posesiuni ar fi ceva rău în sine nu face decât să se transforme în realitate. De fapt, materia reprezintă un aspect neutru al marii iluzii.

În Predica de pe Munte, Iisus ne învaţă că dacă ne focalizăm în permanenţă atenţia asupra Împărăţiei lui Dumnezeu, Tatăl ceresc ne asigură în mod automat toate nevoile materiale. În acest fel, nu mai suntem nevoiţi să ne facem griji din cauza banilor. Eliberaţi de acest stres, noi putem asculta mai bine vocea plină de iubire a lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui, care ne ghidează.

Mult timp, am încercat să evit ghidarea lui Dumnezeu, temându-mă să nu pierd controlul asupra propriei mele vieţi,

riscându-mi astfel fericirea. Deşi am recunoscut întotdeauna înţelepciunea sfaturilor primite de la El, m-am revoltat împotriva lor şi am ales adeseori diferite căi distructive, numai pentru a-mi demonstra astfel independenţa. Am păstrat multă vreme convingerea că îmi pot obţine fericirea, pacea şi siguranţa după care tânjeam din această lume a iluziilor. Din fericire, de fiecare dată când m-am adâncit singură într-o situaţie autodistructivă, sub pretextul căutării unei forme exterioare de fericire, Dumnezeu şi sinele meu real m-au salvat.

Sinele nostru superior, ghizii spirituali şi îngerii care ne călăuzesc ne ajută în permanenţă şi ne oferă informaţii utile, asistându-ne astfel să avansăm de-a lungul căii purtătorului luminii. Acest ajutor se manifestă prin mesaje pline de iubire, pe care le primim sub formă de intuiţii, inspiraţii, viziuni, voci interioare sau alte forme de clarviziune. Mulţi oameni primesc mesaje care îi avertizează să îşi schimbe alimentaţia, prietenii sau chiar slujba. Ei *ştiu* pur şi simplu că aceasta este calea pe care trebuie să o apuce. Ghizii spirituali nu ne cer niciodată să facem ceva care ne-ar putea răni, pe noi sau pe cei dragi. Ei ne ajută în mod dezinteresat, astfel încât noi să putem ajuta la rândul nostru lumea în care trăim. Cu cât avem mai multă încredere în acest ajutor subtil, cu atât mai masiv ne parvine el.

Dumnezeu nu doreşte altceva decât să ne ghideze către o viaţă mai fericită, mai împlinită şi mai frumoasă, prin care să le fim de folos inclusiv fraţilor noştri. Această muncă începe întotdeauna cu propria noastră conştiinţă, cu antrenamentul propriei noastre minţi în sensul detaşării de lumea exterioară. O mare parte din această activitate constă în redactarea unui vocabular diferit pe care să îl folosim în gândurile şi în frazele rostite de noi, astfel încât să nu mai afirmăm în mod repetat problemele cu care ne confruntăm, dându-le astfel viaţă.

În calitatea noastră de purtători ai luminii, menirea noastră depinde de capacitatea noastră de a învăţa să rămânem centraţi

în iubirea sinelui nostru superior. Promisiunea pe care am făcut-o cândva, de a ajuta această lume, ne obligă să ne ţinem sub control egoul şi să optăm întotdeauna pentru gândurile de iubire, nu de vinovăţie. Suntem nevoiţi astfel să renunţăm la micile noastre griji egotice, astfel încât să ne putem focaliza mai bine atenţia asupra sarcinii pe care o avem de îndeplinit.

Atunci când mi-am revelat sinele real, am realizat dincolo de orice îndoială că toată durerea pe care am experimentat-o pe acest pământ a fost iluzorie, neatingându-mi nicio clipă adevărata identitate. Sinele meu real, care este una cu Dumnezeu, nu a simţit niciodată vreun motiv să se aventureze în lumea exterioară a iluziilor dureroase. El nu simte niciodată nevoia de a-şi căuta în exterior sursa iubirii sau a alinării. De aceea, singurul sentiment pe care îl experimentează el este iubirea pură. Acelaşi lucru este valabil şi pentru sinele real al celorlalţi oameni.

De aceea, purtătorii luminii nu trebuie să fie foarte preocupaţi de ceea ce fac. *Facerea* este o acţiune corporală şi presupune o identificare deplină cu corpul fizic. Maeştrii yoghini au demonstrat că pot obţine foarte multe realizări în lumea fizică stând pur şi simplu în poziţia lotusului. Desigur, asta nu înseamnă că trebuie să devenim cu toţii nişte observatori pasivi ai acestei lumi. Chiar şi această atitudine ar presupune o anumită focalizare asupra lumii exterioare. Un lucrător adevărat întru lumină ar trebui să se concentreze înainte de toate asupra muncii sale interioare. El trebuie să înveţe cum să îşi educe mintea astfel încât aceasta să rămână centrată asupra iubirii sinelui său superior, lăsându-se apoi ghidat de această iubire prin acţiunile sale.

Fiecare purtător al luminii are propria sa misiune de a ajuta la vindecarea acestei lumi. Dat fiind că există atâţia purtători ai luminii chemaţi să vindece această lume, am consacrat partea a doua a acestei cărţi descrierii mai multor metode de vindecare

psihică. Ele reprezintă liniile directoare pe care le-am urmat eu însămi, aşa că vor trebui ajustate de fiecare în parte pentru a corespunde propriilor sale nevoi şi preferinţe. Aşa cum există nenumărate căi spirituale, la fel, există nenumărate modalităţi de a-ţi trezi canalele psihice.

Misiunea noastră sacră constă în a ne trezi mai întâi pe noi înşine din coşmarul egoului, care crede în boală, în distrugere şi în depresie. Pe măsură ce ne trezim din acest somn profund, noi trebuie să începem să-i trezim la rândul nostru pe fraţii noştri din coşmarul în care se complac. *Cursul de miracole* sintetizează perfect calea purtătorului de lumină:

Egoul se teme de bucuria spiritului, căci cel care a trăit această bucurie renunţă la toate protecţiile instaurate de ego şi la toate temerile sale. Omul investeşte singur în propriile temeri, întrucât acestea îl separă şi mai mult de sursa lui, iar egoul se bucură de această separare. Renunţă la temeri! Nu mai asculta de ele şi nu le mai cultiva. Nu asculta decât de Dumnezeu, care nu cunoaşte amăgirea, la fel ca şi spiritul pe care l-a creat. Eliberează-te pe tine însuţi şi eliberează-i şi pe semenii tăi. Nu le mai prezenta celor din jur o imagine falsă şi inferioară, şi nu mai accepta din partea lor o astfel de imagine… Egoul tău nu te poate ajuta cu nimic să te salvezi pe tine însuţi sau să îi salvezi pe ceilalţi, în timp ce spiritul tău poate face totul pentru a te salva pe tine şi pentru a-i salva pe ceilalţi.

Pământul are nevoie de tine, lucrătorule întru lumină, iar cerul îţi transmite marea veste: că nu ai de ce să te temi. Îngerii te înconjoară cu iubirea lor şi te asigură că eşti perfect calificat pentru munca de purtător al luminii. Află că eşti perfect şi foarte iubit. În mintea lui Dumnezeu nu există nicio fiinţă mai perfectă decât tine. De aceea, nu trebuie să schimbi, să modifici sau să ajustezi nimic în ceea ce te priveşte, întrucât eşti deja perfect. Acceptă şi simte iubirea atotputernică ce rezidă chiar

acum în inima ta, lucrătorule întru lumină, căci misiunea ta sacră depinde de acest lucru.

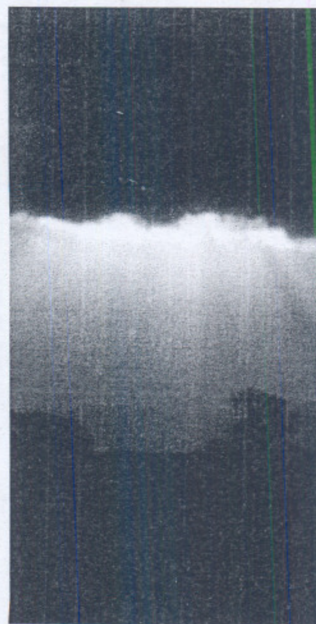

Notă adresată cititorului: Povestea vieţii mele continuă în alte două cărţi ale mele: *Vindecarea cu ajutorul zânelor* şi *Medicina cu îngeri.*

PARTEA II

GHID PENTRU COMUNICAREA PSIHICĂ ȘI VINDECAREA SPIRITUALĂ

INTRODUCERE

LUMILE PARALELE ALE ENERGIEI ŞI SPIRITULUI

„Energia pierdută, Iubirea pierdută, puterea pierdută, tot ce se pierde este rezultatul negării, al respingerii prin neacceptare. Omul regăseşte ce a pierdut atunci când se iartă pe sine pentru negarea acestui obiect şi atunci când îl acceptă din nou".

– *Folosirea corectă a voinţei,* text spiritual receptat prin *channeling* de către Ceanne DeRohan

Sinele real şi egoul nostru trăiesc vieţi separate, dar paralele. Primul se bucură de o viaţă trăită în pace, în armonie şi sănătate, simţindu-se perfect împlinit, în timp ce celălalt trăieşte o viaţă plină de griji, de lipsuri şi de boli. La ora actuală, lumile paralele reprezintă una din principalele teme de cercetare ale fizicii cuantice. Spre exemplu, oamenii de ştiinţă au descoperit că un atom radioactiv poate exista simultan într-o stare descompusă şi într-una nedescompusă. Atunci când omul observă starea sa descompusă, aceasta devine unica sa realitate (cealaltă stare devine latentă)[40]. Altfel spus, starea observată capătă preeminenţă asupra celeilalte stări.

După ce mi-am revelat sinele real în timpul meditaţiei făcute la seminarul lui Wayne Dyer, am înţeles că un alt „eu"

40 E.P. Wigner. Op. cit. 1962.

al meu trăieşte într-o dimensiune paralelă. Acest „eu" emana o fericire care nu putea deriva decât dintr-o viaţă trăită în sacul amniotic al iubirii lui Dumnezeu. De aceea, dacă eul meu egotic „descompus" coexistă cu sinele meu real „nedescompus", eul observat capătă întotdeauna preeminenţă asupra celuilalt eu.

Pentru a ilustra acest adevăr, Prof. Dr. Kenneth Wapnick, autor al mai multor cărţi de comentarii pe tema *Cursului de miracole,* se foloseşte de metafora a două benzi video[41]. Dacă apăsăm butonul „on" pentru banda sinelui nostru real, noi vizualizăm un film fericit. Dacă dăm însă drumul la banda egoului nostru, filmul se schimbă. Noi ne alegem singuri filmul pe care îl privim prin gândurile noastre, de iubire sau de teamă. Fiecare gând de iubire echivalează cu apăsarea butonului „on" pentru filmul sinelui real, în timp ce fiecare gând de teamă echivalează cu apăsarea butonului „on" pentru filmul egoului nostru. Cei mai mulţi dintre oameni trec prin viaţă oscilând continuu între cele două filme. Neînţelegând ce se întâmplă, ei trăiesc în haos şi în confuzie.

Lumea egoului pare la fel de solidă şi de reală ca şi visele pe care le experimentăm atunci când dormim. În realitate, nu există nimic solid, căci întreaga materie este alcătuită din energie. Gândurile şi emoţiile noastre influenţează energia care stă la baza materiei, inclusiv la baza trupurilor noastre. Fotografiile în sistem Kirlian arată cât de dramatic reacţionează nivelul de umiditate şi câmpul energetic sau „auric" al corpului nostru la emoţiile noastre de teamă, de mânie sau de iubire. Atunci când o persoană simte o stare de iubire (pe care o emană ea însăşi sau pe care o receptează), fotografiile Kirlian prezintă un câmp auric alb-strălucitor, cu irizaţii aurii. Dacă aceeaşi persoană experimentează o stare de teamă sau de mânie, culorile aurice devin întunecate şi dense.

În calitatea noastră de purtători ai luminii, Dumnezeu ne poate chema să facem o muncă de vindecare fie în planul

41 Kenneth Wapnick, *Timpul privit din perspectiva Cursului de miracole.* 1985.

energetic-material al egoului, fie direct în planul spiritual al sinelui real. Atunci când lucrăm la nivel energetic, noi ne folosim de capacităţile noastre naturale de rezonanţă psihică pentru a vizualiza sau a simţi centrii energetici ai clientului nostru. Activitatea noastră energetică poate include şi vindecarea psihică, prin care ne punem la unison cu acele emoţii şi gânduri ale clientului nostru care îi creează acestuia o stare de agitaţie, dând naştere simptomelor de care suferă. Activitatea la nivel energetic include şi mediumnitatea, care presupune lucrul cu câmpurile energetice ale oamenilor decedaţi care îl pot afecta pe client. Dacă aceşti oameni decedaţi interferează cu fericirea clientului nostru, activitatea noastră energetică trebuie să includă şi aşa-numita „eliberare a spiritelor".

Egoul crede că materia este solidă şi că are o minte sau o viaţă a ei personală. Dacă înţeleg că materia nu este altceva decât o formă de energie controlată de gândire, oamenii încep să îşi dea seama că ei înşişi sunt autorii propriei lor realităţi. Cu alte cuvinte, ei sunt visătorii care visează.

Lumea sinelui real este o lume a atenţiei lucide. De aceea, cei care lucrează la acest nivel operează practic cu conştiinţa pură, nu cu materia sau cu energia. Egoul identifică viaţa" cu lumea corpurilor, motiv pentru care se focalizează tot timpul asupra acţiunii de „a face" şi de „a obţine" ceva. Această convingere materială în acţiune se reflectă în interior şi în exterior sub forma energiei. Ea se bazează inclusiv pe o convingere în existenţa timpului, acest instrument necesar pentru a măsura ce s-a întâmplat înainte şi după un anumit moment de referinţă.

„Viaţa" trăită la nivelul sinelui real este definită ca spirit. De aceea, ea se focalizează exclusiv asupra „fiinţei". În această lume a sinelui nu ai nimic de făcut sau de obţinut, şi totul se petrece „aici şi acum". Purtătorii luminii chemaţi să execute o activitate de vindecare spirituală operează în această lume. De aceea, ei nu trebuie să se concentreze în primul rând asupra

acţiunilor clienţilor lor sau asupra tratamentelor aplicate acestora, cât asupra convingerii lor să treacă de la banda video a filmului egotic la cea a sinelui lor real. Acest rezultat poate fi obţinut prin mai multe metode, cum ar fi discuţiile cu clientul, rugăciunile sau susţinerea fermă a unui gând pozitiv referitor la adevărul unei situaţii. În lumea sinelui real nu există decât mintea universală, din care facem cu toţii parte integrantă. De aceea, un purtător al luminii îşi poate folosi propriul tipar mental al adevărului pentru a vindeca tiparul greşit al clientului său. Alternativ, el poate invoca tiparele mentale ale îngerilor sau ale maeştrilor realizaţi, pentru a declanşa astfel procesul de vindecare.

Partea a doua a cărţii de faţă descrie diferite metode de vindecare energetică, urmate de anumite linii directoare ale vindecării spirituale. Atunci când citeşti aceste descrieri ale activităţii de vindecare, observă cum reacţionează ghidul tău interior. Este foarte important să asculţi de sfatul sinelui tău real pentru a afla către care cale ai o chemare autentică. Ghidul tău interior te va conduce cu siguranţă către acea cale prin care îi poţi sluji cel mai bine lui Dumnezeu. Dacă vei merge apoi pe această cale, Dumnezeu va avea grijă de toate nevoile tale umane, lăsându-te astfel liber să lucrezi cu cei care au cu adevărat nevoie de tine.

CAPITOLUL 17

PREGĂTIREA ÎN VEDEREA VINDECĂRII PSIHICE ŞI SPIRITUALE

„Ochii nu sunt împiedicaţi să vadă de un obstacol; nimic nu poate fi ascuns de Dumnezeu".

– Proverb Ovambo african

Dacă te consideri un purtător al luminii, înseamnă că te-ai născut pentru a îndeplini o anumită activitate de vindecare. Dumnezeu şi îngerii Lui ştiu ce activitate de vindecare îţi va aduce cea mai mare bucurie. De aceea, ei te ghidează prin intermediul inspiraţiilor intuitive către anumite faţete ale vindecării. Unii purtători ai luminii se simt atraşi de vindecarea fizică, în timp ce alţii preferă să se implice în vindecarea emoţională, în predarea adevărurilor spirituale, în artă, în cercetare, în consiliere, în scris, în mas-media. Există sute de funcţii pe care le poate îndeplini un purtător al luminii, şi toate sunt la fel de importante.

Ghidul interior te va conduce inevitabil către acel rol care ţi se potriveşte cel mai bine. Inspiraţiile interioare te vor conduce pas cu pas pe calea ta, arătându-ţi inclusiv dacă ai nevoie de o anumită educaţie sau pregătire prealabilă. În caz afirmativ, ghidul tău interior te va călăuzi către şcoala sau către maestrul de care ai nevoie, asigurându-ţi inclusiv mijloacele pentru a putea urma şcoala respectivă. Când vei fi în poziţia

de a-i conduce pe alţii pe o anumită cale spirituală, ghizii spirituali ai potenţialilor tăi adepţi îi vor conduce pe aceştia către tine, la fel cum ghidul tău te-a condus cândva pe calea pe care ai urmat-o.

Adeseori, purtătorii luminii privesc prea departe în zare, întrebându-se: „Cum aş putea deveni vreodată un vindecător?", sau „Cum aş putea să atrag clienţii pe care i-aş putea vindeca?" Mulţi dintre ei se sperie din cauza acestor întrebări şi renunţă la chemarea lor. Nu-ţi face niciodată griji şi nu te preocupa de felul în care vei învăţa să devii un purtător al luminii. Aceste detalii revin întotdeauna în sarcina lui Dumnezeu. Cât despre tine, fii convins că vei fi călăuzit de acesta pas cu pas. Chiar şi studiile ştiinţifice arată cât de dăunătoare sunt grijile pentru dezvoltarea capacităţilor de vindecare psihică şi spirituală[42]. Ghidarea interioară nu dezvăluie decât următorul pas pe care îl ai de făcut. Ascultă vocea interioară şi urmează acest pas. Vei primi astfel în continuare următoarele instrucţiuni pe care va trebui să le urmezi. Şi astfel, pas cu pas, te vei putea pregăti în totalitate pentru activitatea de vindecare pentru care te simţi chemat.

Îţi vei putea deschide astfel canalele intuitive prin intermediul meditaţiei, al vindecării *chakrelor* şi prin alte metode pe care le voi descrie în continuare. Dacă vei aplica zilnic aceste metode, vei începe să primeşti aproape imediat informaţii psihice referitoare la relaţiile, slujba, sănătatea şi viitorul tău. Sfatul meu este să ţii un jurnal al intuiţiilor primite. Acest jurnal te va ajuta apoi să îţi dezvolţi încrederea în autenticitatea impresiilor psihice receptate. În plus, vei putea observa astfel temele recurente care revin în aceste transmisii.

42 Erlendur Haraldsson şi Joop. M. Houtkooper. Op. cit., 1992.
Harvey J. Irwin, Op. cit., 1986.
Jeffrey Debes şi Robert L. Morris, Op. cit., 1982.
G.F. Solfvin, Op. cit., 1982.
Victor A. Benassi, Paul D. Sweeney şi Gregg E. Drevno, Op. cit., 1979.
Gertrude R. Schmeidler, Op. cit., 1975.

Dacă te simţi vreodată copleşit de nenumăratele informaţii care pătrund în conştiinţa ta, poţi reduce oricând doreşti volumul acestui canal. În acest scop, tot ce trebuie să faci este să optezi pentru a deveni mai puţin receptiv faţă de frecvenţele psihice. Foloseşte-ţi puterea intenţiei şi modifică acest volum pe nivelul pe care te simţi cel mai confortabil.

Pasul 1: Meditaţia

Studiile arată că există o relaţie evidentă între meditaţie şi capacităţile psihice[43]. Oamenii de ştiinţă au observat că meditaţia sincronizează undele cerebrale ale celor două emisfere. Această sincronizare pare să fie secretul fluxului liber de informaţii care curg dinspre emisfera cerebrală dreaptă (receptivă din punct de vedere „psihic") către centrii verbali ai emisferei stângi. Alte cercetări ştiinţifice au arătat că acest proces de sincronizare a undelor cerebrale se poate produce inclusiv între persoana care meditează şi cea la care se gândeşte aceasta[44].

Nu este necesar să meditezi foarte mult pentru a începe să te bucuri de beneficiile meditaţiei. Doar zece minute consacrate meditaţiei dimineaţa devreme şi alte zece minute seara, înainte de culcare, îţi pot influenţa în mare măsură capacităţile intuitive, psihice şi de vindecare. Aşa cum am repetat de mai multe ori în această carte, timpul reprezintă o simplă idee pământească, iar în ceruri nu există nicio autoritate care ne cronometrează pentru a vedea cât de mult am meditat.

Meditaţia are două scopuri. Pe de o parte, ea centrează mintea asupra spiritului din interior, ajutându-ne astfel să

43 Carlos S. Alvarado şi Nancy L. Zingrone, Op. cit., 1994.
William G. Braud, Op. cit., 1990.
P. Krishna Rao şi K. Ramakrishna Rao, Op. cit., 1982.
K. Ramakrishna Rao şi Irpinder Puri, Op. cit., 1978.
K. Ramakrishna Rao, Hamlyn Dukhan şi P.V. Krishna Rao, Op. cit., 1978.
44 C. Honorton şi alţii, Op. cit., 1990.
Mario Varvoglis, Op. cit., 1986.
William Braud şi M. Schlitz, Op. cit., 1983

rămânem într-o stare de calm, de creativitate şi de iubire de-a lungul întregii zile. Aflaţi în această stare de interiorizare, noi putem sesiza mai uşor perfecţiunea adevărului, indiferent de situaţia în care ne aflăm, astfel încât să nu mai reacţionăm în faţa iluziei problemelor. În acest fel, meditaţia ne ajută să trăim în centrul uraganului care ne afectează afacerile de zi cu zi.

Pe de altă parte, meditaţia ne oferă acces la înţelepciunea universală infinită, astfel încât să putem primi informaţiile sau ghidarea de care avem nevoie. De multe ori, noi suntem atât de ocupaţi încât nu mai auzim răspunsurile pe care le primim la rugăciunile noastre. Meditaţia reprezintă acea perioadă de linişte în care ne putem sfătui cu Spiritul nostru. Îl putem întreba pe acesta orice dorim şi putem fi convinşi că vom primi de la el un răspuns.

Uneori, noi primim o ghidare succesivă de-a lungul şedinţelor noastre de meditaţie. Spre exemplu, odată am pus într-o meditaţie următoarea întrebare: „Cum îmi pot amplifica abilitatea clarviziunii?" Am continuat să primesc răspunsuri la această întrebare săptămâni la rând. La fel ca un antrenor inspirat, ghidul meu spiritual m-a ajutat să îmi îndeplinesc gradat obiectivul. Mai întâi mi-a spus că renunţ la consumul de cafea, întrucât stimularea nervoasă datorată cofeinei interfera cu receptivitatea mea naturală. După ce am urmat această sugestie, mi-a spus să renunţ inclusiv la ciocolată, din acelaşi motiv. În continuare, ghidul m-a sfătuit să trec la vegetarianism, dacă doresc cu adevărat să îmi amplific clarviziunea. El mi-a explicat că atunci când mănânc carnea unui animal, absorb în organismul meu anumite substanţe reziduale secretate de acesta în momentul dureros al morţii sale. Aceste substanţe îmi blochează sensibilitatea la transmisiile psihice.

Ghidarea din timpul meditaţiei se manifestă întotdeauna sub forma unor sugestii pline de iubire care răspund la întrebările tale. De aceea, nu trebuie să te temi că spiritele vor ajunge să îţi controleze viaţa. Atunci când am primit sugestia

referitoare la schimbarea dietei mele alimentare, eu am avut de ales: puteam să o urmez sau nu, după cum doream. Am preferat să o urmez, dar numai pentru că sfatul mi s-a părut important pentru mine. Este la fel de important ca şi tu să urmezi numai sugestiile care rezonează cu adevărurile tale interioare.

Unul din beneficiile cele mai plăcute pe care le-am descoperit în urma meditaţiilor mele a fost starea de relaxare care a urmat revelării ghidului meu interior. Această descoperire m-a ajutat să mă detaşez de falsa convingere potrivit căreia nu îmi puteam menţine starea de pace şi de armonie decât dacă aş fi deţinut personal întregul control. Am înţeles cu această ocazie că viaţa noastră respectă o anumită ordine divină. Încrederea profundă în această ordine mi-a transmis o stare de pace interioară profundă, pe care nu am mai experimentat-o niciodată până atunci.

La ora actuală nu aş sări pentru nimic în lume peste cele două meditaţii zilnice pe care le fac. Sunt plenar angajată să continui cu această practică, întrucât ştiu cât de bine îmi face. Dacă doreşti să afli mai multe despre meditaţie, te poţi înscrie la un curs de profil. Astfel de cursuri se ţin în cadrul librăriilor metafizice, în biserici şi în centrele educative pentru adulţi. Există numeroase metode de meditaţie şi numai tu singur poţi stabili care dintre ele ţi se potriveşte cel mai bine. În continuare, iată un ghid care conţine liniile directoare ale meditaţiei:

Primele etape ale meditaţiei

1. Angajează-te să meditezi în fiecare dimineaţă şi înainte de culcare.
2. Alege un loc liniştit şi plăcut pentru meditaţie, în care să nu fii deranjat. Nu trebuie să fie neapărat o cameră în care să fii singur. Este suficient în acest scop şi un singur colţ al dormitorului, sau o baie.
3. Aşează-te într-o poziţie confortabilă. Te poţi chiar întinde pe spate, dacă eşti sigur că nu vei adormi.

Nu-ţi încrucişa braţele, pentru ca energia să poată circula liber prin corpul tău. Poartă haine largi şi confortabile.

4. Închide ochii.
5. Inspiră profund şi lent, pe nări. Bucură-te de aerul proaspăt care îţi umple plămânii. Inspiră la capacitatea maximă a plămânilor. Reţine-ţi apoi respiraţia timp de patru secunde sau mai mult.
6. Expiră lent, pe nări. Odată cu expiraţia, eliberează-te de toate grijile, preocupările şi tensiunile.

Continuă să inspiri şi să expiri profund. Începe apoi să meditezi. Există numeroase modalităţi de a medita. De pildă, te poţi folosi de o meditaţie ghidată, care te ajută să te focalizezi asupra unei imagini, a unei întrebări sau a unei rugăciuni. Alternativ, îţi poţi goli complet mintea de gânduri, remarcând apoi care sunt primele gânduri care se întorc în ea. Iată câteva exemple de meditaţii ghidate.

Meditaţia de dimineaţă pentru purtătorii luminii

Începe cu paşii recomandaţi mai sus.

Apoi vizualizează cum creştetul capului tău se deschide la fel ca o cupolă care dă către cer sau ca petalele unei flori. Imaginează-ţi deasupra capului un nor minunat, care străluceşte în culoarea ta favorită. Acest nor reprezintă înţelepciunea infinită şi iubirea omniprezentă a Creatorului Divin. Roagă norul să pătrundă în creştetul capului tău. Continuă să respiri profund şi vizualizează cum norul este aspirat în trupul tău, din ce în ce mai profund, cu fiecare nouă respiraţie. Vizualizează-te penetrat şi înconjurat de acest nor minunat colorat.

Conştientizează faptul că în timpul orelor care vor urma va fi suficient să îţi aminteşti de această culoare pentru a avea acces la toate răspunsurile şi informaţiile de care vei avea nevoie. Simplul tău gând la această culoare îţi va reaminti

automat că eşti iubit şi ocrotit. Relaxează-te şi bucură-te de această clipă, ştiind că de-a lungul zilei care va urma vei fi ghidat în permanenţă de această inteligenţă şi de această iubire infinită. Renunţă la orice grijă referitoare la această zi, pornind de la premisa că această înţelepciune te va ghida în toate felurile cu putinţă.

Roagă-ţi ghidul interior să te ajute să rămâi centrat în gândurile referitoare la iubirea şi înţelepciunea divină de-a lungul întregii zile. Adresează-i această cerere într-o stare de încredere deplină, ştiind că eşti plenar iubit şi ocrotit.

Încheie cu Vindecarea *Chakrelor*, descrisă în secţiunea referitoare la Pasul 2.

Meditaţia de seară pentru purtătorii luminii

Începe cu primele etape ale meditaţiei.

În continuare, concentrează-te asupra regiunii inimii. Remarcă faptul că, odată cu fiecare respiraţie profundă, din inima ta emană o senzaţie de căldură. Conştientizează faptul că această căldură reprezintă o punte de legătură între tine şi Sursa universală a iubirii.

În timp ce inspiri, simte cum inima ta se umple de iubire, de căldură şi de bunătate. Atunci când expiri, imaginează-ţi că dăruieşti această iubire Sursei de la care a provenit. Continuă să inspiri şi să expiri, respectiv să primeşti şi să dăruieşti iubire, până când pieptul tău se umple de căldură şi de fericire.

Gândeşte-te o clipă la persoanele cu care ai avut de-a face de-a lungul zilei şi la experienţele pe care le-ai trăit. Spune în sinea ta: „Vă iert" tuturor oamenilor care te-au rănit sau te-au supărat, printre care te poţi număra inclusiv tu. Chiar dacă nu eşti încă dispus să le ierţi faptele, intenţia de a-i ierta în sine, ca persoane, te va elibera de înlănţuirea *karmică* egotică.

În continuare, aminteşte-ţi de toate darurile pe care le-ai primit de-a lungul zilei, sub forma situaţiilor favorabile,

a iubirii şi a intuiţiilor. Mulţumeşte-i Sursei pentru toate aceste cadouri. Inspiră şi expiră profund, până când ajungi să te simţi plin de recunoştinţă. Roagă-ţi îngerii să îţi apară în vise şi să te ghideze, oferindu-ţi acele informaţii de care ai nevoie. Vizualizează-ţi casa înconjurată şi protejată de o sferă de lumină alb-strălucitoare şi de îngeri. Lasă-te apoi în voia somnului.

Pasul 2: Purificarea şi echilibrarea chakrelor

După ce te-ai centrat prin meditaţia de dimineaţă, următorul pas în vederea deschiderii canalelor psihice şi spirituale constă în a face o meditaţie special concepută pentru a-ţi curăţa şi pentru a-ţi echilibra centrii energetici ai corpului, sau *chakrele*. Această practică îţi va amplifica rapid capacitatea de comunicare psihică şi îţi va dinamiza imediat energia.

Nu ar strica să faci această meditaţie zilnic. Îţi recomand de asemenea să faci această meditaţie înainte de orice lectură psihică. Cu cât vei lucra mai mult cu *chakrele* tale, cu atât mai detaliată va fi comunicarea psihică. Odată, am participat la un seminar în timpul unui week-end dedicat în principal purificării *chakrelor*. La sfârşitul seminarului am ţinut mai multe lecturi psihice şi am descoperit că am acces la detalii extrem de minuţioase, pe care în mod normal nu le-aş fi receptat.

Spre exemplu, într-una din lecturi am receptat o imagine a casei din stuc galben pai a clientului meu, cu acoperişul din lemn. Am primit intuitiv informaţia că acesta şi-a vândut recent casa şi s-a mutat. Acest gen de informaţie este uşor accesibilă în orice lectură psihică medie. Din cauza lucrului cu *chakrele* din această zi, am primit însă şi alte informaţii, mult mai detaliate, inclusiv faptul că oraşul în care se afla casa era Downey (o localitate din sudul Californiei). Nu aveam de

unde să cunosc acest amănunt, întrucât abia îmi cunoscusem clientul şi nu ştiam nimic despre el. Cât despre locul în care ne aflam, acesta era situat destul de departe de Downey.

(Am înregistrat o versiune detaliată a exerciţiului de purificare şi de echilibrare a *chakrelor* pe o casetă audio intitulată *Purificarea chakrelor,* comercializată de editura Hay House).

Meditaţia de purificare şi de echilibrare a *chakrelor*

Începe cu primele etape ale meditaţiei.

În continuare, vizualizează sau conştientizează o sferă transparentă de culoare roşu-rubin care pluteşte în interiorul corpului tău, la baza coloanei tale vertebrale. Aceasta este „*chakra*-rădăcină", centrul vitalităţii şi al individualităţii. Priveşte sau conştientizează mental această sferă. Remarcă eventualele zone întunecate. Acestea reprezintă dezechilibre energetice, pe care le poţi elimina uşor, prin simpla dorinţă ca sfera să fie perfect curată. Susţine imaginea acestei sfere transparente de culoare roşie în mintea ta. Vizualizează în interiorul ei o lumină puternică, alb-strălucitoare. Aceasta este lumina universală a atotputerii, iubirii şi atotcunoaşterii lui Dumnezeu.

Inspiră profund pe nări şi vizualizează sau conştientizează cum respiraţia ta amplifică intensitatea luminii alb-strălucitoare din interiorul sferei de culoare roşie. Continuă să inspiri şi să expiri profund, pentru a amplifica şi mai mult intensitatea luminii din interiorul sferei, până când aceasta devine perfect curată şi transparentă.

În continuare, deplasează-ţi atenţia cu circa 7-8 centimetri mai sus, până când dai de o sferă de culoare portocalie care pluteşte în interiorul corpului tău. Aceasta este „*chakra* sacrală", care guvernează dorinţele tale fizice. Caută şi curăţă eventualele zone întunecate. Inspiră profund, pentru a

amplifica lumina alb-strălucitoare din interiorul sferei, până când aceasta devine perfect transparentă şi luminoasă, ca un balon de sticlă portocalie.

În continuare, deplasează-ţi atenţia în regiunea din spatele ombilicului. Vizualizează sau conştientizează aici o sferă de culoare galbenă care pluteşte în interiorul corpului tău, strălucind ca un mic soare. Aceasta este *„chakra* plexului solar", care guvernează convingerile tale referitoare la putere şi la control. Caută şi curăţă eventualele zone întunecate ale acestei *chakre*. Inspiră profund, pentru a amplifica lumina alb-strălucitoare din interiorul sferei, până când aceasta devine perfect transparentă şi luminoasă, ca un balon de sticlă galbenă.

În continuare, deplasează-ţi atenţia în zona inimii. Vizualizează sau conştientizează aici o sferă de culoare verde, care pluteşte în centrul pieptului tău. Aceasta este *„chakra* inimii", care guvernează iubirea ta. Caută şi curăţă eventualele zone întunecate. Inspiră profund, pentru a amplifica lumina alb-strălucitoare din interiorul sferei, până când aceasta devine perfect transparentă şi luminoasă, ca un balon de sticlă verde. Conştientizează senzaţia de căldură şi bună dispoziţie la nivelul pieptului care însoţeşte această purificare a *chakrei*.

În continuare, deplasează-ţi atenţia în zona gâtului (a mărului lui Adam). Vizualizează sau conştientizează aici o sferă de culoare albastră. Aceasta este *„chakra* gâtului", care guvernează claritatea comunicării. Caută şi curăţă eventualele zone întunecate. Inspiră profund, pentru a amplifica lumina alb-strălucitoare din interiorul sferei, până când razele ei albe ajung să purifice în totalitate culoarea albastră a *chakrei*, care devine perfect transparentă şi luminoasă, ca un balon de sticlă albastră.

În continuare, deplasează-ţi atenţia în punctul central dintre sprâncene. Fără să forţezi în niciun fel, vizualizează sau conştientizează aici o sferă rotundă sau ovală. Aceasta este

„chakra celui de-al treilea ochi". Aşteaptă ca această imagine să devină din ce în ce mai clară. Culorile ei sunt indigo, violet şi alb-strălucitor. Pe măsură ce imaginea devine mai clară, vei constata că priveşti de fapt un alt ochi. Dacă nu vezi niciun obiect de formă ovală, inspiră profund, pentru a amplifica lumina alb-strălucitoare din interiorul *chakrei*, până când imaginea va deveni din ce în ce mai clară. Dacă ai început să vezi cât de cât ochiul interior, remarcă dacă acesta este închis sau deschis. Dacă este închis, roagă-l să se deschidă şi să te privească în ochi. Roagă-l de asemenea să îţi transmită orice mesaj de care ai nevoie.

După ce ai terminat, deplasează-ţi atenţia asupra interiorului creştetului capului. Aici este situată *„chakra* coronară", care permite accesul la înţelepciunea universală. Vizualizează sau conştientizează la acest nivel o sferă transparentă de culoare violet. Inspiră profund şi purifică-ţi această *chakra* cu ajutorul luminii alb-strălucitoare, până când sfera devine impecabilă.

În final, continuă să respiri profund şi mulţumeşte-i Creatorului Divin pentru iubirea şi înţelepciunea pe care ţi le-a transmis. Înconjoară-te cu o sferă de lumină alb-strălucitoare, în interiorul unei alte sfere de culoare verde, situată în interiorul unei a treia sfere, de culoare violet. Această triplă sferă de lumină îţi va permite să rămâi centrat în timpul lecturilor tale psihice.

Varianta redusă de purificare a *chakrelor*

Dacă nu ai suficient timp pentru o purificare şi o echilibrare totală a *chakrelor*, poţi aplica această variantă redusă, care funcţionează foarte bine. Ea nu durează mai mult de două minute şi reprezintă o modalitate ideală de a te pregăti pentru o şedinţă de lectură psihică de care ai aflat în ultimul moment. În timp ce metoda de purificare a *chakrelor* descrisă

mai sus echivalează cu o curăţare profundă ca casei, această variantă redusă echivalează cu o curăţare de suprafaţă, care te poate salva într-o situaţie neaşteptată, dar pe care nu ai dori să o adopţi pentru tot restul vieţii.

Imaginează-ţi şapte sfere luminoase care strălucesc în culorile curcubeului în interiorul corpului tău. Ordinea culorilor celor şapte sfere este, de jos în sus: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Vizualizează acest şirag de sfere luminoase în centrul corpului tău. Firul care le uneşte este o rază de culoare alb-strălucitoare. Trecerea luminii albe prin sfere le purifică pe fiecare în parte. Inspectează mental sfera de culoare roşie şi vizualizeaz-o ca fiind perfect transparentă, fără nicio pată. Repetă apoi procedeul şi cu celelalte sfere.

Ai grijă ca sferele să aibă aceeaşi mărime. Dacă una din sfere îţi apare mai mare sau mai mică decât celelalte, roag-o să îşi schimbe mărimea şi să intre în rând cu celelalte.

În acest fel, *chakrele* tale devin suficient de curate şi de echilibrate pentru a putea face o lectură psihică.

Pasul 3: Centrarea mentală

Meditaţia şi purificarea *chakrelor* reprezintă doi paşi foarte importanţi în vederea deschiderii canalelor de comunicare psihică şi spirituală. Cel de-al treilea pas, centrarea mentală, este la fel de important. Centrarea mentală presupune focalizarea atenţiei asupra conexiunii sinelui cu Sursa supremă a cunoaşterii şi a iubirii. Dacă îi permitem minţii să cadă din nou sub influenţa egoului, lecturile noastre psihice vor fi inconsistente şi incerte. Mai mult, ne vom simţi nefericiţi şi speriaţi. Pe scurt, avem toate motivele din lume să ne centrăm în sinele nostru superior. Iată câteva modalităţi prin care poţi face acest lucru:

1. *Identifică-te cu iubirea lui Dumnezeu.*
   Vizualizează-te pe tine însuţi, dar şi pe toţi cei cu care te întâlneşti, ca fiind una cu Dumnezeu. În acest fel, gândurile şi acţiunile tale se vor alinia automat cu vibraţia iubirii universale. Nici măcar nu va mai trebui să te gândeşti la ce trebuie să spui sau să faci, căci înţelepciunea va ţâşni automat din izvorul tău interior.

2. *Evită identificarea cu egoul altor persoane.* Ori de câte ori îi consideri pe ceilălţi oameni săraci, nevoiaşi, bolnavi, speriaţi, mânioşi, neiluminaţi etc., tu dai apă la moară egoului lor, considerându-l real. Ori de câte ori declari că egoul reprezintă adevărata stare a fiinţei, tu dai viaţă şi transmiţi putere unei iluzii.

   O modalitate mai utilă şi mai afectuoasă de a reacţiona în faţa problemelor celorlalţi oameni constă în a reacţiona ca şi cum aceştia ţi-ar descrie un film de groază. Acordă-le cu sinceritate atenţia şi compasiunea ta plină de iubire, dar nu uita nicio clipă că ceea ce îţi descriu ei este doar un film. Conştientizează faptul că eroul filmului nu are de ce să se teamă, şi, la fel ca în cazul tuturor filmelor, totul se va termina cu bine pentru el. Reţine: dacă îţi vei face griji în numele lui, nu vei face decât să torni gaz peste focul care îl arde.

   În schimb, dacă nu priveşti în faţă decât adevărul legat de prietenii tăi, tu le amplifici puterea adevăratelor calităţi ale sinelui lor, accelerând astfel manifestarea acestor calităţi: sănătatea perfectă, relaţiile armonioase şi un mediu de viaţă impecabil.

   Fereşte-te să emiţi judecăţi critice referitoare la alte persoane, inclusiv la figurile publice, cum ar fi vedetele de cinema, criminalii foarte

mediatizaţi sau politicienii. Ori de câte ori priveşti o altă persoană prin prisma invidiei, milei sau dispreţului, această judecată va atrage automat după sine o judecată a propriei tale persoane. Omul se percepe pe sine la fel cum îi percepe pe ceilalţi.

Pe de altă parte, dacă cineva te calcă pe nervi, te poţi folosi de acest lucru pentru a-ţi accelera rapid creşterea interioară şi cunoaşterea de sine. Orice om cunoaşte persoane care îl calcă pe nervi, iar acest lucru nu este întâmplător. Astfel de persoane acţionează ca o oglindă ce reflectă acele aspecte ale fiinţei noastre de care nu suntem încă detaşaţi. Personal, atunci când cineva mă irită, repet mental următoarea frază: „Doresc să mă eliberez de acea parte din fiinţa mea care devine iritată atunci când mă uit la tine".

Antrenează-ţi mintea să îi privească pe toţi oamenii ca fiind una cu Dumnezeu. Dacă vei proceda în acest fel, vei dobândi o putere care te va uimi, iar inima ta se va umple de iubire.

3. *Adoptă politica „toleranţei zero faţă de durere".* Ori de câte ori simţi o durere emoţională sau fizică, acest lucru reprezintă cea mai bună dovadă că ai alunecat din nou în mrejele egoului. Nu lăsa această durere să se obişnuiască în interiorul tău, dacă nu doreşti să te pricopseşti cu un chiriaş de care vei scăpa foarte greu. Pe de altă parte, nu se recomandă să ignori cu bună ştiinţă durerea în speranţa că aceasta va dispărea de la sine. Negarea durerii echivalează cu ignorarea unei părţi din propria ta fiinţă. Mai mult, vei rata astfel lecţiile pe care ţi le oferă ea, care reprezintă un dar nepreţuit pentru creşterea ta interioară.

4. *Dacă devii conştient de o durere, eliberează-o.* Priveşte-ţi în faţă durerea, fără nicio teamă, pornind de la premisa că ea nu este reală. Nu trebuie să o judeci; este suficient să o observi. Invocă-ţi sinele real, îngerii, maestrul, Duhul Sfânt sau pe Dumnezeu şi spune: „Observ că egoul meu este foarte activ în acest moment, iar acest lucru nu îmi face plăcere. Depun această durere la picioarele tale şi te rog să îmi schimbi percepţia, astfel încât să îmi recâştig pacea interioară şi să uit de durere. Mă eliberez acum de această durere, păstrând însă lecţia din spatele ei, ca să mă ajute să cresc întru iubire". Detaşează-te de orice ataşament faţă de fructele acestei situaţii, iar răsplata pe care o vei obţine va fi starea de pace interioară. Repetă această afirmaţie-rugăciune până când durerea dispare complet.

5. *Onorează-ţi sinele real.* Dumnezeul din tine îţi va ghida paşii de-a lungul întregii zile. Dacă vei pierde prea mult timp făcând lucruri care nu au nimic de-a face cu menirea ta sacră, ghidul interior te va mustra. Este foarte important să asculţi de aceste mustrări.

Purtătorii luminii atrag adeseori relaţii dezechilibrate în viaţa lor. De pildă, se poate întâmpla ca un prieten care pare să aibă nevoie de ajutorul tău să îţi telefoneze constant, sau ca o organizaţie să îţi ceară să participi la diferite proiecte sau comitete. Este posibil să ai un client care se plânge tot timpul, părând că va intra în criză dacă nu îl vei ajuta. Fereşte-te de aceste capcane ale egoului care se ascunde sub masca ajutorului divin. După cum afirmă *Cursul de miracole:*

„Preocuparea obsesivă faţă de problemele care nu par să aibă o soluţie imediată reprezintă una din armele favorite prin care egoul încearcă să îţi împiedice adevăratul progres spiritual".

Urmăreşte să sesizezi toate ocaziile în care egoul tău îţi cere să îţi amâni datoria de purtător al luminii pentru a face ceva nesemnificativ. Dacă sinele tău lăuntric îţi sugerează că pierzi prea mult timp cu o anumită persoană sau pentru o anumită cauză, ascultă sfatul său. Lumea are nevoie de tine, dar trebuie să urmăreşti ca acţiunile tale să fie întotdeauna semnificative, nu derizorii.

Dacă te temi să reduci din timpul şi energia pe care le consacri unui anumit prieten, unei organizaţii sau unui client, aminteşte-ţi de următorul adevăr:

„În cazul în care consider că cineva ‚are nevoie' de mine, înseamnă că dau apă la moară carenţei sale, considerând-o reală. Dacă mă focalizez prea intens asupra ‚problemelor' sale, înseamnă că le amplific şi mai tare, pompând energie în ele. Lumea beneficiază în cea mai mare măsură de serviciile mele atunci când rămân centrat în sinele meu. De aceea, optez pentru a-i vedea pe toţi aşa cum sunt cu adevărat: complet vindecaţi şi iubiţi. De acum înainte, refuz să mă mai complac în iluziile egoului".

O regulă de aur constă în a nu face niciodată ceea ce nu doreşti să faci. Dacă te forţezi să faci ceva, de pildă să răspunzi la telefon unui prieten agasant, înseamnă că opui o anumită rezistenţă fluxului liber al energiei tale, iar această rezistenţă

ascunde un ataşament interior. Meditează şi află care sunt sentimentele tale reale. Nu le ignora şi nu le neglija. Recunoaşte-ţi durerea, apoi eliberează-o. În timpul meditaţiei, ia decizia fie să nu mai accepţi să îţi pierzi timpul cu persoanele cu care nu doreşti să stai de vorbă, fie să percepi diferit situaţia, astfel încât să fii motivat să accepţi să stai de vorbă cu ele într-o atitudine plină de iubire. Ambele opţiuni vor avea la bază iubirea şi adevărul, nu teama, vinovăţia şi iritarea.

6. *Veghează să nu cazi în capcana egotică a „puterii speciale".* După ce vei începe să practici lecturi şi vindecări psihice, clienţii vor începe să îţi mulţumească plini de recunoştinţă. Această perioadă este delicată. Ai grijă să nu cazi în capcana egotică de a crede că ai „puteri speciale". Această convingere va declanşa automat preluarea frâielor de către ego, căci atât timp cât te vei considera „special", vei porni de la premisa că eul tău este separat de al celorlalţi. Considerându-te separat, îţi vei tăia practic puntea de legătură cu Sursa întregii cunoaşteri, a vindecării, iubirii şi fericirii. În acest fel, îţi vei pierde deopotrivă puterile psihice şi liniştea interioară. Cea mai bună atitudine constă în a accepta cu graţie mulţumirile clientului, spunându-i: „Nu eu sunt adevăratul vindecător. Eu nu sunt decât un canal al acestuia", sau „Îţi mulţumesc. În realitate, nu eu te-am vindecat, ci Dumnezeu, care te-a ajutat să îţi percepi propria perfecţiune".

În primele etape ale dezvoltării puterilor psihice, este normal să te simţi speriat sau intimidat. Mulţi purtători ai luminii aflaţi la începutul carierei se întreabă: „Ce se va

întâmpla dacă nu voi reuşi, sau dacă voi da un răspuns greşit în timpul lecturii mele psihice?" Aceste temeri derivă din convingerea egoului că puterile sale psihice sunt „speciale". Pentru a scăpa de această teamă, tot ce trebuie să faci este să îţi reaminteşti că această putere vine de la Dumnezeu şi că nu este *a ta*. De vreme ce nu tu eşti cel care acţionează, nu ai cum să greşeşti. Pe de altă parte, dacă ai o încredere deplină în infailibilitatea Creatorului Divin, nu ai cum să te temi că informaţiile receptate vor fi incorecte. Ai încredere în Dumnezeu, şi astfel vei avea o încredere deplină în capacitatea ta de a deveni un canal al puterii Sale de vindecare.

Atunci când am vorbit mai devreme despre nenumăratele studii ştiinţifice făcute de universităţi de prestigiu, am afirmat că aceste studii au condus la concluzia că toţi oamenii au puteri psihice inerente. Menţionez din nou acest lucru pentru a-ţi reaminti că nu ai nevoie de o educaţie specială sau de dobândirea unor puteri speciale pentru a-ţi exercita funcţia de vindecare. Tot ce trebuie să faci este să ţi-o manifeşti, dându-ţi astfel seama că ai avut dintotdeauna această putere.

7. *Purifică-te treptat.* Personal, am descoperit că abilităţile mele psihice s-au amplificat după ce am renunţat complet la alcool, la cafea, la carne, la produsele lactate şi la cea mai mare parte a produselor prelucrate industrial. Diferenţa dintre imaginile mentale obţinute înainte şi după aceste purificări a fost la fel ca aceea dintre imaginea unui televizor micuţ cu antenă şi aceea a unui televizor cu ecranul mare, conectat la un

cablu TV. Altfel spus, imaginile receptate au devenit mult mai clare, mai strălucitoare şi mai mari.

Schimbările în dieta mea alimentară au fost graduale. Ghizii mei spirituali mi-au spus cu blândeţe, dar cu fermitate: „Dacă vei elimina alimentaţia nesănătoasă, vei deveni un instrument mai curat pentru comunicarea spirituală". Mai întâi, ghizii mi-au spus să renunţ la alimentele şi băuturile stimulative, precum cafeaua şi ciocolata. În continuare, ei m-au sfătuit să renunţ la carnea de pui şi de curcan (renunţasem mai demult la carnea roşie). Ghizii mi-au explicat că atunci când sunt ucise, animalele suferă, iar atunci când le consum carnea, eu mă alimentez inclusiv cu această durere a lor, care interferează apoi cu capacitatea mea de a intra în rezonanţă cu universul invizibil. La câteva luni după ce am renunţat la carnea de pasăre, ghizii m-au sfătuit să renunţ inclusiv la produsele lactate, spunându-mi că acestea îmi înfundă canalele de comunicare. De aceea, am înlocuit laptele cu lapte din soia, pe care îl folosesc atunci când îmi mănânc cerealele şi pentru a-l amesteca cu ceaiul, iar brânza am înlocuit-o cu tofu.

Există într-adevăr o legătură între dieta alimentară şi capacităţile noastre psihice. Iată în această direcţie un citat dintr-un vechi text budist intitulat *Surangama Sutra:* „Cine încearcă să practice meditaţia, dar mănâncă produse din carne, este precum cel care strigă cu putere, dar îşi astupă urechile, după care afirmă cu candoare că nu a auzit nimic".

Doresc să menţionez că atunci când am renunţat la aceste produse nu am simţit sub nicio formă lipsa lor şi nu m-am simţit cu adevărat privată de o plăcere personală. Bănuiesc că explicaţia este legată de ghidarea divină pe care am primit-o pentru fiecare caz în parte. De aceea, sunt de părere că renunţarea la anumite grupe de alimente nu trebuie niciodată forţată. Atunci când te vei simţi pregătit, vei lua cu siguranţă deciziile cele mai corecte în legătură cu alimentele pe care doreşti să le consumi.

Am descoperit de asemenea că renunţarea la incapacitatea de a ierta reprezintă un mare pas înainte în dezvoltarea capacităţilor psihice, din două puncte de vedere. Pe de o parte, după ce am început să practic iertarea, frecvenţa şi cantitatea informaţiilor primite s-au amplificat foarte mult. Pe de altă parte, am devenit capabilă să fiu mult mai obiectivă în timpul lecturilor mele psihice, pe care nu le-am mai trecut într-o măsură atât de mare prin filtrul propriilor mele emoţii.

Iertarea conduce automat la o stare mai profundă de pace interioară, dar şi la o energizare mai puternică. Iată o metodă pe care o poţi aplica dacă doreşti, descrisă de autorul John Randolph Price. Este metoda pe care am aplicat-o eu însămi pentru a mă elibera de incapacitatea mea de odinioară de a ierta şi pe care o folosesc în prezent cu clienţii mei. Procesul îmi reaminteşte de aruncarea săculeţilor cu balast dintr-un balon pentru a urca mai sus. Atunci când ierţi pe toată lumea, inclusiv pe tine însuţi, te simţi mai uşor şi mai puţin speriat.

- *Conştientizează beneficiile iertării.* Iertarea nu este totuna cu a spune: „Eu am pierdut”, sau „Tu ai avut dreptate, iar eu am greşit”. Ea nu echivalează cu a nu-i spune cuiva dacă a greşit. Iertarea este pur şi simplu o modalitate de a-ţi elibera spiritul şi de a-ţi realiza natura infinită. Ea conduce la o stare de pace interioară, dar şi la mai multă energie vitală. Singurul preţ pe care trebuie să îl plăteşti pentru a te bucura de aceste beneficii este să ierţi.
- *Fă un „Inventar al iertării”.* Notează numele *tuturor* persoanelor, vii sau decedate, care te-au iritat vreodată. Atunci când aplică acest procedeu, cei mai mulţi oameni descoperă că lista cu persoanele pe care trebuie să le ierte se întinde pe trei-patru pagini. Mulţi dintre ei îşi amintesc de oameni la care nu s-au mai gândit de ani de zile. Unii notează chiar şi animalele care i-au enervat de-a lungul timpului. Inevitabil, toată lumea îşi notează propriul nume pe listă.
- *Detaşează-te şi iartă.* Izolează-te într-o cameră fără telefon. Ai grijă să nu poţi fi deranjat de nimeni. Parcurge întreaga listă, nume cu nume. Atunci când citeşti un nume, vizualizează chipul persoanei respective şi spune-i: „Te iert şi te eliberez. Iertarea mea pentru tine este deplină. Acum, suntem amândoi liberi”. Vizualizează măturarea vechilor tale resentimente de către îngerii tăi păzitori. Procesul poate dura 30 de minute sau mai mult, dar este foarte important să nu îl întrerupi până când nu ai epuizat întreaga listă.

- *Practică iertarea în fiecare noapte.* Seara, înainte de culcare, vizualizează întreaga zi care s-a scurs. Există vreo persoană pe care ar trebui să o ierţi? Personal, aplic această metodă în fiecare seară. La fel cum simt nevoia să mă spăl pe faţă înainte de culcare, doresc să îmi purific sufletul, astfel încât resentimentele să nu se acumuleze în el.

8. *Creează o atmosferă cât mai plăcută în jurul tău.* Mediul fizic în care trăieşti poate contribui la amplificarea sau la diminuarea capacităţilor tale psihice. Studiile ştiinţifice elaborate de marile universităţi au condus la concluzia că oamenii ţin lecturi psihice mai corecte dacă se izolează în camere în care nimic nu le distrage mintea, luminate discret şi în care se aude o muzică în surdină. Personal, am descoperit de asemenea că lecturile mele psihice sunt mai corecte atunci când sunt odihnită, îmbrăcată confortabil şi când în cameră se află o vază cu flori care miros frumos.

C A P I T O L U L 18

AMPLIFICAREA RECEPTIVITĂŢII PSIHICE

„Mintea care mă hrăneşte pe mine este mintea care dă viaţă tuturor oamenilor din lume”.

– „Moritake Arakida”,
poem şintoist (Japonia)

Deşi capacitatea psihică este o caracteristică naturală a oricărui om, la fel ca orice altă calitate, ea poate fi rafinată şi şlefuită prin antrenament. Iată în continuare câteva modalităţi prin care claritatea şi cantitatea de informaţii primite în timpul lecturilor psihice pot fi amplificate.

Scanarea chakrelor

Receptivitatea psihică poate fi amplificată prin scanarea *chakrelor* oamenilor pe care îi întâlneşti în cursul zilei. Poţi scana *chakrele* oricărui om, inclusiv ale persoanelor cu care stai de vorbă la telefon.

Scanarea *chakrelor* altor persoane este identică cu metoda folosită atunci când ţi-ai vizualizat propriile *chakre*. Este uşor să vezi care *chakre* sunt murdare. Aceste imagini nu au nimic de-a face cu imaginaţia, ci reprezintă viziuni psihice reale ale centrilor energetici.

Relaxează-te, respiră profund, iar apoi focalizează-ţi atenţia asupra acestui gând: „Îmi manifest intenţia de a vizualiza

chakrele acestei persoane". Concentrează-te apoi asupra corpului persoanei respective şi vizualizează-i *chakra*-rădăcină. Remarcă-i mărimea, culoarea şi claritatea. Există pete care îi întunecă strălucirea? Este *chakra* mare sau mică? Continuă apoi cu celelalte *chakre*.

În final, contemplă toate *chakrele*, în grup. Sunt unele dintre acestea mai mari sau mai mici decât celelalte? Sunt unele mai întunecate decât celelalte? O *chakră* mărită arată că persoana în cauză a investit foarte multă energie în domeniul guvernat de ea. O *chakră* prea mică arată că persoana respectivă a acumulat diferite temeri asociate cu domeniul guvernat de ea. Energia întunecată în jurul sau în interiorul *chakrei* arată că persoana este ataşată de anumite emoţii vechi legate de domeniul guvernat de *chakră* şi că se teme să îşi recunoască aceste emoţii în faţa altor oameni, sau chiar faţă de sine.

Dacă doreşti, poţi curăţa şi echilibra *chakrele* altor persoane, folosind aceeaşi metodă pe care ai aplicat-o în cazul tău. Mulţi vindecători consideră că înainte de a administra un tratament al *chakrelor*, este bine să îi ceri persoanei în cauză permisiunea. Ei afirmă că activitatea terapeutică la nivel energetic fără consimţământul pacientului reprezintă o violare a legii *karmice*.

Unii vindecători solicită această permisiune la nivel psihic, adresându-se direct sinelui superior al persoanei: „Doreşti să îţi tratez *chakrele*?" Ei aşteaptă apoi să primească un răspuns. Alţi vindecători consideră că permisiunea de tratare a *chakrelor* trebuie cerută verbal. Există şi unii vindecători care afirmă că ajutorul spiritual trebuie acordat tuturor celor care au nevoie de el, indiferent dacă aceştia îl solicită sau nu. Cel mai bine este să te laşi în seama sinelui tău real, care te va ghida către calea cea bună.

Tabelul de pe pagina următoare prezintă pe scurt caracteristicile celor şapte *chakre* principale:

Numele *chakrei*	**Localizare în interiorul corpului**	**Culoarea energiei**	**Domeniul guvernat**
Rădăcină	La baza coloanei vertebrale	Roşu	Siguranţă şi supravieţuire
Sacrală	La şapte centimetri sub ombilic	Portocaliu	Dorinţele fizice şi materiale
Plexului solar	În spatele ombilicului	Galben	Putere şi control
Inimii	În zona inimii	Verde	Iubire
Gâtului	În zona mărului lui Adam	Albastru	Comunicare
Celui de-al treilea ochi	Între cei doi ochi	Indigo	Clarviziune
Coronară	În creştetul capului	Violet	Înţelepciune spirituală

Activarea psihică

Există două modalităţi principale prin care informaţiile psihice pot fi accesate: prin punerea unei întrebări sau prin decizia de a permite curgerea spontană a informaţiilor în conştiinţa ta.

În cazul aplicării primei metode, mintea trebuie liniştită şi golită de gânduri. Personal, îmi vizualizez mintea ca pe un vas uriaş, gol, cu ornamente frumoase, gata să se lase umplut de înţelepciunea universală infinită. În continuare, îmi pun o întrebare, cum ar fi: „La ce oră voi ajunge la destinaţie?", sau

„În ce domeniu doreşte să-l ajut clientul care va sosi la ora 3:00?" Întrebarea poate fi adresată direct lui Dumnezeu, Sfântului Duh, lui Iisus, lui Buddha sau oricărui alt ghid spiritual plin de iubire. Alternativ, ea poate fi introdusă în vasul mental, având încredere că la momentul potrivit înţelepciunea supremă îţi va da răspunsul la ea. El îţi va parveni sub forma unei imagini, a unei senzaţii, a unui gând sau a unor cuvinte rostite de o voce interioară.

A doua metodă nu diferă foarte mult de prima. Diferenţa constă în faptul că nu pui o întrebare efectivă, ci *îţi manifeşti intenţia sau îţi acorzi permisiunea de a primi o informaţie.* În acest scop, după ce ţi-ai vizualizat mintea sub forma unui vas gol, relaxează-te şi fă o afirmaţie mentală. Spre exemplu, dacă te afli în maşină şi te îndrepţi într-o anumită direcţie, dar nu ştii pe ce drum să o iei pentru a ajunge mai repede, poţi face următoarea afirmaţie mentală: „Ştiu exact pe ce drum să o iau pentru a ajunge mai repede la destinaţia dorită". Vei primi imediat informaţiile dorite, fie auzind numele drumului pe care trebuie să o apuci, fie simţindu-te ghidat să o iei la dreapta sau la stânga.

Iată câteva exemple de exerciţii specifice menite să îţi amplifice încrederea în capacitatea ta de a te racorda la Sursa întregii cunoaşteri.

Dacă doreşti să îţi parchezi maşina: dacă te afli într-o parcare aglomerată, relaxează-ţi mintea şi corpul, şi deschide-te cât mai mult posibil. Respiră profund. *lasă-te ghidat din interior* către locul de parcare gol care te aşteaptă şi permite-i intuiţiei tale să te călăuzească. Alternativ, roagă-ţi îngerii sau ghizii spirituali să îţi găsească un loc liber de parcare şi cere-le să te conducă spre el.

Atunci când conduci: poţi pune întrebări legate de intenţiile şoferului din faţa ta, de drumul pe care trebuie să o apuci pentru a ajunge mai repede la destinaţie sau de momentul în care vei ajunge. Răspunsul îţi poate parveni fie prin cuvinte rostite de o voce interioară, fie prin imagini mentale, fie printr-o senzaţie, fie printr-o cunoaştere intuitivă.

Întâlnirile prestabilite: dacă ai o întâlnire prestabilită cu o persoană pe care nu ai cunoscut-o până acum, poţi solicita impresii psihice legate de ea. Astfel, te poţi informa în legătură cu caracteristicile sale fizice, cu preferinţele şi antipatiile sale sau cu preocupările şi interesele sale. Poţi întreba de asemenea la ce oră va sosi la întâlnire persoana respectivă, dacă va întârzia sau dacă va veni mai devreme.

La telefon: atunci când sună telefonul, poţi lăsa impresiile psihice să îţi inunde mintea înainte de a răspunde la el. De pildă, poţi pune întrebări de genul: „Cine sună?", sau „Este această persoană de sex masculin sau feminin?" Cu practica, vei începe să obţii rezultate din ce în ce mai precise. Dacă eşti prea ocupat ca să răspunzi la telefon, poţi „bloca psihic" apelurile nedorite, spunând: „Apelurile mele telefonice fac parte integrantă din ordinea divină. Îmi manifest intenţia de a nu primi decât acele telefoane care îmi sunt absolut necesare".

Le televizor: iată un exerciţiu util pentru dezvoltarea receptivităţii psihice. Dă drumul la televizor şi prinde un canal cu care nu eşti familiarizat. Întoarce-te cu spatele la ecranul televizorului şi ascultă vocile celor care vorbesc. Vizualizează cum arată persoanele care rostesc aceste cuvinte. Din când în când, întoarce-te şi verifică acurateţea informaţiilor primite.

Ţine un jurnal al coincidenţelor. Notează în acest jurnal toate ocaziile, mărunte sau nu, în care coincidenţele au jucat un anumit rol în viaţa ta. Această listă te va ajuta să îţi focalizezi atenţia asupra coincidenţelor semnificative. Cu cât vei fi mai focalizat asupra lor, cu atât mai frecvent se vor manifesta ele în viaţa ta.

Puterea rugăciunii

Un studiu efectuat în anul 1995 de către William MacDonald la Universitatea din Ohio a arătat că oamenii care se roagă în mod regulat sunt mai predispuşi să aibă

experienţe telepatice decât cei care nu se roagă. MacDonald a explicat această descoperire afirmând: „Dintr-un anumit punct de vedere, rezultatele nu sunt deloc surprinzătoare, căci rugăciunea poate fi definită ca o comunicare între mintea unei persoane şi mintea lui Dumnezeu. De aceea, rugăciunea reprezintă un concept similar celui de telepatie"[45]

Meditaţia pentru amplificarea receptivităţii

Mulţi oameni doresc să îşi amplifice încrederea în capacităţile lor mediumnice înainte de a ţine lecturi psihice pentru alte persoane. În acest scop, îţi poţi folosi timpul petrecut în meditaţie pentru a-ţi amplifica receptivitatea psihică şi pentru a experimenta viziuni şi revelaţii minunate.

Atunci când meditezi, focalizează-ţi atenţia asupra imaginii unui maestru, cum ar fi Iisus, Fecioara Maria, Buddha, Krishna sau orice alt sfânt favorit. Roagă maestrul să vină la tine. Renunţă la îndoieli şi conştientizează faptul că aceşti maeştri trăiesc în dimensiuni multiple, care le permit să existe în mai multe locuri simultan. Astfel, un maestru sfânt se poate afla alături de tine, dar şi de milioane de alţi oameni, simultan. Dacă te vei relaxa, îi vei putea simţi mai bine prezenţa. Conversează cu ilustrul tău oaspete. Te asigur că experienţa îţi va aduce o satisfacţie mai presus de orice imaginaţie.

Un alt exerciţiu constă în a face o călătorie în timpul unei meditaţii. Închide ochii şi fă câteva respiraţii profunde. Deplasează-te apoi mental într-o altă regiune de o mare frumuseţe, sau în Marea Bibliotecă *Akashică*, ce conţine înregistrările subtile ale vieţilor şi menirilor tuturor oamenilor.

Toate metodele descrise în acest capitol te vor ajuta să te obişnuieşti mai bine cu folosirea canalelor tale de comunicare psihică. Chiar dacă la început te vei simţi ca un

45 William L. MacDonald, Op. cit., 1995.

şofer neexperimentat aflat la volanul maşinii sale, nesigur pe sine şi chiar speriat de ceea ce i s-ar putea întâmpla, în timp vei începe să te simţi din ce în ce mai confortabil şi te vei familiariza cu noile simţuri psihice.

CAPITOLUL 19

REALIZAREA UNEI ŞEDINŢE DE LECTURĂ PSIHICĂ ŞI DE VINDECARE ENERGETICĂ

„Există un foc în interiorul pământului, în plante, în apele curgătoare şi în pietre. Există un foc profund în interiorul omului, al vacilor şi al cailor. Acelaşi foc arde în ceruri...".

– *Atharva Veda,* text spiritual hindus

Scopul unui purtător al luminii atunci când ţine o lectură psihică diferă de imaginea stereotipă asociată cu „un medium". Purtătorii luminii s-au întrupat pe acest pământ pentru a-şi îndeplini menirea vindecătoare. De aceea, lecturile psihice menite să îi amuze pe oameni sau ţinute în scopul unor câştiguri financiare nu reprezintă decât o risipă a talentului şi a timpului unui purtător al luminii.

Există un singur motiv valabil pentru ca un purtător al luminii să se angreneze într-o şedinţă de comunicare psihică, şi anume accesarea sursei mentale şi emoţionale a tulburării fizice sau psihologice a clientului. Phineas Quimby, părintele mişcării Noii Gândiri, a folosit exact acest tip de comunicare psihică în vindecările sale. El şi-a descris metoda ca pe o combinaţie de clarviziune, de transă şi de telepatie care îi permitea să pătrundă în mintea clientului său pentru a descoperi acolo convingerile care au stat la baza declanşării bolii.

Capacităţile psihice îţi permit să vezi, să auzi, să simţi sau să cunoşti intuitiv sursa tulburării fizice sau emoţionale a clientului tău. Dat fiind că principala mea putere mediumnică este clarviziunea, personal văd un film al incidentului din viaţa clientului meu asociat cu actuala provocare de viaţă cu care se confruntă. Analizez apoi împreună cu clientul meu acest incident, pentru a descoperi astfel în ce măsură a declanşat el sentimentele dureroase pe care le experimentează acesta. Prin descoperirea şi eliminarea vechii dureri, precum şi prin înţelegerea de către client a diferenţei dintre ego şi sinele său real, simptomele curente ale bolii dispar de regulă.

Începerea lecturii psihice

Nu este deloc dificil să ţii o lectură psihică, dar procesul poate fi îngreunat de anxietatea specifică dorinţei de performanţă. Reţine: nu tu eşti cel care ţine adevărata lectură psihică, ci Dumnezeu. Receptivitatea psihică este un dar natural pe care îl au toţi oamenii. Dacă îţi vei purifica şi echilibra în mod regulat *chakrele*, natura va avea grijă să facă restul. Altfel spus, te vei trezi spontan că primeşti informaţii psihice.

Începe aşadar cu o meditaţie de purificare a *chakrelor*, focalizându-ţi atenţia îndeosebi asupra *chakrei* celui de-al treilea ochi şi asupra *chakrei* coronare, care guvernează receptivitatea psihică. Lectura ta psihică va fi mai corectă dacă îţi vei purifica mai întâi corpul fizic. De aceea, sfatul meu este ca înaintea unei şedinţe psihice să eviţi consumul de alimente sau substanţe care modifică stările de conştienţă sau stările energetice, inclusiv plantele cu efecte analgezice sau stimulative. În plus, receptivitatea ta psihică va fi mai bună dacă nu vei avea stomacul foarte plin.

Lectura psihică poate fi începută printr-o rugăciune făcută fie în sinea ta, fie cu voce tare. Această rugăciune are o dublă funcţie. Pe de o parte, ea serveşte drept „Rugăciune

de Protecţie", întrucât se poate întâmpla ca anumite spirite nedorite să fie atrase de lectura ta psihică. Aceste spirite nu au puteri distructive sau malefice reale, dar îţi pot oferi informaţii incorecte, care i-ar putea face rău clientului dacă i le-ai transmite. Crede-mă: nu îţi doreşti să ai astfel de spirite în preajmă atunci când ţii o lectură psihică. De aceea, se recomandă ca înainte de şedinţă să rosteşti o rugăciune, să îţi ţii Biblia la îndemână, să nu consumi alcool şi să invoci maeştrii realizaţi şi arhanghelii, rugându-i să îţi supervizeze activitatea. În acest fel, poţi evita cu succes vibraţiile scăzute ale spiritelor inferioare şi interferenţa acestora cu lectura ta psihică.

În al doilea rând, rugăciunea te ajută să îţi centrezi mintea în sinele superior. Ea îţi reaminteşte că *nu tu* eşti cel care ţine lectura; tu nu eşti decât un canal prin care clientului tău i se transmite un mesaj din lumile superioare. Conştientizarea acestui fapt te poate ajuta să scapi de nervozitatea inerentă oricărui început, care îţi poate bloca la rândul ei capacitatea de a recepta corect informaţiile psihice.

Rosteşte aşadar o rugăciune şi invocă prin ea protecţia spirituală, reflectând astfel credinţa şi convingerile tale. Datorită educaţiei mele creştine, rugăciunile şi lecturile mele psihice implică întotdeauna prezenţa lui Iisus şi a Sfântului Duh. Mulţi dintre clienţii mei au însă alte credinţe, cum ar fi iudaismul, budismul sau agnosticismul. Eu nu încerc să-mi impun niciodată credinţa altor persoane. Cât despre clienţii mei necreştini, aceştia îmi sunt întotdeauna recunoscători pentru vindecarea de care beneficiază, fără să se intereseze de credinţa mea religioasă. De aceea, lor nu le pasă dacă în decursul unei şedinţe îmi scapă numele lui Iisus (te asigur de acest lucru, întrucât i-am întrebat). Dacă mi-aş controla vocabularul pentru a nu afecta convingerile clienţilor mei, acest comportament lipsit de autenticitate mi-ar declanşa automat egoul şi nu aş mai putea fi un canal curat prin care să se manifeste procesul

de vindecare. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte convingerile şi credinţele tale. De aceea, îţi recomand să rosteşti o rugăciune la unison cu aceste convingeri, care să îţi amplifice sentimentul de putere spirituală, nu să te facă să pari nesigur pe tine.

De regulă, eu îmi încep lecturile psihice spunând „Rugăciunea Tatălui" sau următoarea rugăciune:

Rugăciunea de Protecţie

Invoc şi invit prezenţa sacră şi ghidarea Sfântului Duh şi a lui Iisus în această cameră. Îl invoc şi îl invit pe Arhanghelul Mihail să ne supravegheze în timpul acestei lecturi psihice. Invoc şi invit de asemenea iubirea şi ghidarea tuturor îngerilor păzitori şi ghizilor noştri călăuzitori. Dacă vreun spirit se alătură şedinţei noastre fără a avea cele mai curate şi mai înalte intenţii, îl rog pe Arhanghelul Mihail să conducă aceste spirite către lumină, pentru propriul lor progres spiritual şi pentru propria lor prosperitate. Invoc şi afirm o ghidare cât mai clară pentru rezolvarea problemelor pentru care clientul meu ... [numele clientului] s-a prezentat la mine. Doresc ca aceste informaţii să îmi fie oferite într-o formă cât mai limpede, astfel încât să i le pot transmite la fel de clar clientului meu ... [numele clientului].

Amin!

De multe ori un medium preferă să ardă rădăcină de salvie sau tămâie în timpul şedinţelor lor, pentru a alunga astfel spiritele nedorite.

Cristalele

În timpul unei lecturi psihice, este util să ţii în mâna receptivă (cea cu care nu scrii) un cristal curat din cuarţ. Deşi obiectele materiale nu conferă de regulă puteri psihice, cristalele au totuşi capacitatea – numită „piezoelectrică" – de a *amplifica* volumul şi claritatea puterii spirituale şi comunicării care se realizează prin tine. Nu întâmplător, ele sunt folosite pe scară largă la construirea aparatelor de radio, a ceasurilor şi a calculatoarelor.

Cristalele absorb energia psihică. De aceea, după o vreme ele se „îmbâcsesc" cu reziduuri psihice. În cazul în care un cristal este aşezat într-o cameră în care numeroşi oameni se tem sau îşi fac griji, el se încarcă cu energia lor negativă. Cristalele pot fi purificate de această energie negativă prin ţinerea lor la soare timp de 4-5 ore. Personal, nu recomand spălarea lor cu apă sărată, întrucât acest lucru le poate eroda structura cristalină.

Ţinerea unei lecturi psihice

Închide ochii şi stai faţă în faţă cu clientul tău. Este util, dar nu absolut necesar, să îl ţii de mâini. Alternativ, poţi ţine în mână un ceas, un set de chei, un inel sau orice alt obiect cu care clientul tău are contacte frecvente. Vibraţiile mâinilor sau obiectelor intime ale clientului conţin anumite energii purtătoare de informaţii. Prin contactul cu ele, tu acţionezi ca un televizor sau ca un cititor de CD-uri care decodifică energia, dându-i forma unei imagini comprehensibile.

Dacă tu sau clientul tău simţiţi o stare de nervozitate, puteţi începe şedinţa făcând câteva respiraţii profunde. O altă modalitate de a-ţi deschide rapid canalele psihice constă în a-i cere clientului să rostească cu voce tare sau în gând următoarea frază: „O singură iubire, o singură iubire, o singură iubire".

Aceste cuvinte pun în rezonanţă mintea clientului cu unitatea universală şi facilitează accesul tău la înţelepciunea divină.

În continuare, roagă-ţi clientul să se concentreze în tăcere asupra întrebării sale. Simultan, îi poţi întreba pe Iisus, Duhul Sfânt sau pe maestrul ales: „Ce anume doreşti să ştiu în legătură cu această persoană?" Deschide-ţi apoi complet mintea pentru a primi răspunsul aşteptat. Ai încredere în informaţiile primite, chiar dacă pe moment acestea nu au niciun sens pentru tine.

Transmite-i apoi clientului informaţiile primite, ca şi cum ai transmite în direct un eveniment pentru un post de ştiri. Spune-i ce vezi, ce auzi, ce simţi sau ce ştii intuitiv, în ordinea exactă în care primeşti informaţiile. Dacă nu eşti foarte sigur de anumite informaţii primite, menţionează acest lucru. Dacă receptezi informaţii care par să aibă un dublu sens, transmite-i clientului acest lucru. În cazul în care consideri că informaţiile primite ar fi putut fi distorsionate de egoul tău, precizează acest lucru. Transmite-i cu o sinceritate absolută clientului toate informaţiile, detaliile şi impresiile care îţi parvin. Nu poţi şti niciodată dinainte care dintre ele va avea o semnificaţie deosebită pentru el. Ai încredere în capacitatea clientului tău de a tria informaţiile primite, intuind care dintre ele sunt mai importante pentru el.

Dacă simţi nevoia să îi dai clientului tău un sfat personal, nu uita să menţionezi acest lucru: „Acest sfat vine de la mine, nu din lumile invizibile". În caz contrar, clientul tău ar putea crede că sfatul este transmis de alte puteri.

Dacă nu eşti sigur de semnificaţia anumitor informaţii primite, poţi cere clarificări de la ghidul tău spiritual. Uneori, cei ce sunt mediumi se tem că dacă le vor pune spiritelor întrebări de genul: „Ce vrei să spui cu asta?", „Vrei să repeţi ce ai spus?", sau „Vrei să vorbeşti puţin mai tare?", acestea se vor supăra pe ei şi vor dispărea. Nimic nu este însă mai departe de adevăr! Maeştrii doresc ca noi să receptăm cât mai clar mesajele lor, aşa că răspund întotdeauna cu bucurie la solicitările noastre de a le limpezi.

Dacă te trezeşti în mijlocul unei lecturi că egoul tău face remarci de genul: „Mă întreb dacă toată povestea asta o fi adevărată", opreşte-te pentru o clipă şi fă câteva respiraţii profunde. Spune o rugăciune şi roagă-ţi îngerii să îţi alunge îndoielile.

Atunci când ţii o lectură psihică pentru o anumită persoană, poţi avea acces la informaţii referitoare la orice altă persoană asociată cu ea. Spre exemplu, în cazul în care clientul tău doreşte să afle mai multe despre şeful lui, despre un părinte, despre un coleg sau despre soţie, le poţi pune maeştrilor aceeaşi întrebare de bază: „Ce anume doriţi să ştiu în legătură cu această persoană?" Instantaneu, vei primi informaţiile cerute, ca şi cum persoana respectivă s-ar afla în cameră alături de tine.

Odată, am ţinut o lectură psihică pentru o femeie de afaceri care era pe punctul de a înfiinţa o organizaţie caritabilă în beneficiul copiilor. Clienta mea era preocupată de integritatea membrilor consiliului de administraţie şi mi-a solicitat o lectură pentru fiecare dintre aceştia, dorind să afle adevăratele lor motivaţii. Nu mi-a fost deloc greu să îi vizualizez pe fiecare membru al consiliului în parte şi să solicit informaţii despre ei. Când am ajuns la ultimul membru, am văzut un grup de oameni care ascundea pe cineva aflat la mijloc. Era ca şi cum grupul ar fi dorit să ascundă persoana respectivă de privirea mea. I-am spus clientei mele ce vedeam, iar aceasta mi-a spus că acest om era un mormon devotat. Din câte cunosc credinţa mormonă, am dedus că ceilalţi membri ai religiei sale doreau să-mi blocheze capacitatea de a-i face o lectură psihică. Din respect pentru confortul său privat, susţinut de credinţa numeroşilor săi coreligionari, am renunţat la lectura mea psihică.

Acest episod aduce în discuţie chestiunea eticii atunci când ţii o lectură psihică. După cum vei vedea, informaţiile primite pot fi extrem de detaliate. Odată, un client m-a rugat

să îi fac o lectură psihică a situaţiei sale financiare şi m-am trezit instantaneu că îi văd întregul carnet de cecuri, până la ultimul dolar pe care îl avea în cont! În timpul unei alte lecturi, am receptat o imagine extrem de stânjenitoare a obiceiurilor sexuale ale persoanei din faţa mea. La fel ca în cazul unui medic, cel mai bine este să îţi cultivi compasiunea în legătură cu clienţii tăi.

Principala întrebare pe care ar trebui să ţi-o pui atunci când îţi foloseşti capacităţile mediumice este următoarea: „La ce îmi folosesc aceste capacităţi?" Le foloseşti din iubire, pentru a vindeca, sau din teamă ori din dorinţa egotică de a-ţi satisface diferite curiozităţi? Dacă nu îţi sunt suficient de clare adevăratele motivaţii, îţi recomand să fii sincer în această privinţă cu ghizii tăi spirituali. Spune-le: „Nu-mi place ce simt şi ce gândesc în momentul de faţă. Vă rog să mă ajutaţi să îmi recâştig starea de pace interioară şi de iubire".

Vei avea cu siguranţă clienţi care vor deveni dependenţi de lecturile tale psihice. Situaţia este destul de delicată. La început te vei simţi probabil flatat. Nu este exclus ca perspectiva unui venit sigur din partea unor clienţi garantaţi să te tenteze. Nu trebuie să uiţi însă nicio clipă că atât timp cât îţi laşi clientul să creadă că ai „puteri speciale", îi faci un deserviciu, şi la fel şi ţie. Principala ta menire este să îţi ajuţi clienţii să asculte vocea lui Dumnezeu prin intermediul propriilor lor ghizi interiori. În ultimă instanţă, numai acest lucru îi va putea vindeca, iar unul din aspectele principale ale menirii tale ca purtător al luminii este acela de a-i trezi pe oameni, ajutându-i să îşi conştientizeze propria divinitate lăuntrică.

Transmiterea mesajelor cuvânt cu cuvânt

Nu cred că există medium care să nu trăiască anumite îndoieli în legătură cu mesajele pe care le primeşte în timpul lecturilor sale psihice. Fără să vrea, el ajunge să se întrebe

adeseori: „Este acest mesaj autentic, sau s-a născut el din imaginaţia mea?" Aceste temeri pot fi eliminate prin simpla redare, cuvânt cu cuvânt, a mesajului receptat în imagini, cuvinte sau gânduri. Ai încredere în clientul tău şi fii convins că el va şti să descopere semnificaţia care ţie îţi scapă pe moment.

Uneori, mi se întâmplă să fiu extrem de nesigură în ceea ce priveşte mesajele primite. În astfel de cazuri, îmi încep transmisia printr-o frază de genul: „Nu sunt absolut sigură dacă acest mesaj provine de la spirit sau din propriul meu subconştient. Îţi voi relata totuşi ce spune el...". Principalul meu scop este să fiu cât se poate de onestă, deopotrivă cu clientul meu şi cu lumea spiritelor.

Se întâmplă uneori să îi transmit clientului prea multe informaţii, stârnindu-i astfel o stare temporară de confuzie. Spre exemplu, am avut o clientă pe nume Kim, căreia i-am făcut o lectură psihică pe tema unei relaţii romantice pe care urma să o aibă în curând. Îmi dădeam seama că urma să cunoască un bărbat cu totul special, dar vedeam şi o sumedenie de evenimente adiacente întâlnirii ei cu acesta. I-am povestit lui Kim tot ce vedeam, deşi nu eram prea sigură care dintre informaţiile primite avea o legătură directă cu bărbatul şi care nu. Iată cum a sintetizat Kim această lectură psihică şi evenimentele care au urmat:

> În luna martie a anului 1996 i-am spus lui Doreen Virtue despre dorinţa mea de a avea o relaţie romantică semnificativă. Doreen mi-a răspuns că este absolut sigură că voi întâlni în curând un bărbat al cărui nume începe cu *J*. Fără ca Doreen să ştie, alte patru persoane cu capacităţi mediumnice mi-au spus înainte acelaşi lucru!
>
> La începutul lunii mai, Doreen mi-a dat o serie de informaţii foarte detaliate. Ea mi-a spus că îl voi cunoaşte *mai întâi* pe fratele partenerului meu, iar

acesta îmi va da numărul de telefon al fratelui său. Doreen a adăugat că prima noastră întâlnire va avea loc pe terasa unui restaurant, cu umbrele deasupra meselor şi cu o fântână interioară. Mi-a mai spus că vede inclusiv porumbei zburând deasupra capetelor noastre. Doreen a adăugat că bărbatul are ochii de un albastru foarte intens, şi că s-ar putea ca numele lui să fie Joel. Mi-a spus de asemenea că s-ar putea să fie divorţat şi să aibă doi copii mici.

Spre sfârşitul lunii mai, mă aflam împreună cu prietena mea Susan (care cunoştea întreaga poveste) la Expoziţia New Age. Un bărbat înalt şi chipeş m-a abordat şi am discutat împreună despre activitatea cu care mă ocup. După numai două minute mi-a spus: „Fratele meu locuieşte destul de aproape de tine. Cred că nu ar strica să vă întâlniţi. Iată numele şi numărul lui de telefon". Susan m-a strâns de braţ şi mi-a şoptit la ureche: „Acesta trebuie să fie tipul cu fratele!"

Eram la rândul meu destul de convinsă că fratele acestei persoane ar fi putut fi partenerul pe care îl aşteptam de atâta timp, dar numele lui începea cu litera *B*. „Mă rog, m-am gândit în sinea mea. Poate că Doreen s-a înşelat în privinţa acestui detaliu". De aceea, am vorbit la telefon cu bărbatul al cărui nume începea cu litera *B* şi am stabilit să ne întâlnim la un restaurant ales de el în ziua de vineri, 14 iunie.

În timp ce mă îndreptam către restaurantul indicat (pe care nu îl cunoşteam), am văzut de departe că acesta dădea către plajă, aşa că mesele de pe terasă erau acoperite de umbrele. Chiar şi porumbeii care zburau pe deasupra terasei mi-au sărit în ochi. Am observat de asemenea de la mare

distanţă intensitatea privirii albastre a partenerului cu care trebuia să mă întâlnesc. Şi totuşi, exista o problemă: din clipa în care l-am văzut... *am ştiut că nu el era alesul inimii mele!* Nu vă pot spune cât de mare a fost dezamăgirea mea.

A doua zi, pe data de 15 iunie, eram programată să joc într-un turneu local de tenis de câmp. Directorul turneului, un tip amabil pe nume Jake, mi-a dat instrucţiunile. După ce am mai schimbat câteva cuvinte, m-a trimis să joc. Am jucat două meciuri. L-am câştigat pe primul şi l-am pierdut pe al doilea. În final, am plecat acasă. Până aici, nimic deosebit. Şi totuşi, seara numele de „Jake" a început să mă obsedeze.

„De ce mă tot gândesc la acest tip? Mi se pare ciudat!", mi-am spus în sinea mea. Nici prin minte nu mi-a dat că numele lui începea cu litera *J*.

Mai târziu în aceeaşi zi am primit un mesaj telefonic de la un bărbat pe nume Joel, cu care am vorbit la telefon cu câteva luni în urmă, dar pe care nu l-am cunoscut niciodată. În mesajul lăsat, acesta îmi spunea că a sosit timpul să ne întâlnim. *Joel era divorţat şi avea doi copii mici!*

Întâlnirea nu s-a mai produs însă niciodată, întrucât Jake m-a invitat să joc un meci de consolare în ziua de duminică. Seara am plecat împreună la o petrecere, luni am luat împreună prânzul, miercuri l-am invitat la o băutură, iar joi – la cinci zile după ce l-am cunoscut – mi-am anunţat toţi prietenii: „Acesta este bărbatul cu care mă voi mărita!" *Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până atunci să spun aşa ceva despre un bărbat!*

Şi astfel, Jake, antrenorul de tenis cu o privire incredibil de albastră (la prima noastră întâlnire nu

am reuşit să-i văd ochii, întrucât a purtat tot timpul ochelari de soare) s-a dovedit a fi acel *J* despre care mi-a vorbit Doreen. Cinci luni mai târziu eram deja logodită cu Jake şi ne făceam împreună planuri pentru un viitor comun!

Povestea lui Kim reprezintă un exemplu perfect care arată că cea mai bună interpretare a informaţiilor primite îi aparţine întotdeauna clientului. Se întâmplă uneori să primesc informaţii extrem de detaliate referitoare la întrebările sau preocupările clienţilor mei. Alteori, la fel ca în cazul lui Kim, primesc informaţii periferice, care pot fi asociate cu preocupările clienţilor mei, dar doar indirect. Un lucru este cert: atunci când i-am făcut lectura psihică lui Kim, eram absolut convinsă că în scurt timp îşi va găsi un partener de viaţă stabil. I-am transmis lui Kim această convingere interioară profundă şi am aflat mai târziu de la ea că restul informaţiilor au fost doar o umplutură care a completat informaţia centrală.

Cum trebuie să procedezi dacă lectura psihică ţi se pare incorectă

Chiar şi cel mai mare medium din lume oferă uneori lecturi psihice care par incorecte. De fapt, ei înşişi afirmă că circa 10-30% din informaţiile pe care le transmit chiar sunt incorecte. De ce se întâmplă acest lucru?

Principala cauză este egoul mediumului, care interferează uneori cu sinele său superior. Orice om, oricât de receptiv ar fi, cade uneori sub influenţa egoului său, din diferite motive, cum ar fi oboseala, teama sau judecăţile critice.

Se întâmplă uneori ca informaţiile pe care le transmitem clienţilor noştri să derive din tiparele lor obişnuite de gândire. Să spunem că îi oferi o lectură psihică unui client şi îi transmiţi că urmează să îşi ia o slujbă nouă. Lectura este corectă la momentul

respectiv, dar mai târziu, clientul îşi schimbă intenţiile, într-o direcţie corectă sau incorectă. Această schimbare în modul său de a gândi îi modifică inclusiv viitorul, deci şi perspectiva de a obţine o altă slujbă.

Asociat cu acest fenomen este şi faptul că însăşi lectura psihică îi poate schimba clientului modul de a gândi, într-o măsură suficient de mare pentru a-ţi pune la îndoială propria lectură. Spre exemplu, dacă îi spui unui client că urmează să cunoască o parteneră minunată de cuplu, acesta poate deveni foarte nervos. Această tensiune interioară îl poate împiedica apoi să atragă către sine partenera respectivă.

Uneori, o lectură psihică poate părea incorectă pentru simplul motiv că predicţiile făcute nu se materializează în scurt timp. Nu este exclus ca lectura să se adeverească peste o perioadă mai lungă de timp. Personal, am descoperit că este foarte dificil să prezici perioada exactă în care se va petrece un eveniment viitor. Spre exemplu, un client îmi poate pune întrebarea: „Când îmi voi vinde casa?" Chiar dacă nu îi pot da un răspuns exact, îmi pot da seama din informaţiile conexe că vremea va fi caldă, de pildă. Îi răspund atunci clientului că cel mai probabil îşi va vinde casa în timpul verii. Dacă aud mental şi cifra „2", iar până în august mai sunt două luni, mă hazardez uneori să precizez luna august. Nu pot fi însă niciodată absolut sigură, fapt pe care i-l precizez clientului. În schimb, dacă simt că vânzarea va fi sigură şi că acesta va fi relativ mulţumit de preţul obţinut, îi transmit toate aceste date.

Este foarte important să nu te critici prea tare atunci când dai câte un „rateu" în decursul unei lecturi psihice. Dacă vei fi prea crispat din cauză că nu poţi oferi informaţii 100% corecte, nu te vei putea bucura de procesul în sine. Majoritatea clienţilor sunt oameni plini de iubire şi capabili de iertare. De altfel, este puţin probabil ca întreaga lectură să fie incorectă, dacă nu te bazezi în întregime pe egoul tău. De aceea, clienţii îţi vor ierta cu uşurinţă o greşeală sau două, în măsura în care restul informaţiilor se vor dovedi corecte.

Concentrează-te întotdeauna asupra succeselor tale şi roagă-ţi ghizii spirituali să îţi amplifice acurateţea psihică. Cel mai probabil, vei descoperi astfel în curând că interpretările greşite s-au datorat unor simboluri cărora le-ai dat o semnificaţie prea literală. Să spunem, de pildă, că ai viziunea unui copil. Te gândeşti fără să vrei că femeia din faţa ta îşi doreşte un copil, aşa că o rogi să-ţi confirme acest lucru. Aceasta îţi răspunde: „Este imposibil să am copii, întrucât am fost sterilizată". În astfel de cazuri, nu dispera şi nu renunţa prea uşor la activitatea ta psihică. Poate că ghizii tăi spirituali au dorit să îţi transmită un mesaj referitor la nişte „posibilităţi noi", pe care le-au ilustrat prin simbolul naşterii unui copil. Pentru a evita orice confuzie, spune-i clientului exact ce vezi, făcând însă precizarea că nu poţi şti dacă este vorba de o semnificaţie simbolică sau de o reprezentare propriu-zisă a viitorului său. Verifică-ţi cât mai des instinctele şi intuiţiile, şi în curând vei deveni capabil să faci deosebirea între simboluri şi faptele concrete.

Lecturile la distanţă

Clientul nu trebuie să fie neapărat lângă tine atunci când îi faci o lectură psihică. Personal, îmi desfăşor cea mai mare parte a activităţii psihice la telefon, vorbind cu clienţii mei. Poţi face o lectură psihică şi în timpul meditaţiilor tale. Dacă faci o lectură psihică pentru cineva căruia nu i-ai cerut permisiunea şi care nu ştie că te ocupi cu aşa ceva, consultă-te mai întâi cu sinele tău superior, pentru a afla dacă acţiunea ta este etică sau nu.

Dacă ţii lecturi psihice la telefon, roagă-ţi clientul să îţi trimită înaintea şedinţei o notă scrisă de mână. Această notă îţi va permite apoi (dacă o vei ţine în mână) să te racordezi la câmpul energetic al clientului tău. Experienţa m-a învăţat că nu există nicio diferenţă calitativă între lecturile psihice pe care le ofer la telefon şi cele pe care le fac faţă în faţă cu clientul.

Mulţumeşte-le spiritelor

Un aspect foarte important pe care doresc să îl subliniez este acela de a le mulţumi la sfârşitul şedinţei spiritelor care te-au ajutat. Recunoştinţa este cea mai bună răsplată pentru acestea, şi în plus, îţi amplifică starea de bucurie personală.

Scanarea clarvăzătoare

Pentru a-ţi ajuta mai bine clienţii, le poţi scana psihic *chakrele*, verificând mărimea şi puritatea lor. O altă metodă pe care o folosesc personal constă în a-i cere clientului să îşi scoată pantofii din picioare şi a se întinde pe pat. Îmi plasez apoi mâna receptivă (cea cu care nu scriu) la circa 2-3 centimetri de piciorul emisiv al clientului (care corespunde mâinii cu care scrie acesta). Metoda este inspirată de vindecătoarea Ina Bryant, care vindecă întotdeauna cu ajutorul magnetismului, scop în care verifică întotdeauna „polaritatea" sau fluxul energetic al clienţilor săi[46]. Dacă simt un flux puternic şi constant de energie care iese din piciorul acestuia, îmi dau seama că polaritatea sa este echilibrată. Dacă nu simt nicio energie care iese din piciorul emisiv al clientului, înseamnă că *chakrele* sale sunt dezechilibrate şi impure.

Am descoperit de asemenea că dacă îmi plimb mâna pe deasupra corpului clientului meu în timp ce acesta stă întins pe o canapea, pot simţi diferenţele energetice care îmi arată că o *chakră* este mărită sau comprimată. Concluzia este că persoana pe care o tratez are probleme pe care nu le conştientizează sau nu le exprimă, în domeniul guvernat de *chakra* deformată.

Dacă descoperi că una sau alta din *chakrele* clientului tău sunt extrem de disproporţionate ca mărime sau extrem de impure, poţi considera că ai obţinut o informaţie preţioasă. Ajută-ţi clientul să descopere de ce a acumulat atâta energie

46 Ina Bryant, *Electricitatea magnetică: salvatoarea vieţii*, 1978.

în *chakra* respectivă. De cele mai multe ori, sursa problemelor este teama. Dacă se va deschide în fața ta, clientul va sesiza probabil un punct de vedere diferit, care îi va reduce teama pe care a simțit-o până în prezent. Dacă se va elibera de teamă, *chakra* va reveni la mărimea și la puritatea ei obișnuită, fără alte intervenții asupra ei. Poți face scanarea *chakrelor* clientului inclusiv la terminarea ședinței psihice, pentru a te asigura că acestea sunt curate și echilibrate.

Există mai multe modalități de a purifica și de a echilibra *chakrele* clientului tău. Îi poți pune o casetă audio, cum este caseta mea intitulată *Purificarea chakrelor,* sau îl poți ghida într-o meditație personală, inspirându-l să își vizualizeze fiecare *chakră* devenind curată și echilibrată. Uneori, mi se întâmplă să scanez trupul unui client inclusiv cu vederea interioară, verificând zonele care par întunecate. În continuare, ghidul meu interior îmi spune motivul pentru care există aceste pete. Uneori, ele se datorează unor gânduri împietrite care rezidă în acea zonă corporală. Spre exemplu, am scanat odată o clientă și am observat o pată la nivelul pieptului său. Am intuit că este vorba de o congestie. De îndată ce i-am transmis informația, am văzut imaginea mamei și bunicii clientei mele stând în spatele ei. Cele două femei o strângeau atât de tare între ele încât clienta mea se sufoca pur și simplu, nemaiavând aer să respire. Clienta mi-a explicat că după moartea recentă a bunicii sale, mama ei a devenit extrem de posesivă. A adăugat că a avut recent o răceală la plămâni și a fost de acord cu mine că aceasta s-a datorat dependenței sale de mama ei. Am lucrat împreună asupra incapacității sale de a ierta și asupra judecăților critice la adresa mamei sale, iar respirația ei s-a îmbunătățit imediat.

Cu o altă ocazie, i-am făcut unei cliente o scanare și am descoperit mai multe pete negre în zona ovarelor. Am intuit imediat că aceste pete se datorau regretelor clientei

mele datorate unor avorturi anterioare. Într-adevăr, clienta mi-a confirmat că a avut două avorturi și că nutrea o stare de vinovăție puternică din această cauză. Am lucrat apoi împreună cu ea asupra incapacității sale de a se ierta pe sine și de a-l ierta pe tatăl copiilor.

Tăierea corzilor eterice

Toate persoanele alături de care am trăit experiențe emoționale rămân atașate de noi printr-o coardă eterică. Din acest punct de vedere, îi poți face un mare serviciu clientului tău printr-o scanare psihică a acestor corzi eterice. Corzile arată ca niște tuburi sau artere din cauciuc și își au de regulă sursa de origine în *chakre*. Relațiile intense creează corzi mai puternice decât cele întâmplătoare.

Caută aceste corzi ale clientului tău și urmărește să sesizezi psihic de cine sunt atașate ele. Personal, descopăr de cele mai multe ori corzi uriașe atașate de rudele și foștii parteneri de cuplu ai clienților mei. Dacă aceste relații sunt echilibrate și construite pe iubire, corzile pot fi o sursă de energie vindecătoare ce se transferă între cei doi oameni de la capătul lor. Adeseori, clientul primește însă energia toxică a mâniei sau a fricii prin intermediul acestor corzi (fenomen cunoscut și sub numele de „atac psihic"). La fel de posibil este ca persoana aflată la celălalt capăt al corzii să îl golească pe client de energia sa vitală.

Identifică din punct de vedere psihic sursa de la celălalt capăt al corzilor atașate de clienții tăi. Cere-le apoi permisiunea să detașezi fiecare coardă care le face probleme. Pe lângă permisiunea verbală a clientului, îi poți solicita și persoanei aflate la celălalt capăt al corzii permisiunea mentală. Dacă aceasta nu îți acordă permisiunea ei (receptată la nivel psihic printr-un răspuns afirmativ, auzit sau simțit), taie coarda numai la nivelul clientului tău, fără a o tăia însă și la celălalt capăt.

Pentru a tăia o coardă, poţi vizualiza o foarfecă ascuţită, poţi dizolva mental coarda, sau poţi trage de ea până se desprinde de cei doi oameni. Am avut odată o clientă care avea zeci de astfel de corzi ataşate de foştii ei iubiţi. Avea atâtea corzi ataşate de ea încât am fost nevoită să vizualizez o maşină de tuns gazonul pentru a le tăia pe toate.

Senzaţia provocată de tăierea unei corzi se simte destul de palpabil şi este posibil ca pacientul tratat să tresară în timp ce faci acest lucru. În ceea ce te priveşte, s-ar putea să simţi o schimbare a presiunii aerului. Persoana de la celălalt capăt al corzii va simţi şi ea anumite senzaţii. Ea se va gândi la clientul tău fără să ştie de ce şi nu este exclus ca acesta să primească în scurt timp un telefon de la ea.

Transmiterea energiei vindecătoare

O altă metodă eficientă de vindecare constă în vizualizarea unei lumini alb-strălucitoare divine care coboară prin *chakra* ta coronară, scurgându-se apoi prin degetele tale. Direcţionează fluxul acestei energii orientându-ţi degetele palmei către client.

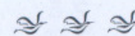
Plata

Cea mai bună sursă de ghidare în legătură cu plata pentru serviciile tale este sinele tău superior. Sfatul meu este să meditezi pe această temă şi să soliciţi asistenţă spirituală. Atunci când mi-am început activitatea de consiliere psihică, ghidul meu spiritual mi-a indicat o anumită sumă în dolari pe care ar trebui să o percep ca taxă. Fără să vreau, am exclamat: „E prea mult! Nu aş îndrăzni niciodată să cer un tarif atât de mare”. De aceea, am început să percep un tarif mult mai mic decât cel recomandat din lumea spirituală. În scurt timp, portofoliul meu de clienţi de a devenit însă atât de mare încât

am fost nevoită să fac liste de aşteptare. De altfel, eram atât de aglomerată încât activitatea pe care o desfăşuram nu îmi mai făcea nicio plăcere. M-am gândit imediat că dacă aş fi perceput de la bun început tariful recomandat, numărul clienţilor ar fi fost mai mic, iar practica mea ar fi fost mai echilibrată şi mai armonioasă.

De aceea, m-am rugat din nou să fiu ghidată, şi în cele din urmă am ajuns la un aranjament confortabil. Mulţi vindecători îşi oferă gratuit serviciile unui client sau doi, în fiecare lună. Alţii, precum Edgar Cayce sau Phineas Quimby, nu au acceptat deloc bani pentru serviciile lor. Clienţii acestora îşi manifestau recunoştinţa aducându-le alimente sau alte provizii. În zilele noastre, un astfel de vindecător care nu percepe niciun tarif pentru serviciile sale este Jerry Jampolsky.

Urmează calea care ţi se pare cea mai potrivită pentru tine. Nu uita însă că dacă te vei aglomera asumându-ţi prea mulţi clienţi, este posibil să nu îţi îndeplineşti misiunea sacră de purtător al luminii. Pe de altă parte, dacă nu faci decât să dăruieşti, dar refuzi să primeşti, îi negi celeilalte persoane posibilitatea de a dărui la rândul ei. De aceea, sfatul meu este să procedezi echilibrat, astfel încât să te poţi bucura sincer de serviciile pe care le oferi umanităţii.

C A P I T O L U L 2 0

MEDIUMNITATEA ŞI ELIBERAREA SPIRITELOR

„Cu cât observ şi studiez mai profund viaţa, cu atât mai convins devin că cea mai mare iluzie între toate este durerea provocată de despărţire şi de moartea celor dragi. Cine înţelege că aceasta reprezintă o iluzie devine liber. Nu există moarte, deci nici despărţire de substanţă".

– Mahatma Gandhi,
lider spiritual şi naţionalist indian

Aşa cum îi poţi oferi clientului tău o lectură psihică referitoare la prietenii şi asociaţii săi, la fel, îi poţi oferi acestuia şi o lectură psihică referitoare la persoanele dragi care au decedat. Mediumnitatea nu diferă cu nimic de lectura psihică. De aceea, nu te lăsa intimidat de acest cuvânt.

La fel ca în cazul lecturilor tale psihice, începe întotdeauna prin a-ţi clarifica motivele pentru care doreşti să îi contactezi pe cei decedaţi. Toate religiile majore ale lumii avertizează asupra riscurilor asumate de cei care solicită şi acceptă sfaturile celor decedaţi, iar motivele sunt dintre cele mai serioase. Moartea fizică a unei persoane nu conduce automat la dispariţia egoului acesteia. De aceea, ea nu îi conferă neapărat persoanei accesul la o înţelepciune superioară. Singura sursă a înţelepciunii, deopotrivă în cazul celor vii şi al celor morţi, este contactul cu sinele lor real, care este una cu Dumnezeu. Din păcate, mulţi

oameni devin atât de impresionaţi de faptul că au reuşit să intre în contact cu spiritul unui om decedat încât consideră că toate cuvintele acestuia sunt literă de lege. Cei ajunşi în lumea de dincolo nu se apropie însă în mod automat de Dumnezeu sau de adevăr prin simpla lor tranziţie în acea dimensiune. De aceea, este absurd să ţii cont de sfaturile lor, când te poţi adresa direct lui Dumnezeu sau unuia dintre maeştrii eliberaţi. Este ca şi cum ai ţine cont de sfatul unui copil de clasa a treia, în condiţiile în care ai putea să întrebi direct profesorul titular sau pe asistenţii săi, care au absolvit recent facultatea.

Există totuşi motive cât se poate de legitime şi de sănătoase pentru a-i contacta – în anumite cazuri – pe cei decedaţi. Unul din cele mai importante este acela de a-ţi ajuta clienţii să îşi reconcilieze resentimentele vechi, care îi mai macină încă, faţă de rudele lor decedate. Acest motiv devine încă şi mai evident dacă ai de-a face cu supravieţuitorul unui abuz al cărui torţionar a murit.

Aşa cum spuneam într-un capitol anterior, persoanele care au comis abuzuri, după care au murit, continuă să bântuie pe acest pământ. Ele se ataşează adeseori de aura celor care au supravieţuit abuzurilor lor, fie din cauza remuşcărilor şi dorinţei de a îndrepta lucrurile, fie din alte motive mai puţin sănătoase. Într-o secţiune ulterioară din acest capitol, intitulată „Terapia pentru eliberarea spiritelor", voi preciza în detaliu cum trebuie tratate acest gen de situaţii.

Un alt motiv valabil pentru a practica mediumnitatea este acela de a-ţi ajuta clienţii îndureraţi să poarte o conversaţie cu spiritul unei persoane dragi decedate. Acest gen de şedinţe se numără printre preferatele mele, fiind extrem de emoţionante. De cele mai multe ori, cel decedat îi spune celui rămas în urmă: „Eu sunt bine. Nu-ţi face probleme pentru mine. Vezi-ţi de viaţă". Dacă durerea persoanei rămase în viaţă este excesiv de puternică, ea poate bloca progresul celui decedat în lumea spirituală, ţinându-l legat în această dimensiune fizică

inferioară. Acest lucru nu face bine nimănui, iar în calitatea noastră de purtători ai luminii, noi avem datoria să ne avertizăm clienţii să lase spiritele celor decedaţi să îşi vadă de drum.

Un alt motiv sănătos pentru a practica mediumnitatea este acela de a-ţi ajuta clientul să scape de frica de moarte. Această frică ne împiedică pe mulţi dintre noi să ne bucurăm plenar de viaţă, prin acordarea unei atenţii disproporţionate siguranţei noastre fizice. Cei care se conving o dată pentru totdeauna de nemurirea sufletului lor se eliberează automat de foarte multă anxietate, şi chiar de depresie. Când i-am luat un interviu lui James Redfield, autorul cărţii *Profeţiile de la Celestine,* pentru revista *Complete Woman,* l-am întrebat care vor fi cea de-a 11-a şi cea de-a 12-a profeţie din următoarele lui cărţi. Redfield mi-a răspuns că este convins că acestea vor presupune o muncă mult mai elaborată în echipă, între oamenii aflaţi de o parte şi de alta a vălului. Redfield este de aceeaşi părere ca şi mine, considerând că vălul care ne separă de lumea de dincolo se subţiază rapid.

Spiritele călăuzitoare

Mulţi din cei cu calităţi de medium îşi primesc informaţiile de la un ghid spiritual extrem de evoluat, care controlează inclusiv spiritele ce se pot manifesta în timpul unei şedinţe de mediumnitate. Adeseori, ei acţionează chiar ca nişte canale de comunicare cu alte spirite. Altfel spus, spiritele discută cu ghidul, care îi transmite apoi informaţiile primite mediumului, care le transmite la rândul lui clientului.

Un medium nu îşi alege ghidul spiritual. Dimpotrivă, acesta îl alege pe el. Există totuşi posibilitatea ca un medium să solicite un ghid spiritual. Dacă nu eşti sigur dacă ai un astfel de ghid, solicită unul în timpul meditaţiei sau înainte de a adormi. La fel ca în cazul tuturor întrebărilor, şi la aceasta vei primi cu siguranţă un răspuns. Personal, nu folosesc un astfel de ghid,

întrucât îmi este foarte uşor să fac deosebirea între spirite şi să vorbesc direct cu ele.

Transa mediumnică

Comunicarea cu spiritele se realizează cel mai adesea atunci când mediumul se află într-o stare de conştiinţă uşor modificată, numită transă. Există trei nivele de transă mediumnică: uşoară, semi şi plenară. O transă mediumnică plenară echivalează cu somnul profund. În timpul ei, ghidul spiritual preia controlul asupra corpului mediumului. El vorbeşte prin gura acestuia, transmiţând astfel direct mesajele din lumea de dincolo. După şedinţă, mediumul nu ştie ce a făcut sau ce a spus. De multe ori un medium se simte secătuit de energie sau ameţit după asemenea şedinţe.

Un medium care practică semi-transa îşi păstrează într-o oarecare măsură starea de conştiinţă. Deşi le permite spiritelor celor decedaţi să preia controlul asupra corpului său pentru a le vorbi rudelor rămase în viaţă, el ştie în linii mari ce s-a discutat în timpul şedinţei. Orice medium care practică semitransa şi alţii care practică transele uşoare acţionează ca simpli intermediari, transmiţând cuvintele spiritului către persoana rămasă în viaţă şi invers. Acest tip de mediumnitate nu presupune nicio formă de *„channeling"* (transmisie mediumnică).

Principala diferenţă între un „transmiţător" *(channeler)* şi un medium constă în faptul că primul îşi limitează de regulă transmisia la o singură entitate distinctă, iar un medium poate vorbi cu tot felul de spirite.

Experienţa mediumnităţii

Dacă te simţi atras către munca de mediumnitate, înseamnă că ai o chemare pentru ea. Vindecătorii se împart de

regulă în două categorii: cei care practică cu plăcere această activitate şi cei care o evită în totalitate, întrucât se tem să vorbească cu spiritele celor decedaţi. La fel ca şi activitatea psihică, mediumnitatea nu necesită puteri speciale. Orice om poate comunica cu spiritele aflate de partea cealaltă a vălului. În acest scop, el nu are nevoie decât de răbdare şi de practică. Dacă doreşti să practici această activitate, este bine să citeşti mai întâi o descriere a experienţei mediumnităţii, astfel încât să ştii la ce să te aştepţi în timpul unei şedinţe.

Imaginează-ţi că intri într-o cameră foarte slab luminată. La început, abia dacă sesizezi prezenţa altor oameni aflaţi în această cameră. Este mai mult o senzaţie de genul: „Nu mă simt singur". Treptat, începi să vezi contururile şi formele celor aflaţi în încăpere. Să spunem că găseşti o persoană prietenoasă şi începi să discuţi cu ea. Cu cât vorbeşti mai mult cu ea, cu atât mai obişnuiţi devin ochii tăi cu lumina din cameră. Încetul cu încetul, începi să percepi tot mai multe detalii legate de persoana cu care vorbeşti, inclusiv felul în care arată. Obţii de asemenea impresii referitoare la personalitatea ei: dacă este zgomotoasă, liniştită, amuzantă, intelectuală sau emoţională. Cu cât vorbeşti mai mult cu ea, cu atât mai uşor îţi este să te focalizezi asupra ei. În final, ajungi să o percepi ca şi cum te-ai afla într-o cameră perfect luminată. Experienţa de a vorbi cu o persoană decedată nu diferă prea mult de cea a discuţiei cu o persoană în viaţă.

Majoritatea oamenilor decedaţi te vor ajuta în timpul comunicărilor tale cu ei. Adeseori, ei sunt conştienţi de iminenţa unei şedinţe de mediumitate (uneori, chiar ei sunt cei care o determină) şi se pregătesc din timp pentru ea. Mulţi dintre ei de-abia aşteaptă să se întâlnească cu rudele lor rămase în viaţă. Singurele excepţii se referă la spiritele celor care au remuşcări, care se simt ruşinate sau care au făcut abuzuri şi crime atât de mari încât se tem să nu fie judecate pentru acţiunile lor. Aşa cum spuneam însă, marea majoritate a spiritelor decedate te vor ajuta să comunici cu ele.

Pentru a putea fi identificate mai uşor, ele îţi apar îmbrăcate sau coafate exact aşa cum obişnuiau pe vremea când trăiau. Spre exemplu, atunci când o clientă mi-a spus că doreşte să intre în contact cu bunica ei decedată, aceasta mi-a apărut purtând un şorţ vechi de bucătărie. În acest fel, clienta mea şi-a dat seama că vorbeşte într-adevăr cu bunica ei, care a purtat acest şorţ practic întreaga viaţă. Alternativ, spiritele pot purta un anumit simbol, pentru a putea fi identificate mai uşor. Spre exemplu, una din mătuşile decedate ale unei cliente de-a mea a apărut ţinând o orhidee într-un pahar. Clienta mi-a explicat că mătuşa ei obişnuia să pună frecvent orhidee în vaza de sticlă din camera ei.

Şi de această dată, nu trebuie să îţi faci griji dacă vei reuşi sau nu să practici mediumnitatea. Ţinând cont de ajutorul primit de la Dumnezeu, de la îngeri şi de la spiritele celor decedaţi, poţi fii convins că vei lucra cu o echipă foarte puternică de asistenţi.

Începerea şedinţei de mediumnitate

Înaintea oricărei şedinţe de mediumnitate, practică o meditaţie suplimentară de purificare a *chakrelor*. Urmăreşte îndeosebi ca *chakra* celui de-al treilea ochi să fie lipsită de orice pată, întrucât ai nevoie de clarviziunea ei pentru a-i putea vedea pe cei decedaţi. Începe apoi şedinţa cu o rugăciune de protecţie, aşa cum am descris în capitolul 19.

În timpul şedinţei, roagă-ţi clientul să stea aşezat la circa un metru de tine. Nu îl ţine de mâini, decât dacă te simţi inspirat în această direcţie. Lasă-ţi clientul să se relaxeze în linişte şi spune-i că vei începe să vorbeşti în scurt timp.

În continuare, închide ochii şi fă trei respiraţii extrem de profunde şi extrem de lente. Dacă simţi o stare de teamă sau de anxietate, invocă ajutorul spiritual al îngerilor sau al maestrului tău. Relaxează-ţi şi deschide-ţi mintea, imaginându-ţi că este un vas gol (metodă descrisă în capitolul 18).

Deschide apoi ochii şi observă spaţiul din jurul umerilor clientului tău, fără a-ţi forţa însă în niciun fel gândurile. Sesizează eventualele diferenţe la nivelul aerului din jurul umerilor. Încearcă să-ţi dai seama dacă există vreo formă sau vreo senzaţie de densitate în aceste zone. Dacă trăieşti sentimentul că unul din umeri este diferit de celălalt, focalizează-ţi întreaga energie asupra lui.

De regulă, dacă un spirit apare alături de umărul drept al unei persoane dreptace, este vorba de o rudă din partea tatălui. Dacă spiritul apare alături de umărul stâng al persoanei, este vorba de o rudă din partea mamei. În cazul persoanelor stângace, poziţiile se inversează.

Interiorizează-te şi intuieşte dacă spiritul de lângă umărul clientului tău emană o energie masculină sau feminină. Foloseşte în acest scop acel al şaselea simţ care îţi permite să-ţi dai seama dacă te afli în prezenţa unui bărbat sau a unei femei, într-o cameră întunecată. Energia feminină este mai blândă şi are o frecvenţă mai înaltă decât cea masculină.

După ce ţi-ai dat seama dacă ai de-a face cu o prezenţă masculină sau feminină şi din ce parte a familiei clientului provine spiritul, încearcă să sesizezi relaţia specifică de rudenie dintre spirit şi clientul tău. Fiecare gen de relaţie – frate, soră, mătuşă, unchi, tată, mamă, etc. – are un tipar energetic diferit de al celorlalte. Chiar dacă te afli la începutul carierei tale de medium, vei putea face distincţia între aceste vibraţii. În ceea ce mă priveşte, eu percep rudele mai vârstnice prin vibraţii mai lente. Vibraţiile părinţilor mi se par ceva mai rapide. Urmează apoi vibraţiile mătuşilor şi unchilor, cele ale fraţilor şi verilor. Cel mai rapid vibrează spiritele copiilor. Forma unui spirit ocupă mai mult sau mai puţin acelaşi spaţiu ca şi fostul lui trup. De aceea, o formă mai mică indică de regulă fie o femeie mignonă, fie un copil.

Dacă ai darul clarauzului, este posibil să auzi numele spiritului. Eventual, poţi ruga direct spiritul să se identifice.

Experienţa m-a învăţat că majoritatea spiritelor de-abia aşteaptă să îmi răspundă la întrebări.

După ce ai iniţiat astfel contactul, persoana decedată îţi va împărtăşi toate informaţiile pe care i le vei cere. Este posibil să vezi cu ochii minţii un film în miniatură sau să percepi un simbol. Alternativ, poţi auzi o voce sau o muzică, ori poţi simţi un miros de ţigară sau de parfum. Toate acestea reprezintă semnale transmise de spirit pentru a te ajuta să îl identifici.

Nu permite acestor mesaje să îţi distreze atenţia sau să te scoată din semi-transă. Începe să îi spui clientului ce semnale primeşti, astfel încât să le poţi interpreta mai uşor.

Aşa cum spuneam mai devreme, scopul acestor şedinţe trebuie să fie acela de a ajuta clientul să scape de durerea sa, de vinovăţie sau de alte tulburări. Purtătorii luminii care solicită sfaturi pentru a juca la bursă, numerele câştigătoare la loterie sau pur şi simplu diferite sfaturi de uz curent se joacă cu focul. Îndeplineşte-ţi menirea, lucrătorule întru lumină, şi bucuria ta va fi nelimitată.

Ghizii spirituali şi spiritele care nu pot depăşi sfera terestră

Majoritatea şedinţelor de mediumnitate se încheie atunci când spiritul îţi spune că a sosit timpul să se întoarcă în sfera lui. Spiritele depun un efort foarte mare şi cheltuiesc foarte multă energie pentru a putea comunica cu cei rămaşi în viaţă. Uneori, ele trebuie să obţină „permisiunea" sau asistenţă din partea propriilor ghizi spirituali pentru a putea comunica cu noi. Procesul presupune o încetinire a vibraţiilor lor pe frecvenţele inferioare ale planului nostru terestru. Majoritatea spiritelor nu pot suporta această frecvenţă densă decât o perioadă scurtă de timp, la fel cum şi noi am simţi o stare de disconfort dacă am fi nevoiţi să suportăm o frecvenţă diferită de cea cu care suntem obişnuiţi.

Există însă şi spirite care se simt foarte confortabil în planul terestru. Acestea sunt spiritele înlănţuite de Pământ, care nu doresc să evolueze, îndreptându-se către adevărata lor lume spirituală. Motivele lor variază de la caz la caz. Unele spirite de tem de judecata sau de răzbunarea lui Dumnezeu. Altele, care au fost dependente de droguri sau de alcool pe vremea când au trăit pe pământ, rămân pentru a continua să îşi experimenteze indirect viciul prin posedarea pământenilor drogaţi sau beţi. Există şi spirite care sunt atât de ataşate de căminul sau de afacerea lor încât nu suportă gândul să se despartă de ele. Altele pur şi simplu nu îşi dau seama că au murit. Unele spirite rămân alături de cei dragi, îngrijorate de durerea intensă pe care le-a provocat-o moartea lor.

Există însă şi spirite care rămân pe Pământ din cauza dorinţei bine intenţionate de a compensa răul sau durerea pe care le-au provocat în timpul vieţii. Acest lucru este valabil îndeosebi în cazul celor care au abuzat copii şi care, imediat după moarte, îşi realizează greşeala. Aceste spirite se ataşează de persoanele pe care le-au abuzat cândva, încercând să îşi recupereze greşeala. Din păcate, în pofida bunelor lor intenţii, prezenţa lor tulbură profund persoana rămasă în viaţă, din cauza depresiei pe care o simt aceste spirite. Ori de câte ori în preajma ta se află o persoană deprimată, fie ea vie sau moartă, negativitatea ei este foarte contagioasă. De multe ori, spiritul îi şopteşte la ureche celui de care este ataşat sfaturi greşite, iar acesta din urmă nu ştie de unde i-a venit acest „gând subit".

Ghizii spirituali diferă de spiritele ataşate de Pământ. Ei reprezintă spirite special educate în viaţa de dincolo pentru a-i putea ghida pe pământeni. Deşi îşi petrec foarte mult timp în planul terestru, ei nu sunt ataşaţi de acesta. De altfel, ei se întorc frecvent în lumea spiritelor pentru a lua parte la diferite cursuri şi pentru a se angrena în alte activităţi. La cea mai mică problemă cu care se confruntă însă persoana vie pe care o ajută, ei se întorc alături de ea.

Mulţi ghizi spirituali sunt chiar rudele decedate ale celor rămaşi în viaţă. Acestea au învăţat la şcoala din lumea de dincolo cum să ajute pe cineva fără să interfereze cu liberul său arbitru. Pe de altă parte, aceste spirite ştiu că omul trebuie să îşi înveţe propriile lecţii, fără a primi întotdeauna ajutor din altă parte. De aceea, deşi un ghid spiritual este oricând gata să te ajute, el nu va lua niciodată o decizie în locul tău.

Terapia eliberării spiritelor

O bună parte din munca unui medium constă în comunicarea cu spiritele ataşate de Pământ. Dacă ai participat vreodată la o şedinţă de terapie familială, îţi vei da imediat seama că „terapia pentru eliberarea spiritelor" nu diferă cu nimic de aceasta. Dacă nu practici transa profundă, cedându-ţi în totalitate controlul unui ghid spiritual, cel mai probabil vei juca rolul unui intermediar care va facilita comunicarea între lumea de dincolo şi planul terestru.

Să spunem că tratezi o clientă care a fost abuzată cândva de cel al cărui spirit se află acum alături de ea. Este vorba de spiritul tatălui său, care a fost alcoolic pe vremea când a trăit pe pământ. Tatăl şi-a abuzat fiica în multe feluri, iar acum regretă durerea pe care i-a provocat-o. Din lumea de dincolo, el înţelege cât de mult au afectat abuzurile sale respectul de sine al acesteia, împiedicând-o astfel să îşi îndeplinească menirea pentru care s-a născut pe acest pământ. De aceea, el doreşte să îşi ceară iertare, îndemnându-şi fiica să îşi vadă de viaţă, şi nu este dispus să plece de lângă ea până când nu va fi convins că aceasta se va descurca. Altfel spus, el aşteaptă de la fiica sa iertarea ei sinceră.

La început, clienta ta va ezita să îşi ierte tatăl, fiind convinsă că acest gest ar echivala cu o aprobare a comportamentului abuziv al acestuia. Nu ar fi exclus ca ea să îşi fi cultivat diferite fantezii de răzbunare împotriva lui, şi s-ar putea ca ea să se

bucure în taină de durerea pe care o simte la ora actuală fostul ei părinte. „Merită să sufere pentru tot ce mi-a făcut!", îţi poate spune ea, auzind rugămintea tatălui ei.

Dacă ai suferit la rândul tău abuzuri în copilărie, va trebui să te asiguri că propriile tale emoţii nu interferează cu desfăşurarea obiectivă a şedinţei de tratament. Rolul tău constă în a-i explica pacientei tale cât de autodistructivă este incapacitatea ei de a ierta. Va trebui să îi explici de asemenea că nu trebuie să ierte acţiunile abuzive ale tatălui ei, ci doar pe el, ca persoană. În acest fel, ea l-ar elibera pe spiritul părintelui său, dar s-ar elibera inclusiv pe sine de toată angoasa datorată prezenţei acestuia.

Dacă te afli într-o asemenea situaţie, facilitează o conversaţie între clienta ta şi spiritul tatălui ei. De regulă, spiritul celui abuziv îi va explica fiicei sale că la baza comportamentului său a stat alcoolismul, faptul că a fost abuzat el însuşi pe vremea când era copil sau alte circumstanţe exterioare. Chiar dacă aceste cauze nu îl derogă de responsabilitatea pentru faptele sale, este posibil ca pacienta ta să asculte explicaţiile tatălui ei şi să accepte să îl ierte.

Dacă femeia pe care o tratezi dă semne cât de vagi că şi-ar putea ierta părintele, invocă ajutorul spiritual. Roagă (mental sau cu voce tare) o altă rudă decedată sau pe Arhanghelul Mihail să îl escorteze pe spiritul decedat în împărăţia spiritelor. Cei invocaţi vor răspunde imediat cererii tale şi vei vedea cum spiritul tatălui se va îndepărta de clienta ta. Aceasta va simţi probabil o senzaţie de vid sau o schimbare a presiunii aerului.

Încheie şedinţa mulţumind tuturor spiritelor care te-au ajutat. După o astfel de şedinţă de tratament prin eliberarea unui spirit, clienţii tăi vor sesiza o diferenţă majoră în felul în care se simt. De multe ori, chiar şi înfăţişarea lor se va schimba. Mulţi clienţi mi-au spus că după şedinţa de tratament le-a dispărut complet starea de anxietate, dorinţa de a mânca sau de a bea în exces, precum şi depresia. De regulă, terapia

de eliberare a spiritelor conduce la schimbări pozitive ale înfăţişării fizice a clienţilor, cum ar fi o expresie facială mai relaxată şi o privire mai fericită şi mai luminoasă. Uneori apar şi schimbări la nivelul pielii. Clienţii pot simţi mâncărimi, sau dimpotrivă, le poate dispărea o eczemă. După părerea mea, aceste schimbări fizice se datorează naturii intense a eliberării unor emoţii foarte puternice.

Mediumnitatea şi de-posedarea la distanţă

Aşa cum poţi face lecturi psihice la telefon, la fel de bine poţi ţine şedinţe mediumnice şi de eliberare a spiritelor la distanţă. Metoda de comunicare cu spiritele celor decedaţi în timpul unei şedinţe ţinute la telefon nu diferă cu nimic de cazul în care te afli faţă în faţă cu clientul. Tu poţi vedea, simţi, auzi sau conştientiza prezenţa spiritului la fel ca în cazul în care clientul tău s-ar afla în aceeaşi cameră cu tine. Uneori, spiritul *chiar* se va afla alături de tine în timpul şedinţei.

De-posedarea la distanţă este o metodă similară de vindecare prin care contribui la eliberarea spiritelor ataşate de aura clientului tău. Singura diferenţă constă în faptul că în timpul unei şedinţe de de-posedare la distanţă, lucrezi asupra aurei clientului tău fără a avea un contact direct cu acesta (nici măcar prin telefon). Există numeroase variante ale deposedării la distanţă. Dacă simţi o chemare în această direcţie, poţi participa la un seminar ţinut de una din organizaţiile pentru „Eliberarea Spiritelor" afişate în anexa de la sfârşitul acestei cărţi.

Metoda de de-posedare la distanţă pe care o aplic eu constă în scanarea mentală a corpului şi aurei clientului, în căutarea zonelor întunecate. Dacă doreşti să aplici această metodă, vizualizează un tub uriaş care pătrunde prin creştetul capului clientului tău *(chakra* coronară), aspirând toate zonele întunecate din corpul acestuia. După această purificare,

inversează circuitul energetic şi lasă lumina alb-strălucitoare să coboare în jos prin acest tub, umplând corpul clientului tău. După ce corpul acestuia s-a umplut cu lumină, sigilează deschizătura din creştetul capului său cu iubire.

Mulţi terapeuţi care practică de-posedarea la distanţă lucrează în perechi. Unul dintre vindecători se ocupă de spiritul ataşat de client, în timp ce celălalt lucrează cu Arhanghelul Mihail, pe care îl roagă să elibereze spiritul şi să îl conducă spre lumină. Dacă optezi pentru acest gen de activitate, îţi recomand insistent să foloseşti rugăciunile protectoare, în special dacă te ocupi de comunicarea cu spiritul decedat.

Eliberarea spiritelor este o metodă terapeutică extrem de eficientă de vindecare a simptomelor fizice şi emoţionale ale oamenilor. În *Cartea lui James,* mediumul Susy Smith descrie transmisiile marelui psiholog spiritual William James. Acesta afirmă, printre altele, că eliberarea spiritelor reprezintă una dintre cele mai importante activităţi pe care le poate realiza un medium. El le recomandă tuturor celor cu calităţi de medium să se implice în această activitate, afirmând că avem cu toţii mare nevoie de ea, din cauza numărului uriaş de spirite ataşate de dimensiunea terestră. James explică în carte că aceste spirite contribuie în mod decisiv la amplificarea conştiinţei fricii pe planeta noastră. De aceea, ori de câte ori ajutăm un spirit să se elibereze şi să se îndrepte către sfera care îi corespunde din împărăţia spiritelor, noi eliberăm pământul de un strop de teamă[47].

47 Susy Smith, *Cartea lui James,* 1974.

CAPITOLUL 21

INVOCAREA ÎNGERILOR

„Familiarizează-te cu îngerii şi invocă-i frecvent în spiritul tău, căci chiar dacă nu îi poţi vedea, ei sunt întotdeauna prezenţi alături de tine".

– Sfântul Francisc din Sales (1567-1622),
autor al numeroase texte spirituale

Indiferent dacă desfăşori o activitate energetică sau o muncă de vindecare, tu ai acces la îngeri. Aceşti ghizi spirituali extrem de puternici sunt fiinţe de lumină care nu s-au întrupat niciodată într-un corp fizic şi care operează într-un plan diferit de ghizii spirituali obişnuiţi. Scopul lor este să ne reamintească în permanenţă de iubirea lui Dumnezeu.

Există un număr practic infinit de îngeri care ne stau la dispoziţie pentru a ne ajuta. Fiecare dintre noi avem un înger păzitor, care ne însoţeşte de-a lungul întregii noastre vieţi. El ne dă din când în când sfaturi şi ne călăuzeşte, dar nu interferează niciodată cu liberul nostru arbitru. De altfel, niciun înger nu poate interveni şi nu ne poate ajuta decât dacă îi cerem explicit acest lucru. Singura excepţie de la această regulă a liberului arbitru este situaţia în care ne aflăm într-un pericol de moarte înainte de a ne fi sunat ceasul. Numai în astfel de situaţii pot interveni îngerii fără a fi invocaţi. Toţi îngerii îşi doresc să fie invocaţi cât mai frecvent, întrucât cea mai mare bucurie a vieţii lor este serviciul.

Arhanghelii îi supervizează pe îngerii care ajută Pământul. Arhanghelul Rafael, al cărui nume înseamnă „Dumnezeu vindecă”, este îngerul tutelar al purtătorilor luminii. Rafael îi ajută pe vindecători dându-le sfaturi înţelepte. El supervizează întreaga lor dezvoltare ca terapeuţi. De aceea, ori de câte ori ai nevoie de ajutor sau de informaţii în scopuri terapeutice, îl poţi invoca pe Arhanghelul Rafael.

Compania îngerilor te poate ajuta să îţi pui la unison mintea şi inima cu sinele tău superior. Ori de câte ori simţi că egoul tău ameninţă să îţi tragă în jos vibraţia personală, invocă ajutorul unui înger. Dacă îţi face plăcere, poţi invoca ajutorul a mii de îngeri, rugându-i să te înconjoare cu lumina lor. De asemenea, este foarte indicat să îi rogi pe îngeri să îţi supravegheze copiii, clienţii şi pe toţi cei dragi. Nu ai nevoie de nicio invocaţie formală în acest scop, ci doar de o rugăminte sinceră, făcută din inimă.

Dacă îi vei invita pe îngeri să participe la viaţa ta, vei constata o schimbare a experienţelor tale exterioare. Personal, văd scântei luminoase care îmi confirmă că un înger se află în apropiere. Alte semne ale prezenţei îngerilor sunt: coincidenţele miraculoase, sentimentul subit de iubire, căldură şi pace, auzirea unei muzici celeste sau mirosul unui parfum nepământesc. Prezenţa plină de iubire a îngerilor ne ajută să ne aliniem gândurile la mintea divină, menţinându-ne astfel în lumea armonioasă a sinelui real. Îngerii ne pot călăuzi de asemenea pe calea vindecării. De aceea, este foarte recomandat să îi invităm la şedinţele noastre terapeutice.

Una din principalele modalităţi prin care îngerii pot fi de folos în timpul şedinţelor de vindecare se referă la eliminarea gândurilor-formă la care clienţii sunt dispuşi să renunţe. Spre exemplu, personal lucrez adeseori cu clienţii mei ajutându-i să îşi identifice convingerile care au stat la baza durerii lor emoţionale sau fizice. Mă folosesc de comunicarea psihică pentru a identifica rapid sursa tulburării lor, care poate fi un

incident din copilărie sau resentimentele faţă de sine ori faţă de o altă persoană. Oricare ar fi sursa, aceasta trebuie identificată şi eliminată pentru ca vindecarea să poată avea loc.

Adeseori, după ce am identificat convingerea care stă la baza simptomelor, clientul îmi spune ceva de genul: „O, dacă ai şti de câte ori nu am încercat să scap de acest tipar mental. Revin însă fără să vreau la aceste gânduri, chiar dacă ştiu că nu îmi fac bine”. Unii dintre aceşti clienţi au încercat cu toată onestitatea să scape de emoţiile lor nedorite, dar, spre frustrarea lor, nu au reuşit. Am descoperit însă că dacă îmi rog clienţii să vizualizeze că aceste forme-gând sunt preluate de îngeri, ei sunt eliberaţi de ele şi vindecarea este de durată.

În timpul celor mai multe şedinţe terapeutice, eu invoc ajutorul Arhanghelului Mihail. Acesta este îngerul păzitor al lumii şi păstrătorul ordinii divine în toate situaţiile. Dacă eşti implicat într-o activitate de vindecare energetică, dar mai ales de mediumnitate sau în terapia eliberării spiritelor, este foarte indicat să invoci prezenţa Arhanghelului Mihail în timpul şedinţelor tale. La fel ca în cazul celorlalţi îngeri, nu este necesar să invoci formal prezenţa lui Mihail. Este suficient să îl chemi mental sau cu voce tare şi poţi fi convins că el va fi alături de tine.

La fel ca maeştrii eliberaţi, arhanghelii trăiesc într-o dimensiune paralelă, în care operează alte legi decât cele fizice pe care le cunoaştem noi. De aceea, ei au capacitatea de a fi prezenţi alături de foarte mulţi oameni, simultan. Din acest punct de vedere, nu trebuie să crezi că Mihail, Rafael sau alţi arhangheli sunt prea ocupaţi pentru a răspunde la invitaţia ta.

În cartea mea, *Terapia cu îngeri* (Editura Adevăr Divin), am descris numeroase maniere în care îngerii pot fi invocaţi pentru a te ajuta (pe tine sau pe clientul tău). Toţi îngerii sunt nişte vindecători desăvârşiţi, întrucât esenţa lor este iubirea pură. De aceea, orice gând care îi invocă atrage după sine o minunată energie vindecătoare. Între altele, nu trebuie să

uităm că îngerii ne privesc exclusiv din perspectiva sinelui real, care nu cunoaşte altceva decât perfecţiunea. Din această perspectivă, dacă ai vreodată dificultăţi în a cunoaşte adevărul referitor la starea de sănătate perfectă a clientului tău, invocă ajutorul îngerilor, al maeştrilor eliberaţi şi al Sfântului Duh. Dacă încă mai operezi din perspectiva egoului, mintea îngerului invocat te poate ajuta să percepi realitatea de pe nivelul ei, care nu cunoaşte altceva decât iubirea pură. Dat fiind că nu există decât o singură minte universală, este suficient ca un purtător al luminii, un înger sau un maestru eliberat să perceapă adevărul din perspectiva iubirii pure pentru ca vindecarea să se poată produce într-o manieră miraculoasă.

Personal, îi adresez lui Dumnezeu în fiecare dimineaţă următoarea rugăciune:

Te rog, trimite îngerii Tăi să îmi stea alături în această zi,
Pentru a mă ajuta să îmi păstrez mintea şi inima centrate în iubire.
Ajută-mă să trăiesc din perspectiva Ta plină de iubire
Şi să îmi recunosc unitatea cu întreaga viaţă. Amin!

C A P I T O L U L 2 2

VINDECAREA SPIRITUALĂ

„Detaşează-te de aparenţe şi centrează-te în Adevărul Real".

- *Sutra* Diamantului,
text spiritual budist

Vindecarea psihică se produce la nivelul materiei, care în esenţa ei nu reprezintă altceva decât particule infinitezimale aflate în vibraţie. Aceste vibraţii energetice conţin informaţii codificate pe care cei ce sunt mediumi „le citesc" în timpul şedinţelor lor. De aceea, înţelegerea faptului că materia este alcătuită de fapt din energie reprezintă un pas extrem de important atunci când operezi o vindecare de pe nivelul mental.

Dincolo de iluzia materiei există o lume a conştiinţei pure, în care singura experienţă este iubirea lui Dumnezeu. Sinele tău real trăieşte chiar acum în această lume, la fel ca şi sinele real al clientului tău. Atunci când ţinem lecturi psihice, noi „citim" de fapt egoul clientului nostru. Dacă acesta ar trăi la nivelul sinelui său real, singura lectură psihică posibilă ar fi: „Nu văd altceva decât iubire. Nu simt, nu cunosc, nu aud altceva decât iubire".

Materia, gândurile şi energia se intersectează în planul existenţei. Spiritul se află într-un plan diferit, dar paralel cu acesta. În planul material fiinţa experimentează energia (materia), timpul şi mişcarea. În planul sinelui real, ea nu

experimentează altceva decât iubirea pură şi unitatea. Nici un gând nu este necesar în acest plan, deoarece fiinţa nu are la ce să se gândească şi ce comparaţii să facă. Ea nu *acţionează,* întrucât acţiunea presupune îmbunătăţirea sau obţinerea unui rezultat. În planul sinelui real, în care totul este deja perfect, nu ai ce să îmbunătăţeşti sau ce probleme să rezolvi. Aceste atribute sunt funcţii ale corpului, care aparţin perspectivei materiale.

Îngerii, ghizii spirituali şi oamenii decedaţi pot interveni în lumea noastră materială. Mulţi ghizi spirituali şi majoritatea oamenilor decedaţi care interacţionează cu planul terestru operează din perspectiva egoului, care consideră că această lume materială este reală. Pe de altă parte, îngerii, maeştrii eliberaţi, Sfântul Duh şi ghizii spirituali foarte evoluaţi cunosc adevărul perfecţiunii divine a vieţii. Ei ştiu însă că noi avem nevoie de ajutor din cauza convingerii noastre că ne aflăm într-o lume materială. Rolul lor este aşadar de a funcţiona în ambele planuri, pentru a ne ajuta cu blândeţe să ne trezim şi să sesizăm perspectiva spirituală a sinelui nostru real.

Scopul bolii

În lumea în care trăim noi, nimeni nu face nimic dacă nu este convins că va primi o răsplată sau că va evita o pedeapsă. Rănile, bolile şi obiceiurile autodistructive reprezintă decizii ale egoului cu scopul de a se bucura de o răsplată sau de a evita o pedeapsă.

În ultimă instanţă, orice tulburare fizică reprezintă o formă de boală mentală. Rănile şi bolile sunt simptome ale convingerii greşite potrivit căreia noi putem să îi facem rău corpului nostru sau să simţim o plăcere la nivel corporal, cu unicul scop de a evita să ascultăm vocea lui Dumnezeu. Pe vremea când mă temeam de vocea interioară care îmi recomanda să scriu cărţi,

am încercat să reduc la tăcere această voce mâncând excesiv. Cu cât Dumnezeu insista mai mult să îmi schimb viaţa, cu atât mai speriată mă simţeam eu. Mâncatul în exces era maniera mea de a mă proteja de pericolul ascultării vocii interioare. La acea vreme eram convinsă că mâncatul îmi poate oferi o plăcere mai mare decât urmarea sfaturilor lui Dumnezeu. Toţi oamenii aud această voce a lui Dumnezeu sau a Sfântului Duh în interiorul lor. Ea face parte integrantă din sinele lor real, şi dacă ar asculta-o, vocea le-ar îndeplini toate nevoile autentice.

Toate bolile, rănile şi tulburările psihiatrice au la bază refuzul de a asculta de vocea divină din interior. Bolile mentale şi fizice consumă enorm de multă energie şi foarte mult timp, servind unui singur scop: acela de buton de alarmă. Dumnezeu încearcă să ne trezească pe toţi din coşmarul în care ne complăcem, dar noi continuăm să insistăm: „Nu mă simt încă pregătit să mă trezesc". De aceea, continuăm să dormim şi amânăm trezirea pentru o altă zi.

Boala, afecţiunea sau obiceiul autodistructiv al oricărui client se datorează deciziei sale de a accepta convingerea că trupul său are o minte a sa. Afecţiunea îi permite acestuia să se bucure şi de un „câştig secundar", cum ar fi odihna după care tânjea, anumite compensaţii financiare pentru boală, răzbunare sau simpatia celor din jur. Principalul „beneficiu" care însoţeşte însă orice boală sau accident corporal este faptul că îi permite persoanei să creadă în continuare că este victima circumstanţelor exterioare.

De altfel, egoul omului se hrăneşte cu sentimentul vinovăţiei. El percepe lumea şi pe Dumnezeu ca fiind răzbunători şi se teme că va fi pedepsit pentru crimele şi vinovăţia sa imaginare. De aceea, egoul ia următoarea decizie: „Dacă mă voi pedepsi singur, Dumnezeu şi lumea exterioară nu mă vor mai pedepsi". Datorită convingerii sale că este

una cu corpul, egoul se autopedepseşte prin boli, accidente şi adoptarea unor comportamente autodistructive.

Egoul se consideră separat de Dumnezeu şi de ceilalţi oameni, acesta fiind unul din motivele pentru care se concentrează atât de intens asupra corpului. Pentru a menţine iluzia separaţiei, egoul oscilează între sentimentul că le este superior şi respectiv inferior lui Dumnezeu şi celorlalţi oameni. Din cauza acestei oscilaţii, el se gândeşte fie în termenii: „Nu sunt demn de compania şi de ghidarea lui Dumnezeu", fie în termenii: „Prefer să ascult de propria mea părere, decât de sfatul lui Dumnezeu".

Boala devine astfel o modalitate excelentă de a bloca vocea interioară şi realizarea unităţii cu Dumnezeu şi cu ceilalţi oameni. De aceea, vindecarea bolii necesită convingerea clientului să asculte pentru o clipă vocea lui Dumnezeu. În acest scop, dacă doreşti să îţi ajuţi cu adevărat clientul, întreabă-l cu delicateţe ce îi spune vocea interioară. De pildă, îl poţi întreba: „Ce intuiţii şi instincte ai încercat să ignori în ultima vreme?" Este posibil ca la început, acesta să protesteze, spunându-ţi că nu a avut nicio intuiţie pe care să o fi ignorat. Dacă vei insista însă, clientul va admite cu siguranţă că aude o anumită voce interioară. Din punctul meu de vedere, „a asculta" şi „a vindeca" sunt termeni sinonimi, căci voinţa de a asculta vocea lui Dumnezeu echivalează cu decizia omului de a se face bine.

Cu siguranţă, ai trăit tu însuţi anumite situaţii ieşite din comun în care ai ascultat de vocea interioară şi ai obţinut un mare succes. Împărtăşeşte-i clientului tău aceste poveşti, ajutându-l astfel să se relaxeze şi să renunţe la atitudinea sa defensivă, inclusiv la propriile bariere ridicate cu scopul de a bloca auzirea acestei voci. În timp, vei descoperi că cu cât petreci mai mult timp învăţându-i pe alţii să aibă încredere în vocea lor interioară, cu atât mai uşor îţi va fi ţie însuţi să asculţi de această voce. Omul care predă învaţă el însuşi.

Depăşirea barierelor în calea vindecării

Termenul de *vindecare spirituală* este de fapt un oximoron, întrucât pentru a vindeca de pe nivelul spiritual trebuie să porneşti de la premisa că nu există boală, deci nici vindecare. Procesul vindecării nu presupune să îi oferi clientului *ceva în plus,* ci mai degrabă să îl ajuţi să elimine acele convingeri care au stat la baza experienţei bolii.

Puterea de vindecare derivă din capacitatea de a susţine convingerea fermă că pacientul tău nu este una cu corpul său, ci este un spirit perfect. În calitatea noastră de vindecători, noi nu *facem* ceva, căci acţiunea de „a face" presupune convingerea că suntem una cu corpul nostru. De altfel, starea naturală a clientului tău este aceea de sănătate perfectă. Tu nu faci altceva decât să identifici, să înlături şi să eliberezi gândurile care îl împiedică să se bucure de această stare de sănătate perfectă. Dacă îţi priveşti clientul ca pe o persoană bolnavă, rănită sau tulburată, nu faci decât să îţi reduci eficacitatea ca vindecător, întrucât acest punct de vedere susţine şi amplifică iluzia potrivit căreia materia este reală.

În această lume a timpului, a materiei şi a corpurilor, noi credem în anumite „legi ale naturii". Printre aceste legi se află şi convingerea că bolile se vindecă gradat, în timp. Foarte mulţi oameni ar fi speriaţi de o vindecare subită, întrucât aceasta ar părea că sfidează această lege naturală. Atunci când o lege elementară este încălcată, omul se simte confuz, nemaiînţelegând nimic despre principiile de organizare ale lumii în care trăieşte. În schimb, un client care crede în miracole este mai puţin predispus să se sperie din cauza unei vindecări subite, şi implicit mai predispus să o experimenteze.

Dacă îi sugerezi clientului tău că la baza bolii sale au stat propriile gânduri sau că are el însuşi puterea de a se vindeca prin schimbarea gândurilor sale, este posibil ca el să se înfurie, sau să se simtă vinovat. Egoul caută în permanenţă indicii că

este atacat. Dacă se consideră atacat, el poate contraataca, şi nu este exclus ca tu însuţi să devii ţinta atacurilor sale în timpul şedinţei de vindecare. Adeseori, clientul nu exprimă cu voce tare aceste atacuri, de teamă să nu renunţi să îl mai ajuţi. Le poţi sesiza însă pe cale psihică, situaţie în care trebuie să îţi ajuţi clientul să le exprime şi să le înţeleagă, pentru a scăpa treptat de teama şi de mania sa.

Egoul este convins că atunci când face o greşeală, va fi pedepsit. De aceea, în loc să îşi recunoască greşelile (inclusiv cele mentale), el preferă să devină defensiv. Din această perspectivă, nu este exclus ca pacientul tău să opună rezistenţă în cazul în care încerci să îi dezvălui convingerile care au stat la baza bolii sale. El îşi poate exprima îndoiala în legătură cu afirmaţiile tale sau poate refuza să spere într-o vindecare, de teama unei dezamăgiri.

Am cunoscut chiar oameni care se temeau că dacă se vor vindeca, viaţa lor va deveni monotonă şi plicticoasă. Ei s-au învăţat să îşi savureze propriile stări de exaltare şi de depresie care însoţesc boala şi obsesiile lor, motiv pentru care au opus o mare rezistenţa procesului de vindecare. În astfel de cazuri, le vorbesc întotdeauna clienţilor de experienţele mele, împărtăşindu-le cât de plăcut este să fii ghidat către o relaţie perfectă sau către un mod de viaţă ideal.

Alţi clienţi se tem să îţi mărturisească rezistenţa pe care o opun în interiorul lor, pretinzând că sunt de acord cu tine. Le poţi sesiza însă rezistenţa la nivel intuitiv. Această atitudine defensivă poate fi anihilată printr-o delicateţe extremă, explicându-i clientului că greşelile în modul de a gândi nu trebuie decât *corectate*, nu pedepsite. Linişteşte-ţi clientul spunându-i că această corecţie nu presupune altceva decât simpla schimbare a modului său de a gândi, care se poate produce instantaneu.

În timpul unei şedinţe de vindecare, nu trebuie să îţi faci niciodată griji că acţiunea ta terapeutică va eşua din cauza

temerilor şi rezistenţei opuse de client. Chiar dacă acesta respinge iniţial cuvintele tale vindecătoare, gândurile tale care exprimă iubirea şi adevărul vor rămâne de-a pururi conectate cu mintea lui, atârnând de aura sa la fel ca ornamentele din pomul de Crăciun. Când clientul se va simţi pregătit să le asculte, el va recepta aceste forme-gând luminoase în mintea sa.

Este important de asemenea să îţi reaminteşti tot timpul că nu te poţi baza pe egoul clientului tău. Nu te lupta niciodată cu acesta, întrucât nu vei face decât să dai şi mai multă apă la moara gândurilor sale. Dacă te vei identifica cu egoul clientului sau îl vei judeca, vei cădea tu însuţi în capcana propriului tău ego. Acelaşi lucru se va întâmpla şi dacă îţi va părea rău pentru el sau dacă îl vei minimaliza într-un alt fel. Cea mai bună atitudine constă în a ignora caracteristicile egoului său şi în a percepe numai iubirea sinelui său real. Reţine: după cum îţi priveşti clienţii, la fel te priveşti şi pe tine însuţi.

Singurul lucru real în această lume este iubirea. De aceea, porneşte întotdeauna de la premisa că toate cuvintele şi comportamentele clientului tău derivă din această iubire (la fel ca în cazul tuturor oamenilor). Dacă îţi vei propune să vezi prezenţa iubirii în clienţii tăi, vei percepe această iubire în tot ceea ce fac şi în tot ceea ce spun aceştia. Vei înţelege astfel că atunci când aceştia vorbesc despre teamă sau despre durere corporală, ceea ce vor să spună ei este: „Doresc să mă simt în siguranţă şi iubit".

Dacă ţi se va întâmpla vreodată să îţi pierzi răbdarea sau să devii iritat din cauza clienţilor tăi, îţi recomand o afirmaţie minunată, pe care o poţi repeta în sinea ta chiar în timpul şedinţei terapeutice: „Ştiu că ceea ce văd acum în tine se află inclusiv în mine, chiar dacă nu-mi dau seama de acest lucru. Îţi mulţumesc pentru că îmi serveşti drept oglindă. Mă detaşez plin de iubire de acea parte din mine care se simte iritată din cauza ta. Eliberez această parte în iubire, şi nu doresc să păstrez decât lecţia care se ascunde în spatele ei".

În timpul şedinţelor de vindecare, reaminteşte-ţi în permanenţă că eşti un canal al iubirii lui Dumnezeu. Dacă vei verifica încontinuu starea fizică a clientului tău pentru a vedea în ce măsură s-a vindecat sau nu, înseamnă că nu i-ai transmis în totalitate gândurile tale pline de iubire. Darul vindecării nu poate fi primit plenar decât dacă este dăruit din toată inima. Nu te comporta la fel ca bucătarul amator care deschide din cinci în cinci minute uşa cuptorului pentru a verifica dacă prăjitura lui s-a copt, făcând-o astfel să se dezumfle. Dacă practici într-adevăr vindecarea din perspectiva iubirii, ai o încredere neţărmurită că această vindecare operează *întotdeauna* şi transmite-i clientului tău această încredere.

Sprijinul rugăciunii

Puterea rugăciunii de a vindeca a fost amplu documentată de atei, teologi şi oameni de ştiinţă deopotrivă. Cartea doctorului Larry Dossey, *Cuvintele care vindecă,* prezintă o sinteză superbă a tuturor cercetărilor ştiinţifice şi medicale referitoare la remarcabila putere de a vindeca a rugăciunii.

Dacă rugăciunile unei singure persoane pot vindeca orice boală, există nenumărate dovezi că rugăciunile colective pot face adevărate minuni. Poate că îţi mai aminteşti de conversaţia mea cu Betty Eadie, în care aceasta mi-a spus că o singură rugăciune este precum o rază de lumină care urcă spre cer, în timp ce mai multe rugăciuni făcute la unison sunt ca o funie groasă împletită din raze de lumină care urcă spre cer.

De aceea, îţi poţi amplifica eficacitatea şedinţelor de vindecare spirituală apelând la rugăciunile altor oameni. De pildă, poţi pune numele clientului tău pe lista celor pentru care se fac rugăciuni la biserică printr-un simplu telefon. Am avut odată o clientă care mi-a cerut ajutorul din cauza unui nodul la sân care i-a apărut. Numele ei a fost pus simultan pe listele celor pentru care se fac rugăciuni de la mai multe biserici. În

plus, foarte mulţi prieteni s-au rugat pentru ea. Ulterior, biopsia a arătat că rezultatul este benign. Clienta mea mi-a spus însă că este convinsă că starea ei iniţială a fost destul de gravă şi că numai intervenţia spirituală a salvat-o.

Etapele vindecării spirituale

Vindecarea spirituală poate fi realizată la distanţă sau faţă în faţă cu clientul. În cazul în care te afli alături de client, prima cerinţă a vindecării este ca amândoi să fiţi relaxaţi. Indiferent dacă te afli acasă sau la birou, mediul ambiant poate promova o atmosferă relaxantă şi îţi poate amplifica puterea psihică. În acest scop, poţi aprinde o lumină discretă sau lumânări, poţi pune o muzică frumoasă şi poţi arde un beţişor parfumat. În ceea ce îl priveşte pe client, la începutul şedinţei acesta va fi probabil neliniştit sau anxios, mai ales dacă este un client nou. Nu te pune în rezonanţă cu el, confundând neliniştea lui cu propria ta anxietate. Pentru a vă relaxa amândoi, începeţi întotdeauna şedinţa cu câteva respiraţii profunde.

În timp ce respirăm profund, eu obişnuiesc să le spun clienţilor mei:

> *„Atunci când inspiri, simte cum te relaxezi profund. Reţine aerul în plămâni atât timp cât te simţi confortabil. Când te simţi pregătit, expiră lent. Odată cu aerul, elimină toate grijile şi întregul stres. Imaginează-ţi că îţi aşezi toate grijile pe un raft sau pe pervazul ferestrei, urmând să le regăseşti în acelaşi loc oricând vei dori mai târziu. Până atunci, acordă-ţi permisiunea de a te relaxa complet, renunţând pe moment la aceste griji".*

Tensiunea interioară a clientului poate fi simţită palpabil la nivel psihic. La fel şi momentul în care acesta se eliberează

de această tensiune. Vei simţi în aer o schimbare a presiunii atmosferice, trecând de la sentimentul că întreaga cameră îşi ţine respiraţia, la cel că aerul a reînceput să circule liber. În cazul în care clientul nu a reuşit să scape încă de nervozitatea sa (lucru valabil şi pentru tine), pune-l să facă următoarea meditaţie ghidată:

> *„Vizualizează o rază de lumină alb-strălucitoare care pătrunde prin creştetul capului şi coboară prin corpul tău până când se scurge în pământ. Focalizează-te asupra acestei raze de lumină, simţind că te resorbi în centrul fiinţei tale. Conştientizează această esenţă a fiinţei tale, care este perfect echilibrată, liniştită şi împăcată. Mulţumeşte-i acestei lumini pentru că ţi-a adus aminte că totul este perfect şi integrat în ordinea divină în momentul de faţă".*

Relaxarea ta în timpul şedinţei terapeutice este absolut esenţială, căci vindecarea clientului depinde în mare măsură de încrederea lui în capacităţile tale. Atunci când se teme de furtuna de afară, copilul se îndreaptă către adult, aşteptând ca acesta să îl aline. Dacă adultul se teme la rândul lui, copilul se va speria şi mai tare. De aceea, nu uita nicio clipă de impactul pe care îl are comportamentul tău asupra clientului. Felul în care vorbeşti şi acţionezi va reflecta armonia ta interioară, dar numai dacă te-ai pregătit în această direcţie înainte de şedinţă.

Atunci când vorbesti cu clientul, ai grijă ca vocabularul tău să reflecte convingerea ta în perfecţiunea sa. Foloseşte expresii de genul: „boală aparentă", nu „boală" propriu-zisă. În cazul în care clientul utilizează expresii care afirmă convingerea sa în boală (cum ar fi: „Mă lupt cu boala", „Sunt bolnav", „Mă doare" sau „Precis am luat vreun virus"), explică-i cu

delicateţe că astfel de expresii nu fac decât să dea şi mai multă substanţă experienţei sale. Procedează cu tact, astfel încât să nu îi dai impresia că nu-ţi pasă de temerile sale, dar nici să nu-i alimentezi şi mai puternic iluzia realităţii bolii. Invocă întotdeauna ajutorul îngerilor şi ghizilor spirituali pentru a-ţi putea alege cuvintele astfel încât acestea să corespundă numai adevărului şi iubirii.

Ascultă cu compasiune lamentările clientului tău, dar nu le încuraja. Nu te focaliza nicio clipă asupra durerii, pentru a nu o amplifica artificial. Dimpotrivă, focalizează-te exclusiv asupra stării de sănătate, pentru a-i transmite astfel clientului convingerea ta în aceasta. În acest scop, ascultă lamentările clientului tău ca şi cum acesta ţi-ar povesti un coşmar. Coşmarurile nu sunt reale, dar nu trebuie neglijate, întrucât conţin simboluri şi metafore valoroase pentru starea de sănătate.

Personal, reduc în mod intenţionat timpul alocat descrierii simptomelor bolii, pornind de la premisa că acestea nu sunt, oricum, foarte importante. Nu pun niciodată un diagnostic, întrucât acest gen de etichete nu fac decât să afirme o dată în plus realitatea bolii. Le pun clienţilor mei câteva întrebări generale despre afecţiunea lor, dar numai pentru a-mi face o părere generală despre aceştia. Sunt întotdeauna foarte atentă la felul în care vorbesc, încercând să surprind acele expresii sau fraze care îmi semnalează convingerile lor despre sine şi despre lumea în care trăiesc.

În timp ce îi ascult, ascult simultan şi vocea ghidului meu interior, dar şi vocile îngerilor sau spiritelor păzitoare ale clienţilor. Îmi deschid de asemenea ochii minţii pentru a vizualiza eventualele filme psihice ale experienţelor din trecutul clienţilor care ar putea sta la baza actualelor lor simptome.

Starea de sănătate fizică a unui client reflectă întotdeauna starea sa de sănătate interioară. Atunci când sunt reprimate, teama, mânia şi vinovăţia se pot manifesta prin tot felul

de afecţiuni fizice. Din perspectiva vindecătorului, toate problemele sunt identice. Tratamentul unei boli terminale nu diferă fundamental de cel al unei tăieturi uşoare sau al unei vânătăi. Indiferent de formă, toate problemele împărtăşesc aceeaşi cauză: convingerea că persoana este separată de restul lumii, nesigură, atacată sau neiubită. Nici una din aceste caracteristici nu este adevărată, iar atunci când corpul clientului va ajunge să recunoască acest adevăr, el va reveni la starea sa normală. Chiar dacă pacientul a luat la nivelul sufletului decizia de a rămâne bolnav sau de a părăsi planul terestru, munca ta de vindecare rămâne la fel de valoroasă. Ori de câte ori ajuţi pe cineva să îşi identifice teama şi să se detaşeze de ea, tu reprezinţi o binecuvântare pentru această lume.

Vindecarea tăcută

Vindecarea spirituală presupune o tranziţie de la perspectiva egoului la cea a sinelui real. Această schimbare în planul conştiinţei reprezintă o punte de legătură între lumi. Sinele real nu are nevoie de cuvinte, întrucât este perfect focalizat asupra iubirii şi a împlinirii. Cuvintele sunt înainte de toate instrumente ale egoului, prin care acesta face diferenţieri şi emite judecăţi critice.

Singura premisă necesară pentru a genera o vindecare miraculoasă (adeseori instantanee) este convingerea ta deplină, dincolo de orice îndoială, că pacientul tău este deja perfect şi că este una cu Dumnezeu. Această convingere nu trebuie să dureze mai mult de o fracţiune de secundă, dar trebuie să fie absolută. De aceea, unele şedinţe de vindecare se pot rezuma la o simplă meditaţie practicată în tăcere.

În timpul meditaţiei, imaginează-ţi că pacientul tău este iubitul / iubita ta, pornind de la premisa că esenţa lui este similară cu esenţa lui Dumnezeu, cu Duhul Sfânt şi cu conştiinţa christică. Conectează-te mental cu esenţa clientului

tău, care reprezintă iubita ta. Simte cum inima ta se umple de iubire pentru aceasta. Conştientizează faptul că tu şi iubita ta sunteţi una cu Dumnezeu.

Dacă doreşti, poţi solicita ajutor spiritual pentru a-ţi alinia gândurile cu cele ale clientului tău. Rugăciunile tale pentru vindecarea clientului nu reprezintă neapărat o cerere pentru ca Dumnezeu să intervină în experienţa materială a acestuia, cât o cerere ca acesta să schimbe *gândurile* tale şi ale clientului tău. De fapt, singura care are nevoie de vindecare este mintea. Dacă un înger ar interveni şi ar vindeca boala materială a unui om fără a-i schimba în acelaşi timp şi convingerile mentale, simptomele bolii ar reapărea în curând.

Personal, invoc adeseori Sfântul Duh sau pe Iisus, spunând: „Te rog, pătrunde în mintea şi în inima mea, şi ajută-mă să percep această situaţie în mod diferit. Te rog, vindecă-mi gândurile, astfel încât acestea să nu mai reflecte decât armonia şi adevărul". În lumea sinelui real nu există decât o minte unică. Dacă mintea ta este distrasă de grijile terestre, împrumută mintea unui maestru spiritual care nu cunoaşte altceva decât pacea perfectă. Singurul instrument al vindecării este conştiinţa unităţii, indiferent ce minte aplică această cunoaştere.

La sfârşitul şedinţei, încheie meditaţia cu următoarea vizualizare:

> *Cultivă ideea unităţii clientului tău cu universul imaginându-ţi că formele tale gând sunt închise într-o sferă transparentă de lumină. Lasă această sferă să iasă din inima ta sau din plexul tău solar (după cum ţi se pare mai potrivit) şi vizualizează transportarea ei către sfera infinită de lumină a iubirii lui Dumnezeu. Imaginează-ţi că iubirea lui Dumnezeu purifică toate formele-gând şi toate ideile din interiorul sferei tale, astfel încât*

acestea să se acordeze cu adevărul şi cu iubirea divină. Vizualizează explozia fericită a sferei tale, care se dizolvă în lumina infinită a lui Dumnezeu. Conţinutul sferei se dispersează instantaneu în lumină, transformându-se în picături de fericire şi sănătate ce se revarsă asupra întregii lumi. Vizualizează-ţi clientul scăldat în această ploaie de iubire.

Vindecarea prin cuvinte

Înainte şi după meditaţie, discută întotdeauna cu clientul tău. Principalul scop al acestei discuţii trebuie să fie convingerea clientului să treacă de la perspectiva înfricoşată a egoului la cea plină de iubire a sinelui. Cuvintele tale îl pot ajuta pe client să realizeze că nu este victima corpului său, a unor virusuri sau a altor persoane. Aşa cum spuneam mai devreme, atunci când clientul începe să înţeleagă că la baza afecţiunii sale stau propriile gânduri, el are adeseori o izbucnire de genul: „De ce îmi fac singur atât de mult rău?" Această perspectivă nu este foarte sănătoasă, întrucât continuă să reprezinte o victimizare, cu singura menţiune că de această dată clientul se consideră victima propriilor sale gânduri.

Este nevoie de multă răbdare şi practică pentru ca omul să îşi dea seama cât de conştient îşi alege fiecare gând. Meditaţia ne ajută să sesizăm micul interval care precede pătrunderea fiecărui gând în mintea noastră. Majoritatea clienţilor nu au însă o experienţă foarte mare în ceea ce priveşte meditaţia, aşa că nu vor înţelege de la bun început că şi-au ales singuri gândurile. Cei mai mulţi dintre oameni cred că gândurile îi aleg *pe ei*.

Nu te angrena într-o dezbatere prea aprinsă pe acest subiect cu clientul tău. Toate dezbaterile îşi au originea în ego şi nu conduc la vindecare, ci la o luptă pentru putere. Rolul

tău de purtător al luminii este de a urma ghidarea sinelui tău superior astfel încât să îţi ajuţi clienţii să se elibereze în mod conştient de gândurile, convingerile şi emoţiile care au stat la baza simptomelor lor. Multe din metodele pe care le voi descrie în secţiunea următoare mi-au fost indicate de ghizii mei spirituali şi de sinele meu superior chiar în timpul şedinţelor terapeutice, aşa că pot depune mărturie pentru eficacitatea lor. Dacă simţi că te inspiră, poţi folosi aceste metode pentru vindecarea clienţilor tăi.

Rolul iertării

Cea mai comună cauză a bolilor fizice este incapacitatea de a ierta o altă persoană, de a-l ierta pe Dumnezeu sau de a te ierta pe tine însuţi. *Cursul de miracole* spune în această direcţie: „Nu există suferinţă pe care un gând incapabil de iertare să nu o poată declanşa. În mod similar, nu există durere pe care iertarea să nu o poată vindeca"[48].

Pentru a putea trăi plenar la unison cu sinele nostru real, noi trebuie să ne eliberăm de judecăţile critice ale egoului nostru. Sinele real reprezintă starea noastră naturală, aşa că nu trebuie să facem ceva special pentru a ajunge la el. Tot ce trebuie să facem este să renunţăm la gândurile egotice care ne fac să ne simţim separaţi de Dumnezeu şi de ceilalţi oameni. În cazul în care consideri că o altă persoană este „rea" sau „păcătoasă", înseamnă că te consideri separat de ceilalţi. Această viziune îi aparţine egoului şi blochează adevărata stare de bucurie şi de sănătate caracteristică sinelui real.

Egoul se bucură întotdeauna atunci când vede „răul" dintr-o altă persoană. Această judecată critică îl face să se simtă superior sau special, dar afirmă în acelaşi timp ideea separării sale de ceilalţi şi de Dumnezeu. De regulă, ceea ce ne enervează la alte persoane este o trăsătură pe care nu acceptăm

48 *Foundation for Inner Peace*, Op. cit.

să o recunoaştem în noi înşine. În astfel de cazuri, vindecarea se produce de îndată ce iertăm persoana care ne enervează, dar şi pe noi înşine.

Iertarea completă de sine şi iertarea întregii lumi este calea cea mai directă pentru eliminarea tuturor blocajelor egotice care se opun vieţii pe care şi-o doreşte clientul tău. Intervenţia spirituală ne ajută să ne asistăm clienţii în acţiunea de identificare şi de eliberare de incapacitatea lor încăpăţânată de a ierta. De aceea, primul tratament care trebuie aplicat este întotdeauna acela de a-ţi ajuta clientul să se elibereze de judecăţile şi de sentimentele sale asociate cu incapacitatea de a ierta. Ori de câte ori vei identifica un gând neiertător al clientului tău, ajutându-l apoi să renunţe la el, îi vei purifica practic aura de un vampir care îi suge energia vitală.

Atunci când un client renunţă la incapacitatea sa de a ierta, el îşi regăseşte starea de pace şi de sănătate specifică sinelui său real. Boala şi suferinţa nu pot apărea decât atunci când egoul se consideră separat de ceilalţi şi vinovat de atacurile pe care le-a lansat asupra lor. Această vinovăţie conduce apoi la teama de răzbunare. Egoul crede că dacă îşi va face singur rău, îmbolnăvindu-se sau suferind un accident, va evita astfel pedeapsa din partea unei surse exterioare. Bolile şi accidentele sunt instrumentul favorit prin care egoul se pedepseşte singur, pornind de la convingerea sa nefericită că: „Dacă mă voi simţi suficient de rău, voi evita o suferinţă viitoare".

Şedinţa ta de vindecare se poate focaliza separat asupra eliberării de teamă, de vinovăţie şi de incapacitatea de a ierta. Personal, am descoperit însă că această abordare consumă foarte mult timp şi nu este foarte eficace. Concentrarea exclusivă asupra incapacităţii de a ierta rezolvă nucleul problemei, odată cu care dispar şi efectele reziduale precum teama, vinovăţia, ruşinea şi celelalte emoţii egotice.

Iertarea şi detaşarea de probleme nu depinde de timp, ci de voinţa omului. Procesul se poate produce instantaneu, dar

poate dura şi foarte mult timp, în cazul în care clientul nu este dispus foarte rapid să se ierte singur pe sine. Mulţi clienţi se agaţă cu încăpăţânare de resentimentele lor, spunând: „De ce să îl iert eu? La urma urmelor, nu a fost vina mea".

De regulă, acest gen de protest îl sileşte pe vindecător să îi explice clientului diferenţa dintre „aprobare" şi „iertare". A ierta nu este totuna cu a accepta comportamentul abuziv al unei alte persoane. Dacă doreşte să scape de închisoarea egoului său, clientul ar trebui să ierte persoana, nu comportamentul acesteia. Pe de altă parte, a ierta nu înseamnă o atitudine de genul: „Consider că ceea ce ai făcut este impardonabil, dar întrucât sunt o persoană superioară, voi trece cu vederea comportamentul tău". Iertarea nu poate vindeca decât atunci când toate judecăţile critice asociate cu situaţia de ansamblu sunt eliminate şi înlocuite cu iubirea. Numai în acest moment va experimenta clientul rezonanţa cu sinele său real.

„Bine, dar nu poate fi atât de simplu!", a protestat clienta mea Barbara atunci când i-am explicat conexiunea dintre incapacitatea sa de a ierta şi simptomele pe care le avea. Înainte de a ajunge la mine pentru o şedinţă de consiliere spirituală, Barbara a petrecut ani de zile umblând pe la psihiatri, psihologi şi hipno-terapeuţi. A pierdut enorm de mult timp şi o sumă uriaşă de bani, iar eu aveam tupeul să-i spun că la baza durerii ei emoţionale stătea incapacitatea ei de a ierta!?

Cursul de miracole afirmă însă: „Complexitatea îi aparţine întotdeauna egoului. Ea nu reprezintă altceva decât încercarea egoului de a ascunde ceea ce este evident". Egoul doreşte să ne facă să credem că noi şi „problemele" noastre suntem complecşi şi speciali, atitudine care întăreşte convingerea în separare. Egoul îşi doreşte întotdeauna un diagnostic cât mai exotic, urmat de un tratament cât mai complicat. El adoră telenovelele şi seriile nesfârşite de probleme, nu soluţionarea lor.

Din fericire, iertarea nu are nevoie decât de voinţă şi se poate manifesta într-o fracţiune de secundă, suficientă însă

pentru ca vindecarea să se poată produce. Iată câteva metode prin care îţi poţi convinge clienţii să renunţe la incapacitatea de a ierta:

– *Vindecarea Metaforică.* Urmăreşte întotdeauna simbolismul care se ascunde în spatele bolii clientului tău. Corpul oferă de regulă indicii clare referitoare la originea durerii şi suferinţei sale. Spre exemplu, în cazul în care clientul tău se plânge de o durere la nivelul cefei, întreabă-l direct: „Cine îţi stă în gât?" Dacă se plânge de tulburări la stomac, întreabă-l: „Ce persoană sau ce situaţie nu poţi digera?" Dacă se plânge de dureri de gât, întreabă-l: „Pe cine nu poţi înghiţi?" Dacă se plânge de dureri la un picior, întreabă-l: „Ce situaţie din viaţa ta nu poţi suporta (susţine)?" În anumite cazuri, durerile de picioare indică nevoia de a mai încetini puţin ritmul vieţii. De aceea, lasă-te întotdeauna ghidat de intuiţie, pentru a şti ce întrebare trebuie să pui. Dacă ai identificat metafora simptomului, caută gândul neiertător din spatele ei. În 90% din cazuri, acest gând şi emoţiile asociate cu el reprezintă cauza bolii clientului tău.

Clienta mea Barbara mi s-a plâns de dureri intense la nivelul urechilor şi mi-a spus că tratamentul medical nu a ajutat-o cu nimic. Mi-am dat imediat seama intuitiv că durerea de care suferea avea la bază conflictele ei maritale. Când am rugat-o să-mi vorbească despre situaţia ei familială, Barbara a început să-şi împroaşte soţul cu insulte pline de mânie. Mi-a spus că acesta este lipsit de bun simţ, brutal şi că o abuzează verbal.

După 30 de minute, Barbara a înţeles că durerile de urechi reprezentau maniera ei de a bloca vocea soţului său, astfel încât să nu o mai audă. Ea şi-a dat de asemenea seama că se folosea de boală ca de o armă împotriva soţului ei, de genul: „Vezi ce mi-ai făcut?" Am lucrat apoi împreună pentru a o elibera de incapacitatea ei de a-şi ierta soţul.

La început, i-am făcut o lectură psihică pentru soţul ei şi am descoperit că atitudinea lui furioasă era de fapt îndreptată împotriva lui, nu a ei. Bărbatul se considera un ratat din cauză că soţia lui era tot timpul nefericită, deprimată şi bolnavă. Barbara a fost nevoită să recunoască faptul că aveam dreptate. În continuare, am pus-o să repete de mai multe ori anumite fraze prin care afirma că, la nivelul adevărului, atât ea cât şi soţul ei erau scântei perfecte din iubirea divină, fiind incapabile să provoace sau să experimenteze durerea. De îndată ce a scăpat de incapacitatea sa de a ierta, Barbara a constatat că urechile nu o mai dor deloc.

Cartea lui Louise L. Hay, *Vindecă-ţi corpul,* reprezintă cel mai bun ghid pentru interpretarea semnificaţiei metaforice a diferitelor boli. Personal, păstrez întotdeauna un exemplar din această carte la îndemână în timpul şedinţelor mele terapeutice. Am constatat că dacă îmi pun clienţii să consulte secţiunea care corespunde afecţiunii lor, foarte mulţi dintre ei au revelaţii instantanee care îi conduc apoi la o vindecare foarte rapidă.

Spre exemplu, clienta mea Suzette mi s-a plâns că are gingiile umflate, dureroase şi că acestea îi sângerează. I-am citit imediat semnificaţia metafizică a simptomelor sale din cartea *Vindecă-ţi singur corpul:* „Incapacitatea de a-ţi duce la capăt deciziile. Indecizie în privinţa propriei vieţi". Am întrebat-o apoi pe Suzzete: „Ce aspect al fiinţei tale simte că nu are un fundament sau că nu poate lua o decizie?" Suzette mi-a răspuns fără nicio ezitare că se luptă să îşi schimbe imaginea despre Dumnezeu, de la cea de „divinitate geloasă, mânioasă şi răzbunătoare" (imagine inoculată în copilărie) la cea de Dumnezeu plin de iubire. Această tranziţie spirituală i-a creat teama că decizia ei este „incorectă". Am petrecut

restul şedinţei ocupându-ne de eliminarea incapacităţii ei de a se ierta pe sine, dar şi de a-şi ierta preotul din copilărie şi pe mama ei. Mai târziu, Suzette mi-a spus că în urma acestui tratament, a scăpat aproape instantaneu de durerile de gingii.

- *Dispariţia Timpului.* Uneori, clienţii se tem să ierte pentru că pornesc de la premisa greşită că iertarea este echivalentă cu a spune: „Eu am greşit, tu ai avut dreptate". Ei cred că dacă au greşit, vor fi pedepsiţi. Pentru a scăpa de teama de pedeapsă, îţi poţi ajuta clientul să îşi schimbe instantaneu modul de a gândi, procedeu pe care *Cursul de miracole* îl numeşte „dispariţia timpului".

Mai întâi, reaminteşte-ţi că în lumea sinelui real timpul liniar nu există. Pe pământ, acest timp este necesar deoarece egoul doreşte să măsoare şi să compare tot timpul realizările sale materiale. Fiind un produs al egoului, timpul liniar provine dintr-o sursă ireală, nefiind decât o iluzie. Singur Dumnezeu poate crea ceea ce este real şi etern.

Chiar dacă nu putem încetini sau accelera timpul aşa cum dorim, noi putem totuşi să schimbăm ceea ce ne aducem aminte. La urma urmelor, singurul motiv pentru care ne facem griji din cauza trecutului nostru sunt gândurile şi sentimentele noastre negative, asociate cu un eveniment neplăcut care s-a petrecut cândva. Dacă am putea elimina amintirea şi efectele negative ale acestui eveniment din trecut, noi am şterge practic acest trecut. Altfel spus, ar fi ca şi cum evenimentul nu s-ar fi petrecut niciodată.

Cursul de miracole afirmă că atunci când iertăm, noi facem exact acest lucru. Iertarea de sine şi iertarea tuturor persoanelor care au avut legătură cu greşeala noastră din trecut şterge complet acest trecut. Explicaţia este următoarea: evenimentul din trecut a fost un produs al egoului. Acest lucru este cert, întrucât evenimentul nu a fost centrat în iubire. De aceea, greşeala a avut la bază o eroare de gândire, care a

condus la rândul ei la suferinţă şi la mânie. În acest fel, eroarea a reprezentat cauza durerii noastre emoţionale.

Dacă înlăturăm cauza, efectul va dispărea la rândul lui. Iertarea înlătură cauza emoţiilor dureroase, care este egoul. Fără această cauză, emoţiile dureroase nu se mai pot susţine. Chiar şi cele mai mari resentimente se vindecă astfel rapid, devenind nişte amintiri extrem de îndepărtate.

Dispariţia timpului este studiată inclusiv în laboratoarele oamenilor de ştiinţă. Specialiştii în medicină, fizică cuantică şi parapsihologie au descoperit că gândurile prezente pot influenţa sau chiar şterge complet comportamentul trecut. Spre exemplu, studiile făcute pe această temă de către savantul Helmut Schmidt au folosit ca instrument un computer care genera numere aleatorii. Studiile anterioare făcute de savanţi renumiţi arătaseră deja că oamenii pot influenţa mental numărul generat de calculator.

Schmidt a mers însă mai departe. El a pus calculatorul să genereze numere aleatorii înainte să îşi înceapă propriu-zis experimentele. Ulterior, fără ca cineva să vadă aceste numere, Schmidt le-a cerut subiecţilor să influenţeze mental selecţia unui anumit set de numere. Subiecţii aveau latitudinea să aleagă orice numere doreau. La sfârşitul experimentului, Schmidt a descoperit că un procent semnificativ din cel de-al doilea set de numere se potrivea cu primul set de numere. Concluzia la care a ajuns Schmidt a fost că atunci când a privit primul set de numere după experiment, gândurile lui au călătorit înapoi în timp şi au influenţat cel de-al doilea set de numere[49].

Experimentele de genul celor făcute de Schmidt demonstrează că timpul nu reprezintă o mişcare liniară de la

49 Helmut Schmidt, „Compararea unui model teleologic cu un model al colapsului cuantic al energiei psi" (1984), *Journal of Parapsychology,* vol. 48, nr. 4.
H. Schmidt, „Colapsul vectorului-stare şi efectul psihokinetic" (1982), *Foundations of Physics,* vol. 12, pag. 565-581.
H. Schmidt, Op. cit., 1981.
H. Schmidt, Op. cit., 1978.
H. Schmidt, „Efecte PK obţinute în cazul unor ţinte pre-înregistrate" (1976), *Journal of the American Society for Psychical Research,* vol. 50, nr. 782, pag. 199-223.

stânga la dreapta, aşa cum ni-l imaginăm noi. Purtătorii luminii îşi pot ajuta clienţii să îşi vindece trecutul prin schimbarea gândurilor lor din prezent. La urma urmelor, atunci când ne cerem iertare de la alţi oameni, aceştia ne răspund: „Uită de asta![50]", ceea ce înseamnă: „Te-am iertat şi am uitat de incident".

Propriile mele cercetări mi-au demonstrat că atunci când ne iertăm pe sine sau atunci când iertăm alte persoane, oamenii implicaţi în incidentul din trecut ajung să sufere de un fel de amnezie de masă. Adeseori, ei nu-şi mai aduc aminte de niciun amănunt legat de incidentul iertat. După părerea mea, dacă ne iertăm pe noi înşine pentru comportamentul nostru din trecut prin care am făcut abuz de alcool, droguri, alimente sau tutun, noi putem şterge efectele corporale ale acestor abuzuri, ca şi cum acestea nu ar fi existat niciodată.

Ştiinţa susţine această teorie. De pildă, a existat un studiu în care savantul William Braud i-a cerut unui subiect să influenţeze mental indicatorii electrici ai pielii sale măsuraţi *în trecut.* Indicatorii nu erau cunoscuţi şi nu au fost examinaţi decât după experiment, când au fost comparaţi cu cei propuşi de subiect. Deşi rezultatele obţinute nu au fost semnificative din punct de vedere statistic, Braud a descoperit că subiectul putea exercita o anumită influenţă asupra indicatorilor din trecut prin gândurile sale prezente[51].

Tratamentul spiritual pe care îl aplic eu atunci când doresc să evoc o dispariţie a unui eveniment din trecut este următorul: încep prin a invoca Sfântul Duh (Vocea lui Dumnezeu dinlăuntrul nostru, care ne vindecă mintea, punând-o la unison cu adevărul). Exprim verbal tratamentul dorit şi alternez între folosirea verbelor la persoana întâi singular („eu") şi la persoana întâi plural („noi"), pentru a indica astfel că mintea

50 N. Tr. Răspunsul este specific în limbajul anglo-saxon, mai puţin în limba română.

51 William Braud şi alţii, "Experimente cu Matthew Manning", *Journal of the Society for Psychical Research,* vol. 50, nr. 782, pag. 199-223.

mea necesită o vindecare pentru a putea percepe perfecţiunea reală a clientului meu.

„Sfinte Duh, ... [numele clientului] experimentează o durere şi are nevoie de ajutorul tău pentru a-şi vindeca gândurile ce au stat la baza acestei dureri. Noi ştim că durerea lui nu este reală, căci nu Dumnezeu a creat-o. Rezultă că la baza ei nu poate sta decât un gând neadevărat. Dorinţa noastră este ca noi să simţim o stare de pace, nu de durere. Te rog, pătrunde acum în mintea noastră şi ajută-ne să percepem această situaţie dintr-o altă perspectivă. Te rog, corectează-ne gândurile, astfel încât ele să se alinieze la adevărul lui Dumnezeu. Te rugăm ca toate efectele gândirii noastre greşite să fie iertate în timp de către toţi cei implicaţi".

Procedez în mod similar cu multe alte invocări pe care le fac, rostindu-le la persoana întâi plural („noi"), deoarece vindecarea îl afectează deopotrivă pe client şi pe vindecător. Această formă particulară de tratament produce întotdeauna schimbări dramatice la nivelul relaţiilor clientului, întrucât vindecă simultan toate minţile asociate cu incidentul din trecut. Dacă doreşti, îţi poţi ruga clientul să îţi povestească eventualele schimbări produse la nivelul relaţiilor sale, pentru a-ţi amplifica astfel propria credinţă în eficacitatea acestei forme de tratament.

- *Sfera de Lumină.* Această metodă de tratament îl ajută pe client să perceapă unitatea sa cu cei faţă de care manifestă resentimente. Roagă-l pe client să închidă ochii şi să se relaxeze, făcând câteva respiraţii profunde. Condu-l apoi în următoarea meditaţie-tratament:

„Vizualizează sau simte-l pe ... [numele persoanei pe care clientul încearcă să o ierte]. Îţi poţi vedea sau simţi pe ...? Dacă da, dă afirmativ din cap”.

(Continuă să lucrezi cu clientul până când imaginea sau senzaţia de prezenţă a persoanei respective devine foarte clară. În cazul în care clientul afirmă că este incapabil să vadă persoana, înseamnă că el opune încă rezistenţă la ideea de a o ierta. Dacă el ajunge să vadă sau să simtă prezenţa persoanei, acest lucru indică un început de dorinţă de a o ierta. Acest început este suficient pentru a putea genera un miracol!)

„În continuare, te rog să priveşti sau să simţi în interiorul acestei persoane. Te rog să observi în centrul ei o scânteie de lumină albă, la fel ca lumina-pilot a unei sobe. Dă din cap dacă ai văzut sau ai simţit această luminiţă interioară.

Perfect. Dacă ai văzut luminiţa interioară din această persoană, te rog să o faci să devină din ce în ce mai mare, acţionând mental asupra ei. Tot ce trebuie să faci în acest scop este să îi ceri luminii să se amplifice. A început să crească? Bun. Acum, continuă să măreşti lumina interioară până când aceasta ajunge să umple în întregime persoana respectivă. Dacă încă mai percepi vreo pată întunecată în interiorul persoanei, roagă lumina să o curețe. Dacă ai reuşit să umpli în întregime corpul persoanei cu această lumină, te rog să o faci să se dilate încă şi mai mult, la fel ca o aură, în jurul persoanei. Ai reuşit?

În continuare, încearcă să te vizualizezi pe tine însuţi alături de această persoană. Perfect. Acum pătrunde în lumina albă care emană din

această persoană. Te poţi vedea scăldat în această lumină? În acest caz, imaginează-ţi că această lumină devine atât de orbitoare încât nu mai poţi face nicio deosebire între tine şi această persoană. Hotarele dintre tine şi ea dispar în această lumină, care continuă să se dilate, la fel ca un nor care vă învăluie pe amândoi. Cere-i acestui nor de iubire vindecătoare să se dilate încă şi mai mult, până când ajunge să acopere întregul oraş, întreaga ţară, întregul continent şi întreaga lume. Conştientizează iubirea care înconjoară întreaga lume şi care te face să fii una cu toţi ceilalţi oameni, inclusiv cu persoana de lângă tine”.

Această metodă de tratament generează întotdeauna coincidenţe miraculoase legate de oamenii pe care îi iertăm. Dat fiind că suntem cu toţii una în lumea sinelui nostru real, ceilalţi oameni percep resentimentele noastre împotriva lor. Aceste resentimente dispar în momentul iertării, fapt pe care ceilalţi îl percep într-o manieră palpabilă. Fără să ştie de ce, ei se gândesc la noi. La început, este vorba de un gând neutru. Treptat, el începe să fie transfigurat de iubire. Oamenii pe care i-am iertat ne iartă la rândul lor, fără să înţeleagă de ce. Alţi oameni încep să ne trateze diferit, întrucât în timpul acestei vindecări îi eliberăm şi pe ei de resentimentele lor. Sinele lor real comunică cu sinele nostru real dincolo de spaţiu şi de timp, de personalitate, de localizarea geografică, şi indiferent dacă sunt vii sau morţi. Sufletul lor reacţionează la iertarea noastră.

La rândul nostru, ne dăm seama că ne comportăm diferit în compania acestor oameni. Toţi oamenii reacţionează la felul în care gândesc ceilalţi despre ei. Într-un fel reacţionează ei faţă de oamenii care îi judecă în mod critic şi în alt fel faţă de cei care sunt deschişi şi amabili. Noi avem anumite aşteptări

în legătură cu comportamentul celorlalţi oameni, şi într-o mare măsură aceste aşteptări ale noastre sunt împlinite de aceştia, care reacţionează în faţa lor. La rândul lor, ceilalţi oameni nu percep decât acele aspecte ale comportamentului nostru care corespund aşteptărilor lor.

Ceilalţi oameni reacţionează la judecăţile noastre critice în funcţie de acestea. Gândurile noastre reprezintă cauza, iar comportamentul lor efectul. Dacă îi privim pe ceilalţi oameni din perspectiva egoului nostru, noi generăm automat un comportament negativ din partea lor. Dacă apelăm însă la miracolul iertării şi îi privim prin ochii iubirii, comportamentul lor faţă de noi se va schimba dramatic.

Ai petrecut vreodată un timp în compania unei persoane care te admiră şi te iubeşte? Nu te-ai simţi infinit mai bine alături de ea, prin comparaţie cu timpul petrecut în compania unei persoane critice la adresa ta? Atunci când clientul îşi iartă şeful, soţia, colegul de muncă, mama, sora sau copiii, persoana iertată îşi va schimba dramatic comportamentul faţă de el. Această transformare este generată de schimbarea percepţiei clientului de la perspectiva egoului la cea a sinelui său real. Iertarea conduce la o mare economie de timp şi de energie!

- *Vizualizarea ţarcului.* După ce ţi-ai ajutat clientul să se relaxeze făcând câteva respiraţii profunde şi lente, roagă-l să îşi închidă ochii şi să se aşeze într-o poziţie confortabilă. Descrie-i apoi următoarea imagine:

„Imaginează-ţi că te afli undeva la ţară. În faţa ta se întinde un drum, care îţi aduce toate proviziile materiale, emoţionale şi spirituale de care ai nevoie. Drumul trece printr-un ţarc, care are două porţi: una care dă către tine şi cealaltă în partea opusă. Dacă ambele porţi sunt deschise, toate proviziile de care ai nevoie pot ajunge cu uşurinţă la tine. La

fel, toate darurile tale pentru restul lumii pot trece cu uşurinţă prin ţarc, călătorind mai departe".

(Roagă-ţi clientul să respire profund şi extrem de lent de trei ori, sau aplică o altă metodă pentru relaxarea profundă, iar apoi continuă):

„Ori de câte ori ne cramponăm de incapacitatea noastră de a ierta pe cineva, noi închidem această persoană într-o celulă din mintea noastră, proiectând asupra ei o stare de vinovăţie şi condamnare. Imaginea persoanei este astfel 'înţărcuită' în conştiinţa noastră, iar porţile care permit intrarea şi ieşirea din acest ţarc sunt închise, la fel ca porţile unei închisori. Din păcate, noi ne închidem fără să ne dăm seama inclusiv pe noi înşine în acest ţarc, alături de persoana pe care refuzăm să o iertăm, sub pretextul că suntem gardianul ei. Din cauză că ţinem ambele porţi închise, noi ne blocăm astfel întregul flux al proviziilor de care avem nevoie.

Priveşte chiar acum în interiorul ţarcului şi vezi cine se află închis în el. Încearcă să înţelegi preţul uriaş pe care îl plăteşti pentru a ţine aceste persoane înţărcuite. Dacă eşti pregătit să le ierţi, imaginează-ţi că porţile ţarcului se deschid automat. Vizualizează-i pe cei închişi în ţarc ieşind liberi din acesta, fericiţi că i-ai iertat. Urează-le tot ce este mai bun. Dacă acest lucru ţi se pare dificil, îţi reamintesc că trebuie să ierţi persoana, nu faptele ei. Iartă-i pe aceşti oameni şi bucură-te de uşurarea pe care o simţi, de noul sentiment de eliberare care apare odată cu renunţarea la resentimentele tale.

În final, ai grijă să nu rămâi singur închis în ţarc, din caza judecăţilor critice ale egoului tău la adresa ta".

– *Eliberarea angelică.* Una dintre cele mai eficiente metode prin care îţi poţi ajuta clienţii să se vindece de incapacitatea lor de a ierta se referă la invocarea ajutorului îngerilor. Personal, am descoperit din experienţă că atunci când niciuna din metodele de mai sus nu funcţionează, clienţii mei refuză sau se tem să ierte. Aceste rezerve pot fi vindecate rapid şi cu delicateţe prin intervenţia îngerilor, care sunt nişte vindecători remarcabili.

După ce clientul s-a relaxat, ghidează-l cu blândeţe şi spune-i să îşi imagineze că fiecare gând incapabil de iertare este o foaie de hârtie. Explică-i faptul că, la un moment dat, această foaie de hârtie a servit unui scop util. Acum nu mai este însă decât o foaie de hârtie veche şi îngălbenită, decare nimeni nu mai are nevoie. În continuare, spune-i clientului să îşi imagineze că în jurul lui zboară mai mulţi heruvimi şi roagă-l să dea aceste foi vechi de hârtie îngerilor. Aceştia duc foile de hârtie şi le aruncă în focul luminii, în care toate gândurile sunt purificate. În final, ei se întorc la client, făcându-i cadou aceste gânduri purificate şi pline de iubire.

Acordarea mentală a vindecătorilor

Fiind un instrument al vindecării, va trebui să îţi iei toate precauţiile necesare pentru ca mintea ta să rămână tot timpul în armonie cu adevărul. Orice om cade din când în când în mrejele egoului său, ceea ce nu înseamnă că nu eşti calificat să acţionezi ca un purtător al luminii. Calea purtătorului de lumină nu înseamnă să nu cazi niciodată în capcanele egoului, ci doar să realizezi acest lucru cât mai rapid posibil, făcând apoi tot ce îţi stă în puteri pentru a reveni la starea de pace interioară. Printre măsurile pe care le poţi lua se numără: respiraţia profundă, rugăciunea sau meditaţia.

Acordarea mentală cu sinele real presupune uneori şi schimbarea modului de viaţă, de pildă evitarea discuţiilor

inutile şi a ştirilor despre boli, accidente sau dezastre. Ghidul tău interior te va ajuta să îţi echilibrezi starea interioară în cazul în care vei afla că undeva în lume s-a produs o tragedie, ajutându-te să o percepi din perspectiva legii cauzei şi efectului, dar şi a compasiunii. La momentul potrivit, vei simţi nevoia să închizi televizorul şi să începi să vindeci situaţia creată, pornind de la cunoaşterea adevărului suprem.

CAPITOLUL 23

VINDECAREA LUMII

„Noi trebuie să înţelegem că tot ceea ce există în univers se naşte din eter şi este scăldat în acest eter".

– Pierre Teilhard de Chardin,
om de ştiinţă, clarvăzător şi filozof francez

La fel ca în cazul vindecării unui client sau a unui alt corp material, vindecarea lumii în care trăim se poate produce din perspectiva materiei sau a spiritului. Atât munca terapeutică energetică cât şi cea spirituală pot modifica dramatic starea de sănătate a lumii în care ne aflăm.

Teama colectivă generează întotdeauna efecte dezastruoase

Profeţiile referitoare la sfârşitul lumii au existat dintotdeauna. Istoria ne învaţă de pildă că ideea potrivit căreia „sfârşitul este aproape" a creat o panică în masă în jurul anului 1000 d.Ch. Practic, toate generaţiile care au trăit la cumpăna dintre două secole au crezut că vor trăi sfârşitul lumii. Drama este că dacă foarte mulţi oameni ajung să creadă într-o convingere negativă, teama lor colectivă se repercutează asupra lor, generând tragedii reale.

La ora actuală, *Dumnezeu* trezeşte foarte mulţi purtători ai luminii tocmai pentru că panica în masă produsă de schimbarea

dintre milenii poate provoca încărcarea planului eteric cu energia de joasă frecvenţă a fricii. Acest risc va continua să existe în perioada 1990-2040. Prin conştiinţa lor orientată asupra iubirii şi a adevărului, purtătorii luminii pot împiedica împlinirea profeţiilor referitoare la sfârşitul lumii. Chiar dacă aceste profeţii se vor îndeplini, ei pot asigura serviciile necesare umanităţii, cum ar fi vindecarea, manifestarea vibraţiilor pline de iubire şi consilierea.

Schimbările climatice

Foarte mulţi oameni contemplă cu spaimă schimbările dramatice ale climei, fiind convinşi că acestea prezic sfârşitul lumii. În ultimele două decenii, conştiinţa colectivă s-a focalizat cu atâta ardoare asupra schimbărilor climatice încât chiar a provocat anumite dezastre. Nu trebuie să uităm nicio clipă că întreaga lume materială, deci inclusiv ploaia, stâncile, zăpada, vântul, pământul şi trăsnetele – reprezintă un produs al gândurilor noastre. Dacă noi întreţinem gânduri colective de teamă, acestea tind să se materializeze, ceea ce nu înseamnă că Dumnezeu ne pedepseşte prin intermediul schimbărilor climatice.

Noi nu suntem nişte victime izolate pe o planetă în care vremea se schimbă după cum vrea ea, ci visăm un vis pe care îl controlăm noi înşine. În acest scop, noi nu trebuie să uităm nicio clipă de legea cauzei şi efectului, care spune că: *orice realitate la care ne gândim capătă proporţii din ce în ce mai mari.* Din această perspectivă, purtătorii luminii ar trebui să mediteze zilnic la realitatea pe care doresc să o trăiască, nu la ceea de care se tem că s-ar putea întâmpla.

Anumite fenomene naturale intense, cum sunt uraganele, inundaţiile şi cutremurele, ar putea fi maniera Pământului de a elimina energiile negative cu care a fost suprasaturat. Dacă şi-ar uni eforturile, purtătorii luminii ar putea asista acest

proces de eliminare, având însă grijă ca el să se manifeste mai blând. Chiar şi oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia că puterea mentală a oamenilor poate influenţa vremea[52]. Studiile lor confirmă ceea ce purtătorii luminii au ştiut dintotdeauna. De aceea, noi putem vizualiza dispersarea energiei negative şi transportarea ei de către îngeri către lumină, pentru a fi purificată. Putem susţine de asemenea imagini mentale ale vindecării colective a incapacităţii noastre de a ierta. În acest fel, noi putem contribui la eliberarea pământului de propriul său ego, care, la fel ca şi egoul nostru, este autodistructiv.

La fel ca în cazul muncii de vindecare spirituală care acţionează asupra unui corp uman, rugăciunile noastre colective pot contribui la vindecarea miraculoasă a corpului Pământului. La ora actuală s-au acumulat numeroase dovezi ştiinţifice care atestă faptul că rugăciunea accelerează rata de creştere a plantelor şi a microorganismelor[53], şi poate influenţa proprietăţile aerului şi apei[54]. De ce nu ar avea rugăciunea efecte similare şi asupra restului naturii? Dacă ne-am combina împreună rugăciunile, acestea ar putea restabili starea naturală de sănătate perfectă a Pământului, căminul nostru comun.

Vindecarea energetică a lumii

Savantul britanic James Lovelock a propus o teorie care consideră că pământul este un organism viu ce face eforturi să îşi menţină homeostaza prin schimbările sale atmosferice şi

52 Roger D. Nelson, Op. cit., 1996.
Laurie J. Robinson, Op. cit., 1995.
L. Barth, Op. cit., 1961.
53 William G. Braud, Op. cit.
Dolores Krieger, Op. cit., 1981.
C.M. Pleass şi N. Dean Dey, Op. cit., 1990.
C.B. Nash, Op. cit., 1984.
J. Barry, Op. cit., 1968.
54 L.N. Pyatnitsky şi V.A. Fonkin, Op. cit., 1995.
Gertrude R. Schmeidler, Op. cit., 1984.
Gertrude R. Schmeidler, Op. cit., 1973.

terestre. Lovelock şi-a numit teoria „Gaia", după zeiţa greacă a Terrei[55]. Teoria Gaia explică dezastrele naturale ca efecte ale cruzimii omului aplicate asupra naturii.

Din punct de vedere intuitiv, teoria lui Lovelock pare plină de bun simţ. Fotografiile Kirlian au demonstrat că lumina din jurul unui corp material se modifică atunci când emoţiile oamenilor care ţin în mână acest corp se schimbă. Spre exemplu, dacă cineva ţine în mână un obiect în timp ce manifestă o stare de mânie, aura obiectului este mai întunecată şi mai contractată decât dacă persoana care îl ţine în mână manifestă o stare de fericire.

La ora actuală există o controversă a oamenilor de ştiinţă referitoare la fotografiile Kirlian. Mulţi savanţi consideră că aşa-zisele aure ale obiectelor reprezintă de fapt imagini ale umidităţii sau temperaturii acestora. Nu contează însă prea mult în ce măsură aceste fotografii reprezintă umiditatea, temperatura sau lumina emanată de un obiect. Cert este că aceşti indicatori se schimbă ca reacţie la emoţiile oamenilor. Fotografiile arată de asemenea că obiectele materiale absorb şi reflectă emoţiile celor care le ţin în mână.

Acest lucru nu are cum să surprindă un medium, care ţine adeseori în mână obiecte care aparţin clienţilor lui, cum ar fi un ceas, un inel sau un set de chei. Aceste articole amplifică fluxul de informaţii pe care mediumul le poate detecta în legătură cu emoţiile, gândurile şi chiar filmul vieţii clientului lor. Personal, mi s-a întâmplat de multe ori să ţin în mână un articol aparţinând unei persoane şi să percep instantaneu o sumedenie de informaţii referitoare la această persoană.

Energia codificată sub forma acestor informaţii a fost numită de unii „forţa vieţii", *„ki", „chi"* sau *„prana"*. Prin anii 40, oamenii de ştiinţă numeau această energie a vieţii „energia orgonică". Cercetătorul Wilhelm Reich a descoperit această energie orgonică în întreaga materie organică, dar şi în

55 J.E. Lovelock, *Gaia: o nouă perspectivă asupra vieţii pe pământ*, 1979.

apă, în lemn, în alimente şi în atmosferă. El a creat un aparat asemănător unui pistol care putea influenţa energia orgonică, şi în mai multe studii monitorizate a reuşit să influenţeze vremea cu ajutorul acestui aparat[56]. Reich era convins că cerul albastru nu reprezintă altceva decât imaginea vizibilă a energiei orgonice, despre care afirma că are culoarea albastră. Fotografiile făcute din satelit confirmă faptul că planeta este înconjurată de un strat de aer încărcat electric, de culoare albastră[57].

Noi putem lucra pentru vindecarea Pământului, la fel cum am lucra pentru vindecarea corpului unui client. Etapele procesului de vindecare energetică şi psihică nu diferă de cele aplicate în cazul unui client. Spre exemplu, primele etape sunt întotdeauna cele de relaxare şi de golire a minţii, urmate de vizualizarea aurei Pământului şi de sesizarea zonelor întunecate (dureroase) ale acesteia.

Dacă doreşti, te poţi adresa direct acestei dureri, vorbindu-i. Spre exemplu, o poţi întreba: „Ce anume doreşti ca eu să ştiu?" Dacă vei asculta cu atenţie, vei descoperi că durerea are o voce a ei. Aceasta îţi poate vorbi, spunându-ţi în ce fel doreşte să primească ajutor de la tine. De pildă, ţi-ar putea cere să trimiţi câţiva îngeri sau un flux de lumină alb-strălucitoare către anumite locaţii geografice. Dacă auzi o astfel de cerere, renunţă la orice îndoială şi dă-i curs.

Pământul poate fi scanat la fel cum scanezi *chakrele* unui client. Am avut odată un client care locuia la ţară, într-o regiune îndepărtată, şi care m-a rugat la telefon să îi scanez psihic terenul din jurul casei. M-am plimbat mental pe acest teren şi am descoperit trei zone cu probleme. În fiecare din

56 K. Starz, „Efectele acumulatorului de energie orgonică asupra aerului: procesul creator" (1978), *Bulletin of Interscience Research Institute*, vol. 2, nr. 4, pag. 125-137.

57 W. Reich, "Un studiu de caz" (1945), *International Journal of Sex, Economy and Orgone Research*, vol. 4, pag. 59-64.

W. Reich, „Orgonometria termică şi electroscopică" (1944), *International Journal of Sex, Economy and Orgone Research*, vol. 3, nr. 1.

aceste zone am văzut o formă întunecată, care semăna cu un pahar de vin uriaş îngropat în pământ. Simultan, am simţit fiori de energie negativă intensă. Nu mai doream să aprofundez scanarea acestor zone, aşa că mi-am informat imediat clientul în legătură cu această decizie a mea. Acesta mi-a explicat că cele trei zone sunt împrejmuite de garduri şi au plăcuţe guvernamentale de avertizare împotriva radiaţiilor. Clientul meu credea că viziunea imaginilor paharelor de vin îngropate simboliza puţurile care duceau către depozitele pentru deşeuri toxice din interiorul pământului. În celelalte şedinţe care au urmat, am lucrat pentru purificarea psihică a zonei.

Ori de câte ori aud de oraşe în care se manifestă mari mişcări sociale, obişnuiesc să ţin şedinţe de eliberare a spiritelor pentru aceste zone. Una din metodele favorite pe care le aplic constă în vizualizarea unui aspirator uriaş pe care îl proiectez asupra oraşului respectiv. Îi cer apoi tubului să găsească toate petele întunecate generate de frică şi de incapacitatea de a ierta, şi să le aspire. Mă vizualizez apoi pe mine apăsând butonul „pornit", astfel încât tubul să aspire rapid toate petele întunecate din zonă. Îmi imaginez apoi că aceste reziduuri ajung în lumina lui Dumnezeu, unde sunt purificate şi dispersate instantaneu. După dispariţia petelor întunecate, inversez funcţia de aspiraţie, astfel încât prin tub să coboare asupra oraşului lumina alb-strălucitoare a lui Dumnezeu, la fel ca pasta de dinţi care iese dintr-un tub. Această lumină se revarsă asupra oraşului, aducând cu ea vibraţia iubirii, a păcii şi a siguranţei. Îmi închei întotdeauna vizualizarea cu o rugăciune de mulţumire adresată lui Dumnezeu şi îngerilor Lui, pentru starea de sănătate perfectă pe care au revărsat-o asupra acelui oraş. Uneori, îmi direcţionez această vizualizare şi asupra centrilor politici de putere ai oraşului. Dacă doreşti, poţi aplica această metodă inclusiv asupra altor instituţii sau regiuni cu probleme, cum ar fi închisorile sau pădurea tropicală.

O altă metodă eficientă de vizualizare constă în a-ţi imagina un nor uriaş de iubire, care are culoarea ta preferată.

Învăluie Pământul în acest nor şi contemplă picăturile de iubire şi de fericire care cad din el asupra solului. Simte bucuria pământului atunci când se alimentează cu această energie plină de iubire. Contemplă reacţia animalelor şi plantelor (manifestată printr-o sănătate perfectă) atunci când sistemul ecologic pune în circulaţie acest dar al iubirii tale.

Vindecarea spirituală a lumii

Scopul vindecării spirituale nu diferă de cel al vindecării energetice. Doar metodele celor două abordări diferă. Vindecarea spirituală transcende iluzia problemelor şi afirmă că numai perfecţiunea absolută este adevărată, spre deosebire de vindecarea energetică, ce se concentrează asupra problemelor, încercând să le vindece prin diferite metode specifice. Vindecarea spirituală se foloseşte de gânduri, cuvinte, minte şi spirit, în timp ce vindecarea energetică se foloseşte de lumină şi de instrumentele materiale sau eterice. Ghidul tău interior te va ajuta să aplici cele mai Potrivite instrumente de vindecare pentru fiecare situaţie în parte.

La fel ca în cazul vindecării spirituale a oamenilor, vindecarea spirituală a Pământului presupune înainte de toate eliminarea incapacităţii de a ierta la nivelul conştiinţei colective, care stă la baza majorităţii problemelor sociale şi de mediu.

Incapacitatea de a ierta este o formă-gând care împarte lumea în oameni buni şi oameni răi. Egoul se simte întotdeauna confortabil atunci când condamnă alte forţe exterioare pentru coşmarurile sale. În acest fel, el îşi asigură existenţa perpetuă. Dacă un om descoperă că egoul şi percepţiile sale sunt simple iluzii, egoul este automat detronat de la putere. De aceea, la fel ca şi Vrăjitorul din Oz, egoul ne avertizează în permanenţă „să fim atenţi la omul din spatele cortinei", distrăgându-ne astfel atenţia asupra spectacolului exterior de sunet şi lumină.

Coşmarul încălzirii globale, al distrugerii pădurilor tropicale şi al celorlalte fenomene extreme ale naturii nu poate fi vindecat atât timp cât ne cramponăm de judecăţile noastre critice şi de mânia îndreptată împotriva „oamenilor răi". Acest mod de a gândi nu face decât să alimenteze în continuare răutatea pe pământ, în acord cu legea infailibilă a cauzei şi efectului, care face ca ceea ce gândim noi să se materializeze.

Purtătorii luminii pot vindeca într-adevăr *cauza* comportamentului iresponsabil al celor care distrug pădurile tropicale şi care comit alte abuzuri împotriva naturii. În acest scop, ei au însă nevoie de curajul de a recunoaşte că singura soluţie care poate funcţiona în acest caz este iertarea.

Dumnezeu a vorbit deja cu cei care fac rău Pământului. În inimile lor, aceşti oameni ştiu că provoacă foarte multă durere pe această planetă. Această cunoaştere intuitivă i-a condus la o imagine foarte proastă despre sine, care îi face să se considere nevrednici de o viaţă mai fericită şi mai productivă. Mulţi dintre ei se tem că dacă şi-ar schimba comportamentul ascultând de vocea inimii, acest lucru i-ar ruina din punct de vedere financiar. Oamenii care au un comportament criminal împotriva planetei sunt pe punctul de a se vindeca, iar purtătorii luminii îi pot ajuta în această direcţie, asigurând un câmp colectiv de iubire şi lumină, care ar reprezenta exact impulsul necesar pentru a-i trezi pe aceşti oameni.

Purtători ai luminii, voi puteţi vindeca mii de boli sociale prin decizia voastră colectivă de a îi ierta şi de a-i iubi pe aceşti criminali. Nu trebuie să le iertaţi faptele, ci doar pe cei care se află în spatele acestor acţiuni. Acest gest ar putea începe chiar cu iertarea celor care v-au făcut rău personal. Adeseori, noi proiectăm în afară incapacitatea noastră de a ierta asupra unor situaţii noi care ne reamintesc de vechile noastre răni.

Priveşte-i pe criminali exact aşa cum sunt în realitate: nişte copii sfinţi şi plini de iubire ai lui Dumnezeu. Vizualizează-i dându-şi seama că în căutarea siguranţei şi fericirii, ei au

creat foarte multă durere pe această planetă, care îi afectează inclusiv pe ei. Imaginează-ţi-i căzând în genunchi în urma unei revelaţii a iubirii lui Dumnezeu, apoi ridicându-se şi încercând să-i trezească şi pe alţi criminali la fel ca şi ei.

Dacă o astfel de vizualizare ţi se pare împotriva firii sau dificil de susţinut, cultivă cel puţin gânduri neutre referitoare la crimele lor. În acest fel, măcar nu vei mai alimenta şi tu focul mâniei şi fricii colective îndreptate împotriva acestor criminali. La urma urmelor, nu uita că toate aceste crime au fost create tocmai pe fundalul unor astfel de gânduri colective.

Roagă-i pe îngeri să te ajute să găseşti în inima ta puterea de a-i iubi pe aceşti criminali. Această iubire te va ajuta să experimentezi cu adevărat *revelaţia* că suntem cu toţii una cu Dumnezeu. Dacă te ajută, reciteşte citatul din Ralph Waldo Trine de la începutul acestei cărţi, în care autorul afirmă pe bună dreptate că secretul oricărei vindecări este recunoaşterea unităţii.

Practica atenţiei conştiente

Atunci când m-am angrenat pe calea purtătorului de lumină, intuiţia mea m-a sfătuit să evit toate conversaţiile, emisiunile de televiziune şi textele negative. Nu a fost nevoie să-mi spună acest lucru de două ori! I-am urmat imediat sfatul, întrucât îmi doream din suflet să păstrez bucuria încă fragilă a redescoperirii sinelui meu real.

Atunci când discut cu alţi purtători ai luminii, descopăr de regulă că şi aceştia au primit acelaşi sfat, pe care îl respectă cu stricteţe. Există totuşi activităţi vindecătoare care îi plasează pe purtătorii luminii în „prima linie" a frontului, silindu-i să interacţioneze cu mas-media. Alţi purtători ai luminii, care deţin funcţii publice în guvern sau în unităţile medicale tradiţionale, sunt nevoiţi să se angreneze uneori în discuţii aprinse cu cei care nu cred în metodele pe care le aplică ei.

Cu siguranţă, este mult mai uşor să îţi menţii atenţia focalizată asupra adevărului iubirii care stă la baza lumii în care trăim prin evitarea ştirilor şi discuţiilor referitoare la „probleme". Din păcate, această atitudine nu este întotdeauna pragmatică, iar uneori nu este nici măcar de dorit. Un purtător al luminii mi-a spus odată că îi place să se uite la ştirile de seară pentru a afla încotro să îşi direcţioneze rugăciunile. Această viziune reprezintă un model sublim pentru toţi acei purtători ai luminii care doresc să îşi echilibreze raportul dintre intenţia de a-şi păstra puritatea minţii şi dorinţa lor de a aduce servicii acestei lumi.

Din fericire, ne putem ruga întotdeauna îngerilor pentru a ne ajuta să ne eliberăm de temerile şi de mânia noastră la adresa lumii exterioare. Îngerii *de-abia aşteaptă* să ne ajute să vindecăm această lume. Cu excepţia situaţiilor de extremă urgenţă, noi trebuie să solicităm însă intervenţia lor, întrucât niciun înger nu este dispus să încalce vreodată legea liberului arbitru. Îngerii răspund cu bucurie apelurilor noastre, cu atât mai mult cu cât ştiu că în acest fel contribuie deopotrivă la vindecarea acestei lumi şi la vindecarea inimilor şi minţilor purtătorilor luminii.

Cea mai bună modalitate de a-ţi folosi timpul şi energia în calitate de purtător al luminii constă în vindecare. Din această perspectivă, contraargumentele şi dezbaterile referitoare la problemele acestei lumi sunt contraproductive din punctul de vedere al unui purtător al luminii. Toate conflictele se nasc la nivelul egoului şi au la bază viziunea separării de ceilalţi. Timpul şi energia folosite pentru o dezbatere ar putea fi folosite mult mai bine pentru o şedinţă de vindecare energetică sau spirituală, ori pur şi simplu pentru a face un gest nobil de întrajutorare.

Din aceeaşi perspectivă, vindecarea lumii în care trăim presupune alegerea cu grijă a cuvintelor pe care le folosim în frazele pe care le rostim sau în gândurile noastre. De pildă, ar

trebui să evităm discuţiile despre „tragediile cumplite" care se petrec într-o parte sau alta a globului. Conversaţiile pot fi direcţionate întotdeauna către speranţă şi către vindecare. Personal, mă rog adeseori lui Iisus sau Sfântului Duh să mă ajute să îmi aleg cu grijă cuvintele şi sunt de fiecare dată uimită să constat cât de uşor îmi vine să rostesc exact ceea ce trebuie, în locul şi la momentul potrivit.

Sănătatea şi pacea lumii

Privind lucrurile din perspectiva spirituală, nu numai că nu există nimic *greşit* în legătură cu această lume, dar nici măcar *nu există o lume.* Iluzia materiei solide se naşte în mintea omului şi nu are nimic de-a face cu Creatorul. Pe de altă parte, un purtător al luminii se poate ajuta pe sine şi îşi poate ajuta fraţii şi surorile să se bucure de visele lor pământeşti.

Ai trăit cu siguranţă experienţa unui vis lucid în care erai conştient de faptul că visezi. O parte a minţii tale visa, în timp ce o altă parte era conştientă de faptul că visează, contemplând acest vis. Dacă doreşte, această parte a conştiinţei are capacitatea de a schimba complet scenariul visului. În mod similar, un purtător al luminii poate redirecţiona visul colectiv al umanităţii.

Ori de câte ori un purtător al luminii experimentează revelaţia de a fi una cu ceilalţi oameni şi cu Dumnezeu, el îşi aduce contribuţia la trezirea celorlalţi oameni. Efectul este similar cu procesul prin care în interiorul creierului apare o nouă sinapsă atunci când omul învaţă ceva. Mintea unică receptează gândurile corecte ale purtătorului luminii referitoare la adevărata realitate şi îşi creează astfel o nouă sinapsă, care îi ajută apoi şi pe ceilalţi copii ai lui Dumnezeu să se trezească.

Vindecarea spirituală a planetei se referă la mintea sinelui real, nu la corpul Terrei. De aceea, tratamentele aplicate la acest nivel trebuie realizate din perspectiva sinelui. Pătrunderea în

această lume reală este simplă: tot ce trebuie este un gând plin de iubire. Altfel spus, va trebui să eviţi gândurile de spaimă sau de mânie la adresa lumii în care trăim. În acest scop, reaminteşte-ţi în permanenţă de beneficiile „detaşării" de materie, mult predicată de religiile orientale. Chiar dacă iubeşti natura şi nu doreşti ca aceasta să fie distrusă sau pervertită, nu-ţi vei putea manifesta corect iubirea decât dacă vei cultiva acele gânduri care corespund planului suprem al adevărului. Nimeni nu poate vindeca de pe nivelul fricii şi al disperării.

Lumea în care trăim va fi vindecată în momentul în care vei fi capabil să vizualizezi o lume vindecată. Personal, mi-am pus pe pereţi postere pe care am scris: „Trăiesc într-o lume plină de iubire, fericită şi conştientă de unitatea ei". Acest mesaj îmi reaminteşte în permanenţă să vindec lumea prin vizualizarea unei lumi vindecate, nu prin negarea urâţeniei sau durerii ei, ci prin transcenderea acestor iluzii indezirabile. Esenţa lumii în care trăim este minunată, pură şi plină de pace, iar noi putem experimenta această esenţă printr-o simplă decizie de a o vedea.

Din acest punct de vedere, singura premisă care i se cere unui purtător al luminii ce doreşte să ajute lumea în care trăim cu toţii este decizia sa de a rămâne centrat în perspectiva iubirii. Ori de câte ori facem o vindecare individuală, noi contribuim în acest fel la vindecarea simultană a întregii lumi. După cum spune *Cursul de miracole:*

Vindecarea ta este singurul lucru de care are nevoie această lume pentru a fi vindecată. Învierea lumii depinde de vindecarea şi de fericirea ta, care vor demonstra că lumea poate fi vindecată.

RUGĂCIUNEA PURTĂTORULUI DE LUMINĂ

„Fiind născut din cer, sufletul trebuie să urmeze o cale celestă. El trebuie să se înalţe mai presus de această lume. Omul înţelept, o spun cu tărie, nu-şi poate găsi liniştea în ceea ce este pieritor şi nu-şi poate focaliza inima asupra acelor aspecte care depind de timp".

- Michelangelo Buonarotti,
artist şi filozof italian renascentist

Uneori, noi ne spunem în sinea noastră: „Ce bine ar fi dacă aş trăi într-o lume mai bună. *Atunci* aş fi fericit". Astfel de gânduri nu ne ajută însă să avansăm, căci inversează ordinea cauzei şi efectului.

Fericirea noastră nu depinde de pacea lumii în care trăim. Dimpotrivă, pacea lumii în care trăim depinde de fericirea noastră. Întreaga lume şi toţi locuitorii ei sunt reflexii perfecte ale gândurilor noastre interioare. Dacă te priveşti pe tine însuţi şi lumea în care trăieşti prin filtrul egoului, vei vedea pretutindeni şi vei experimenta personal sentimentul groazei, al vinovăţiei şi al nefericirii. Egoul te va mâna întotdeauna de la spate în alte locuri, în căutarea unor condiţii exterioare care să te facă fericit. Din păcate, egoul şi darurile sale nu pot conferi niciodată fericirea durabilă, întrucât aceasta ar pune capăt înseşi existenţei efemere a egoului.

Dacă vei asculta vocea lui Dumnezeu care ţi se adresează prin intuiţii şi apeluri interioare, vei fi călăuzit să percepi lumea prin ochii sinelui real. În urma acestei viziuni, lumea va

fi instantaneu vindecată, căci sinele real nu vede şi nu percepe altceva decât iubirea.

Calea purtătorului de lumină este calea păstrării atenţiei centrate în sinele real. Ea este calea descoperirii că numai sinele real îţi poate oferi ceea ce îţi doreşti cu adevărat. Calea purtătorului de lumină echivalează cu decizia de a renunţa la ataşamentele faţă de lumea materială şi de a accepta singura sursă a fericirii durabile chiar dacă te mai afli încă în această lume materială. Vindecarea lumii se produce trăind *în* această lume, dar nefăcând parte integrantă *din* ea.

Pentru a merge mai departe pe calea purtătorului de lumină, haide să rostim împreună această rugăciune:

Rugăciunea purtătorului luminii

„Optez pentru a rămâne centrat în conştiinţa iubirii, în Dumnezeu şi în sinele meu real. La fel ca în centrul unui uragan, tot ce există pe acest nivel este liniştit, sigur şi plin de pace. Întreaga mea putere, înţelepciune şi pace derivă din rămânerea în acest centru. De aceea, mă rog fierbinte lui Dumnezeu şi îngerilor Lui să îmi păstreze mintea aliniată cu acest adevăr.

Mă detaşez de bunăvoie de lumea materială, ştiind că în acest fel îi pot ajuta şi pe alţii să se vindece. Am o încredere deplină că Dumnezeu îmi va îndeplini toate nevoile şi mă las călăuzit exclusiv de înţelepciunea Lui omnipotentă.

Nu mai sunt dispus să mă hrănesc decât cu iubire şi cu bucurie, ştiind că merit să fiu fericit şi sănătos. Renunţ de bunăvoie şi cu toată iubirea la toate judecăţile critice ale egoului meu cu privire la mine şi la ceilalţi oameni, ştiind că tot ceea ce îmi doresc se va materializa ca urmare a deciziei mele de a experimenta unitatea întregii vieţi.

Ştiu că menirea mea este să fiu un vindecător şi un instructor care predă calea lui Dumnezeu, şi îmi accept acum

plenar această misiune, fără nicio rezervă şi fără să mai aştept. Renunţ acum la orice comportament care mă poate împiedica să aud vocea mea interioară şi mă abandonez cu bucurie ghidului meu interior, având o încredere deplină că acesta mă va conduce pe calea purtătorului de lumină, pentru a deveni astfel un instrument în mâinile iubirii divine. Mă eliberez acum de orice îndoieli şi temeri legate de menirea mea divină şi mă angajez să ascult întotdeauna vocea interioară prin care îmi vorbeşte Dumnezeu. Sunt perfect conştient de faptul că acesta este singurul instrument de care voi avea vreodată nevoie pentru a mă vindeca pe mine însumi şi pentru a vindeca această lume.

"Amin!"

